

Mária Kováčová

DOTYKY NEBE

Část 1.

(Překlad ze slovenštiny)

**Já, Mária Kováčová, píšu tuto knihu z pověření
našeho Pána Ježíše Krista**

VĚNOVÁNÍ

Můj milovaný Ježíši,

já, ubohá služebnice Mária, píšu tuto knihu tak, jak jsi to řekl mému manželovi dne 19. července 2015 na pouti v Gaboltově, v kapličce před svatostánkem: „Ať Barlička všechno zaznamenává.“

Ježíši, provázej mě při tomto psaní, osvěcuj mě Duchem Svatým a dej mi sílu, abych všechno zvládla a zapsala tak, aby se všem, kdo to budou číst, roznítla srdce láskou k tobě, můj drahý Ježíši, a aby už nikdy netoužili po ničem jiném, než po setkání s tebou.

Tuto knihu věnuji tobě, můj drahý Vykupiteli, a tvé milované Mamince. Moc vás miluji a v hloubi srdce si přeji, aby vás milovali všichni lidé na světě, aby se odvrátili od hříchu a pochopili, jak velkou milost dostali od Boha, že ty, Ježíši, jsi přišel z lásky k nám s takovým krásným dílem, jen abys nás zachránil a navrátil k sobě.

Eucharistický Ježíši, má lásko, mé všechno, mé potěšení. Ať tato kniha je ke chvále a slávě Boží a ať slouží k obrácení hříšníků.

Má drahá Maminko, přeblahoslavená Panno Maria, zasvěcuji toto dílo, které píšu, tvému Neposkvrněnému Srdci a prosím tě o vyprošení milostí potřebných při tomto zaznamenávání.

Nejsvětější Srdce Ježíšovo a Mariino, miluji vás a po ničem jiném netoužím, jen aby vás lidé milovali.

Vaše služebnice Mária
(Barlička*)

**/ Barlička od slova berlička; ta, která pomáhá, všude doprovází, vyřizuje světové záležitosti*

Úvod

Tato kniha nás vzrušujícím způsobem přivádí do tajemného světa mystiky, od zjevení Panny Marie na Turzovce přes zjevení Pána Ježíše mému manželovi Valentínovi a zjevení naší ani ne pětileté vnučce Viktorce. Pojednává o poslání, které dostal můj manžel od Pána Ježíše, založit Společenství přátel Eucharistie a rozšířit ho do celého světa, aby se prohloubila úcta k Eucharistii, a o velkém Božím tajemství, nebeském království, jež se Pán Ježíš rozhodl zveřejnit skrze naši malou vnučku, které bylo toto tajemství zjeveno přeblahoslavenou Pannou Marií. Důvody, proč se to stalo, nejlépe vysvětlil Pán Ježíš Valentínovi:

„Církev je teď v hrozném stavu. Každý den ztrácí mnoho členů. Nemá lidem již co nabídnout, jak je přitáhnout. Křesťané své bílé košilky, které dostali při křtu, zahazují špinavé do skříně nebo rovnou do odpadu. Ztratili motivaci, aby si je vyprali. Ty jsi jenom můj posel, který jim má ukázat, že se vyplatí být křesťanem, že je důležité, aby tyto košilky vytáhli ze skříně a začali je nosit a pravidelně prát. Pověš jim o tom, co ještě nikdo nikdy neřekl. O nebeském království, cíli, ke kterému by měla směřovat každá duše. O tom, jaké je, jak v něm probíhá život, jak se tam má duše dostat a co se děje s člověkem po smrti. Ukážeš jim, jak důležitý je život na zemi pro život věčný. Vždyť jak vy lidé říkáte: Jak si kdo ustele, tak si také lehne. A já k tomu jen dodám: Jak se kdo připraví, tak se bude mít. Tvým hlavním posláním je ukázat lidem cíl jejich života – nebeské království a život věčný. Společenství přátel Eucharistie je jenom prostředek, jak se do tohoto cíle dostat, ale to, jak budou odměněni, záleží na životě, jaký vedli na zemi.“

Rok 2010 – 2015

Všechno začalo před pěti lety na Turzovce, na místě, které je tak krásné a pokojné, kde je cítit velkou přítomnost milostivého Boha a nebeské Matky, a kterému se přesto věnuje tak málo pozornosti.

Bylo to v květnu 2010, kdy jsem ještě pár dnů předtím ve svém srdci a ve své duši slyšela hlas Matky Boží. Velké volání Panny Marie Turzovské, kterou milovala i moje babička, a pokud žila, stále mi říkala, abych toto požehnané místo alespoň jednou navštívila. Volání bylo tak silné, že jsem řekla svému manželovi Valentínovi, že tam musíme jet, protože sotva na to přestanu myslet, znovu slyším volání srdce. A tak jsme se na tuto nezapomenutelnou pouť vydali i s dcerou, která byla neplodná. Protože jsme tam ještě nikdy nebyli, nevěděli jsme, že se tam dá vyjet i přes Korňu. Zastavili jsme s autem přímo na Turzovce a vydali se pěšky přes les Lašutovou cestou. Byla dlouhá a těžká a už z dálky jsme slyšeli, že mše svatá již začala a že ji určitě nestihneme, jak se patří. Byli jsme z toho velmi smutní, ale cestou jsme se zapojovali do jejího průběhu a ani jsme si neuvědomili, že jsme vlastně přítomni na slavení Eucharistie. Když jsme došli na místo, kde stojí kaplička, postavili jsme se k ní z boku, abychom nerušili. Najednou mi dcera řekla: „Mami, socha Panny Marie se na nás dívá živýma očima.“ Podívala jsem se a bylo to skutečně tak. Velmi jsme se zaradovali, že se na nás Matka Boží kvůli zpoždění nehněvá, ale že nám dokonce dala milost vidět její krásné oči. Najednou jsme si všimli, že Panna Maria se na nás usmívá a že je vlastně živá. Vztahovala k nám ruce a my jsme od štěstí nevěděli co dělat. Jenom manžel ji neviděl a byl z toho smutný. Potěšila jsem ho, že Matka Boží pro to určitě měla důvod a že se usmívá i na něho. Plni dojmů jsme se vrátili domů, kde nás čekalo další překvapení. V zahradě na uhynulé růži, která roky nekvetla, bylo plno květů. Když jsme je i s poupaty spočítali, bylo jich přesně 150. Byly velmi zvláštní, protože měly různé barvy. Pochopili jsme to tak, že Panna Maria chce, abychom se modlili růženec.

Také jsme to hned začali dělat. Od této události se náš život úplně změnil. Najednou jsme začali vidět všechno jinak. Obrátili jsme se a netoužili už po ničem jiném než po Bohu a po tom, hodně se modlit. Promítl se nám celý náš dosavadní hříšný život. Několikrát jsme absolvovali Generální zpověď, protože jsme se pokaždé z něčeho zapomněli vyzpovídat. Najednou jsme pocítili obrovskou lásku k Ježíši v Eucharistii. Nakoupili jsme si knihy, životopisy různých svatých a začali jsme vždy na konci mše svaté navštěvovat Ježíše ve svatostánku nebo před vystavenou Svátostí oltární. Uvědomili jsme si, jak velmi milujeme Pána Ježíše a Pannu Marii, jak jsme šťastní. Už jsme nedokázali toužit po ničem jiném než po setkání s nimi. Ale uvěřovali jsme si i to, že před svatostánkem jsme sami, že jen málokdo přijde Ježíše navštívit. Každý utíká po mši svaté domů nebo se lidé přímo v kostele baví o všem možném, jenom ne o Bohu. A tak jsme si s manželem řekli, že my budeme Ježíše navštěvovat stále, abychom ho alespoň trochu potěšili. Čas ubíhal a nic mimořádného se nedělo. Až jsem zase jednou uslyšela volání Panny Marie Turzovské: **„Musíte přijít v neděli na Turzovku.“** Řekla jsem to manželovi, ale on to vůbec nemohl pochopit, protože předpovídali špatné počasí a velké záplavy. Nebylo tedy divu, že měl obavy. Panna Maria nás však stále volala a v srdci mi říkala: **„Pověz manželovi, ať se nebojí. Já budu s vámi. Ochráním vás. Dokážete to.“** A tak jsme se i s dcerou opět vypravili na to krásné místo plné nádherných vzpomínek a věřili, že to skutečně dokážeme. Pro mého manžela byla cesta velice namáhavá, protože jsme přecházeli z jedné průtrže mračen do druhé a liják byl tak silný, že stěrače na autě nestíhaly stírat sklo. Ale díky naší nebeské Mamince jsme to zvládli. Celou cestu jsme se s dcerou modlili, a volali Pannu Marii, aby nám přišla na pomoc. Přivedla nás až do Korně, odkud jsme se dostali na prostranné parkoviště pod lesem a pak pěšky ke kapliče. Když jsme přišli na místo, bylo tam jen velmi málo lidí, a tak jsme celou dobu nechápali, proč nás Panna Maria volala. Najednou jsme se z rozhovoru mezi lidmi dozvěděli, že bude pohřeb Matúše Lašuta. Tehdy jsme pochopili, že Matka Boží nás chtěla mít u rozloučení s tímto vizionářem. Naše radost byla převeliká. Dokonce začalo svítit sluníčko, a tak jsme znovu děkovali Bohu a Panně Marii, že

jsme dostali tak velkou milost a mohli být přítomni této velké události. Bylo to 15. srpna 2010 na svátek Nanebevzetí Panny Marie. V září mi naše dcera Majka řekla: „Mami, stalo se mi něco zvláštního. Jak jsem tak stála, slyšela jsem za sebou hlas Panny Marie. Řekla mi: **„Majko, přijď na Turzovku a umyj si břicho mou vodou, budeš mít dítě.“**

A tak jsme to také udělali. Koncem dubna 2012, když se manžel večer modlil svatý růženec za požehnání pro naši dceru, najednou se před ním zjevila Panna Maria s dítětem v náručí. Byla celá v bílém. Usmála se na Valentína, vztáhla ruce a vzduchem mu dítě poslala. Celé to trvalo jenom okamžik. Vzbudil mě a řekl mi: „Majka bude mít dítě. Byla tady u mě Panna Maria a donesla mi ho.“ Dostal také vnuknutí, že dítě se narodí na jeho narozeniny. Že to bude pro něho dárek. A tak se i stalo. 6. února 2013 se naší neplodné dceři po téměř 9 letech manželství narodila Viktorie Marie.

Jednou kolem půlnoci vzbudilo manžela silné světlo. Když otevřel oči, vedle postele stála opět Panna Maria. Měla bílé šaty, modrý plášť a z obou rukou jí vyzařovalo silné světlo dopadající rovnou na něho. Valentín ji začal prosit o milosti pro celou naši rodinu, pro každého člena osobně, nic jiného ho tehdy nenapadlo. Byl z toho velmi rozrušený, a jak tak prosil, světlo pomalu haslo, až úplně zmizelo i s nebeskou Matkou. Náš život pomalu ubíhal, když najednou manžel zjistil, že má problémy s očima. Nejdřív si myslel, že jde o nějaký zánět, ale diagnóza zněla hůř. Vlhká forma VPDM. Začal se modlit a prosit Boha, aby ho uzdravil, protože s touto diagnózou je konec smutný, slepota. Jednou, jak se tak večer modlil za své uzdravení, uslyšel sametový mužský hlas: **„Ty nepotřebuješ zrak, ty budeš vidět srdcem.“**

Tehdy pochopil, že je to Boží vůle, a přestal o to prosit. Ještě víc přilnul k Ježíši a smířil se s tím. Nadále jsme chodili ke svatostánku i ke Svátosti oltární, když jednoho dne při adoraci se mu najednou zjevil Ježíš a promluvil: **„Ty chceš moje Srdce? Dávám ti ho.“** Vztáhl ruce, ve kterých držel své Srdce, a poslal mu ho. Božské Srdce letělo vzduchem a zasáhlo manželovu hrud'. Pocítil veliké horko a byl nesmírně šťastný.

Přiznal se mi, že pokaždé když jsme byli před svatostánkem, prosil Ježíše, aby mu dal kousek svého Srdce. A Ježíš to udělal. Ježíš ho vyslyšel. Pro manžela to byl tak hluboký zážitek, že o tom ještě dlouho vyprávěl a byl neskonale šťastný.

Mezitím se přihodily zvláštní věci i mně. V noci se mi zdálo o svaté Terezce z Lisieux. Byla asi 8letá a usmívala se na mě. Jindy mě ve snu navštívil Ježíš. Měl oblečenou bílou tuniku, sedl si vedle mě a díval se do dálky. Když jsem se probudila, měla jsem velkou radost. Jednou mě ve snu navštívil velký světec. Byl starý a měl slavnostní oděv. Měla jsem dojem, že je to biskup. Ocitla jsem se spolu s manželem v nějaké kapličce, kde na zdech viselo 5 svatostánků. Jeden byl zlatý, další stříbrný, každý z nich nějak krásně vynikal. Světec mě oslovil: **„Pojď ke mně blíž, něco ti povím.“** A začal hovořit: **„Já jsem už velmi starý a nevládám péči o tolik svatostánků.“** Byl skutečně velmi starý. Měl delší bílé vlnité vlasy, dlouhou bílou bradu a milou tvář starouška. Stále se na mě usmíval a pokračoval: **„Odteď se o jeden z nich budeš starat ty.“** Na to jsem mu odpověděla: „Já? Já nejsem hodna.“ Ale on mě hned s úsměvem zastavil: **„Jsi hodna, jsi hodna. Pojď, něco ti ukážu.“** Postavil mě před čtvrtý, krásný dřevěný vyřezávaný svatostánek zdobený zlatem a pokračoval: **„Odteď se budeš starat o tento.“** Tehdy jsem to pochopila tak, že mám ještě častěji navštěvovat Ježíše všude, kde budeme mít příležitost. A tak jsme to také s manželem dělali. Vždy když jsme přišli na nějaké místo, kde byl kostel, vešli jsme dovnitř a pozdravili Ježíše. Někdy jsme měli takové štěstí, že právě byla vystavená Svátost oltářní. Děláme to tak stále. Modlíme se, klaníme a chválíme Pána. Později se manžel dozvěděl, že mě navštívil svatý Atanáš, velký ctitel a zastánce Eucharistického Ježíše.

Čas plynul, když najednou, bylo to na Bílou sobotu u Božího hrobu, kde byla vystavená i Svátost oltářní, se manželovi zjevil Ježíš a promluvil k němu: **„Valentíne, vybral jsem si tě pro toto Boží dílo. Založíš Společenství přátel Eucharistie a rozšíříš ho do celého světa. Povstal jsem, protože Církev hyne. Je velká krize Církve, největší od jejího**

vzniku, protože se hroutí samotné její základy. Krize Církve je krizí Eucharistie. Věřící mě nevidí v Eucharistii. Odted' s tebou budu stále mluvit, ale vždy jen při adoraci před Svátostí oltářní nebo před svatostánkem. Tam ti řeknu, co máš dělat a kam a za kým máš jít. Je to mé Společenství, mé dílo, ty jsi jenom mým poslem.“

Manžel vidí i Pannu Marii, a to když je fatimská sobota nebo když je nějaký velký svátek. Pán Ježíš řekl manželovi, že Pannu Marii vidí, protože byl pro toto dílo předurčen. Jednou mu pověděl i jiné věci: „Ty jsi můj poslední křižák. Ty poneseš mou zástavu až na Golgotu.“ Manžel: „Ježíši, vždyť je tam už postavený chrám.“ Nato Ježíš řekl: „Ano, ale není tam má vítězná zástava.“ Manžel Ježíšovi za vše děkoval a zeptal se ho, čím si ty milosti zasloužil. Odpověď byla jasná: „Ničím, nezasloužil sis je. Já jsem si tě vybral, já jsem ti je dal.“

Jindy řekl náš Pán tato slova: „Každý člověk je na rozcestí, když se musí rozhodnout, kterou cestou půjde. Bud' půjde vpravo a vybere si Eucharistii, nebo vlevo a vybere si satanovo jablko. Nic mezitím není možné. Mějte to na paměti. Pokud nepřijmete Eucharistii, přijmete satanovo jablko. Bud' budete následovat mě, nebo satana. Valentíne, založíte s manželkou slavnostní knihu, do které se zapíše každý, kdo chce vstoupit do mého Společenství. A to tak, že napíše celé své jméno, rok narození a vlastnoručně se podepíše, protože je to smlouva mezi mnou a člověkem. Vstoupit a zapsat se do Společenství má být umožněno každému bez ohledu na rasu nebo vyznání. Každému, kdo se rozhodne mě následovat. Jinověrci po vstupu do Společenství musí konvertovat na katolickou víru a přijmout potřebné svátosti. Rodiče mohou zapsat i malé děti, které však po prvním svatém přijímání nebo po dosažení věku deseti let musí potvrdit svůj souhlas vlastnoručním podpisem. Každý, kdo se chce do knihy zapsat, má tu možnost mít, at' se jedná o jakoukoliv duši.“

Při dalším zjevení Pán Ježíš promluvil tato slova: „V knize at' je můj obraz, jak mě vidíš, a hlavně má poselství. Každý, kdo se zapíše do mého Společenství, zapíše se do mého Srdce a já do jeho. Stane se

mým přítelem a já svého přítele před svým Otcem nikdy nezapřu. Kdo mě má za přítele, má všechno. Tato kniha je mé Srdce. Chraňte ji a noste ji všude. Každý, kdo se do této knihy запиše, získá kousek mého Srdce.“

Manžel se jednou zeptal Ježíše: „Ježíši, já jsem tvůj křížák, ale jaký je úkol mé manželky v tomto díle?“ Ježíš to vysvětlil: „**Ona je tvá berlička. Je vedena Duchem Svatým. Ona tě bude všude provázet a bude mít na starosti světské záležitosti. Ty musíš úplně odumřít tomuto světu, ona částečně. Musíte se stát nejpokornějšími z pokorných. Budete ukřižováni médii, ale nesmíte se bránit. Můžete jenom říct: Kdo je bez hříchu, ať po nás hodí kamenem.“**

Když jsem chtěla vědět víc o tom, jaký je můj úkol, Ježíš mi po manželovi vzkázal: „**Barličko, Barličko. Ty nevíš, co má dělat berlička? Jestli nevíš, tak ti to vysvětlím. Pro toto své dílo jsem si vybral tvého manžela. Vždy si pro svá díla volím maličké, aby bylo zjevné, že je to Boží dílo. Tvůj manžel je maličký. Malý, starý, slepý. On je můj poslední křížák. Cesta, kterou půjde, není cesta slávy, ale cesta kříže. On ponese moji zástavu s křížem na Golgotu. Bude to jeho křížová cesta. Bude padat, jako jsem padal já. Ale já mu pomůžu vstát. Budou na něho plivat, budou ho pomlouvát, osočovat, křivě svědčit, ale já budu s ním. Jeho křížová cesta bude podobná mé. Jestli chceš vědět, co má dělat berlička, podívej se na mou Maminku. Mojí berličkou byla moje Maminka. Dělej vždy to, co dělala ona. Vždycky stála při mně, pokorná a nenápadná. V Evangelích je málo toho, co řekla. Starala se o mé světské záležitosti a následovala mě až na Golgotu, i když jsem byl obklopen nepřáteli. Všichni mí následovníci z časů slávy se rozutíkali a zůstala mi jenom ona a Jan. I tvůj manžel bude mít svého Jana. Tvá dcera Majka, ať si vezme příklad z Veroniky, která mi navzdory nepřátelům podala šátek a utřela mou krvavou tvář.**

I Majka by měla utřít zaplivanou tvář svého otce. Dej pozor, abys pod vlivem okolí nepřidala hřeby do jeho ran. Dávej na něho pozor, protože on má mé Srdce, laskavé a milosrdné. Okolí a zlí rádi zneužívají takové lidi. On vztyčí mou zástavu na Golgotu. Hřeby jsou již připravené.“

S Valentínem máme často problémy, se kterými si neumíme poradit. Jednou nám Pán Ježíš sdělil: **„Když přijdete s problémem za svým nejlepším přítelem a poprosíte ho o radu, co vám odpoví? ,To je pod moji úroveň,‘ nebo vám s láskou poradí? Proto, Valentíne a Barličko, vždy když máte nějaké starosti, přijďte za mnou. Já vás rád vyslechnu a pomůžu vám. Vždyť jsem váš nejlepší přítel.“** Od té doby s Ježíšem řešíme i své soukromé problémy a celkem obyčejné věci.

19. 7. 2015

Zúčastnili jsme se poutě do Gaboltova. Když jsme se modlili v kaplička před svatostánkem, Ježíš 3x vyzval manžela: **„Valentíne, následuj mě!“** Manžel 3x řekl: „Ano, Pane.“ Dále Ježíš pokračoval: **„Valentíne, už není čas. Rychle se přestěhuj a začni mé dílo. Barlička ať všechno zapisuje. Ať všechno zaznamenává.“**

Když jsme se vraceli z poutě domů, zastavili jsme se v kostele na Furči, kde byla celodenní adorace. Byli jsme velmi překvapeni, jak málo lidí je u Ježíše. Tehdy Ježíš řekl: **„Ne každý, kdo říká, že mě má rád, mě má rád. Ne slova, ale skutky jsou důležité. Když má chlapec rád svoji dívku a ví, že ho očekává, nepřijde za ní?“** Na to manžel řekl Ježíši: „Ale hodně lidí chodí na poutě za tvou Maminkou.“ Ježíš řekl: **„Ano, mám z toho radost, ale vůbec nepochopili, co je její úkol. Jediným jejím cílem je přivést je ke mně. A podívej se, jaký je výsledek. Marné jsou jejich oběti.“**

24. 8. 2015

Přestěhovali jsme se na Furču do bytu, který nám vybral sám Pán Ježíš, blízko kostela s výhledem na kříž a na celé město. A jak si to Pán Ježíš přál, mohli jsme začít se založením Společenství přátel Eucharistie.

Ježíš promluvil: „Z celého světa jsem si vybral Furču a tento chrám, protože jsem tady ještě našel živou víru. Společenství je potřeba založit už v září. Proto navštivte pana faráře a ty, Valentíne, ho popros, aby ti dal možnost vystoupit v neděli po každé mši svaté před věřícími, abys je seznámil s mým dílem. Aby každý, kdo chce, se zapsal do mého Společenství, protože každý, kdo se zapíše do této knihy, zapíše se do mého Srdce a já se zapíšu do jeho. Dále jim vyříd': Kdo mě má za přítele, má všechno. Kdo mě nevidí v Eucharistii, nevidí mě ani v životě. Já svého přítele nikdy nezapřu před svým Otcem. Bez milosrdenství nikdo nedosáhne mého milosrdenství.“

6. 9. 2015

Po večerní mši svaté jsme navštívili našeho pana faráře. Manžel mu pověděl všechno o zjeveních Eucharistického Ježíše a o tom, že má založit Společenství a rozšířit ho do celého světa.

9. 9. 2015

Při adoraci Pán Ježíš řekl manželovi, abychom pozvali pana faráře k nám, aby nám vysvětlil byt, a při této příležitosti aby mu znovu všechno dopodrobna vysvětlil. Abychom ho s velkou láskou pohostili a nenechali se ničím znepokojit. Pan farář pozvání přijal, a tak jsme se dohodli, že přijde v neděli 13. září.

12. 9. 2015

Založili jsme Společenství přátel Eucharistie, tak jak si to přál Pán Ježíš, na svátek Panny Marie. V srdcích jsme pocítili nevýslovnou radost. Velmi nás těšilo hlavně to, že plníme Boží vůli a že náš Pán je s námi.

13. 9. 2015

Pan farář nás skutečně navštívil. Přišel společně s jáhnem a ve velmi dobré náladě, tak jsme doufali, že se všechno nakonec dobře vyvine. Připravila jsem oběd a všechno dělala tak, jako mi vzkázal Ježíš: „**Barličko, buď jako Marta. Nezapojuj se do rozhovoru, jenom se starej o hosty.**“

A tak jsem to i dělala. Manžel se snažil znovu vysvětlit všechno, co si přeje Ježíš, že Společenství je velké Boží dílo, že on je jenom posel, že náš Pán prosí pana faráře, aby dovolil Valentínovi vystoupit příští neděli před věřícími, protože už není čas a všechno musí začít v září. Také panu faráři sdělil, že mu Ježíš vzkazuje, že jestli má pochybnosti, ať jde ke svatostánku, že tam mu dá poznání. Pan farář navrhl jinou formu, s kterou Pán Ježíš nesouhlasil, a poslal mu vzkaz soukromého charakteru. Vzkaz jsme napsali na papír, vložili do obálky a já jsem ho 14. září ráno po mši svaté předala přímo do jeho rukou.

16. 9. 2015

Pán Ježíš nás poslal za jiným knězem, otcem J.

Ježíš řekl: **„Jděte za ním, aby toto mé dílo začalo podle Božího plánu v září.“** A tak jsme šli. Otec J. nás s dojetím vyslechl a se vším, co si Ježíš přál, souhlasil. Dlouho jsme si povídali, pak jsme se spolu pomodlili a rozešli se s tím, že s ním pojedeme na pout' do Čech, do Klášterce nad Orlicí k hrobu Anny Bohuslavy Tomanové, první české stigmatizované mystičky, kde máme možnost setkat se i s paterem W. z Fatimy, velkým zastáncem Eucharistie. Oba dva, otec J. i pater W., vstoupili do tohoto Ježíšova Společenství, což nám způsobilo velkou radost. Do Ježíšova Srdce se zapsali také skoro všichni poutníci. Našeho Spasitele to těší, a jak říkal, máme být spokojeni, protože všechno – i navzdory počátečním nepříjemnostem – jde podle Božího plánu. Následující neděli 27. září 2015 vystoupil manžel v kostele, kde ještě přibyli další přátelé Eucharistie, a tak byla splněna Ježíšova žádost, že všechno má začít v září.

5. 10. 2015

Dnes Ježíš řekl: **„Společenství přátel Eucharistie bude jednou velkým společenstvím. Láska za lásku, věrnost za věrnost, důvěra za důvěru.“**

Pán Ježíš sdělil manželovi, že jsme dostali velké patrony, kteří nás všude provázejí a pomáhají nám. Manžel sv. apoštola Pavla a já sv. Kateřinu Sienskou.

Pamatuji si, jak mi jednou manžel řekl, že v noci byla u mé postele nějaká mladá řeholnice, ale nevěděl, kdo to je a proč u mě stojí. Živě si pamatuji i to, jak mě jednou ve snu oslovila nějaká svatá žena a promluvila ke mně těmito slovy: **„Až přijdeš do Medžugorje, vystup na horu zjevení a polib tuto zem.“** Tak jsem to také udělala, ale ne ve snu, ale na pouti v Medžugorje. Ježíš řekl manželovi, že to byla Kateřina Sienská, že naši patroni jsou stále s námi a že jsme je dostali, protože velké dílo potřebuje velké patrony. Jelikož chodíme každý den na mši svatou, manžel může vždy po jejím skončení rozmlouvat před svatostánkem s Pánem Ježíšem. Na toto setkání se pokaždé těšíme, protože Pán nás již čeká a vždy nám řekne něco, co nás hluboce zasáhne. My mu neustále děkujeme, chválíme ho, velebíme a prosíme o rady. Někdy se Ježíš na nás jenom mile a s láskou dívá. Manžel mi řekl, že Pána Ježíše vidí i v průběhu mše svaté na místě, kde je svatostánek. Řekl mi i to, že vidí, jak se s láskou dívá na všechny lidi, a že kdyby viděli jeho pohled, hned by pochopili, o jaké lásce náš Pán mluví. Ježíš miluje všechny lidi nepochopitelnou láskou.

7. 10. 2015

Ježíš nám dal vzkaz pro všechny členy Společenství: **„Každému z vás v srdci vytryskl pramen živé vody. Rozlévejte ho ve svém okolí na své bližní a strážte si ho, aby vám nevyschl.“**

13. 10. 2015

Ježíš řekl manželovi, abychom jeli s otcem J. na pout' do Krakova, a tak jsme se přihlásili.

21. 10. 2015

Dnes Ježíš promluvil tato slova: **„Když chcete, aby se nějaká duše obrátila, trvá to dost dlouho. Je potřeba se za ni modlit, postit a přinášet velké oběti. Nejrychlejší cesta k obrácení je vstup do mého Společenství. Proste a modlete se, aby duše, kterou chcete zachránit, zatoužila zapsat se do Společenství.“**

23. 10. 2015

Pán Ježíš dal manželovi pokyny, co má povědět věřícím, kteří se zúčastnili poutě do Krakova. Řekl, že se na nás všechny moc těší, a že všichni, kdo jsou přáteli Eucharistie, obdrží milosti, o které budou prosit, jenom je třeba mu důvěřovat. Řekl, že jestli to bude v souladu s Boží vůlí, vyslyší je. Také řekl manželovi, že máme vynaložit maximální úsilí a iniciativu a snažit se získat pro něho do Společenství co nejvíce věřících. Ježíš chce všechny zachránit a všem pomáhat. Velmi nás lidi miluje a všechny nás chce mít ve svém Božím království.

24. 10. 2015

Nad ránem jsme doputovali do svatyně Božího milosrdenství. Uvítalo nás krásné sluníčko a v srdcích jsme měli nepopsatelný pocit štěstí. Všichni jsme se radovali. Ubytování bylo příjemné, počasí vynikající a všude jsme cítili přítomnost našeho milujícího Boha. S Valentínem jsme měli radost, protože s námi byla i naše dcera Majka, zeť Martin a jejich vymodlené dítě Viktorka, dar Panny Marie Turzovské. Sblížili jsme se s mnohými poutníky, kteří když slyšeli od manžela o milostech, které jim chce Ježíš při adoraci udělit, byli velmi dojatí. Tak jak si to přál náš Pán, získali jsme i další věřící, kteří se s radostí stali přáteli Eucharistie, a tak tato pouť přinesla mnoho dobrého ovoce.

1. 11. 2015

Navštívili jsme otce J. Zavolal nám, protože byl pozván do Klášterce nad Orlicí odsloužit mši svatou, jelikož neměli momentálně k dispozici žádného kněze. Nechtěl jet sám, tak nám nabídl, abychom cestovali s ním. Samozřejmě, že jsme souhlasili. Brali jsme to jako Boží řízení a ještě v ten večer jsme si koupili jízdenky do lůžkového vozu a jízdenku na přepravu auta. Otec J. řekl, že je dobré mít i auto, protože se můžeme zastavit v Poděbradech a navštívit vzácného kněze, pátera F., který je úplně ochrnutý a jediné, čím dokáže komunikovat, jsou jeho oči.

Když jsme tam 6. listopadu 2015 dorazili, ve dveřích nás přivítala paní Jaromíra, která o něho příkladně pečuje. Byla milá. Uvedla nás do pokoje, kde kněz ležel a kterému nás otec J. představil. Jen co jsem vešla do této místnosti, rozbrečela jsem se. Nedokázala jsem zadržet slzy, protože něco tak bolestného jsem ještě neviděla. Na lůžku ležel úplně nehybný člověk. Pokojem se přenášel zvuk plicního ventilátoru, u okna na zdi byl umístěný svatostánek a na zdech visely obrazy svatých. Kněz ležel pokojně a poslouchal, co mu můj manžel říkal o Ježíšově Společenství přátel Eucharistie. V domě byla i paní S. – další osoba, která je pro tohoto kněze velmi důležitá. Po návštěvě plné dojmů jsme odjeli do Klášterce, kde nás na faře čekalo mnoho zajímavých lidí, mezi kterými byl také Marcel ze Slovenska a jeho přátelé. Valentín jim sdělil všechno o Ježíšově Společenství, o milostech, které mohou získat, a vyzval je, aby se zapsali do knihy, pokud se chtějí stát Ježíšovými přáteli a následovat ho. Večer byla mše svatá a pak následovala celonoční adorace. Druhý den přišli další věřící, kteří chtěli, aby manžel ještě jednou promluvil. Valentín mluvil a všichni pozorně poslouchali. Já jsem pak osobně ke každému přišla s knihou a vysvětlovala, co ještě chtěli vědět, a lidi se postupně začali zapisovat.

8. 11. 2015

Ježíš řekl: „Valentíne, toto mé dílo je na záchranu Církve a duší. Ví to i satan, proto bude dělat všechno, aby ho zničil. Posílá a bude k vám posílat své posly v rouše vlčím i v rouše beránčím. Mějte to na paměti. Všechno, co je proti tomuto dílu, je od zlého. Láska za lásku, věrnost za věrnost, důvěra za důvěru.“

18. 11. 2015

Ježíš se na nás s láskou díval a oslovil manžela těmito slovy: „Všude rozdávajte lásku a přijímejte vše, i když je to nepříjemné, s láskou jako Boží vůli. Ke všem buďte milí, laskaví a nehněvejte se. Ať vám nezáleží na tom, co o vás říkají, ale ať vám záleží jenom na tom, abyste se líbili Bohu.

Váš pohled ať je zaměřený jen na mě. Nikdy nemluvte zle o kněžích ani o lidech. Nerozebírejte hříchy jiných, nepomlouvajte, neposuzujte a ani neodsuzujte. Kvůli ničemu se nezarmucujte a netrapte se, když vás někde nepřijmou. Stačí vám moje milost.“

27. 11. 2015

Ježíš řekl, že je třeba co nejdříve vytvořit elektronickou knihu, aby se jeho dílo rychle šířilo do celého světa. Řekl, že naše dcera Majka má najít vhodného, zbožného a spolehlivého člověka, který to umí udělat, ale ať ho nehledá prostřednictvím firem, ale prostřednictvím svých přátel.

28. 11. 2015

Dcera nám zavolala, že její známí jsou přátelé jistého pana P. a ten že podobné internetové stránky dělá již delší dobu. Že je v tom velmi šikovný. Zavolali jsme mu a domluvili si schůzku.

29. 11. 2015

Dnes jsme navštívili mladou rodinku pana P. Valentín jim vše povyprávěl o svých setkáních s Ježíšem i to, že náš Pán si přeje, aby byla vytvořena internetová stránka s elektronickou knihou, a že je to pro pana P. velká milost, protože tentokrát nebude dělat tuto stránku pro člověka, ale pro Boha. Pan P. souhlasil. Řekl ale, že by tam potřeboval vsunout i nějakou hezkou modlitbu. Manžela tento návrh potěšil a hned se nabídl, že se zeptá Pána Ježíše, jaká modlitba by to měla být, a že ho hezky poprosí, aby mu ji nadiktoval.

6. 12. 2015

Valentín se zeptal Ježíše, jaká by to měla být modlitba. Ježíš se pousmál a řekl: „**Já si mám pro sebe vytvořit modlitbu? Ta musí vytrysknout z tvého srdce. Ale nadiktuji ti vzkazy pro všechny lidi.“**

Hned jak jsme přišli z kostela domů, manžel si klekl před křížem a modlil se. Vzáýval Ducha Svatého a prosil, aby mu vnukl správná slova. A modlitba se zrodila.

Zní takto: Můj milovaný Ježíši, s hlubokou pokorou a láskou a zcela dobrovolně se zapisuji do tvého Srdce, s pevným odhodláním následovat tě. Dej mi milost a sílu vytrvat v tomto předsevzetí, abychom se jednou setkali v nebeském království. Amen.

Vzkazy, které Ježíš nadiktoval mému manželovi pro všechny lidi:

„Obracím se na vás, moji nejmenší, kteří jste padli až na samé dno a vaše duše je celá černá od hříchů. Na vás, kteří jste pro ostatní společnost jenom nepotřebným odpadem a nikomu na vás nezáleží. Pro mě jste důležití a záleží mi na každém z vás, ale co je nejdůležitější, zachráním to nejcennější, co máte, vaši duši. Nebojte se přijít ke mně a stát se mými přáteli. Vaši lidské přátele vás nejednou zklamali, ale já ne, já budu stále s vámi. Pomůžu vám vstát, když padnete, setru vaše slzy, když budete plakat, budu se radovat s vámi, když budete mít radost. Jen se mnou najdete pravé štěstí a pokoj, které jste po celý život hledali...

Obracím se i na vás, kteří jste získali slávu, bohatství a moc, ale přitom jste nenašli pravé štěstí, protože jste zjistili, stejně jako už dávno král Šalamoun, že marnost nad marnost – všechno je marnost, že vám pravé štěstí protéká mezi prsty a zůstává vám jenom chvilkový pocit. I na vás čekám, abych vás naplnil pravým štěstím a zachránil vaše duše pro věčnost. Nebojte se pokořit před Bohem. To není žádná ostuda, tím jenom ukážete svou velikost. Ne vaše bohatství je důležité, za to si u mě nic nekoupíte, ale vaše duše, to je to nejcennější, co máte. Zachraňte si ji, dokud je čas. Já stále čekám...

Obracím se i na vás, kteří jste se dali strhnout světem bez Boha a místo velkých očekávání máte jenom prázdnotu v duši a pocit beznaděje. Zjistili jste, že tam, kde není Bůh, nic neplatí, všechno je

dovoleno, ale místo štěstí vás postihuje jedna rána za druhou. Bezcílně se celý život touláte a nevidíte světlo na konci tunelu. I na vás čekám, aby váš život konečně dostal správný směr a smysl. Vždyť co je váš život proti věčnosti. Uběhne, ani to nezpozorujete. A na konci, ať už tomu věříte, nebo ne, najednou budete stát přede mnou. Šťastná duše, kterou přivítám: vítej, příteli. A jak nešťastná ta, které musím říct: neznám tě. I pro vás je má náruč otevřená...

Obracím se i na vás, kteří jste nemocní a bezvládní. Kříž, který nesete, je velmi těžký. Já vám ho pomůžu nést, aby se vám stal lehkým. U mě najdete pokoj a psychicky se vyrovnáte se stavem, ve kterém se nacházíte. Vyléčím vám to nejcennější, co máte, vaši duši. A není vyloučeno, že jestli to bude mým záměrem, i vaše tělo. Se mnou zvládnete vše snadněji. Čekám...

Obracím se na vás, kteří jste se dali strhnout násilím a nenávisť. Zlo a násilí plodí jen další násilí. Je to začarovaný kruh, ze kterého se bez lásky nedostanete. Rád naplním vaše srdce tímto citem, protože mi záleží na každém z vás. U mě najdete to, co vám možná chybělo od vašeho raného dětství. S důvěrou se na mě obraťte. Já vás nezklam. Čekám...

Obracím se na vás, kteří jste pokročili ve víře a skutcích. Nezapomínejte, že klíčem do nebeského království je láska. Bez tohoto klíče se do něho nedostanete. Ruku v ruce s láskou kráčí milosrdenství. Bez milosrdenství nikdo nedosáhne mého milosrdenství. Pokud s tím máte problém, jsem tady, abych vám pomohl najít pravou lásku a milosrdenství. Pravá láska je přijmout s láskou Boží vůli. Zní to jednoduše, ale pro člověka to není snadné naplnit. Bez Boží milosti to nedokáže. Jsem tady, abych vám ty milosti dal...

Obracím se na vás, duchovní otcové, na všech stupních. Podporujte své maličky v úctě k Eucharistii, buďte jim vzorem a příkladem při adoracích a nebraňte jim přijít ke mně skrze toto Společenství, neboť jenom ten člověk, který mě má v srdci, mě dokáže opravdově milovat

a být mi věrný. Láska za lásku, věrnost za věrnost, důvěra za důvěru, to je to, co od vás chci... Kdo mě má za přítele, má všechno.“

Pán Ježíš dodal ještě toto: „Vstupem do Společenství vyplývají pro věřící tyto povinnosti:

- 1. Alespoň jednou týdně navštívit Ježíše před Svátostí oltářní nebo před svatostánkem. Pokud je člověk nemocný či nemohoucí nebo nemá ve svém okolí takovou možnost, má se s Pánem setkat a promluvit si s ním před křížem ve svém příbytku.**
- 2. Alespoň jednou měsíčně se dobře vyzpovídat, aby byli ve stavu milosti a mohli tak častěji přistupovat ke svatému přijímání.**
- 3. Účast na mši svaté minimálně v neděli a v příkázané svátky.**

15. 12. 2015

Ježíš zmínil paní E., která žila několik let v Itálii. Říkal, že si ji vybral pro Společenství, protože Itálie je pro něho velmi důležitá. Řekl: „**Přeji si, aby pracovala přímo pro mě na záchraně Církve a duší. Vybral jsem ji pro vás proto, aby vás provázela po této zemi a dělala vám tlumočnici. Vyříd'te ji to.“**

16. 12. 2015

Dnes mě ve snu navštívila Panna Maria s Ježíškem v náručí. V levé ruce držela bílou lilii, kterou mi s velkou láskou podala a usmála se na mě. Byla tak krásná a něžná, že se to nedá ani vypovědět. Pak se začala vzdalovat, až úplně zmizela. Nato jsem se probudila. Ježíš řekl manželovi, že mi byla ukázaná tak, jak ji vidí on, protože jsem po tom v srdci toužila.

17. 12. 2015

Ježíš promluvil: „**Odteď vám budu posílat do cesty lidi, kterým je třeba pomoci. Bud'te k nim milosrdní a vše dělejte s láskou.“**

21. 12. 2015

Valentín byl smutný, že někteří lidé se nezachovali tak, jak by měli a jak by si to přál Ježíš. Odmlčel se i pan P., který nám měl dělat internetové stránky. Náš Pán mu na to řekl: **„Člověk se může proti Božímu dílu a Božím plánům postavit, ale nemůže je překazit.“**

24. 12. 2015

Ježíš promluvil: **„Není snadné obrátit pyšné lidi, egoisty a zatvrzelá srdce.“**

25. 12. 2015

Když jsme byli na mši svaté, manžel viděl, jak se Pán Ježíš díval na lidi, kteří po skončení mše přicházeli k jesličkám. Každý procházel kolem svatostánku, ale nikdo se u něho nezastavil. Navzdory tomu se na ně Ježíš díval s velkou láskou.

26. 12. 2015

Na Nový rok jsme měli jet s otcem J. do Medžugorje, ale pout' se nekonala. Bůh dopustil, že se přihlásilo málo věřících. Ježíš řekl: **„Dali jste se do boje s největším nepřítelem, jakého jenom můžete mít. Se satanem. Takže se nedivte, že útočí z každé strany, jak se jen dá. Do Medžugorje nepojedete, pojedete tam v pravý čas. Ted' naplánujte cestu do Poděbrad. Poproste Marcela, aby jel s vámi, a navštivte patera F. a paní Jaromíru. Je to potřeba.“**

28. 12. 2015

Pán Ježíš oslovil manžela těmito slovy: **„Vybral sis cestu kříže a s tím je spojené duševní i tělesné utrpení. Následuj mě a důvěřuj mi.“**

Valentín řekl: „Staň se tvá vůle, Pane.“

29. 12. 2015

Ohlásil se nám Marcel, že nás přijde navštívit. Marcel je velmi sympatický a zbožný člověk. Pán Ježíš poučil manžela, co mu má všechno sdělit. Hlavně aby mu nezapomněl vysvětlit, co znamenají slova láska za lásku, věrnost za věrnost, důvěra za důvěru. Také mu připomněl, že mu má vyprávět o svém zážitku ze studentského období z petrohradské Ermitáže, který mu zůstal v paměti. Jednalo se o obraz plačící Magdalény od Tiziana.

Ježíš promluvil: „V době, kdy Tizian maloval tento obraz, byl právě ve stavu kajícího hříšníka. Tento obraz zobrazuje stav jeho duše. V Božích očích je to nejmilejší dílo ze všech uměleckých děl. Tak byste se měli kát všichni. V tomto stavu vás mám nejraději.“

30. 12. 2015

Navštívil nás Marcel se svým přítelem Petrem, se synem a Michalem, který chce být knězem. Návštěva přinesla své ovoce.

Rok 2016

1. 1. 2016

Ptala jsem se na červené šňůrky, které někteří lidé nosí na rukou. Ježíš řekl: „**Červené šňůrky, které někteří lidé nosí, jsou satanovým dílem, aby mě zesměšnil, ponížil a ukázal mi, jak jsou lidé schopni vyměnit mě i za obyčejnou šňůrku.**“

5. 1. 2016

Ježíš promluvil: „**Je třeba jet do Poděbrad.**“

6. 1. 2016

Zapomněla jsem připomenout ještě jednu důležitou věc. Už dost dlouho, vlastně od našeho obrácení, jsme se začali modlit také růženec ke Svatým ranám. Později mě napadlo, anebo lépe řečeno, byla jsem osvícena Duchem Svatým, abychom z něj vytvořili nověnu, a to tak, že jsme se začali tento růženec modlit 7x denně po dobu devíti dní. Už to děláme stále, když se modlíme za obrácení nějaké duše nebo za uzdravení a různé jiné úmysly. Od té doby pokaždé když Valentín prosí o pomoc pro někoho, kdo ho o to žádal, anebo i pro nás, když máme nějaký problém, Ježíš mu řekne: „**Pomodli se nověnu ke Svatým ranám.**“ Později Ježíš dodal: „**Když řeknu, modlete se nověnu, mám pokaždé na mysli nověnu ke Svatým ranám. A když řeknu, teď musíte přinést velkou oběť, potom musíte udělat deset takových novén po dobu devadesáti dní, a to tak, že po každé novéně obětujete také mši svatou.**“ Při této příležitosti mohu vzpomenout i zázrak, který se stal naší mladší dcerce Ance v souvislosti s tímto růžencem. Jedna její známá z křesťanského portálu napsala, že má problém se synem a neví, co má dělat. Dcerka jí poslala mailem zprávu, ať se modlí růženec ke Svatým ranám. Když mail odeslala, chtěla ho zkontrolovat a zjistila, že se jí v odeslané zprávě vypsalo

celý růženec i se zaslíbeními. Když se manžel zeptal, jak je to možné, Ježíš odpověděl: „**Ríkal jsem ti, že budu dělat i zázraky.**“

11. 1. 2016

Máme pozvat paní E... k nám na Furču.

14. 1. 2016

Marcel zařídil, že nás v Poděbradech přijmou.

15. 1. 2016

Marcel nám připravil zajímavý program na celý víkend. Vedle návštěvy v Poděbradech dohodnul různá setkání. Čekal na nás už na nádraží, odkud nás odvezl autem ke svému českému příteli Jirkovi. Celá jeho rodinka k nám byla milá. Nabídli nám nocleh s tím, že ráno vyrazíme do Poděbrad.

16. 1. 2016

Paní Jaromíra už na nás čekala. Pozdravili jsme patera a odevzdali jim vzkaz od Pána Ježíše. Manžel potom osobně dlouho hovořil s paní Jaromírou. Když jsme od nich odcházeli, bylo nám jí líto, protože jsme pochopili, jak velkou oběť přináší našemu dobrotivému Bohu tím, že se stará o tohoto kněze. Po celou dobu, co jsme tam byli, a byl to v podstatě celý den, viděli jsme s Valentínem, že skutečně nemá ani chvíli pro sebe a je v neustálém stresu. V kuse běhá, vaří a každou chvíli řeší něco s paterem. Mění polohy končetin, otáčí hlavu, utírá sliny, kontroluje, jestli mu náhodou nepraskla hadička, protože už se to jednou stalo, a je v neustálém pohybu. A přitom se ještě stará o paterovy hosty. Nemluvě o tom, že v noci je to stejné. Ještě se dobře nevyspala. Večer jsme navštívili paní Stáňu, u které jsme taky přenocovali.

17. 1. 2016

Ráno jsme odjeli do Klášterce. Navštívili jsme hrob Aničky Tomanové a zúčastnili se mše svaté. Po jejím skončení jsme se přemístili na faru, kde měla Stáňa už přichystané občerstvení a vyzvala mého muže, aby předal

poselství od Pána Ježíše lidem, kteří je ještě neznají. Všichni byli nadšení a postupně se začali zapisovat do knihy. Měla jsem radost, protože vím, že v takové chvíli má radost i Ježíš. Po tomto milém setkání jsme byli pozváni na Mariánskou horu do rodiny pana A. Bylo to nádherné setkání. Valentín všem znovu vyprávěl o Společenství přátel Eucharistie.

Dostával různé otázky a klidně odpovídal, až se z toho rozpoutala velká debata, protože tam bylo pozvaných více lidí. Po tomto příjemném setkání jsme odjeli domů na Slovensko, ale protože jsme zmeškali vlak do Košic a další jel až pozdě po půlnoci, Marcel telefonicky zorganizoval ještě jedno zajímavé setkání, na kterém jsme se sešli s otcem P... a jeho dvěma přáteli. I oni vyslechli Valentína a hned vstoupili do Společenství. Tato misijní cesta byla velmi plodná. A to až tak, že satan tak zuřil, že nám ve vlaku poslal do cesty dva nepříjemné bezdomovce, kteří nás chtěli okrást, ale andělé strážní nás ochránili.

19. 1. 2016

Satanovi to nestačilo. Zuřil tak moc, že když ví, že manžel ztrácí zrak, navedl ho v práci v tmavé chodbě na betonový sloup, do kterého narazil celou tvář. Domů přišel celý zkrvavený a opuchlý. Vypadal jako by ho někdo přepadl. Lekla jsem se. Ježíš mu po mši svaté u svatostánku řekl: **„I toto byl útok satana.“**

20. 1. 2016

Dnes nám Pán Ježíš vysvětlil, proč si vybral pro patera paní Jaromíru: **„Stará se o jeho fyzické a materiální potřeby. Pater je ukřižovaný a ona s ním. Ona plní mou vůli. Nikdo by nedokázal přinést takovou oběť jako ona.“**

29. 1. 2016

Paní E... přijela k nám do Košic.

30. 1. 2016

Byli jsme také ve městě a ukázali jsme jí některé chrámy v Košicích. Město se jí velmi líbilo. Byla okouzlená. Přes den jsme si povídali o všem možném a večer po mši svaté jsme se modlili před svatostánkem. Pán Ježíš nám všem třem požehnal a Valentínovi dal ještě odpovědi na její otázky. Během celého víkendu jsme se jí plně věnovali a dělali všechno tak, jak nám přikázal náš Pán.

31. 1. 2016

Dnes E... odjela domů. Ráno s námi ještě byla na mši svaté a po obědě jsme se připravovali, že s ní půjdeme na nádraží k vlaku. Vše bylo krásné. Celou dobu jsme měli výbornou náladu a překypovali štěstím, dokud nám ještě před odchodem z bytu neřekla, že nám něco ukáže. V mobilu měla uložený obraz, jak říkala ona, Ježíše Krista, ale nebyl to Ježíš. Hned mi bylo jasné, že je tam tvář satana. Na internetu našla obraz, který prý představuje Ježíše a jí se velmi líbil. Ve skutečnosti to byla tvář zlého ducha. Hned jsem ji upozornila, aby to vymazala a dala tam tvář našeho Pána z obrazu Božího Milosrdenství. Když mi řekla, že ho má doma pověšený i na stěně, prožila jsem s Valentínem další šok. Slíbila, že ten obraz vyhodí a pověsí si opět tvář z Božího Milosrdenství a že ho vymaže i v mobilu. Když jsme došli na nádraží, cestou jsme si povídali a pomalu kráčeli skrz vestibul směrem na nástupiště. Přišli jsme až ke schodišti a když jsme po něm začali stoupat, najednou ke mně někdo vnitřním hlasem promluvil: „**Podívej, před tebou kráčí muž a dívej se, jak se mu pletou nohy.**“ Podívala jsem se a skutečně přede mnou šel mohutný muž. Byl už dost vysoko, když mi vnitřní hlas dal příkaz: „**Rychle odstup, protože teď začne padat a zabije tě.**“ Rychle jsem odstoupila a v tu chvíli se muž vymrštil, až dopadl na poslední schod, na kterém zůstal celý zkrvavený nehybně ležet. Vypadal jako mrtvý. Rychle jsme k němu doběhli a zavolali záchranku. Muž vůbec nereagoval na naše otázky, ale po chvíli se probral. Potěšilo nás to.

1. 2. 2016

Pán Ježíš promluvil k manželovi: „**Satan ti chce vzít to nejdražší, co máš, protože tvoje žena odhalila jeho tvář. To se Barličce ozval její anděl strážný a vyzval ji, aby odstoupila. Nebojte se, máte zvláštní ochranu.**“

3. 2. 2016

Večer nám volal Marcel, že se u pana A... stalo neštěstí a prosí o modlitby. Jejich šestnáctiletému synovi přejel autobus nohu a hrozí mu amputace prstů. Pán Ježíš manželovi řekl: „**Pomodli se za něj nověnu, bude v pořádku.**“

9. 2. 2016

Marcel večer telefonoval, že se stal zázrak. Noha syna A... je zachráněná. Amputace prstů nehrozí.

12. 2. 2016

V noci jsem se probudila a něco mě táhlo jít se podívat ven z okna. Tak jsem to udělala a zůstala jsem v němém úžasu. Před vchodem do kostela svítila lampa, která reaguje jen na fotobuňku. Dlouho jsem se modlila a zjistila jsem, že lampa stále svítí. Svítila až do rána. Pomyslela jsem si, že to určitě něco znamená, a bylo to tak.

Ježíš řekl: „**Anděl rozžal světlo. Světlo vstoupí do tohoto chrámu a během tohoto postního období v něm budou věřícím rozdány velké milosti. Vždy když bude světlo svítit, znamená to, že v ten den přicházejí milosti. Vy se dobře připravte na Bílou sobotu na výroční zjevení. Něco pro vás chystám.**“

15. 2. 2016

Pán Ježíš mi přikázal, abych do knihy napsala i Generální zpověď a řekl: „**Kdyby každý vykonal tuto zpověď, nebe by bylo plné.**“

GENERÁLNÍ ZPOVĚĎ

Příprava – důsledné zpytování svědomí

Hříchy spáchané v průběhu celého života – doporučuje se sepsat je na papír a takto Generální zpověď vykonat. Je potřebné vyznat všechny hříchy, těžké i s počtem – pokud nevím, alespoň přibližně.

STAČÍ UDĚLAT JEN JEDEN TĚŽKÝ HŘÍCH A ZEMŘÍT V NĚM BEZ POKÁNÍ NA TO, ABY BYLA DUŠE ZATRACENA.

Věčnost je šťastná, nebo nešťastná! To je dogma naší víry.

Kvůli zdraví těla neodkládáš potřebné léčení. Nebuď blázen, který dává do pořádku svoje svědomí až ve chvíli smrti. Čas smrti není vhodný na to, abychom si zajišťovali věčnou spásu. Zapiš si pochybení a udělej Generální zpověď z celého svého života. Mysli na to, že tady se skládají účty, abys mohl získat věčnost. Proto to udělej tak, jako bys to musel učinit v okamžiku skládání účtů před věčným Soudcem, Ježíšem Kristem. Mysli na to, že to, co se ti teď jeví jako těžké, bude se ti v okamžiku smrti zdát nemožné.

Musíme kráčet Pánovou cestou, dokud máme čas, protože v hodině smrti světlo dohoří. Už nebude čas na přípravu, **v tu chvíli už musíme být připraveni.** V hodině smrti se už nedá nic dělat. Co se udělalo, je udělané. Když přijde smrt, nebude v té bouři a zmatku možné dát do pořádku zmatené svědomí. Kdo ví, co se může stát? Jakmile ztratíš v hodině smrti duši, tehdy ztratíš všechno a už nikdy nesvitne naděje na její opětovné získání. Bůh nás zajisté neposlal na tuto zem proto, abychom se stali bohatými, získali pocty anebo uspokojovali svoje smysly. Ale poslal nás sem získat věčný život. Všichni vědí, že jejich cesta jednou skončí. Ale sebeklam mnohých spočívá v tom, že smrt si představují tak vzdálenou, jako by nikdy neměla přijít. I velmi staří a nemocní lidé si často namlouvají, že by mohli žít ještě tři čtyři roky. Ale o kolika víme, že zemřeli náhle! Někteří vsedě, jiní při chůzi, další ve spánku v posteli.

Je jisté, že nikdo z nich si nepomyslel, že zemře tak nečekaně v den, v němž skutečně zemřel. Kdybys měl dnes do večera zemřít a tak by se mělo rozhodnout o tvém věčném životě, byl bys připravený vydat počet ze svých skutků? Co všechno bys dal Bohu za ještě jeden rok, měsíc anebo alespoň jeden den života? Proč si teď, když ti Bůh dává tento čas, nedáš do pořádku svědomí? Nebo je nemožné, aby byl tento den tvým posledním? Čekáš snad na den smrti? Pokud jde o minulost, důvěřuj Ježíši Kristu, který teď dává toto osvětlení, protože tě chce spasit. Jaká je to láska a něha, s níž Bůh objímá hříšníka, který se k němu vrací! Důvěřuj i darům, které ti vyprošuje Panna Maria. Kdo ví, zda tyto řádky nejsou poslední výzvou, kterou ti dobrotvivý Bůh posílá?

1. JÁ JSEM PÁN, TVŮJ BŮH: NEBUDEŠ MÍT JINÉ BOHY MIMO MNE, ABY SES JIM KLANĚL.

První z přikázání obsahuje přikázání víry, naděje a lásky. Náš morální život má svůj pramen ve víře v Boha, který nám zjevuje svoji velkou lásku. Naši povinností vůči Bohu je věřit v něho a vydávat o něm svědectví.

HŘEŠIL JSEM PROTI VÍŘE?

Dobrovolným pochybováním o víře, o pravdivosti toho, co Bůh zjevil a církev předkládá k víře, váhavostí ve víře

Nevěrou – nedbáním o zjevené pravdy, dobrovolným odmítnutím víry

Herezí – kacířstvím – popíráním nebo zpochybňováním nějaké pravdy, které je třeba věřit božskou a katolickou vírou. Přijímám nauku církve v celistvosti? Např. peklo neexistuje, popírání panenství Panny Marie, popíráním Nejsvětější Trojice.

Apostází – odvrhnutím křesťanské víry, odpadlictvím

Schizmatem – odmítnutím podřídit se papežovi nebo odmítnutím společenství se členy církve, kteří jsou mu podřízeni. Schizmatem v křesťanství je i protestantské hnutí. Účastí na protestantských a sektářských obřadech (evangelických – luteránských, kalvinistických, baptisté, adventisté, jehovisté atd...) – jejich praktikováním, zapojováním se do nich a souhlasem s nimi? Přiznávám se ve veřejném životě k víře (v zaměstnání, před přáteli...)? Nepatřím k organizaci, která má proticírkevní program, zaměření? Nevolil jsem takové politické strany, podporoval politiky – vyjadřoval souhlas s nimi?

Ospravedlňuji svoje hříchy i hříchy druhých (svých dětí, rodiny), používám výmluvu – dnes je jiná doba?

MILOVAL JSEM BOHA NADE VŠECHNO?

Je pro mne Bůh nejvyšší hodnotou, největším dobrem? Je v mém životě na prvním místě? Považuji Boha za Otce? Usiluji o to být jeho nejlepším dítětem? Miluji ho láskou, která je nad každou jinou lásku? Sloužím vědomě nebo nevědomě časným bůžkům? (Kult peněz, materiální dobra, televize, moc, kariéra, vlastní tělo, úspěch...)

- Dodržuji v každodenním životě náboženská kritéria a přikázání?
- Zapřel jsem Boha? Zaujatě, z vypočítavosti (kvůli vyhnutí se církevní dani, při sčítání obyvatel, v zaměstnání...)? Bezmyšlenkovitě, abych se učinil zajímavým, protože mi to v dané situaci vyhovovalo?
- V postním období jsem žil v hříchu? (Zábavy, tance, nedodržování postu.)
- Neobviňuji Boha z neštěstí, která mě postihla? Přijímal jsem Boží věci jako Boží dar a zlé jako zkoušku věrnosti a podíl na Kristových utrpeních?
- Jsem vděčný za každý prožitý den, každou novou příležitost?
- Vykonávám svoji každodenní práci jako modlitbu s úmyslem líbit se Bohu? (Chci se líbit lidem, být oblíbený, být středobodem pozornosti, hledám vlastní výhody?)

- Dbám na důstojnost při nošení posvátných symbolů? (Křížek na řetízku, růžencový prsten, medailka Panny Marie...)
- Dělán si z nich amulety, talismany, tropím si výsměch?
- Projevuji úctu Nejsvětější svátosti oltářní?
- Chodím na adorace?
- Přijímám Boží vůli a Boží plán pro svůj život?
- Poslouchám hlas svého svědomí?

Mým Bohem má být Nejsvětější Trojice – Otec, Syn a Duch Svatý. V mém životě je jím prakticky to, čemu dávám první místo ve svých myšlenkách, citech, kvůli čemu činím své skutky, co mám nejraději.

Co je u mě na prvním místě?

Já sám – mé zdraví, má čest, moje břicho, krása, postava, egoismus, úcta, kterou od druhých očekávám. Ostatní se mají přizpůsobovat mně, pociťuji sebelítost, pociťuji křivdu, očekávám od druhých omluvu?

Péče o zdraví – máme respektovat tělesný život, ale nedělat z něj absolutní hodnotu – novopohanská mentalita rozvíjí kult těla (obětovat mu vše, zbožňovat tělesnou dokonalost, posedlost cvičením a starostí o tělo, sportovní úspěch, vede zároveň ke zvrácenosti lidských vztahů). Je třeba vyhybat se každému překročení míry.

Někdo z lidí – mé dítě, vnouče, manžel/ka, rodinní příslušníci, přehnaná láska k lidem?

Nějaká věc – peníze, majetek, auto, dům, pěkné oblečení, šperky, umění, sport, kariéra, dovolené, marnivost?

Nebudeš mít jiné bohy mimo mne.

- Kolik bohů uctívám? Kolika sloužím? Vlastní tělo – cvičení kvůli postavě, diety, přehnané líčení, plastické operace, zkrášlovací procedury, oblečení, solárium, marním čas sledováním televize, návštěvami, zábavami, hloupými řečmi, vtipy?

Čemu nejvíc? Na co nejvíc přes den myslím?

Zábavy, obžerství, hostiny, televize, přátelé a známí, rodina, majetek, vlastní tělo, zdraví, kariéra, sport, tanec, nakupování...

UCTÍVAL JSEM JINÁ BOŽSTVA?

Mnohobožství, víra v reinkarnaci, východní náboženství, bojová umění (klanění se slunci, využívání energií atd. vycházejí z východní spirituality). Vyvolávání mrtvých, účast na spiritistických seancích, jiné praktiky, o nichž jsem předpokládal, že odhalují budoucnost: věštění z kávy, lití olova, čtu horoskopy, využil jsem služeb věstkyně, dal jsem si vykládat karty (sám jsem je vykládal pro sebe či pro druhé), tarot, andělské karty, numerologie, výpočet pohlaví dítěte, astrologie, pranostiky, čtení z dlaně, akupunktura, okultismus (i četba okultní literatury), ezoterika, mantry (jimi jsou vzýváni a uctíváni démoni), astrální cestování, feng-šuej, aury, reiki, psychotronika, Silvova metoda, kyvadla, výklad snů, snáře, cvičení východních náboženství, pět Tibetanů, cvičení na otvírání čaker (otevívá přístup zlým duchům), dýchací cvičení?

Oslava haloweenu – karneval (i dětský), vyřezávání dýní (vychází z oslavy satana; dům, v němž bylo obětováno dítě satanovi, býval označován vyřezanou dýní), čarodějné praktiky, převlékání se do kostýmů a masek čertů (čelenky s rohy), čarodějnic, převlékání se za kněze a řeholní osoby (vysmívání se). Halloween je d'áblovým výsměchem Svátku všech svatých. Žádný křesťan jej nesmí oslavovat, podporovat, propagovat, vyjadřovat souhlas.

Navštěvoval jsem lidové léčitele – sám takto zneužíval důvěřivost jiných?

Alternativní medicína = okultismus

Dopustil jsem se modloslužby - zbožšťování toho, co není Bohem - bůžky, zlé duchy, stvoření namísto Boha, mocnosti, rozkoše, předky, zdraví, peníze - sloužil jsem mamonu - předmětem mého hlavního zájmu v životě byly peníze a majetek, jak je získat a jak je udržet?

Mám doma „suvenýry“ bůžků – démonů? Nazývám je uměním? Omlouvám si to tak, že já v to nevěřím, já je neuctívám? Sošky, dřevořezby, obrazy, porcelán, talíře s jejich vyobrazením, šátky, šperky, tašky, přívěsky, magnetky... (Buddha, hinduistická božstva, symboly východních náboženství, egyptských bohů, faraonů – sami se považovali za božstvo, řecké bohy, slunce, africké sochy a masky, woodo...) Navštívil jsem na dovolené hinduistický nebo buddhistický chrám? Nezúčastnil jsem se nějakého rituálu? Nedal jsem si namalovat na tělo nějaké symboly například henou? (Byť jen žertem, z nevědomosti.)

Pověra – připisoval jsem stvořeným věcem nadpřirozené účinky, čáry, nějaké fetiše? (Věšení podkovy, jmelí pro štěstí, medvědí zub, vlasy, amulety, červené šňůrky, uhlíková voda, uplivnutí, zaklepání na dřevo, černá kočka, pátek třináctého, talismany?) Také zneužívání růžence a náboženských medailonů k těmto účelům, věšení medailonů na červenou šňůrku atd...

Časté choroby dětí – udělat zpytování svědomí, zda ďábel nenašel přístup do srdce dítěte skrze náš hřích (např. přivazování červené šňůrky na kočárek nebo přímo na dítě – otevírají přístup démonovi k němu).

Homeopatie – principy homeopatie vycházejí z magie, okultismu. Magie napodobování, podle níž podobné plodí podobné. Patří k léčitelství (okultismu).

Jóga – ponořená do světa bohů a duchů, jejím úkolem je přivolávat jejich přítomnost, je satanistická – a to každá jóga. Ten, kdo ji praktikuje, otevírá se démonickému působení. Není to relaxační cvičení, je to spiritualita. Aktivuje čakry. Jednotlivá cvičení představují zasvěcení konkrétním bůžkům – démonům. Její praktikování se spojuje s přijetím hinduistického učení. Účast na modloslužbě, otevíráme se (byť nevědomě) působení zlých duchů.

Praktikoval jsem něco z toho, jiné jsem k tomu naváděl, souhlasil jsem, když mi o tom jiní říkali?

JAK VYPADAJÍ MOJE MODLITBY?

Bez modlitby není možné dojít ke spáse. I kdybychom vykonali velké množství dobrých skutků, ale nemodlili se často a dobře, nedosáhneme spásy. Modlitba otevírá oči duše, připomíná její vlastní ubohost a upevňuje nedůvěru vůči sobě a velí utíkat se k Bohu. Zbožný křesťan vkládá všechnu naději v Boha. Na sebe samého zbytečně nespolehá. Bůh nehledí na to, zda jsou modlitby dlouhé a pěkné, ale chce, aby vyvěraly z hloubky srdce, abychom se modlili s úctou a touhou podobat se mu – tedy i obyčejný, nevzdělaný člověk se může dobře modlit. Bůh odpouští i největším hříšníkům, pokud ho upřímně prosí, proto zlý duch využívá všechny způsoby, abychom modlitbu zanedbávali. Pokud při modlitbě zakouším těžkosti a znechucení, ale přesto se od modlitby neodvracím, je tato moje modlitba ještě více záslužná v očích Pána Boha. Modli se za všechny i za nepřátele.

Aby byla modlitba Bohu milá a pro duši užitečná, **musíme být ve stavu milosti, mít touhu po obrácení a mít odpor k hříchu**. Hříšník, který se nechce napravit, je urážkou Pána Boha. **Marné jsou vaše modlitby a oběti, pokud setrváváte v hříchu!**

Není fyzického uzdravení bez odpuštění a duchovního uzdravení. Bůh může vyslechnout naši modlitbu jen tehdy, pokud odstraníme všechny překážky. Proto se musíme zříci každého hříchu a všem všechno odpustit.

Hříšníci nedosáhnou obrácení bez modlitby. Zatracení lidé šli do ztracení proto, že se nemodlili nebo se modlili špatně.

- Nemodlím se, modlím se málo – pro jistotu, abych to měl co nejdříve za sebou. Spolehám se, že se za mě jiní pomodlí. Roztržité a nedokončené modlitby – usínám při nich?
- Vynechávám ranní a večerní modlitbu?

- Nekonám žádné pobožnosti, křížovou cestu, nemodlím se novény. Jsem dospělý, ale modlím se jen základní modlitby jako dítě. Nemodlím se za druhé, nemodlím se za duše v očistci?
- Modlím se s odporem?
- Modlím se víc, jen když mám potíže, v modlitbě málo děkuji Bohu – zato vždy něco žádám?
- Zesměšňuji modlitby a také ty, kteří se modlí? Zpochybňuji pobožnosti, překrucuji slova?

Rodič – neučím dítě modlit se – omlouvám to tím, že je ještě malé, nejdu mu příkladem? Když je dítě maličké – mám se modlit s ním jeho jménem, dohlížet na to, aby se pomodlilo svoje modlitby – pomodlit se společně, učit dítě modlitby přiměřené věku a nespokojit se s tím, že dítě ovládá dětské modlitbičky. Moje dospělé dítě neovládá křesťanské modlitby (růženec, korunka k Božímu milosrdenství) – protože jsem ho to nenaučil z lhostejnosti, nezájmu?

JAK PROŽÍVÁM MŠI SVATOU?

- Jen si ji formálně poslechnu?
- Jsem roztržitý, vyrušuji, nudím se, spím, mluvím, komentuji kněze, věřící, výzdobu v chrámě, kázání, zlobím se, že mše svatá trvá příliš dlouho, nezapojuji se aktivně do průběhu mše svaté (nemodlím se, neodpovídám knězi), brblám, když nemám volné místo k sezení, nepokleknou před Pánem na obě kolena, sotva vejdu do kostela, už přemýšlím jak co nejdříve odejít?
- Nezúčastňuji se celé mše svaté od začátku do požehnání, mám zpoždění, neděkuji Bohu za milost mše svaté – co nejdříve spěchám pryč z kostela?
- Nechodím na mše svaté – z lenosti, z přesvědčení, z lhostejnosti, vymlouvám se na zdravotní stav, na povinnosti? (Musím vařit, musím se učit, čekám návštěvu, mám malé dítě...)
- Sám na mši svatou nejdu – jiným říkám, ať jdou za mne?

Rodič – nevodím dítě do kostela – obírám ho o milosti (vymlouvám se, že je malé, že vyrušuje, že se nebudu moci soustředit na mši svatou, z lenosti...). Toleruji dítěti odmítání účasti na mši svaté – dokonce to podporuji (výmluvy – musí se učit na zkoušku, ať se sám rozhodne, zda chce jít) – zapomínám na svoji odpovědnost za dítě před Bohem? Pokud je dítě dospělé a vím, že na mše nechodí, mám povinnost jej napomenout. Nejdu dítěti příkladem – dítě do kostela pošlu, ale sám nejdu?

- Nešel jsem v nedůstojném oblečení na mši svatou, na svaté přijímání? (Šortky, krátká sukně, výstřih...)
- Chodím na protestantské obřady (evangelické, kalvínské) – přijímám a šířím jejich bludy, hereze, přemlouvám také jiné, rouhám se?

JAK PŘIJÍMÁM SVÁTOSTI?

- Lhostejně? Z povinnosti? Jednou dvakrát ročně se vyzpovídám? (Církev ukládá alespoň jednu zpověď ročně – ne proto, že by to bylo pro duši dostačující, ale kdyby tak nečinila, kolik lidí by nepřišlo ke svátosti smíření ani jednou do roka – nepatřím k nim také já?)
- Přijímám s úctou?
- Jsem ve stavu milosti?
- Nepřijímám svatokrádežně?
- Zesměšňuji a znevažuji svátosti?
- Zpochybňuji Tělo Kristovo protestantskými bludy a herezemi – pohrdal jsem eucharistickým Ježíšem a jeho nekrvavou obětí při slavení katolické mše svaté a vyměnil jej za protestantské obřady (evangelické, kalvínské)?
- Nevyhýbal jsem se přijímání Eucharistie z nedbalosti, úzkostlivosti, ze studu před lidmi?

SVATOKRÁDEŽNÁ ZPOVĚĎ

K dobré zpovědi nestačí jen vyznání hříchů před knězem a vykonání uděleného pokání! Nenalhávej si, že Boha je možné odbýt čímkoliv a lehce získat ztracenou milost. Celý rok se zabýváš světskými záležitostmi, staráš se o majetek, příjemnosti života, nepracuješ na svém zdokonalení, na nápravě – na Velikonoce přicházíš na zpověď a vyznáváš své hříchy, jako bys vyprávěl nějakou historku. Potom bezmyšlenkovitě a mechanicky odříkáš pár modliteb a už se ti zdá, že ses s Bohem vyrovnal. Hned po zpovědi se vracíš k předchozímu způsobu života (smilstvo, zábavy, tancovačky, hospody, konkubinát, cizoložství, červené šňůrky, horoskopy, křivdu jsi nenapravitel, krádež neodčinil) – **není vidět ani stopu nápravy! Každý rok od zpovědi ke zpovědi děláš to samé!**

- Zpovídáš se lhotejně, chladně, jen ze zvyku, rutinně – nevede tě láska k Bohu, lítost a chuť napravit se?
- Zpovídáš se jen všeobecně, mnohé hříchy nevyjmenuješ? Kněze je možné oklamat i předstírat lítost a vymámit od něj rozhřešení, ale Boha neoklameš. Bůh takové rozhřešení nepotvrdí. Pamatuj, že ti tvoje zpovědi, pokud je vykonáváš takovým způsobem, nejsou nic platné, a možná jsou dokonce svatokrádežné! Jsou lidé, kteří by se zpovídali až na smrtelné posteli, kdyby jim to církev nepřikazovala udělat každý rok.

Nedělám dobré zpytování svědomí?

Hlubiny srdce zkoumej důkladně, nic před sebou neskrývej – jako se nic neutají na posledním soudu.

Oč méně se někdo zpovídá, o to více času na zpytování svědomí potřebuje.

Chuť napravit se je jen pochybná a hraná, lítost předstíraná. (O čemž svědčí i návrat k hříšnému životu – opět vysedáváš v hospodách, smilníš, bereš antikoncepci, bavíš se, ještě párkrát přijdeš na mši svatou a potom už ne – až na nějaký svátek.)

Nedostatek lítosti – když zatajíme hřích, pocítíme vnitřní nepokoj, který nás hryže jako divoký tygr, když ale nemáme lítost, tak tomu ve své zaslepenosti nevěnujeme pozornost. Kdo se chce přesvědčit, jestli projevil při zpovědi správnou lítost, uvidí to nejlépe podle toho, zda změnil svůj dosavadní život.

Zatajují hříchy před knězem ze strachu, že nedostanu rozhřešení, ze studu. Někdo řekne: „Nikdo se asi neodváží skrývat svoje hříchy a vystavovat se tak častějším výčitkám svědomí.“ „Moji bratři! Kdybych to měl potvrdit pod přísahou, neváhal bych říci, že tady mezi vámi teď v kostele je ze šesti lidí pět takových hříšníků. Přesvědčíte se o tom na posledním soudu a vzpomenete si, co jsem vám dnes řekl.“ (svatý Jan Maria Vianney)

Kdybys řekl, že se zpovídáš z hříchu, na který jsi v předcházející zpovědi zapomněl – ale přitom jsi tento hřích neřekl z lenosti anebo studu – spácháš svatokrádež. Nezmínit nebo umenšit počet smrtelných hříchů je svatokrádež (pokud mám na svědomí tři smrtelné hříchy, ale vyznám jen dva, těžce urážím Boha). Jestli si počet nepamatuji, vyznám ho přibližně. Pokud by se tě zpovědník na určitý hřích nezeptal, tak bys ho nevyznal. Tak se stane, že ten hřích přiznáš, ale už neřekneš, že jsi měl v úmyslu jej zatajit.

Špatně se zpovídá i ten, **kdo nechce napravit spáchanou křivdu**, i kdyby to mohl udělat. Nešťastné jsou i zpovědi děvčat, žen, mladíků a mužů, kteří udržují nedovolené vztahy a odmítají se jich vzdát. Tito lidé se většinou ani necítí být vinnými a při zpovědi skrývají své hříchy. Kdo zatají hříchy, ten nechce oklamat kněze, ale chce podvést samotného Boha i navzdory tomu, že je to nemožné!

Záchvat hněvu označím jako netrpělivost, nemravné řeči, které jiné pohoršují, jen jako uvolněné řeči, ohavné žádosti i ohavné skutky jen jako trochu méně slušné důvěrnosti, velké křivdy jako drobné nespravedlnosti, přehnanou lakotu jen jako trochu větší svázanost s pozemskými dobry... a odtud vychází celá řada svatokrádeží.

Skrývám okolnosti hříchu?

Nactiutrhal jsem, ale nepřiznám, že to pocházelo z mé pýchy a závisti, nenávisti a uraženosti. Také nezminím, jak velkou škodu jsem způsobil dobrému jménu bližního, ani to, že jsem mluvil nepravdu.

Nezminím, o jakou osobu šlo – zda jsem nactiutrhal kněze, jinou Bohu zasvěcenou osobu, rodinného příslušníka...

Řekneš, že jsi vystupoval proti víře a morálce, zamlčíš, že jsi chtěl otrást vírou mladého člověka, aby např. lehčeji podlehl tvé žádosti.

Dívka řekne, že se parádila, aby se líbila jiným, ale nedodá, že měla záměr vzbuzovat u jiných špatné myšlenky, nečistotu, touhy...

Otec řekne, že se opil, ale nezminí, jaké pohoršení tím způsobil v celé rodině. Hledáš způsob, jak se představit zpovědníkovi v lepším světle? (Tónem hlasu, ztišením hlasu při jistých hříších, aby zpovědník sotva slyšel. Nejprve se zpovídáš z lehčích hříchů, a když uspíš pozornost zpovědníka, co nejtišeji a velmi rychle vysypeš těžké hříchy.) Zaobaluji svůj neřestný život pláštěm ctnosti?

Ospravedlňuji se, že mě k hříchu nečistoty navedli jiní, k hněvu mě vyprovokoval soused, mši svatou jsem vynechal kvůli návštěvě, v půstu jsem jedl maso jen jednou (navedl mě jiný), špatně se vyjadřuji o bližních, ale oni mi k tomu svým chováním dávají příležitost, s dětmi se ráno a večer nemodlím, protože nemám čas... muž obviňuje ženu, žena muže, bratr sestru, sestra bratra, sluha svého pána, pán sluhy... Při zpovědi se sami odsuzují tvrdíce „moje vina“ a o dvě minuty později se brání a svalují vinu na druhého. Jsem hluchý vůči výčitkám svědomí? Jakoby němý, když mám vyznat svoje hříchy?

Neukazují žádnou pokoru a zkroušenost

Jestliže kněz pozná, v jakém stavu je moje duše, a přikáže mi přijít na zpověď později, protože mě chce uchránit před svatokrádeží – hned naříkám, že nemám čas, že později nebudu lépe připravený, že půjdu k jinému zpovědníkovi, který mi dá rozhřešení bez problémů – sami sobě škodí takto zaslepení lidé. Zpovědník poznal, že nesplňují podmínky dobré zpovědi, jejich vyznání hříchů bylo polovičaté, bez lítosti. Musel jim dávat tisíce otázek.

Z jakých hříchů ses zpovídal minulý rok? A z čeho se zpovídáš dnes? Z čeho se budeš zpovídat za rok, pokud ti Bůh ještě daruje život? Nemyslíš, že opět z těch samých? Pokud se zpovídáš jen ze zvyku, nechceš žít víc bohabojným životem, k předcházejícím hříchům přibývá ještě svatokrádež a jsi hračkou v rukou satana. Jakmile na sobě delší dobu nepozoruješ po zpovědi změny k lepšímu, vyplývá to z toho, že ti předcházející zpovědi nebyly nic platné, byly svatokrádežné, a když se skutečně nepolepšíš, čeká tě zatracení. Do této pasti svatokrádežných zpovědí už chytil zlý duch mnoho duší, protože skutkem svatokrádežné zpovědi se odhaluje zaslepenost a tvrdost srdce, které člověka neopouští nejednou až do smrti.

Návykový hřích – hromaděním hříchů roste lidská zaslepenost. Zlý návyk zaslepuje mysl, zatvrzuje srdce a tím dělá člověka vzdorovitým až do smrti, takový člověk bude jen těžko spasen.

Vidíme, jak hříšník kráčí z hříchu do hříchu, už ani nepomyslí na polepšení. Zlý návyk nedovoluje hříšníkům vidět zlo, které páchají. A tak žijí, jako by už nevěřili, že existuje Bůh, nebe, peklo, věčnost. Namísto toho, aby se pro svoje hříchy rmoutili, radují se z nich, smějí se, ba dokonce se jimi i chlubí! Co znamenají všechny tyto znaky ďábelské zatvrzelosti? Svátý Tomáš z Villanovy tvrdí, že jsou to znaky zatracení. Svátý Jeroným tvrdí, že návykoví hříšníci ztrácejí jakýkoliv pocit hanby z páchání hříchu. **Namlouváš si, že jednou se s Bohem vyrovnáš.** Ale pamatuj si, že možná už nebudeš mít čas na takové vyrovnání, smrt tě může zaskočit znenadání, zahrabaného ve svatokrádežích. Na to zpravidla navazuje zatvrzelost srdce a zoufalství v hodině smrti.

Rychle naprav předchozí zpovědi upřímným a úplným vyznáním hříchů. Jestli to neuděláš, Bůh je jednou vyhlásí před celým světem. Pokud je ale vyznáš sám, upadnou do věčného zapomnění, ve svátosti smíření najdeš odpuštění hříchů, pokoj duše a v hodině smrti život věčný. Každý hřích, zvláště těžký, způsobuje ztrátu Boží milosti a umožňuje ďáblu působit v našem životě. Ďábel potom neútočí jen na člověka, který se hříchu dopustil, ale i na jeho nejbližší.

Například, když se některý z rodičů dopouští těžkého hříchu, jeho děti začnou stonat. Někdo namítne: „Jestli se dopouštím tohoto hříchu, proč musím být zatracený? Možná ještě budu spasený?“ Odpovídám: „Možná budeš zatracený!“

Skočil bys do studny se slovy: Možná uniknu smrti? Ne! Jak můžeš opírat svou věčnou spásu o tak slabou naději, o nějaké kdoví a možná? Boží přikázání nejsou krutými zákazy, ale je to usměrnění, které nás má ochránit před neštěstím.

Nevíme, který hřích bude poslední.

Bůh určuje počet dní každého člověka, zdraví i nadání, které mu chce darovat. A také určuje každému člověku počet hříchů, které mu chce odpuštět. „Je vhodné usuzovat,“ říká svatý Augustin, „že shovívavost Boží snáší hříšníka do jisté doby. Když uplyne tento čas, nezůstane pro něj žádné slitování.“ To samé říká Eusebios z Kaisareie: „Bůh vyčkává po určité hranici. Potom nás nechá.“ A to samé říkají i jiní otcové, a ne bezdůvodně. Základem jejich přesvědčení je písmo svaté. „Nebud' si tak jistý odpuštěním, nehromaď hřích na hřích.“ (Sir 5, 5)

„Zatímco u jiných národů Hospodin trpělivě čeká, až se naplní míra jejich hříchů, a teprve pak je potrestá, s námi se rozhodl naložit jinak.“ (2Mak 6, 14). Bůh tedy čeká až do dne, kterým se dovrší míra hříchů. A potom začne trestat. Mnohé příklady najdeme v písmu svatém. Jde hlavně o trest Saulův. Bůh ho opustil, když Saul naposledy neposlechl Boha.

„Jsou lidé, kteří zkoumají počet hvězd, pátrají po počtu andělů nebo se snaží zjistit počet let, které člověku zůstávají. Kdo by se ale mohl pustit do pátrání po počtu hříchů, které chce Bůh člověku odpustit? Proto je třeba se obávat. Kdo ví, můj bratře, při které myšlence, při kterém hříchu, který spácháš, ti Bůh už neodpustí?“ (svatý Alfons Maria z Liguori)

Boží milosrdenství je nekonečné, ale kolik je těch, kteří navzdory tomu nezachrání svou duši od ztracení? **Bůh zachraňuje toho, kdo prokáže dobrou vůli. Odpouští hříchy, ale neodpouští vůli hřešit.** Namítneš: Ale já jsem mladý. Jenže Bůh roky nepočítá, počítá hříchy. Daň z hříchů není pro všechny stejná, někomu Bůh odpustí sto hříchů, jinému tisíc, dalšího pošle při prvním hříchu do pekla. Kolik jich tak skončilo? Svatý Řehoř vyprávěl, že jistý pětiletý chlapec byl poslán do pekla, když zaklel. Panna Maria zjevila Boží služebnici Benediktě z Florencie, že jisté dvanáctileté děvče bylo odsouzeno po spáchání prvního hříchu. Jiný osmiletý chlapec zemřel po prvním hříchu a jeho duše byla zatracena. Možná by se chtěl Boha někdo zeptat, proč jednomu odpustí tři hříchy a čtvrtý ne. V takové otázce je potřeba respektovat Boží soud a spolu s apoštolem vyznávat: „Ó, jak bezedná je Boží štědrost, moudrost i poznání! Jak neproniknutelná jsou jeho rozhodnutí a neprobádatelné způsoby jeho jednání!“ (Řím 11, 33). Svatý Augustin vysvětluje: „Víš, koho ušetří, a koho ne. Kdo dostává milosrdenství, zdarma jej dostává. Kdo jej nedostává, nedostává jej spravedlivě.“

Myslíš si, že když tě Bůh dosud nepotrestal, bude to tak navždy? Když se naplní míra tvých hříchů, nadejde chvíle trestu. „Neříkej: Hřešil jsem, a co se mi stalo? Vždyť Pán je shovívavý!“ (Sir 5, 4). Může se stát, že jediným hříchem zaplatíš za všechno. Čím větší bylo jeho milosrdenství, tím větší bude tvůj trest. Čím větší je světlo, kterým tě Bůh obdařil, tím větší bude tvé zaslepení a utvrzení se v hříchu.

Když teď hřešíte, možná vám Bůh dá čas na lítost, a možná ne. Pokud vám ho nedá, co s vámi bude po celou věčnost?

Jak mám napravit toto zlo?

Zopakuj svou zpověď počínajíc tou, která mohla být svatokrádežná. Pověz, kolik mohlo být takových zpovědí a nehodných přijímání. Pověz, který hřích jsi zatajil a jestli ses z ostatních hříchů snažil napravit. Drahý křesťane, tvůj dobrý Pán tě chce zachránit, proto tě neustále upozorňuje: Mé dítě, už víc nehřeš, ale pros o odpuštění spáchaných hříchů.

Lidé se špatně zpovídají i proto, že nezmiňují okolnosti, které mění charakter hříchu, a hříchy se snaží zaobalit.

Například: Opil jsem se, nactiutřhal, zhřešil jsem proti čistotě, zlobil jsem se a pomstil jsem se. Ve skutečnosti záleží i na tom, kolikrát to bylo. Byl to hřích v kostele nebo za přítomnosti dětí, kolegů? Bylo při tom víc lidí? Utrpěla nactiutrháním pověst bližního? Myšlenka proti čistotě, byla spojená i s chutí daný skutek vykonat? Zhřešil jsi z nevědomosti nebo s rozmyslem, v hněvu? Nedělal jsi jeden hřích za druhým a myslel sis, že to při zpovědi vyjde nastejno, ať už se budeš zpovídat z malého, nebo většího počtu hříchů?

DOBŘÁ ZPOVĚĎ

Zpověď má Božský původ. Ustanovil ji Ježíš Kristus. Apoštolům a jejich nástupcům řekl: „Přijměte Ducha Svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ (Jn 20, 22–23)

„Amen, pravím vám: Všecko, co svážete na zemi, bude svázáno na nebi a všecko, co rozvázete na zemi, bude rozvázáno na nebi.“ (Mat 18, 18)

Kristus přikazuje pod ztrátou spásy vyzpovídat se ze všech hříchů. Od toho není osvobozen nikdo, počínaje Svatým otcem a konče posledním služebníkem. Hřích musíme nenávidět z celého srdce a litovat, že jsme urazili dobrého Boha, pohrdali milostmi, nedbali na hlas svědomí a setrvali dlouhou dobu ve stavu hříchu. Kdo má skutečnou lítost, má snahu smířit se s Bohem a napravit křivdy co nejdříve (nečekám do velikonoční nebo vánoční zpovědi, ale jdu hned, jak je to možné).

Zpověď má být pokorná, prostá, moudrá, úplná, upřímná. Důkladně zpytuj svědomí. Modli se k Duchu Svatému a odevzdej se Panně Marii. Vyprošuj si milost dobré zpovědi. Nevyhledávej úmyslně příjemného zpovědníka, který se nebude moc vyptávat. Postavím se do fronty, kde jde zpověď nejrychleji atd.

Obviňujeme se sami, nečekejme na otázky zpovědníka. Nikdy neodpovídej zpovědníkovi arogantně, nebuď zatvrzelým hříšníkem. Pokud kněz udělí pokání, které se ti zdá těžší, nebo dokonce odmítne dát rozhřešení, nereptej, ale přijmi to s pokorným duchem – soud pokání je soudem samotného Ježíše Krista, v němž on sám naslouchá našemu obviňování, on sám se ptá a ohlašuje výrok odpuštění. Pokud neumíš vykonat zadané pokání, nestyď se požádat zpovědníka o změnu (např. neumím číst a jako pokání jsem dostal četbu z Písma svatého, danou modlitbu neovládám a neumím se ji modlit). Nikdy nesvaluj vinu na druhé, nemluv o hříších těch druhých. Neobhajuj se, neomlouvej svoje jednání – obviňuj se! Představme se zpovědníkovi v pravdivém světle. Vyhýbejme se nepotřebným slovům, netočme se okolo téhož stokrát po sobě. Když je něco pochybného, předeštrejme to jako pochybné – pokud řekneš, že ses nezabýval zlými myšlenkami, ale nejsi si jistý, jestli jsi v takových myšlenkách nenalezl zalíbení – už to je nedostatečná upřímnost. Pokud se ti těžko přiznává k nějakému hříchu, skličuje tě hanba, popros o pomoc zpovědníka: „Otče, pomozte mi, prosím, protože mám na svědomí hřích, který nemám odvahu přiznat.“ Zpověď má být úplná. Je potřebné vyznat všechny hříchy, jejich druh, počet a okolnosti s ním spojené.

Nesprávně se zpovídá, kdo říká: „Zmeškal jsem mši svatou, kradl jsem, proklínal, byl jsem pyšný, vedl jsem nečisté řeči, atd.“ To nestačí. Je třeba říci, kolikrát se to stalo, zmínit okolnosti, které mají vliv na závažnost a druh hříchu. Ten, kdo se dopustil hříchu nečistoty s jinou osobou, musí zmínit, zda byl/a ženatý/vdaná, příbuzná, v jakém vztahu... Některé okolnosti způsobují, že hřích je těžší – pokud se jej dopustíme v přítomnosti jiných osob, dětí, vzbudíme pohoršení. Chození po hospodách a opíjení se v neděli je těžším hříchem než ve všední den, protože neděle a svátky jsou předurčeny pro službu Bohu.

Zábavy a tance jsou vždy těžkým hříchem. Při dlouhodobějších hříších je potřeba zmínit, jak dlouho závislost trvá.

Náhodně zapomenuté hříchy Pán Bůh odpouští, ale je potřeba je vyznat v nejbližší zpovědi, pokud si na ně vzpomeneme. Je potřeba zpovídat se ze všech, i lehkých hříchů – protože hřích, který je lehký v našich očích, může být hříchem těžkým v očích Božích. Povzbuzuje nás to k větší pozornosti. Poučení zpovědníka nás může pohnout k nápravě, rozřešení nám dodává sílu, abychom se mohli těmto hříchům v budoucnu vyhnout. Pokud zjistíš, že ses zpovídal špatně, neztrácej čas a co nejdříve se postarej o nápravu tohoto zla.

Duše v Boží milosti je v Božích očích tak krásná, že sám Bůh ji chválí. Zdá se, že Pán nemůže odvrátit oči a uši od duše, která jej miluje, i kdyby prosila o cokoli. A jaké nekonečné zásluhy může získat duše, která se nachází v milosti Boží!

SVATOKRÁDEŽNÉ PŘIJÍMÁNÍ

- Ve stavu těžkého hříchu přistupuji ke svátostem.
- Přistupuji ke svátosti s vědomím hříchu (neučinil jsem uložené pokání, nevykonal jsem dobře svatou zpověď – nevyznal jsem všechny hříchy, nedbale jsem se připravil na svatou zpověď, vysmívám se svátostem, šířím bludy a hereze).
- Po svatokrádežné zpovědi vědomě setrvávám v hříchu – nosím červenou šňůrku, užívám antikoncepci, žiji ve volném svazku bez manželství, nenapravitelně jsem způsobil škodu na majetku – krádež, zadržuji dědictví, vydědění, nespravedlivě nabyté dědictví, nespravedlivě nabytý majetek, věci (bez vědomého souhlasu druhého, zneužitím dobré vůle druhého, naivity, důvěřivosti, vydíráním, kladením si podmínek), okrádám zaměstnavatele, dělám podvody, nečestně podnikám.
- Nezúčastnil jsem se celé mše svaté.
- Šel jsem ke svatému přijímání jen proto, že šli i ostatní.
- Kdo v takovém stavu přistupuje ke svatému přijímání, přijímá ke svému ztracení.

DOPUSTIL JSEM SE NEÚCTY VŮČI BOHU?

Pokoušel jsem Boha? – slovem nebo skutkem, zkouším jeho dobrotu a všemohoucnost?

Svatokrádež – svatokrádežné přijímání, znesvěcoval jsem svátosti, liturgické úkony, Bohu zasvěcené osoby, předměty, místa nebo jsem s nimi špatné zacházel?

Svatokupectví – kupoval jsem nebo prodával duchovní skutečnosti, milosti, svátostiny, svátosti, hodnosti? Za peníze prodával posvátný předmět? Je nepřipustné přivlastnit si duchovní dobra a chovat se vůči nim jako majitel nebo pán, protože jejich zdrojem je Bůh. Je možné je dostat jen jako dar od něj.

Ateismus – odmítám nebo popírám existenci Boha? Častou formou ateismu je praktický materialismus.

Neupadl jsem do zoufalství, nedůvěry v Boží lásku a milosrdenství?

Malomyslnost, nedůvěra v Boha, zpochybňuji, že mi Bůh odpustil hříchy, že touží po mé spáse.

Zpochybňování Písma svatého, církevních autorit – papeže, kněží nebo církve samotné.

NEZNEUŽÍVÁM BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ?

Boží milosrdenství je nekonečné, ale jeho projevy mají hranice. Bůh je milosrdný, ale i spravedlivý. „**Já jsem spravedlivý a milosrdný, ale hříšníci mě pokládají jen za milosrdného,**“ řekl Pán svaté Brigitě.

Milosrdenství je příslibem pro kajícího, který se bojí Boha, ne pro toho, kdo jej zneužívá. Bůh trpělivě snáší hříšníka, ale ne donekonečna. Bůh zatracuje ty, kteří hřeší s nadějí na odpuštění. Naděje hříšníka, který se dal na pokání, je Bohu milá, ale naděje zatvrzelého je mu odporná: „Zato bezbožníkům z pláče pohasnou oči, nebudou mít kam se uchýlit, zbude jim jen naděje, že vydechnou duši.“ (Job 11, 20) **Bůh nedává milosti donekonečna.**

Hříšníci si spokojeně žijí v jistotě, jako by jim Bůh najisto příslibil odpuštění a nebe v hodině smrti. Chtějí hřešit, a zároveň neztratit naději

na spásu. Je pravda, že ať už se hříšník obrátí v kterékoliv chvíli, Bůh mu přislíbil odpuštění, ale neřekl, že obrácení bude možné na smrtelné posteli. Naopak, namítl: „Budete mě hledat, ale zemřete ve svém hříchu.“ (Jan 8, 21). Řekl, že kdo ho bude hledat v čase smrti, nenajde ho: „Budete mě hledat, ale nenajdete; a kde jsem já, tam vy nemůžete přijít.“ (Jan 7, 34) Bůh touží zachránit všechny, ale zatvrzelé trestá. Neznáme všechny milosti, kterými nás Pán obdarovává, ale Pán je zná a má je odměřené, a když vidí, že jimi člověk opovrhne, zanechá hříšníka v jeho hříchu a tak jej nechá i zemřít. Bídny je ten, kdo se kaje až v hodině smrti. „Lítost nemocného je chorá,“ říká svatý Augustin.

Je moudře řečeno, že modlitby, nárek a sliby umírajícího hříšníka, jsou stejné jako nářky a sliby toho, koho přepadl nepřítel, který mu přiložil dýku na hrdlo. Pro neupřímnost nenajde odpuštění. Svatý Bernard říká, že srdce, které se v životě tvrdošijně přidržovalo zla, se bude snažit dostat ze stavu zatracení, ale nepodaří se mu vysvobodit se. Skončí život zatížený svým zlem. Když až doposud milovalo hřích, milovalo spolu s ním i nebezpečí zatracení. Proto náš Pán spravedlivě dovolí, aby zahynulo v tom nebezpečí, v němž chtělo žít až do smrti. **Svatý Hieronymus říká, že ze sto tisíc hříšníků, kteří žili až do smrti v hříchu, se v okamžiku smrti zachrání jen jeden.**

Bůh nechá žít hříšníka beztrestně, ale to, že ho netrestá, je jeho největším trestem. Ponechá hříšníka v rukou jeho hříchu. A zdá se, že se na něj nehněvá! A nechává ho konat vše, po čem na tomto světě touží. Ubozí hříšníci, kterým se v tomto životě daří! Je to znamením toho, že Bůh vyčkává, aby z nich učinil oběť své spravedlnosti na věčnosti. Není většího trestu, než když Bůh dovolí hříšníkovi, aby hromadil hřích za hříchem. Pro takového nešťastníka by bylo lepší, kdyby ho Pán nechal zemřít před tím, než spáchal první hřích. Neboť když zemře po něm, čeká na něj tolik pekel, kolika hříchů se dopustil. (svatý Alfons Maria z Liguori) Řekneš, že mnoho lidí dlouho žije v hříchu, a přeci se obrátili. Buď ostražitý, příteli, aby ses nepřepočítal! Skutečně mnoho lidí litovalo, ale ne všichni se obrátili. I Saul byl zatracen, přestože litoval (1Sam 15, 24–30). Jidáš také litoval, vrátil peníze... a oběsil se (Mt 27, 3).

Ten, kdo věří, že v životě může pohrdat Božími zákony a že nakonec získá odměnu a věčnou slávu, vysmívá se Bohu, ale „Nemylte se, Bůh se nenechá vysmívat! Co kdo zasel, to také sklídí.“ (Gal 6, 7)

Drahý křesťane, to, co se říká ostatním, platí i pro tebe. Všemožně usiluj o dosažení opětovného stavu milosti, dříve než přijde smrt, protože pak už nebudeš mít čas na nápravu. Člověk se obrátí tím hůře, čím déle setrvává v hříchu.

Když jsi nemocný, dáváš si předsevzetí, že se změníš, pokud ti Bůh navrátí zdraví. Uzdravíš se, ale nenapravíš. Dokonce často konáš hůře než před tím. Vynecháváš zpovědi, mše svaté. Pamatuj, že přijde další choroba, zemřeš bez pokání a půjdeš do pekla. Až přeteče míra hříchu, nastupuje neodvolatelně Boží trest.

Dál pokračuji v hříchu?

Opovázlivě spoléhám na to, že mi Bůh odpustí, že budu spasen – přičemž neměním svůj dosavadní život a nepracuji na odstranění nedostatků. Pokud mě někdo upozorní, zlobím se, nepřijímám to, pohoršuji se, namísto abych se zamyslel.

Nekonám důsledné zpytování svědomí před svátostí smíření – zamlčel jsem hřích (vědomě, ze strachu, hanby, někdo jiný mě přesvědčil, že to není hřích – nechal jsem se oklamat, protože mi to vyhovovalo, z vlastního přesvědčení).

Odkládám svátost smíření na později – stačí mi se vyzpovídat před smrtí, ve stáří. Změním se a začnu na sobě pracovat, až dosáhnu určitého věku – teď si chci užívat, nechci si nic odříkat, mám ještě dost času, takto mi to vyhovuje?

Opovázlivě se spoléhám, že Bůh má povinnost mě spasit i bez mého přičinění (spoléhám se na Boží milosrdenství, ale zapomínám na Boží spravedlnost) – doufám, že dostanu Boží odpuštění bez obrácení a věčnou slávu bez zásluh.

Opovázlivě se spoléhám, že já nemůžu být zatracen, pokud jsem pokřtěný a v Boha věřím (ale nežiji a nekonám podle jeho přikázání – i ďábel věří v Boha, a jak!).

Přeceňuji svoje schopnosti, doufám, že se můžu spasit bez pomoci shora? Vidím a vnímám správně svůj život v perspektivě víry a věčnosti? Jsem si vědom, že žádný hřích nezůstane bez trestu? Každý jednou předstoupí před Pána!

Prohřešuji se proti Boží lásce?

Lhostejností, popíráním její síly, nevděčností, vlažností, duchovní lenosti – znechucením, odporem vůči Božímu dobru.

Nenávistí – pochází z pýchy, popírám dobrotu Boha, opovažuji se mu zlořečit jako tomu, který zakazuje hříchy a ukládá tresty prohlášeními – kdyby byl Bůh, nestalo by se to. Kde byl tehdy Bůh, proč to dopustil atd. Trpělivě snáším nedostatky a životní protivenství, navzdory všemu důvěřuji Bohu?

Zanedbávám konání dobra?

Jsem si vědom, že budu souzen za to, co jsem udělal, ale i za to, co jsem udělat měl, a neudělal?

Vážím si sám sebe – bez příkras, farizejské skromnosti, pýchy? Klamu sám sebe kvůli výhodám nebo pro upokojení svědomí?

Studuji náboženskou literaturu? Usiluji o poznání Boha?

Písmo svaté. Katechismus katolické církve, církevní tisk, encykliky.

Nestydím se za své přesvědčení?

Rodič – plním svou povinnost mluvit s dětmi o Bohu, jeho lásce, vedu je k němu, vysvětluji jim náboženství, poučuji je, uvádím příklady ze života svatých? Nebo se spoléhám na to, že to dítě naučí někdo jiný? (Na hodinách náboženství ve škole, v kostele, prarodiče...) Zabezpečuji jim přiměřenou náboženskou literaturu? (Dětská bible, modlitební knížka pro děti...)

2. NEVEZMEŠ JMÉNA BOŽÍHO NADARMO!

Nevyslovoval jsem Boží jméno neuváženě, bez potřeby, bez úcty, v nervozitě, ve zlosti, v nepřístojných vtipcích ve spojení s oplzlými výrazy, v hněvu s klením, zbytečně, jen pro své uvolnění?

- Klení, do něhož se vkládá Boží jméno bez úmyslu se rouhat (Proboha, Kristovy rány...)
- Nerouhám se zneužíváním slova k urážkám Boha?
- Nepřisáhám křivě – dovolávám se Boha, abych dosvědčoval lež? (Přisáhám a lžu zároveň, pod přísahou dělám slib s úmyslem jej nedodržet. Když neudělám, co jsem pod přísahou slíbil – těžké provinění.)
- Zavázal jsem se pod přísahou vykonat špatný skutek (např. pomstu)?
- Nepřisáhám v obyčejných věcech? Přisahu je možné učinit jen z vážného a přiměřeného důvodu (např. před soudem), a to jen na základě pravdy a spravedlnosti. Jakmile přísahu žádají nezákonné občanské autority, je možné ji odmítnout. Musí se odmítnout, jakmile je vyžadována s cílem, který se protíví důstojnosti lidské osoby nebo společenství církve.
- Nekleji anebo s oplzlými výrazy nevyslovuji jméno Panny Marie a svatých?
- Nenadávám s použitím jména Božího, abych zastrašil jiné?
- Nedělal jsem vtipy a nevysmíval jsem se svatým nebo náboženským úkonům, obrazům, sochám, křížům, Písmu svatému?
- Nezničil nebo nepoškodil jsem v hněvu, zlosti či lhostejnosti náboženské předměty? (Potrhal písmo svaté, rozbil sochu, hodil křížem, růžencem, zničil růženec, uhodil sochu, svatý obrázek.)

Rouhání – je těžkým hříchem

- Vyslovuji vůči Bohu vnitřně (myšlenkami) nebo navenek – slova nenávisti, výčitky, provokace, posměch, mluvím o Bohu zle, nepravdivě?
- Zneužívám Boží jméno? Chybí mi k němu úcta v hovoru?

- Zákaz rouhání se vztahuje i na slova proti Kristově církvi, svatým, posvátným předmětům.
- Nadával jsem na církev? Nadával jsem na kněze, řeholníky, Bohu zasvěcené osoby? (Utrhal jsem je na cti, pomlouval, kritizoval, vysmíval se celibátu...)
- Zneužívání Božího jména v magii.

Křesťanské jméno – svátost křtu se uděluje „ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého“ – rodiče, kmoři i kněz mají dbát na to, aby se nedávalo jméno, které je cizí křesťanskému smýšlení.

3. POMNI, ABYS DEN SVÁTEČNÍ SVĚTIL!

Slavením neděle je zachováván morální předpis přirozeně vepsaný do lidského srdce, kterým se nařizuje vnější kult Boha na znamení společného dobrodiní, které se týká všech. Nedělní slavení dne Páně a Pánovy Eucharistie je středobodem života církve.

Ti, kteří **vědomě neplní tuto povinnost, dopouštějí se těžkého hříchu!** Rodiče mají evangelizovat svoje děti a od nejútlejšího dětství je zapojovat do života církve.

- Je pro mě neděle dnem Páně, dnem setkání s Bohem?
- Usiluji o to, věnovat víc času víře, náboženství a modlitbě?
- Znesvěcuji neděle a přikázané svátky nakupováním, zábavami, pracemi, které mohu udělat jiný den v týdnu?
- Nenarušuji sváteční den druhým? (Hlučné práce, hlasitá hudba.) Nevzbuzuji pohoršení u jiných lidí?
- Těžce zhřeším, když se v tento den nezúčastním bez vážného důvodu mše svaté nebo přijdu pozdě (mše svatá v předvečer svátku nebo neděle je platná).
- Také se vážně prohřešuji, pokud během mše svaté spím nebo stojím před kostelem a nesleduji průběh mše svaté.

- Lehkých hříchů se dopouštím, pokud přijdu později (do četby evangelia), pokud jsem v průběhu mše roztržitý, myslím na jiné věci a při tom sleduji mši svatou.
- Mše svatá v televizi nebo v rozhlasu nenahrazuje účast na slavení mše svaté v kostele. Je určena lidem, kteří se z objektivních důvodů nemohou osobně zúčastnit slavení mše svaté (například jsou připoutáni na lůžko, jsou nemocní). Do průběhu mše se mají řádně zapojovat (modlit se, pokleknout, pokud je to možné, odpovídat knězi, duchovní přijímání). Nemluvit, nekomentovat, nejíst a nepít atd.
- Nenutím spolupracovníky, zaměstnance, vlastní děti ve sváteční den pracovat? (S výjimkou, pokud není vyhnutí – např. ve výkonu lékařské služby, v práci vyžadující nepřetržitý provoz)
- Pamatuji na návštěvy nemocných, starších, příbuzných, osamělých, lidí poznamenaných nějakým neštěstím?

HŘÍCHY PROTI BLIŽNÍMU – MILOVAT BUDEŠ BLIŽNÍHO SVÉHO JAKO SÁM SEBE!

Nepřemýšlej o tom, co má někdo udělat pro tebe, ale o tom, co máš ty udělat pro druhého. Odpouštěj všem a všechno. Nepřechovávej v srdci hněv. Ruku k usmíření podávej vždy první.

4. CTI OTCE SVÉHO I MATKU SVOU, ABYS DLOUHO ŽIV BYL NA ZEMI, KTEROU TI DÁ PÁN, TVŮJ BŮH!

Bůh nám dal své viditelné zástupce a nařizuje nám je ctít a poslouchat jako Boha samého. Jsou jimi rodiče, kněží, učitelé, vychovatelé, zaměstnavatelé a také představitelé veřejné a státní moci. Snášejte se navzájem v lásce.

- Poslušnost vůči rodičům nás váže v čase nedospělosti. Úcta a láska k nim až do smrti. Pokud nám ale rodiče překážejí v intenzivnějším náboženském životě, můžeme jim v této oblasti poslušnost odepřít – pravda, vždy uctivě. Jakmile mě svádějí k hříchu, nemám je poslechnout.
- Pokud je dítě ve svém svědomí přesvědčené, že je špatné poslechnout daný příkaz, nemá se jím řídit.
- Úcta k rodičům přispívá k souladu celého rodinného života, týká se i vztahů mezi sourozenci.
- Nepoštávám rodiče proti sestře (bratrovi), zmanipuloval jsem rodiče, obral jsem sourozence o dědictví? (Nespravedlivě nabyté dědictví – povinnost napravit.)
- Rodič – vydědil jsem některé ze svých dětí (spáchal křivdu i na vnoučatech)? Nespravedlivě rozdělil dědictví mezi svoje děti (jednomu více, druhému méně)? Vyjadřoval jsem souhlas s takovým jednáním (i mlčením)?
- Pokud zakládám rodinu, rodiče nemají právo do této rodiny zasahovat (pokud já nezasahuji do jejich práv ve společném bydlení). Mohou mi ale poradit.
- Na páchaný hřích jsem povinný je s láskou upozornit. Rodiče mají také povinnost vůči svým dětem upozornit a napomenout je kvůli páchanému hříchu, a to i když jsou dospělé, a ne je naopak v hříchu podporovat nebo jejich hřích omlouvat, zavírat před ním oči.
- Když prosazuji svoji svobodu, nikdy to nemá být bez lásky a úcty k nim.
- Zneužívám rodiče k hlídání dětí, vaření, uklízení...?
- Projevuji jim slova vděčnosti? Udržuji s nimi kontakt? Neurážím je, nezastrašuji nebo nenutím, abych prosadil své výhody? (Přepsání majetku, výhrůžky, že je nebudu navštěvovat nebo jim nebudu pomáhat, pokud mi nevyhoví.)

- Zdvihl jsem ruku na rodiče? Nevyháním je z domu?
- Nekomunikuji s nimi? Pohrdám jejich radami?
- Nezpůsobuji jim velké trápení? (Způsobem svého života, špatným kamarádstvím, chozením po nocích, drogami, pitím, žiji nesezdaný/á.)
- Nestydím se za ně pro jejich původ, nižší vzdělání, společenské postavení, vykonávané zaměstnání nebo chudší poměry či zdravotní handicap?
- Pomáhám jim? (Práce, návštěva, péče o nemocné, materiální zabezpečení.)
- Dal jsem je do domova důchodců? Jsou mi na obtíž?
- Zabezpečuji jim duchovní službu, svátosti, přivolání kněze, aby přijali svátost smíření, eucharistii, pomazání nemocných? (zaopatření)
- Pečuji o hroby rodičů?
- Poslouchám a ctím své představené? Ti, co vykonávají moc, ji mají vykonávat jako službu.
- Nesnižuji jejich autoritu posuzováním, žehráním, kritizováním, výsměchem apod.?
- Modlívám se za své rodiče, sourozence a představené?

Rodina

Manželství a rodina jsou zaměřeny na dobro manželů a na plození a výchovu dětí. Rodina má žít tak, aby se její členové naučili starat se o mladé i staré, nemocné, tělesně či mentálně postižené osoby, chudé, ujímat se jich. Rodič se musí po celý život zajímat o život svých dětí, a jestliže vidí, že žijí v hříchu, má povinnost je napomenout.

Rodiče se mají dívat na své děti jako na děti Boží, vychovávat je k respektování Božího zákona. Dítě není mým vlastnictvím – je to dar od Boha, patří Bohu. Rodiče mají děti učit a mít na paměti, že prvotním posláním křesťana je následovat Ježíše Krista. Mají být dětem příkladem.

Miluj svoje děti a nezapomínej, že tvým prvořadým úkolem je ukázat jim cestu k Bohu a do nebe.

- Přispívám v rodině svou láskou a trpělivostí k dobru a radosti druhých?
- Jsem k manželce (manželovi) uctivý? Rozebírám s ní vážná rozhodnutí? Pečuji o její zájmy, touhy, zdravotní stav? Projevuji něžnost, zdvořilost, uznání, oceňuji její vklad do manželství, péči o děti?
- Netropím si z manžela (manželky) posměšky, nemám neuctivé narážky? (Např. na postavu, dosažené vzdělání, zaměstnání.)
- Usiluji o řešení problémů, konfliktů, případně manželské krize? Nepřipisuji vinu jen druhé straně, ale snažím se dojít ke kompromisu, porozumění a shodě?
- Nejsem žárlivý? Podezřívavý? Děláním jí (jemu) scény?
- Usiluji o to, aby manželské soužití bylo i po intimní stránce pozitivním darováním i z druhé strany? Neupírám bez důvodu manželce její práva? Nenutím ji k používání antikoncepce?
- Jsem tolerantní k chybám a slabostem manželky (manžela)? Umím prominout a nepřipomínat zapomenuté, dávné chyby?
- Zapojuji do konfliktů svoje děti? Štvu je proti manželovi (manželce), používám je jako nástroj vydírání, vyhrožuji omezením kontaktu s nimi?
- Vzal jsem neopodstatněně manželce děti? (Unesl je, nebyly ohrožené zanedbáváním péče ze strany matky.) Z pomsty, nenávisti, sebelásky, abych ji mohl vydírat?
- Dokážu přijmout kritiku, podívat se na sebe očima druhé osoby? Umím se omluvit za vlastní provinění? Napravuji křivdy?
- Neopouštím manželku (manžela) v nouzi, chorobě, neštěstí?

- Nestarám se o své dítě – opustil/a jsem ho z nezodpovědnosti, z lhostejnosti, z pocitu nelásky, je mi přítěží, z lenosti, z vypočítavosti (Využívám k tomu své příbuzné, prarodiče, hlídání – když to není nevyhnutelné). Umístil/a jsem dítě do dětského domova?
- Založil/a jsem si novou rodinu (můj partner/partnerka dítě z předcházejícího svazku nechce) – dal/a jsem jí/jemu přednost před mateřskou (otcovskou) láskou – odvrhnul/a jsem Boží dar? (Dar dítěte, dar mateřství, otcovství, cizoložím.)
- Nevyhýbám se plnění závazků doma i ve výchově? Věnuji dost času rodině? Nezanedbávám ji kvůli práci, svým kamarádům, zálibám?
- Neutrácím společný majetek?
- Nezacházím s manželkou/děti špatně, fyzicky, psychicky, morálně, nedávám úkoly, které nemohou splnit, nekárám, nekritizuji je příliš, neuzavírám se před nimi, neupadám do egoismu?
- Uhodil/a jsem manželku (manžela)? Viděly to děti? Uhodil jsem těhotnou manželku?
- Nepoužívám ve výchově dětí nepřiměřené tresty, násilí, týrání, odpírání jídla?
- Prožívám své otcovství/mateřství zodpovědně?
- Učím děti, aby se vyvarovaly nebezpečí a nemravnosti?

Výchova dětí k čistotě – rodič je zodpovědný za to, zda se v dítěti vypěstují zdravé postoje ve vztahu k sexualitě. Doma máme vytvořit atmosféru čistoty, bez pornografie, antikoncepce a interrupce, atmosféru lásky, péče a otevřenosti k plodnosti.

Následky nesprávné výchovy – dítě vede k duchovní smrti, zanedbávání svátostného života, noření se do bahna, které ničí všechno, co Bůh do něj vložil a čím je obdaroval.

- Nedotýkal jsem se úmyslně intimních míst dítěte? Pro zábavu? Nezesměšňoval jsem je? (zvlášť chlapce, například při koupání) Ukazoval je jiným lidem? (například fotografie, při koupání, přebalování – pro pobavení druhých...)
- Rodiče mají povinnost v rámci možností volit takové školy, které jim budou co nejlépe napomáhat v úloze křesťanských vychovatelů. (Kroužky, zájmové činnosti.)
- Nevhodné kroužky – všechny, které přivádějí k hříchu (závisti, pýše, nemravnosti, rozpustilosti...), ohrožují mravnost (tanec – nečisté myšlenky, dotyky, pohledy, hudba, odhalující oblečení – například taneční šaty, krátké sukně), způsobují zanedbávání základních křesťanských povinností (nedělní účast na mši svaté, tance a zábavy v postní době – tréninky...), vedou k modloslužbě, k uctívání a klanění se jiným „božstvům” (bojové umění, jóga...).
- Vytvářím pro děti atmosféru lásky, přijetí, pohody?
- Posiluji dobrým příkladem svou autoritu?
- Nevystavuji své dítě vlastnímu osudu, vlivu náhodných kamarádů?
- Dbám na pravidelný rozumový i morální vývoj dítěte?
- Nezneužívám svoji převahu věku a síly?
- Pomáhám dítěti v nápravě jeho chyb a špatných vlastností, v rozvíjení dobrých vlastností?
- Napomínám, ale i pochvávám spravedlivě?
- Nevylévám si na dítěti své napětí, zlost, hněv, nervozitu, ironii, únavu?
- Učím jej odpouštět? Jsem mu v tom příkladem? Nebo jej nabádám – vracet mu to, nedej se, přemlouvám jej k pomstě?
- Nezpůsobuji přílišnou péčí, že moje dítě nebude schopné samostatnosti?
- Učím ho zodpovědnosti přiměřené jeho věku?

- Nevychovávám egoistu, marnivce, lenocha, lháře? Formuji jeho vůli, charakter?
- Nekupuji dítěti (vnoučeti) nevhodné hračky, knížky, videohry, nechám ho dívat se na nevhodné pohádky? (V rozporu s Boží pravdou, škaredé postavičky, podněcující k násilí, zlu, agresivitě, nepokoji, strachu, smrti, nečistotě, magii, marnivosti, v podobě čertů, čarodějnic, příšer, upírů – i sladkosti, kolekce v podobě čertů atd., na mnohých hračkách jsou vyobrazené okultní symboly, úzce spojené s démonickým kultem.)
- Věnuji se dostatečně výchově dítěte, péči o něj, řešení domácích úkolů – anebo všechno nechám na manželce (manželovi)?
- Egoistickými postoji – nerozbívám manželství, rodinu svého dítěte? Nejsem příčinou hádek v jeho rodině, nepodněcuji je? Nepoštvávám syna proti snaze (dceru proti zeťovi)?
- Nemíchám se nevhodným a nepřiměřeným způsobem do výchovy vnoučat? (hřích, mám povinnost napomenout.)
- Nedělám si z dítěte (vnoučete) „bůžka“, modlu?
- Nedělej druhému to, co nechceš, aby dělali tobě. Uskutečňuji to ve svém životě?
- Respektuji právo druhých na osobní svobodu a důstojnost?
- Slibuji odměny anebo hrozím trestem při změně postoje?
- Neomezuji právo na svobodu svědomí, vyznání, změnu života, čestnou informaci?
- Pravdivě informuji o zdravotním stavu, o blížící se smrti? Neuvádím bližního do omylu? (Pod rouškou: nechci ho strašit, aby se vyhnul stresu, pravdu by neunesl, z lhostejnosti...) Projevuji mu milosrdenství tím, že ho pravdivě informuji o závažnosti jeho stavu? Tím dostává možnost ještě uspořádat svůj život, napravit chyby, kterých se dopustil, přijmout svátosti a co nejlépe se připravit na předstoupení před Pána. Ponechávám ho v klamu? (To není skutek lásky.)

- Dbám na to, aby osoby těžce nemocné, starší a umírající byly smířeny s Bohem?
- Nevyvyšuji se z důvodu původu, rasy, vzdělání, pracovního zařazení, inteligence, vědomostí, talentu, barvy pleti, národnosti, dobré známosti?
- Byl jsem pyšný?
- Přemýšlím, co bych mohl udělat pro lidi, o kterých vím, že nevěří v Boha, aby se k němu vrátili?
- Nevyžaduji od druhých víc než od sebe?
- Jsem člověk zodpovědný, čestný, svědomitý, pozitivní, přesný, dá se na mě spolehnout?
- Počítám i s ostatními, s jejich potřebami, prací, zvláštnostmi, názory, zdravotním stavem, životní situací?
- Jsem přející, pomáhám lidem podle možností, rád se dělím o radu, zkušenosti, těším ztrápené?
- Závidím, žárlím, jsem nepřející?
- Nekřivdím někomu vědomě anebo lehkomylně? Zastanu se člověka, kterému bylo ublíženo?
- Svádím ostatní ke hříchu? (Radou, řečmi, vtipy, drby, posměšky, vzbuzováním pohoršení, pomluvami, osočováním, mlčením – vyjádřením tichého souhlasu...)
- Jsem vděčný za prokázané dobro? Beru to jako samozřejmost, splacený dluh?
- Hádám se? Nepodněcuji vášně? Neintrikuji?
- Plním své občanské povinnosti? Nevyhýbám se placení daní?
- Nezraňuje anebo neuráží moje chování okolí?
- Snažím se vcítit do situace slabších, starších, osamělých, trpících, postižených, osiřelých, chudých, umírajících – neznevažuji je?

Poskytuji jim skutečnou pomoc, zájem, přejícnost, dodávám jim odvalu?

- Umím se podělit?
- Vyslechnu druhé? Pomůžu v nouzi?
- Důsledně plním své povinnosti? (V práci, doma, povinnosti svého stavu...)
- Nemarním čas? (Televizí, zábavami, prázdnými řečmi, vysedáváním po nocích...)
- Nemarním talent, svoje schopnosti – správně je využívám? Všechno má sloužit k oslavě Boha, ne na předvádění se před lidmi, vlastní slávu, pýchu, na konání zla a páchání hříchu.
- Jsem za ně Bohu vděčný? (Anebo si sám připisuji zásluhu, namlouvám si, že jsem něčeho dosáhl vlastním úsilím.)
- Nejsem vypočítavý, falešný, zaujatý? Lichotím druhým? Jsem neupřímný?
- Přemáhám svůj egoismus?

5. NEZABIJEŠ!

Je zakázané přímé zabití nevinného, ať už narozeného, nebo nenarozeného člověka. Jsme povinni chránit život, ale i zdraví člověka (svoje i cizí, zdraví tělesné i duševní).

- Nezkracuji někomu život zarmucováním, špatným zacházením?
- Co se týká duševní újmy – spácháme takový hřích, k jakému jsme přesvědčili jiného.
- Hněv – jakmile přechází do vědomé a dobrovolné touhy zabít bližního anebo ho těžce zranit – smrtelný hřích.
- Nenávisť – těžký hřích, i když přeji bližnímu škodu.
- Nenechal jsem nemocného bez péče?

- Nepohoršuji jiné nevhodným oblečením, řečmi, nadávkami?
- Nevyhrožuji manželovi/manželce rozvodem?
- Neohrožuji svůj život a zdraví – alkoholem, drogami, kouřením, sebepoškozováním? (Plastické operace, tetování, piercing, solárium, zraňováním těla, steroidy, hormony.)

Tetování, piercing - „Nevypalujte si do kůže žádná znamení! Já jsem Pán!“ (Lv 19,28)

Patří mezi pohanské praktiky, poškozování vlastního těla. Tetování charakterizuje postoj člověka, který si nárokuje právo dělat si, co se mu zachce, a neuctívá svého Spasitele. Je symbolem pohrdání svatostí lidského těla! Znetvořuje tělo, které Bůh stvořil s velkou láskou a které Ježíš Kristus vykoupil svojí krví a posvětil svým vtělením. „Nevíte, že jste Božím chrámem a že ve vás přebývá Boží Duch? Kdo by ničil Boží chrám, toho zničí Bůh. Neboť Boží chrám je svatý, a ten chrám jste vy.“ (1Kor 3,16–17)

Plastické operace - ve většině případů jsou východiskem z emocionální prázdnoty a touhy být přitažlivý. Když marnost a prázdnota motivují člověka k něčemu takovému, může se to stát modlou této osoby. Měnit lidské tělo je něco nepřírodního.

Vyjadřuji postoj k Bohu – nejsem spokojený s tím, jak jsi mě stvořil! Dělán se moudřejším, než je Bůh. Zpochybňuji dílo jeho rukou! Nepřijímám Boží vůli.

- Jsem přesně takový, jakého mě chtěl Bůh mít?
- Nepečuji o tělo – obžerství, diety, pochybné podpůrné látky, nedostatek pohybu anebo naopak přetěžování organismu, zanedbávání hygieny, přehánění v práci, nedostatečné stravování, nedostatečné oblékání...

- Riskantní řízení motorových vozidel – ohrožují zdraví a životy ostatních, řízení pod vlivem alkoholu, drog.
- Provozováním riskantních sportů. Udělal jsem něco nebezpečného z frajeřiny? (Akrobatické kousky, skočil z výšky, vyskočil z vlaku, skočil po hlavě do potoka...)
- Nenosím v srdci pocity nenávisti, zloby, hněvu nebo pomsty? Nerozněcuji je v sobě?
- Vykonal jsem pomstu, odplatu? Nahlas vyslovil slova nenávisti?
- Odpustil jsem bližnímu? Bez ohledu na to, jestli se mi omluvil nebo neomluvil, bližnímu mám vždycky a za každých okolností odpustit. Měj na paměti: **„Bez milosrdenství nikdo nedosáhne Božího milosrdenství.” (Ježíš)**
- Jakmile mě někdo žádá o odpuštění, omluví se – jsem povinen omluvu přijmout, nežít v sobě negativní pocity, víc se k dané věci nevracet.
- Ničil jsem druhému pověst, čest a dobré jméno pomlouváním a osočováním? Napravil jsem tuto škodu? Odvolal jsem, co jsem řekl?
- Neprovokuji druhé? Nezúčastňuji se násilností, krutostí, terorismu (podporuji takové organizace, přispívám finančně – na nákup zbraní, propagaci)? Nepřemlouvám ostatní k takovým projevům?
- Rasistické projevy – vyvyšoval jsem se nad jiné z hlediska rasy, rasové útoky, posměšky, pohrdal jsem lidmi jiné rasy (národnosti, barvy pleti, pohlaví – znevažoval ženy/muže, feminismus), bavil jsem se vtipy a hloupými řečmi, urážlivě se vyjadřoval („negr...”), měl předsudky?
- Terorismus, únosy, odvezení rukojmích, mučení – šíří teror, dělá nepřípustný nátlak na oběti.
- Přímo chtěné amputace, mrzačení, sterilizace. (Pokud nejde o život zachraňující zákroky s lékařskou indikací.)

- Nezastrašoval jsem někoho fyzicky anebo morálně? Nevyhrožoval jsem? Nepoštvával jsem proti někomu psa nebo jiné zuřivé zvíře? Nepodněcoval jiné k útoku?
- Zabil jsem jiného člověka? Uvést okolnosti – potrat, z pomsty, v sebeobraně, bráněním jiných před útočníkem, v afektu, z nenávisti, ze strachu, autonehoda, válka...
- Odmítl jsem pomoc osobě, která byla v nebezpečí?
- Kdo brání svůj život, není vinen vraždou, i když je nucený zasadit útočníkovi smrtelný úder. Ale jakmile někdo při obraně svého života používá větší násilí, než je potřeba, je vinný.
- Přímá a úmyslná vražda – vrah i ti, kteří na vraždě spolupracují, páchají hřích, který volá o pomstu do nebe. Zvlášť těžký zločin se spáchá, když se jedná o vraždu novorozence, rodiče, bratrovraždu, vraždu dítěte, manželky (manžela).
- Obchodníci, kteří svými lichvářskými a obchodními praktikami vyvolávají hlad a smrt bližních, nepřímo páchají vraždu, za kterou nesou odpovědnost.
- V případě války – není vždycky všechno dovolené, slepá poslušnost neomlouvá. Je třeba respektovat lidi, kteří nebojují, raněné, zajaté.
- Hromadění zbraní, závodění ve zbrojení – nezabezpečují mír, neodstraňují příčiny války, ale hrozí riziko, že nebezpečí bude ještě větší.
- Nezabíjel jsem lehkomylně anebo surově zvířata, netrápil je, netrýznil, hrubě s nimi zacházel (kopal, zavíral do nevyhovujících prostor, trápil hladem, žízni)? Neničil jsem přírodu, rostliny? Nezapříčinil jsem devastaci přírodních hodnot?

Eutanázie

At' by byly jakékoliv důvody a byly použity jakékoliv prostředky – spočívá v usmrcení tělesně a mentálně postižených, nemocných anebo umírajících lidí. Je morálně nepřijatelná.

- Také zanedbání či konání, které samo o sobě anebo záměrně zapříčiňuje smrt s cílem skončit bolest – je vraždou.
- Omyl úsudku, do kterého je možné s dobrým úmyslem upadnout, okolnosti – nikdy nemění charakter tohoto zločinu.
- Podporoval jsem eutanázii – řečmi, mlčením, schvalováním, podporou politických stran s tímto volebním programem?
- Vykonal jsem eutanazii anebo navedl někoho k tomuto skutku?

Sebevražda

Protirečí lásce k živému Bohu. My jsme správci, ne vlastníky života, který nám Bůh svěřil. Nemůžeme s ním volně nakládat.

- Zároveň uráží lásku k bližnímu – opouštím manželku, nezaopatřené děti, rodiče, ublížím tím ostatním, způsobím žal, finanční, materiální i existenční těžkosti. (Zanechám manželku s dětmi, zanechám dluhy...)
- Nepokusil jsem se o přímou sebevraždu? Uvažoval jsem o ní? Chtěl jsem tímto způsobem zastrašit jiné?
- Nepřivedl jsem svým slovem anebo skutkem někoho k zoufalství nad svým životem? Nutil jsem někoho k sebevraždě? Šikanoval jsem někoho?
- Úmyslná spolupráce na sebevraždě.
- Jakmile je spáchána s úmyslem dát příklad hlavně mladým, nabývá zároveň i závažnosti pohoršení.
- Páchám nepřímou sebevraždu tím, že kouřím, piji, беру drogy a vědomě si poškozuji zdraví? Ohrožuji zdraví jiných? (Kouřením...) Nesváděl jsem někoho k těmto závislostem? Nabízel drogy, cigarety...?

Respektování mrtvých

- Věnovat umírajícím a těžce nemocným pozornost a péči, pomáhat modlitbou, zabezpečit přijetí svátostí.
- Pravdivě informovat o zdravotním stavu, podle možnosti pomoci nemocnému připravit se na setkání s živým Bohem. (Promluvit si s ním, nabádat ho ke konání dobra, pomoci napravit způsobené zlo, křivdy, pokud jsou nám známe – upozornit, když si jich není vědom anebo si je nechce připustit, zdůraznit důležitost dobré svaté zpovědi a úplného vyznání vin – hrozí nebezpečí svatokrádežné zpovědi, zavolat kněze.)
- S těly zemřelých zacházet s láskou a úctou ve víře a naději na vzkříšení.
- Církev dovoluje kremaci, pokud nejde o projev úmyslu zpochybnit víru ve vzkříšení.

Výzkumy a pokusy na lidských bytostech

Ani případný souhlas jednotlivců, kteří se jim podrobují, takové činy neomlouvá.

- Je nepřípustné zapříčinit zmrzačení, které činí člověka invalidou, anebo smrt lidské bytosti, i kdyby se k nim přistoupilo s cílem oddálit smrt jiných osob.

Potrat

Přímý potrat – tento zločin proti lidskému životu stíhá Církev kanonickým trestem exkomunikace. (Ne pro nedostatek milosrdenství, ale k uvědomění si ohavnosti tohoto zločinu.) Rozhřešení může udělit jen papež, místní biskup anebo kněží, kteří k tomu mají zplnomocnění. (V případě nebezpečí smrti kterýkoliv kněz.)

- Potrat a vražda novorozence jsou ohavné zločiny. Formální (vědomá a dobrovolná, a ne jen materiální) spolupráce při potratu je těžký hřích.
- Interrupce – dítěti zaživa trhá kousky těla, tráví ho, vypaluje žíravinami, solným roztokem.
- Nepodílím se na potratu?
- Jako lékař – uvést přibližný počet, kolik let jsem vykonával tuto činnost.
- Asistoval jsem u potratu – počet; zdravotní sestra, personál?
- Sama jsem podstoupila interrupci?
- Napomáhal jsem k takovému hříchu, schválením, bázlivým mlčením, doporučením, financováním, nutil jsem manželku?
- Jsem ochotný pomoci svobodné matce, jejímu dítěti, projevit porozumění, postavit se na jejich stranu, když je to potřeba?
- Pomlouvám a osočuji svobodné matky? Posmívám se jejich dětem? Nazývám je urážlivě?
- Pokud jsem otec dítěte narozeného svobodné matce – neodmítám pomoc, péči od chvíle, kdy jsem se dozvěděl o jeho početí?
- Přivedl jsem lehkovážně dívku do jiného stavu?
- Zplodil jsem dítě s vědomím, že si jeho matku neplánuji vzít za manželku? (Neplánuji se vdát za otce dítěte?) Neplánujeme svatbu, ještě jsme se nerozhodli, časem se uvidí, dneska je jiná doba... Coby rodič podporuji v tom svoje dítě? Napomínám ho?

Antikoncepce, antikoncepční postoj

Jsou projevem vzpoury proti Bohu a jeho záměrům povolávat k bytí nové lidi. Cílem je zničit Boží dar plodnosti, zároveň ničit vlastní zdraví. Manželský úkon, při kterém se užívá antikoncepce, přestává být projevem úplného sebedarování v lásce, ale je projevem vzájemného egoismu, skutkem proti Božímu plánu lásky, proto **patří k smrtelným hříchům**.

Není lásky tam, kde se možnost početí považuje za hrozbu, a ne dar.

Antikoncepcí manželé manipulují a znevažují sexualitu a s ní vlastní osobu, jako i osobu manželského partnera.

- Nevěř lži, že potřebuješ antikoncepci. Je to násilný pokus zablokovat dar plodnosti.
- Využívá iluzi „bezpečného“ sexuálního soužití (tedy takového, při kterém je možné vyhnout se zodpovědnosti), čímž člověka nabádá k nemravnosti a cizoložství. Protiví se přirozenosti lásky a ničí ji.
- Používání prostředků, které brání početí anebo způsobují potrat hned po početí.
- Všechny prostředky, které mohou zabít počatou bytost – **smrtelný hřích**.

Potratové prostředky – hormonální tabletky, tabletky „den po“, nitroděložní tělísko – z rodičů se stávají vrahové vlastních dětí.

Antikoncepce = účinky vyvolávající potrat, uskutečňují vraždu bez ohledu na to, v jakém věku je zabíjené dítě!

Hormonální antikoncepce – antikoncepční účinek spočívá v nadměrném zahuštění hlenu vlivem hormonů, čímž se má zabránit oplodnění vajíčka. V případě oplodněného vajíčka se zabraňuje počatému dítěti zahnízditi v děloze záměrným vytvořením podmínek nevhodných k jeho přežití pomocí hormonů. Tím se zabrání jeho dalšímu vývoji, následkem toho je jeho smrt! Sotva bylo povoláné k životu, umírá.

- Je to farmakologický potrat, interrupční prostředek typu „udělej si sám”.
- Jeho použití vede také ke stejným psychickým problémům jako interrupce.

Antikoncepční mentalita je neštěstím mnohých manželství - neničí jen plodnost, ale i zdraví ženy, **je vždy za každých okolností smrtelný hřích**, manželé vyhánějí Boha ze svého života a ponořují se do otroctví hříchu a zlých sil.

– Jen Bůh je dárce života a zdroj lásky.

Nitroděložní tělísko, spirála – pokud došlo k oplodnění (početí dítěte), znemožňuje jeho usazení v děloze neboli způsobuje smrt malého člověka.

Bránění početí.

Sterilizace.

Umělé oplodnění – zločin genocidy

Cenou za narození jednoho živého dítěte je smrt deseti jiných dětí – jeho sourozenců. Je nemorální vytvářet lidská embrya k tomu, aby se využívala jako „biologický materiál“, s nímž je možné volně nakládat.

- Je neoddělitelně spojené s ničením lidského života v jeho prenatální fázi, je hluboce neetické.
- Během procedury in vitro se několikrát uskutečňuje selekce lidí v různých etapách jejich života (zárodku i plodu). Zbytek dětí umírá anebo jsou zmrazeny, čekají na pozvolnou smrt.
- U potencionálních rodičů – přesvědčení, že k dosažení cíle je možné souhlasit se zabitím jejich dětí. Vystavení dětí zdravotním rizikům (cca 75 % dětí ze zkumavky jsou lidé s postižením – projeví se to v pubertě anebo v pozdějším věku, poškozuje se i zdraví matky).
- Sotva 4,2 % embryí (lidských bytostí) počatých metodou asistované reprodukce se narodí živých.

Rodič – nepřemlouval/a jsem dceru k potratu? Přinutil jsem ji, vyhrožoval jsem (vyhozením z domu, odmítnutím zabezpečení studia...), schvaloval jsem toto rozhodnutí (i mlčením)?

- Přemlouval/a jsem dceru k antikoncepci, nechal/a jsem ji dceři předepsat?
- Doporučoval jsem někomu umělé oplodnění anebo schvaloval toto rozhodnutí?
- Poučil jsem děti o hříchu bránění početí – anebo naopak nabádal jsem je k těmto hříchům (k užívání antikoncepce, jiným prostředkům

zabraňujícím početí...)? Podporoval, ba dokonce se tím chlubil? (Pod rouškou jaké jsou moje děti zodpovědné, jaký jsem já zodpovědný rodič...)

- Schvaloval jsem svým dětem nemorální život, předmanželský sex (souhlasem, podporou, mlčením)? Dovolil jsem nesezdaným bydlení ve společné domácnosti? (Častokrát i s rodiči pod jednou střechou.) Snažil jsem se zbavit zodpovědnosti za ně výmluvou – už jsou dospělé, dnes je jiná doba, vždyť se plánují později vzít, vždyť jsou zasnoubeni, mlčím ze strachu, že se naše vztahy pokazí, nebudou mě navštěvovat? Sám je k tomu nabádám – vždyť se musí před manželstvím dobře poznat, poskytl jsem jim pokoj/byt?

Matka – uvažovala jsem o potratu? (Jsem mladá, svobodná, další dítě nechci, nechci děvče/chlapce, nechci dvojčata, nechci postižené dítě, pod rouškou zdravotních důvodů, nemůžu si dítě dovolit, byla jsem znásilněna...)

- Přemýšlela jsem, jestli dítě porodím, nebo ne – vyhrazovala jsem si právo rozhodovat o životě nebo smrti svého dítěte – vyvyšovala jsem se nad Boha, tvůrce života? (Hlásala jsem, že žena má právo rozhodnout se, zda dítě chce, nebo ne...)
- Popírala jsem, že dítě je plnohodnotná lidská bytost od okamžiku početí a má právo na život? (Šířila jsem tyto bludy – do určitého týdne to je jen shluk buněk...)
- Absolvovala jsem v těhotenství vyšetření, aby se zjistilo, zda je dítě v pořádku, zdravé – s úmyslem, že se rozhodnu podle výsledku vyšetření, podle pohlaví, doporučení lékaře? (USG, 3D USG, odběr plodové vody...)
- Předporodní diagnostika je morálně dovolená, když respektuje život a neporušitelnost lidského embrya a plodu a je zaměřená na jeho individuální zachování anebo uzdravení. Je však v závažném rozporu

s morálním zákonem, pokud předvidá, v závislosti na výsledcích, možnost vyvolat potrat. Diagnóza se nesmí rovnat rozsudku smrti.

- Dala jsem si zjišťovat pohlaví dítěte (3D USG, krev. testy) – s úmyslem nechci děvče/chlapce?
- Odmítla jsem přijmout pohlaví dítěte, Boží vůli? (Dozvim se, že čekám chlapce/děvče, ale já toužím po druhém pohlaví, jsem z toho zarmoucená, nešťastná, rozhněvaná?)
- Podstoupila jsem umělé oplodnění? Nabádala jsem někoho k tomuto činu? Souhlasila jsem s tím (i mlčením)? Sama jsem tento skutek vykonala? (Lékař, asistoval při něm – zdravotní personál)
- Bránila jsem přežití svého dítěte (nitroděložní tělísko, antikoncepce)?
- Nedbala jsem o zdraví svého nenarozeného dítěte? Lehkovážným přístupem (kouření, pití, drogy, opalování, nešetřila se, pokud to stav vyžadoval, sportovala...) hazardovala s jeho životem?
- Úmyslně jsem konala tak, aby došlo ke spontánnímu potratu? (někoho k tomu naváděla, babské rady, bylinky, sama vykonala...)
- Milovala jsem svoje nenarozené dítě?
- Neděkuji Bohu za dar dítěte a za dar mateřství (otcovství)?

6. NESESMILNÍŠ!

Bůh stvořil člověka jako muže a ženu, obdařil je stejnou osobní důstojností. Příkázání se vztahuje na celou lidskou sexualitu. Pohlavní rozkoš je morálně nezřízená, pokud je vyhledávána pro ni samotnou. (Odděleně od cílů plození a spojení, které jsou vlastní manželské lásce.) Předmanželské nebo mimomanželské soužití (smilstvo, cizoložství), homosexuální úkony, petting, antikoncepce, orální sex, pornografie, masturbace – **jsou smrtelné hříchy**. V člověku zničí pouto lásky s Bohem i s jinými lidmi a uvedou ho do stavu duchovní smrti a otroctví zlých sil.

Ničí lásku, prohlubují egoismus, činí člověka závislým na sexuálních zážitcích.

„Nemylte se! Ani smilníci, ani modláři, ani cizoložníci, ani zhýralci, ani lidé zvrácení, ani zloději, ani lakomci, ani opilci, ani utrhači, ani lupiči nebudou mít v Božím království účast.” (1Kor 6,9–10) „Bůh nás přece nepovolal k nečistotě, ale k posvěcení! Proto když tím (příkazem) někdo pohrdá, nepohrdá člověkem ale Bohem, který vám dává svého Svatého Ducha.” (1Sol 4, 7–8)

- Stačí jen když se díváš žádostivě na ženu (muže), už s ní (ním) cizoložíš ve svém srdci.
- Všechno, co směřuje k dosažení sexuálních zážitků mimo manželství, je smrtelný hřích. Ani v manželství není všechno dovolené (Je potřeba zachovávat manželskou čistotu, vyhnout se zvrácenostem – orální sex, anální sex atd.) Sexuální výchova = povzbuzování k nemravnosti a antikoncepci.
- Žádostivé polibky, dotyky.
- Snoubenci mají zachovávat čistotu ve zdrženlivosti.
- Nemyslel jsem nečistě? Nemluvil jsem proti čistotě?
- Neprohlížel jsem si nečisté časopisy, knihy, internetové stránky, filmy?
- Nezpíval jsem oplzlé, urážlivé, dvojsmyslné, vulgární písně? (rap, mnohé lidové písně...) Poslouchal jsem takovou hudbu? Bezohledně nutil poslouchat i ostatní? (Pouštěl nahlas rádio, nahlas vyzpěvoval?) Vzbuzoval jsem pohoršení? Kazil morálku dětí a mládeže?
- Nekonal jsem nečisté skutky sám se sebou (sebeukájení) anebo s jinými? Pokud ano, s kým to bylo? (muž, žena, svobodná, vdaná...)
- Nevyznávám lásku ve snaze o příležitostný flirt, epizodu?
- Nedělám neuvážená a v afektu vyslovená vyjádření?
- Neoblékám se vyzývavě a nedůstojně? Jsem Boží dítě. Moje tělo je chrámem Ducha Svatého. Takto přivádím sebe i druhé k hříchu

nečistoty, vzbuzují pohoršení, způsobují trápení blízkým – rodičům, vlastním dětem, manželovi, projevují neúctu vůči druhým – způsobují nečisté myšlenky, touhy, řeči, vlastní touha po obdivu, krátké sukně, výstřihy, odhalující oblečení, průsvitné věci... Pohoršuji a kazím morálku mládeže a dětí? (Oblékám se takto i v jejich přítomnosti, dávám jim špatný příklad.) Přijímám a šířím pomýlenou módu, která se nevěnuje tomu, jak ženy vkusně obléct, ale tomu, jak je svléknout?

- Podílím se na demoralizaci? Jsem vulgární? Chodím nevhodně oblečený/á, odhalená, holý pupík, krátká sukně, výstřihy, bikiny, nevhodné plavky? Nestyd' se upozornit lidi, když se oblékají nevhodně a předvádí na veřejnosti to, co by předvádět neměli. Pokud se jedná o blízkou osobu, rodinného příslušníka – máš povinnost ho upozornit.
- Navštívil/a jsem nudistickou pláž? Opaluji se odhalujíc prsa, zadek? Veřejně? Za přítomnosti jiných lidí? Před dětmi, mládeží? Pohoršuji?
- Uzavřel jsem manželství lehkovážně, z trucu, z pomsty, neuváženě, z vypočítavosti?
- Je moje manželství svazkem lásky? Neusiluji o nadvládu nad manželkou (manželem), neodnímám jí (mu) právo k důstojnosti i osobní svobodě?
- Neporušil jsem dané slovo, i když pro malichernou věc?
- Nesnažil jsem se v druhé osobě vzbudit hlubší city, i když jsem věděl, že sám je nemůžu a ani nechci naplnit?
- Nesnažil jsem se vyvolat touhy, které jsem neměl v úmyslu ani nemohl naplnit?
- Při snaze o blízký vztah s druhým člověkem, ptal jsem se sám sebe na budoucnost tohoto svazku? Cítím se zodpovědný za druhého člověka, jeho další osud, životní situaci?
- Jsem si vědom, jak velký význam má pro rozvoj dítěte normální situace v rodině?

- Opustil jsem manželku (manžela)? Z jakého důvodu? Kvůli jiné ženě (muži)? Byl jsem nevěrný? (cizoložství)
- Odpustil/a jsem nevěru, přijala manžela/manželku zpátky, když žádal/a odpuštění?
- Cizoložím?
- Žiji anebo se intimně stýkám s rozvedenou ženou (mužem), s vdanou ženou, ženatým mužem, mimomanželské soužití? Mám z takového svazku dítě? Založil/a jsem si „novou“ rodinu?
- Pohoršuji mravně nezletilé – řečmi, vtipy, nevhodným oblečením, knihami, přemlouváním, pobízením? (Najdi si přítele...)
- Nevyprávím dvojsmyslné vtipy? Baví mě, když je jiní vyprávějí?
- Nevysmívám se panenství, zdrženlivosti, celibátu?

Rodič – dal jsem dítěti souhlas s předmanželským soužitím? (I mlčením.) Souhlas s předmanželským soužitím je nepřímý souhlas s manželskou nevěrou, protože podporuje mylné mínění, že zamilovanost ospravedlňuje. Čím déle byl člověk před svatbou sexuálně aktivní, tím větší je pravděpodobnost rozvodu.

Postoj – před svatbou je potřeba zjistit, jestli se k sobě hodíme po tělesné stránce – je projevem velké nezralosti, vyjadřuje prvenství sexuálního pudu nad osobou, svědčí o tom, že druhého člověka považují za věc. **Bůh stvořil organismus muže a ženy tak dokonale, že se k sobě vždy „hodí“.**

Pohoršení

Je těžkým proviněním. Stávám se pokušitelem bližního. Přivádím druhého k páchání zla. Způsobuji škodu ctnosti a počestnosti.

- Mohu strhnout bližního do duchovní smrti.
- Svým konáním vědomě a dobrovolně uvádím bližního do těžkého hříchu.

- Závažnosti nabývá vzhledem k autoritě těch, kteří pohoršují, anebo slabosti těch, kteří pohoršení podléhají.
- Může být vyvolané – módou, chováním, veřejným míněním, zákonem anebo institucí (zákony vedoucí k úpadku mravů, k rozkladu náboženského života, vedoucí podniku – pokud vydávají předpisy podněcující k podvodu, učitelé „dráždí“ svoje žáky k hněvu; ti, kteří manipulují s veřejným míněním a odvracejí ho od morálních hodnot).
- Pokud používám moc způsobem, který podněcuje k páchání zla, vyvolávám pohoršení a zároveň jsem zodpovědný za zlo, které přímo anebo nepřímo podporuji.

Chlípnost – nezřízená touha po sexuální rozkoši, anebo nezřízený požitek z ní.

Smilstvo – tělesné spojení svobodného muže se svobodnou ženou mimo manželství, zároveň je velkým pohoršením, když se tím kazí mládež.

Právo na sexuální soužití dává jen Ježíš Kristus ve svátosti manželství!

- Bylo v mém životě vícero žen (mužů), s kterými jsem se intimně stýkal/a?

Pornografie – těžké provinění.

Prostituce – osoba, která prostituje, i osoba, která platí, těžce hřeší. Poskvrňuje svoje tělo, chrám Ducha Svatého.

- Závažnost – ženy, muži, děti, dospívající mládež (u dětí a mládeže se hřích zdvojnásobuje pohoršením).
- Bída, vydírání, společenský tlak – mohou zodpovědnost za vinu zmenšit.

Znásilnění – je ještě větší provinění, když je spáchané blízkými příbuznými (incest, krvesmilstvo) anebo vychovateli, kterým jsou děti svěřeny.

- Věděl jsem o tom? (Nepomohl jsem oběti?) Kryji násilníka? Zavírám před tím oči?

Homosexualita

Velmi závažná zvrácenost proti přirozenému zákonu. Homosexuálním způsobem života odvrhují Boha. Nepochází z opravdového citového a sexuálního doplňování se. Je viditelným projevem neviditelné rány, způsobené velkým nedostatkem lásky.

Gay – je společensko-politická identita. „Podívej, kdo jsem, jsem normální a přirozený.” Pokud člověk přijal gay identitu, znamená to, že pochoval naději a věří, že změna homosexuální orientace na heterosexuální není možná. U Boha není nic nemožného!

Homosexualita – je popis sexuálních preferencí, reakce člověka a vnímání sebe samého, pocit, že osoba nepatří svému pohlaví. Je to psychologický stav. Za homosexuálními impulzy a chováním se vždy skrývá pocit vnitřní prázdnoty. Neexistuje homosexuální gen. (Mýtus o vrozenosti.)

„Nemylte se! Ani smilníci, ani modláři, ani cizoložníci, ani zhýralci, ani lidé zvrácení, ani zloději, ani lakomci, ani opilci, ani utrhači, ani lupiči nebudou mít v Božím království účast.” (1Kor 6,9–10)

Muž má mužské tělo, které je Bohem naprojektované tak, aby bylo schopné sexu se ženou, proto je heterosexuální. Jsou jen heterosexuálové, z nichž někteří (1,2–2 %) mají sexuální problémy. Naše těla jsou naprojektována tak, aby byla schopna sexu s opačným pohlavím.

- Homosexuálové jsou povoláni k čistotě. Reparativní terapií je možné vyléčit homosexuální sklony. Homosexuál se musí velmi modlit, žít v čistotě, přijímat svátosti, Eucharistii, prosit o uzdravení a vysvobození.
- Musíme odlišit tolerování od akceptování (přijetí). Tolerovat lidi neznámá s nimi souhlasit. Homosexualita se sebou nese mnoho zlého, Bohu je odporná, nemůžeme ji přijmout, souhlasit s ní a podporovat ji.
- Praktikoval jsem homosexuální styky?

- Nevolíil jsem politické strany a politiky bojující za „práva“ homosexuálů?
- Schvaluji svému dítěti partnera stejného pohlaví? Dovolil jsem jim společné bydlení? Mlčím, když takhle moje dítě koná?

Plodnost manželství – plodnost je dar, je jedním z cílů manželství. Každý manželský úkon má zůstat sám v sobě otevřený k plození lidského života – toto učení se zakládá na Bohem stanovené nerozlučitelnosti spojitosti – které člověk nesmí z vlastní vůle porušit. Sexuální styk v manželství je něco víc než jen spojení těl – je to fyzické a zároveň duchovní sjednocení dvou komplementárních osob. Takto se projevuje bohatství lidské osoby, kterou stvořil Bůh.

- Je špatné a hříšné každé konání, které by mělo za cíl zabránit plození, anebo by mělo být použito jako prostředek k dosažení takového cíle, v okamžiku, kdy se manželský úkon předvídá anebo vykonává. Závažně nemorální – darování spermií anebo vaječné buňky, pronájem dělohy, umělé oplodnění, inseminace – porušují právo dítěte narodit se z otce a matky, které zná a kteří jsou spojeni v manželství, odděluje pohlavní úkon od úkonu plození, zavádí nadvládu techniky nad početím a osudem lidské osoby.
- Sterilizace.
- Dítě je Boží dar, ne dluh, na který je možné mít nárok.

Rozvod

- Platně uzavřené manželství nemůže být rozvázáno žádnou lidskou mocí a z žádného důvodu, jen smrtí.
- Těžké provinění.
- Je to nespravedlnost vůči člověku, kterého jsme milovali, a také nespravedlnost vůči dětem, které jsou ovocem tohoto svazku.

- Odluka manželů – může být oprávněná, manželský svazek však přetrvává (civilní rozvod se může tolerovat, pokud je to jediný způsob, jak zajistit péči o děti anebo ochranu majetku).
- Uzavření nového svazku – manželský partner, který se znovu ožení/vdá, se nachází v situaci trvalého a veřejného cizoložství.
- Manželský partner, který se upřímně snažil být věrným svátosti manželství a je nespravedlivě opuštěný – je nevinnou obětí rozvodu, neprohřešuje se proti morálnímu příkazu.
- Polygamie – mnohoženství – těžký hřích.

Volný svazek – konkubinát

- Muž a žena se odmítají vzít, přičemž spolu intimně žijí.
- Neschopnost zavázat se dlouhodobými závazky.
- Pohlavní úkon má místo jedině v manželství! Mimo něj je vždy velmi těžkým hříchem a vylučuje ze svatého přijímání (svatokrádež).
- I tehdy, pokud existuje úmysl uzavřít manželství – lidská láska nepřipouští nejprve „zkoušku“. Vyžaduje úplné a definitivní vzájemné darování se osob.
- Jako rodič mám povinnost napomenout dítě, pokud takto žije! Mám povinnost upozornit ho, když zároveň páchá svatokrádež! Musím si plně uvědomit, že mu hrozí zatracení.
- Podporuji v tom dítě? Vyjadřuji souhlas (i mlčením)? Poskytl jsem jim ubytování (pokoj, byt)? Sám jsem to dítěti navrhl? (Abyste se lépe poznali, vyzkoušejte, zda vám to bude spolu fungovat, není potřeba s manželstvím spěchat, dnes je jiná doba...) Mluvím o tom veřejně, když moje dítě takto žije? Chlubím se tím?
- Vyvolává pohoršení.
- Dochází tím i k pohoršení, zlému příkladu a kažení morálky dětí a mládeže.

7. NEPOKRADEŠ!

Ani zloději, ani chamtivci... ani lupiči nebudou mít v Božím království účast!

Je zakázáno zničit, poškodit anebo odcizit něco, co patří jinému anebo společnosti. O velikosti hříchu při krádeži rozhoduje míra poškození a nevole poškozeného (pokud věc byla pro majitele velmi cenná – vzpomínka na matku, vzácná kniha ...).

Proti tomuto přikázání je možné hřešit i nepoctivostí v práci. Kupovat zbytečnosti je také křivdou vůči těm, kteří nemají potřebné věci, protože to co mám, nepatří jen mně. Nadbytek patří lidem v nouzi a chudým.

Škodu jsme vždy povinni nahradit!

- Stalo se tak? O co šlo?
- Neplýtvám jídlem, potravinami? Přehnané výdaje.
- Vykonávám svoji práci poctivě? Pracuj poctivě, protože plody tvé práce používají ostatní, jako i ty používáš plody jejich práce.
- Nezodpovědné využívání času v práci.
- Snažím se zabezpečit rodinu svojí prací?
- Nevykonávám svoji práci jen jako krajní povinnost a zdroj důchodového zabezpečení?
- Špatně vykonaná práce.
- Umím ocenit výsledek a smysl svojí práce – pro sebe i ostatní?
- Žiji na účet ostatních, rád naříkám, jak jsem nemocný, chovám se nevhodně, lituji se?
- Respektuji pracovní etiku? Děním se o svoje poznatky? Jsem v práci iniciativní? Rozšiřuji si kvalifikaci?
- Snažím se být přínosem? Využívám všechny své možnosti, abych pomohl v řešení problémů v práci?

- Zabývám se v práci donášením, nactiutrháním, čtením cizí korespondence, krádeží – odnášením z podniku? (Materiál, potraviny, kancelářské potřeby, finanční hotovost...) Nabádám k tomu i ostatní anebo je žádám o spolupráci, pomoc, krytí?
- Nebuduji kariéru za každou cenu? Nepoctivě, zneužíváním postavení, známostí, příslušností k politické anebo společenské organizaci?
- Nechovám se nevhodně – k podřízeným, ke kolegům, zájemcům, klientům, obchodním partnerům?
- Podvádím při obchodování?
- Platím nespravedlivou mzdu?
- Spekulace – uměle měním ocenění majetku s cílem těžit z toho výhodu ke škodě druhého?
- Podplácení – hřeší ten, kdo úplatek dává, i ten kdo ho přijímá.
- Daňový podvod, falešné faktury, šeky, nedodržené smlouvy.
- Neplacení daní, neplacení sociálního pojištění institucím.
- Stávka – je morálně nepřijatelná, pokud ji provázejí násilnosti anebo se jí určují cíle, které nejsou přímo spojené s pracovními podmínkami anebo jsou proti společnému dobru.
- Zvířata – jsou Boží tvorové, už svou existencí ho velebí a oslavují, i lidé k nim mají být laskaví. Zvířata je možné mít rád, ale nezaměřovat se na lásku, která patří jen lidem. Je nedůstojné za ně utrácet spoustu peněz, které by měly přednostně zmírňovat lidskou bídu.

Hazardní hry – sázky, tikety, loto, karty, poker, ruleta...

- Morálně nepřipustné.
- Otroctví hráčské vášně, touha po mamonu.
- Okrádám vlastní rodinu.
- Touha po cizím majetku.

- Podvody, nečestné sázky.
- Takto nabyté peníze jsou nečisté peníze – hříchem získané, pocházející z hříchu mého i hříchu jiných, z cizího neštěstí (z touhy po mamonu, modloslužby, rodinných tragédií – bídy v rodinách, manželské krize kvůli hazardu, gamblerství, propadnutí alkoholu, trpících dětí, nešťastných sebevrahů, kteří se kvůli hazardu a sázkám dostali do zoufalé situace, např. přišli o střechu nad hlavou, udělali dluhy...).
- Těžký hřích – provozovatelé sázkových kanceláří, herních automatů, kasin, hospod.

Láska k chudým

Bůh stvořil dobro pro všechny, proto máme povinnost, aby se skutečně ke všem dostala podle spravedlnosti a s přispěním lásky.

- Nezřízená láska k bohatství, jejich sobecké používání.
- Dávat almužnu chudým je svědectví bratrské lásky, je také vykonáváním spravedlnosti, která se líbí Bohu.
- Nepodělit se s chudými znamená okrádat je a připravovat o život – nevlastníme svoje, ale jejich věci – splácíme dluh spravedlnosti.

Skutky milosrdenství

- Dobročinné skutky.
- Poučovat, radit, těšit.
- Odpouštět, trpělivě snášet.
- Nasytit hladové, oblékat nuzně oblečené, ujímat se lidí bez přístřeší.
- Navštěvovat nemocné a vězně.
- Pochovávat mrtvé.
- Dát almužnu chudým.

8. NEPROMLUVIŠ KŘIVÉHO SVĚDECTVÍ PROTI BLIŽNÍMU SVĚMU!

- Jsem podezřívavý? Nedůvěřivý?
- Jsem čestný? Diskrétní? Zachovávám svěřené tajemství? (Pokud se jedná o dobro bližního, mohu o tom, co mi bylo svěřeno, říci osobě, která bude v problému nápomocná.)
- Člověk je povinný druhému čestně vyjevit pravdu. Lež je vždy lež. Neexistuje něco jako „milosrdná“ lež. To je úskok satanův, jenž je sám otcem lži.
- Mám povinnost vydávat svědectví evangelia, odevzdávat víru slovy a skutky, být příkladem v životě.
- Falešné svědectví, křivá přísaha jsou obzvlášť závažné, když přispívají k odsouzení nevinného, ospravedlňují viníka, zvyšují trest.
- Respektování dobrého jména osob.
- Nerozvážené posuzování (i když jen mlčky).
- Nactiutrhání – bez potřeby odhaluji chyby a provinění bližního jiným osobám.
- Pomluvy – tvrzení jsou v rozporu s pravdou, dávám příležitost k mylným úsudkům o jiných, ničím dobré jméno a čest bližního.
- Hřeší ten, kdo nactiutrhá anebo pomlouvá, i ten, kdo poslouchá tyto řeči anebo je podněcuje.
- Lichotky, pochlebování, povolnost.
- Povzbuzuji a utvrzuji druhého v jeho špatných skutečích a jeho zkaženém chování.
- Pochlebování je těžké provinění, pokud se stávám spoluviníkem neřestí a těžkých hříchů.
- Touha prokázat službu anebo přátelství neomlouvají dvojakost řeči.
- Pochlebování je všední hřích, když vychází z touhy být příjemný, vyhnout se zlu, dosáhnout výhody.

- Chvástání, vychloubání.
- Ironie – má za cíl znevážit druhého, zlomyslně zesměšnit.

Závažnost lži

- Záleží na povaze, pravdě, kterou deformuje, na okolnostech, úmyslu a škodě.
- Může to být všední hřích, ale pokud vážně naruší ctnosti lásky a spravedlnosti, stává se smrtelným hříchem.
- Je zneuctěním slova.
- Je skutečným násilím spáchaným na bližním, protože je porušením ctnosti pravdomluvnosti.
- Podkopává důvěru, trhá vztahy.
- Povinnost nápravy! Když není možné napravit křivdu veřejně, je potřeba to učinit tajně. Zavazuje ve svědomí.
- Úřední tajemství (politici, právníci, lékaři...) Je potřeba zachovávat, kromě výjimečných případů, pokud by nevyzrazení dané skutečnosti způsobilo škodu jiné osobě.

9. NEPOŽÁDÁŠ MANŽELKY BLIŽNÍHO SVÉHO!

- Žádostivost těla.
- Žádostivost očí.
- Pýcha života.
- Uvolněnost mravů se zakládá na mylném chápání lidské svobody.
- Odpovědnost za výchovu dětí.
- Každý, kdo na ženu hledí žádostivě, už s ní zcizoložil ve svém srdci.
- Zachovávat čistý úmysl a pohled.
- Cudnost chrání intimitu.
- Čistota srdce – trpělivost, skromnost, diskrétnost.

10. ANI STATKŮ JEHO!

Rozvíjí a doplňuje 9. přikázání. Zakazuje touhu po cizím majetku, která je kořenem krádeže, podvodu, hazardu. Vede k nespravedlnosti a nenávisti. Vztahuje se k úmyslu srdce. Společně s 9. přikázáním shrnuje všechny příkazy zákona.

- Chamtivost – má původ v modloslužbě.
- Lakomství.
- Nezřízená žádostivost.
- Touha po bohatství, moci.
- Touha bez míry si přivlastňovat dobra.
- Zakazuje jakékoliv poškození bližního na jeho pozemském majetku.
- Nespravedlivě nabyté dědictví – mám povinnost nápravy vůči sourozencům.
- Přeji jiným nouzi.
- Lékaři, kteří si přejí choroby.
- Právníci, kteří touží po důležitých a početných soudních sporech a procesech.
- Závist – smutek nad dobrem bližního.
- Když přeji bližnímu velké zlo, páchám smrtelný hřích.
- Lpění na bohatství, majetku.
- Pokud nacházím útěchu v hojnosti majetku, peněz.

Činit pokání, zachovávat přikázané půsty (zdržet se masitého pokrmu).

- Popeleční středa a Velký Pátek – přísný půst, jen jednou za den je možné se najíst dosyta a kromě toho se už jen dvakrát najíst trošku. Výjimku mají děti a dospělí nad 60 let.

- Nejíst maso a masné výrobky každý pátek a na Popeleční středu. Platí pro všechny od 14 let života až do smrti.
- Ti, kteří musí jíst maso v pátek ze zdravotních důvodů (diabetici...), mají konat navíc nějaký jiný skutek pokání, zbožnosti anebo lásky (účast na mši svaté, čtení Písma svatého, modlitba růžence, křížová cesta, návštěva nemocného, pomoc bližnímu...).

Vybráno z knih:

Svatý Alfons Maria z Liguori: Ve světle věčnosti (Příprava na smrt)

Svatý Jan Maria Vianney: Jak kázal Vianney o svaté zpovědi, výběr z kázání.

Katechismus katolické církve

Kdo obětuje Bohu svoji smrt, činí nejdokonalejší skutek lásky, jakého je schopný. Protože když přijímáme smrt z Boží vůle tak, jak to On chce, sám nás připodobní k mučedníkům. Míra naší lásky ve chvíli smrti bude mírou lásky, jakou budeme milovat Boha v blažené věčnosti.

Modlitba:

Můj Bože, už nyní přijímám z tvých rukou každý způsob smrti se všemi bolestmi a úzkostmi s úplnou odevzdaností a ochotou.

(Plnomocné odpustky pro hodinu smrti, když se pomodlí alespoň jedenkrát v životě v kterýkoliv den po platné zpovědi a sv. přijímání.
9. 3. 1904 PIUS X.)

Miluji Tě, Pane Ježíši, a z celého srdce ti velmi děkuji, že jsi mi dal čas a příležitost obrátit se.

16. 2. 2016

S manželem Valentínem jsme byli velmi zarmoucení z toho, že mnohé osoby, které byly také vybrány nějakým způsobem pro toto dílo, selhaly a že se vůbec nezachovaly tak, jak si to přál Ježíš.

Pán Ježíš řekl: „Každý má svobodnou vůli. Všechny důležité klíčové osoby, které jsou vybrány pro toto dílo, jsou velmi napadány satanem, který se toto dílo snaží zmařit. Jakmile nejsou ve stavu milosti, nedokážou se ubránit. Duše ve stavu milosti je jakoby obalená pancířem. Útoky zlého se od ní odrážejí a neproniknou do ní. Jakmile není ve stavu milosti, nemá ochranu a útoky zla do ní vnikají jako do másla.“

19. 2. 2016

Znovu jsme byli na západním Slovensku. Přijeli jsme tam kvůli dominikánům třetího řádu.

20. 2. 2016

Navštívili jsme paní A... a od ní jsme se odebrali k paní B... na setkání dominikánů, kde byl přítomen také jejich duchovní správce. Valentín jim povyprávěl vše o Ježíšově Společenství i o sobě a objasnil jim některá poselství. Mnohým věřícím se to líbilo, hluboce se zamysleli nad některými problémy, které nastaly v církvi i mezi lidmi, a nad tím, že je skutečně čas obrátit se a navrátit se k Bohu.

26. 2. 2016

Dnes Pán Ježíš promluvil k manželovi těmito slovy: **„Satan vyhledává vlivné osoby, kterým lidé důvěřují, aby přes ně mohl působit. Duše ve stavu milosti rozezná zlo, ale jakmile není ve stavu milosti, nerozezná ho. Duše ve stavu milosti se necítí dobře v přítomnosti zlého tak, jak se zlý necítí dobře v blízkosti duše ve stavu milosti. Satan proto skrze vlivné lidi umí ovlivnit a napadnout velké množství lidí.“**

28. 2. 2016

Pán Ježíš řekl: „**Kajte se a číňte pokání, protože nikdy nevíte dne ani hodiny.**“

4. 3. 2016

Dnes satan znovu zaútočil na Valentína v práci. Shodil ho z plošiny tak, že dopadl na levý bok a narazil si žebra. Bolí ho celý bok a srdce. Říkal, že to byl takový náraz a bolest srdce, že si myslel, že zemře.

8. 3. 2016

Pán Ježíš řekl: „**K obrácení a uzdravení může dojít i náhle, ale někdy je potřeba čekat. Je zapotřebí mnoho obětí, trpělivosti a důvěry.**“

Manžel se zeptal i na svůj zdravotní stav a na zranění, která mu byla způsobena. Ježíš dodal: „**Trp! Vždyť jsi to obětoval.**“ Manžel totiž obětoval svoje bolesti po pádu na žebra za obrácení konkrétního hříšníka.

9. 3. 2016

Valentín zažil od satana další útok. Spadl a vyvrtnul si kotník. Už ho bolí i noha.

11. 3. 2016

Ježíš promluvil: „**Nevšímejte si toho, když vám lidé nevěří, co o vás vyprávějí a když vás pomlouvají. To není důležité. Důležité je, abyste plnili mou vůli a co si o vás myslím já.**“

20. 3. 2016

Ježíš řekl: „**Já své věrné ochráním. Důvěřujte mi. Valentíne, já jsem vašim jediným duchovním vůdcem. Já jsem pro vás vším. Jsem alfa i omega. Dobře se připravte na Bílou sobotu, na výročí zjevení. Něco pro vás chystám. Bude to překvapení.**“

23. 3. 2016

Dnes v průběhu dne jsem pocítila zvláštní bolest na hlavě. Zdvihla jsem si vlasy a zjistila, že tam mám místy nějaké červené otoky, které jsou na dotek dost citlivé. Nevěnovala jsem tomu žádnou mimořádnou pozornost, až když jsem si všimla, že se taková zanícená místa objevila i na krku, na tváři, na rtu a postupně mi zasáhla celou levou stranu tváře. Rychle se měnila na mokvající rány obsypané drobnými puchýřky. Ta místa mě začala nejdříve svrbět, potom pálit a přecházelo to do tak nesnesitelných bolestí, že se to už nedalo vydržet. K tomu se přidaly i bolesti srdce, a to tak intenzivní, že kdybych nevěděla, že mám zvláštní ochranu, myslela bych si, že asi umírám. Ta bolest srdce byla tak silná, že jsem nedokázala udělat ani krok, a bolesti na tváři byly tak nesnesitelné, jako by mě někdo bez přestání páлил ohněm. Několik týdnů zpětně jsem zpozorovala, že mi vypadalo i velké množství vlasů. Valentín nechápal, co se to se mnou děje, a tak celý vystrašený a utrápený prosil našeho Pána Ježíše, aby mě uzdravil.

Ježíš k němu promluvil:

„Z lásky k vám jsem vás navštívil křížem. Klíčem do nebeského království je láska a cestou do nebeského království je kříž. Ty snášíš bolesti velmi dobře a s láskou a s úsměvem mi za ně děkuješ, ale když trpí Barlička, na to jsi citlivý. To snášíš mnohem hůř. To je pro tebe o mnoho větší kříž. Barličku vyléčím jen skrze tvé ruce. Ona je tvůj kříž. Musíš držet ruku na její hlavě a trpět s ní. Bude tě to velmi bolet, protože máš ještě prasklá žebra na levém boku. Bolí tě srdce, necítíš se dobře v žádné poloze a ruce máš mít natažené na Barliččině hlavě jako na kříži. Váš kříž je účastí na mém ukřižování. Takto budete trpět každé Velikonoce do konce života. Ještě vás čeká hodně křížů. Tohle je jen začátek. Chci, abyste trpěli. Když berete léky proti bolesti, je to, jako byste odmítali Boží vůli. Chci, abyste trpěli, abyste trpěli se mnou.“

Pán Ježíš mi poslal vzkaz: „Barličko, chceš vědět, proč jsem dopustil, že ti vypadaly vlasy a utvořily se ti rány na viditelných místech?

To proto, abys pochopila, že není důležitý vnější vzhled člověka, ale srdce a to, co je v jeho nitru.“

Potom ještě dodal: „**Valentíne, Barličku budu léčit skrze tvoje ruce a v tvé nepřítomnosti ji budu uzdravovat skrze relikvii svatého Jana Pavla II. Ať si ji Barlička přikládá na rány.“**

Potěšilo mě to.

24. 3. 2016 – Zelený čtvrtek

Bolesti nepřecházejí. Jsou tak nesnesitelné, že jsem se jen stěží dostala večer do kostela. Je Zelený čtvrtek a ten jsem nechtěla vynechat. Pán Ježíš říkal manželovi, že jsem dostala Eliášův oheň a že všechny moje oběti budou přijaty tak, jak byla přijata Eliášova oběť.

25. 3. 2016 – Velký pátek

Nespala jsem skoro celou noc. Valentín se velmi trápí, protože mi neumí pomoci. I když měl ruku na mé hlavě, bolesti nadále přetrvávaly. Je mu až do pláče. Oba trpíme. Navrhnul mi, abych zůstala doma, protože jsem velmi slabá, ale já jsem nechtěla Ježíše zklamat a do kostela jsem šla. Manžel mi byl po celou dobu oporou, s láskou se na mě díval a svým pohledem mě povzbuzoval. Pán Ježíš byl velmi potěšen, že jsme přišli oba. Řekl: „**Barličko, buď trpělivá.“**

26. 3. 2016 – Bílá sobota

Znovu jsem skoro celou noc nespala. Po celou dobu neberu žádné léky, bolestí jsem vyčerpaná. Měla jsem velký problém vstát z postele, ale už jsem se těšila na setkání s Ježíšem u jeho hrobu a na to velké překvapení, které nám přislíbil. Manžel říkal, že poprosí Pána Ježíše, aby udělal zázrak a uzdravil mě, ale všechno se vyvinulo jinak. Když jsme přišli k Božímu hrobu a Valentín začal Ježíše úpěnlivě prosit, aby mě uzdravil, Ježíš mu zmizel a neviděl ani Svátost oltářní. Pán Ježíš ho na delší čas opustil, a jak mi řekl, trvalo to asi dvacet minut.

Znovu se mu zjevil Pán a promluvil: „**Zázrak nebude! Vezmi Barličku na pohotovost, protože nutně potřebuje léky. Neboj se. Uzdravím ji.**“

Na pohotovosti mi paní doktorka píchla injekci v obavách, abych nezkolabovala, a poslala nás do nemocnice na kožní oddělení. Kožní ale bylo zavřené a v další nemocnici zrušené. Totálně vyčerpaní jsme se vrátili domů. Byli jsme tak unavení a psychicky zničení, že jsme se oba rozplakali. Plakali jsme nad tím, že choroba postupuje a já nemám léky, i nad tím, že jsme se vůbec rozplakali, že jsme padli. Večer jsem už skutečně nebyla schopná jít na obřady. Vyčítala jsem si, že nejdu a že jsem zklamala Ježíše. Že je ze mě smutný, atd...

Pán Ježíš řekl Valentínovi: „**Vyříd' Barličce, že se na ni nezlobím, je velmi nemocná. Řekni jí, že z toho, že nebyla na obřadech, nejsem smutný. Nevydržela by to.**“ Valentín promluvil k Pánovi: „Ježíši, jsem velmi zmatený, protože jsi mi dával rozporuplné rady a opustil jsi mě. Proč Ježíši?“ Pán Ježíš to vysvětlil: „**Bylo to záměrně, abyste se cítili jako já. Opuštění, zklamání, zrazení. A proto jsem se ti ztratil.**“ Valentín se potom ještě zeptal na to překvapení, které nám bylo přislíbeno. Odpověď zněla: „**To překvapení, které jsem vám chystal, to bylo to velké utrpení, které jste snášeli se mnou. Nebud'te smutní, že jste padli. Nikdo by to nevydržel. Tak jako se ocel zoceluje v ohni, tak já své věrné zoceluji křížem. Přiznávám, šel jsem až za hranu.**“

27. 3. 2016

Museli jsme znovu jít na pohotovost, protože jsem neměla léky a můj zdravotní stav byl každým dnem horší. Konečně jsem je už dostala. Paní doktorka řekla, že mám těžký herpes, jen nechápala, jak mě přitom může bolet srdce.

29. 3. 2016

Pán Ježíš mi vzkázal po manželovi: „**Barličko, těš se ze všeho, co tě postihlo, protože všechno je to ke chvále a slávě Boží.**”

Valentín ještě stále trpěl tím, že mi nemůže nijak pomoci, a cítil se velmi opuštěný. Pán Ježíš ho utěšoval: „**Nikdy jsem vás neopustil. Já jsem byl s vámi, i když jste mě necítili. V kritické situaci bych zasáhl.**”

Valentín měl ještě jeden zážitek. V kostele před ním seděl mohutný muž, a tak neviděl na kněze. Ale při proměňování zjistil, že vidí kněze na straně. Nahnul se na stranu a zpozoroval, že je na místě, kde má být, ale současně i na boku. Nechápal to. Pán Ježíš dodal: „**Ty budeš vidět i věci, které jsou před jinými skryté.**”

30. 3. 2016

Bolesti mám stále, a tak trpím nejen já, ale i můj manžel. Bolesti srdce mám tak velké, že to nedokážu ani popsat. Valentín se zeptal Ježíše: „Pane, co se děje se srdcem Barličky?” Ježíš promluvil: „**Její srdce držím ve svých rukách.**”

31. 3. 2016

Dnes poslal Valentínovi mail jistý kněz. V městě, kde působí, jsou problémy a prosí o rady našeho Pána. Lidé tam totiž páchají sebevraždy, a to i z řad křesťanů, a on neví co s tím.

1. 4. 2016

Pán Ježíš mu vzkázal: „**Město obchází nečistý duch, který navádí lidi, kteří jsou v neřešitelných problémech, aby spáchali sebevraždu. Tento nečistý duch přivádí se sebou na pomoc další a další a jejich počet narůstá, protože mezi nimi je mnoho těch, kteří spáchali sebevraždu a nyní navádějí duše, aby také tento ohavný čin na sobě vykonaly. Je nutné modlit se a přinášet oběti za osvobození města od tohoto zlého ducha a obětovat mše svaté za lidi, kteří trpí depresemi a jsou v těžkých situacích, aby nepodlehli a město se postupně uzdravilo.**”

2. 4. 2016

Bolesti srdce přetrvávají. Mám okamžiky, kdy to nezvládám a s pláčem padám pod křížem. Valentín přišel z kostela s tímto vzkazem: **„Barličko, už vstaň. I já jsem už vstal. Už jsem tvoje srdce pustil. Všechny tvoje oběti jsou přijaté. Začni chodit a ber léky, abys se uzdravila. A ty, Valentíne, jdi a kup jí ovoce. Barlička ho potřebuje na uzdravení svého těla. Barličko, už jsi dost trpěla. Už nechci, abys trpěla. Seber se, protože vás čeká mnoho práce pro toto moje dílo. Přijď do kostela v neděli Božího milosrdenství.”**

4. 4. 2016

Valentín se ptal Pána Ježíše na generální zpověď. Ježíš promluvil: **„Je to úžasná věc. Měl by to znát každý katolík a každý kněz, protože to, co v ní je, je pravdivé. Toto je pravda a realita, a ne to, co se říká o mém milosrdenství. Lidé se špatně zpovídají. Lidská duše je v hrozném stavu. Ať si každý učiní tuto generální zpověď a ať se tato generální zpověď šíří všude mezi lidi a kněze, protože všude se mluví jen o mém milosrdenství a zapomíná se, že jsem i spravedlivý soudce. Je to součást mého díla.”**

9. 4. 2016

V jednom městě jsme měli krásné setkání s knězem a jeho přáteli, mezi kterými byli i další kněží. Valentín jim vyprávěl všechno o Společenství a potom se všichni šli slavnostně zapsat do knihy do kostela ke svatostánku. Byl to překrásný zážitek. Pán Ježíš vzkázal knězi: **„Ty jsi můj milovaný syn a jsem velmi šťastný, že ti tak záleží na tvých farnících. Neboj se, já jsem stále s tebou.”** Pán Ježíš poslal vzkaz i pro všechny přítomné, kteří se zapsali do jeho Srdce: **„Smlouva, kterou jste uzavřeli, je nejlepší smlouva, jakou jste ve svém životě uzavřeli. Od teď budu stále s vámi. Když se budete těšit, budu se těšit s vámi. Když budete plakat, budu plakat s vámi. Budu vás provázet všude, až do konce vašeho života, až dokud nepřijdete ke mně.”**

Na zápis do knihy měli přijít i lidé, s kterými jsme to měli domluvené skrze jiné osoby, ale nepřišli. Ježíš dodal: „**Ti, co měli přijít, a nepřišli, si to nezasloužili.**”

16. 4. 2016

Dnes jsme byli s Marcelem a jeho přítelem Petrem v jednom městě na přednášce o jistém knězi. Účast na této přednášce byla pro nás velmi důležitá, protože na ní měl být přítomný duchovní ..., s kterým jsme se měli setkat na příkaz Pána Ježíše a seznámit ho s jeho dílem a s poselstvími. Ježíš promluvil: „**To setkání s paterem je pro toto moje dílo velmi důležité. On je můj milovaný pastýř. Vybral jsem ho, protože je pro toto moje dílo nejvhodnější. Je to můj věrný ochránce a zastánce.**” Dále řekl: „**Řekněte mu toto: Neboj se postavit se za mě a za moje posly. Jestli máš pochybnosti, přijď za mnou, já ti ukážu cestu.**”

K otci nebylo lehké se dostat, ale s Boží pomocí jsem to zvládla a manžel si s ním mohl promluvit. Když jsme se vraceli vlakem domů, najednou padly dva výstřely do okna, kde jsme seděli. Velmi jsme se lekli. Na skle zůstaly dírký po dvou nábojích.

17. 4. 2016

Valentín se ptal Pána Ježíše na ty výstřely. Ježíš řekl: „**Útoky zla jsou vždy a vždy budou, když vaše misie přinese ovoce a je úspěšná. Nebojte se. Jste pod mojí ochranou. Následujte mě.**”

18. 4. 2016

Dnes na mě zaútočil satan. Když jsem byla venku, srazil mě na zem tak, že jsem si rozbila celou tvář, vylámala zuby, vyvrkla kotník na pravé noze a vykloubila loket na levé ruce. Náraz byl tak nečekaný, že jsem spadla jako poleno. Paní, která proti mně právě kráčela, si myslela, že jsem během chůze zemřela, proto v šoku začala velmi křičet. Bylo to strašné. Nemohla jsem ani vstát a sotva jsem došla domů.

Protože už chodíme do kostela každý den, Valentín se už nemohl dočkat večerní mše svaté, aby se mohl zeptat Ježíše, co se vlastně se mnou stalo. Ježíš mu to vysvětlil: „**Na Barličku zaútočil satan, protože zařídila, že jste se dostali k otci ... a splnili tak misii, na kterou jsem vás poslal.**”

19. 4. 2016

Ježíš promluvil: „**Svémi kříži vás zoceluji, abyste se sjednotili s mým tělem.**”

20. 4. 2016

Dnes jsem měla tento sen. Čtyři kněží oblečení v krásných rouchách byli ke mně obráceni zády, když tu najednou druhý v pořadí se pootočil a slyšela jsem hlas: „**Toto je svatý Jeroným.**”

Pán Ježíš vysvětlil manželovi můj sen takto: „**To jsou čtyři učitelé Církve, kteří budou v čele se sv. Jeronýmem doprovázet Barličku na její pozemské pouti, aby nezloudila. Ona nikdy nezloudí, protože ji vedou samí otcové Církve, kteří tvořili její základy, v čele se svatým Jeronýmem. Připravte se na léto, bude velmi rušné. Nyní je voda po kotníky, za chvíli bude po lýtku a začne stoupat. Budu vás zocelovat ohněm, abych vás očistil od všech nánosů a špíny, co jste nasbírali za celý svůj život. Povedu vás tam, kam vás chci vést a dovést, a učiním vás takové, jaké vás chci mít.**”

21. 4. 2016

Měla jsem zvláštní sen, v kterém jsem na mnoha místech viděla spoustu krásných růží. Pán Ježíš řekl, že ty růže jsou dary a milosti, které přinášíme a rozséváme pro své bližní. Valentín byl smutný, protože někteří ze Společenství zbloudili a padli. Báł se, co s nimi bude. Ježíš řekl: „**Neboj se, já svoje přísliby dodržím. Já své přátele nikdy nezapřu před svým Otcem. Kousek mého srdce je jako kompas, který je jednou ke mně přivede. Duše se neztratí. Poznej, co je pravda, a už nezabloudí.**”

Netrapte se pro ty, kteří vás zklamali, opustili a zbloudili. Jednou to pochopí, že udělali velkou chybu. Tímto dílem jsem přišel zachránit Církev a spasit duše.”

22. 4. 2016

Ježíš promluvil: „**Projdete vším tím, čím jsem prošel já. Když mě opustili a zradili, i vás opustí a zradí. Budete trpět, jako jsem trpěl já. Budete mít své Jany i Jidáše. Nebojte se, já to vidím.”**

23. 4. 2016

Večer jsme si na mši svaté poslechli, jak máme jít do celého světa a hlásat Evangelium.

Ježíš k tomu dodal: „**Ano, říkají, jděte do celého světa a hlásejte Evangelium. Když to začnete praktikovat, najednou jdou proti vám. Ale já říkám, kdo jde proti mému Společenství, jde proti mně. S tím i argumentujte. Eucharistie je základ, na kterém stojí Církev. Pokud se nezmění postoj k Eucharistii, hrozí zánik Církve. Lidé už nevidí v Eucharistii živého Boha, a proto houfně opouštějí Církev, protože v tom nevidí smysl. Berou to jen jako tradici svých předků. Proto jsem přišel s tímto dílem zachránit Církev a duše. Nebojte se, moje dílo se rozšíří do celého světa.”**

24. 4. 2016

Pán Ježíš promluvil: „**Valentíne, ve službě pro jiné se nikdy nedívej na sebe, tak jako jsem se na sebe nedíval já, když jsem za vás lidi zemřel na kříži. Při službě jiným se vždy dívejte jen na mě. Já vám pomůžu.”**

28. 4. 2016

Ježíš řekl: „**Nebojte se přinášet oběti. Hojná je odměna v nebi. Víra bez skutků je mrtvá víra.”**

29. 4. 2016 – svátek svaté Kateřiny Sienské

Pán Ježíš přivedl Kateřinku a představil ji Valentínovi jako svoji nejmilejší nevěstu, kterou nám dává jako doprovod na cestách. Svatá Kateřina Sienská dostala povolení mluvit. Byla velmi šťastná, že může promluvit, protože jak říkala, neměla tuto možnost už několik staletí. Valentín mi pověděl, že byla velmi veselá a radostná. Řekla: ***„I vy buďte stále veselí, ať se děje, co se děje, zda dobré či špatné. Vždyt' máte u sebe Ježíše a mě. Budu vás vést a hlídat, abyste nezbloudili.“***

Potom povzdychla: ***„Ach, nemáte to lehké.“***

2. 5. 2016 – svátek svatého Atanáše

Ve tři hodiny nad ránem mě vzbudil neobvyklý zvuk. Vstala jsem a nechápala, co se děje. Ze začátku jsem ho neuměla ani definovat, až když jsem přistoupila k otevřenému oknu, zjistila jsem, že nad vchodem do kostela znovu svítí světlo a slyším neobyčejně krásný zpěv ptáků, jako by jich byly stovky. Ježíš řekl, že vždy když bude nad vchodem do kostela svítit světlo, bude v chrámu rozdávat milosti.

Večer na mši svaté se Valentínovi zjevil svatý Atanáš a řekl: ***„Barlička slyšela, jak nebeské ptactvo s anděly oslavovali Pána Ježíše ve svatostánku. Nadále se o něj starejte a šířte k němu úctu. Číníte to dobře a takto to číňte i nadále.“*** Potom nám udělil každému zvlášť biskupské požehnání. Požehnal nás i Pán Ježíš i Panna Maria, která nám udělila svoje mateřské požehnání.

6. 5. 2016 adorace

Pán Ježíš nás utěšoval: ***„Nebojte se. Já řídím svoji Církev. Já oddělím dobré od zlých.“*** Řekl i to, že vzhledem k tomu, že se vyskytly nějaké problémy s internetovou stránkou, je možné vstoupit do Společenství přátel Eucharistie i zasláním Zápisného listu, na kterém je uvedena modlitba, kterou je potřeba se pomodlit před zápisem. Tento Zápisný list je žádostí o zápis do Ježíšova srdce, tedy do knihy Společenství. Zájemce musí sám napsat svoje jméno a příjmení, rok narození, a kněží a řeholníci i datum svěcení.

Tento Zápisný list je potřeba poslat na mailovou adresu Společenství **vkpeuch@gmail.com**. Na základě tohoto listu bude žadatel zapsaný do knihy a místo podpisu bude znak E. Tak si to přál Ježíš.

9. 5. 2016

Od 3. května vidí Valentín na kříži v kostele trpící tvář Ježíše. Když se zeptal Pána, proč ho tak vidí, řekl mu: „**Znovu mě křížují.**” Valentín dostal pokyny. Má zpracovat celé zjevení, chronologicky i s obrázky růží a Pána Ježíše, a také má být vzpomenua Turzovka, kterou se to všechno začalo.

13. 5. 2016

Pán Ježíš prikázal Valentínovi rozeslat materiály o zjevení určeným osobám s tím, že to mají dále šířit.

15. 5. 2016

Dnes jim to poslal.

17. 5. 2016

Ráno v kostele po mši svaté Pán Ježíš řekl Valentínovi, aby doplnil mail se svědectvím, které posílal těm lidem, ještě o pár slov: Společenství přátel Eucharistie není společenstvím manželů Kováčových. My nejsme vůbec důležití. Jsme obyčejní hříšní lidé, taková stébla trávy, která kdykoliv může někdo zašlápnout. Dnes tu jsme, zítra tu už být nemusíme. Nedívejte se na nás, i my máme svoje chyby. Nemusíme vám být sympatičtí. Dívejte se jen na Pána Ježíše. Společenství patří jedině Ježíšovi. Proto nemá a nebude mít žádné struktury. Pán Ježíš chce vstoupit tam, odkud ho už lidé vyhnali. Do jejich srdcí, aby jim dal kompas, který je bezpečně převede skrze úskalí tohoto života. Tím kompasem je Eucharistie, základní pilíř naší víry, základní pilíř Kristovy Církve. Proto se satan snaží zničit tento pilíř, protože bez něho už to nebude Kristova Církev. Bude to už církev světská.

Je potřeba se dívat na to, co se stalo, a ne na to, komu se to stalo. Všimněte si faktu, že Pán Ježíš nevstoupil do tohoto procesu přímo, ale prostřednictvím Panny Marie. Je Bůh, mohl to učinit i sám.

Co nám tím chtěl říct? Chtěl nám ukázat na druhý pilíř naší víry, také tak napadaný a znevažovaný. Na svoji nebeskou Matku, Pannu Marii. Prostřednictvím Panny Marie k Ježíšovi. Poukazuje na to, jakou důležitou úlohu sehrává v díle spásy. Pán Ježíš si nás povolal, abychom šířili úctu k Eucharistii a vrátili jí místo, které jí patří. Abychom ji chránili, protože je životodárnou vodou a krví, z které Církev čerpá a žije. Aby křesťané viděli, že je to Kristus sám, a podle toho k ní přistupovali.

18. 5. 2016

Ježíš řekl: „**Čím budete menší před světem, tím budete větší v mých očích.**” Dále dodal: „**Valentíne, přelož do angličtiny generální zповěď.**”

19. 5. 2016

Pán Ježíš promluvil: „**Valentíne, vaše pády jsou dobré na to, abyste pochopili, jak jste malí. Nebud'te smutní. Usmívejte se. Bud'te stále veselí, ať se děje, co se děje. Stačí vám moje milost a že jsem s vámi.**”

22. 5. 2016 - neděle Nejsvětější Trojice

Dnes se s námi setkala kamarádka naší dcerky, Gabika s manželem, která má problém po dvou spontánních potratech otěhotnět. Pán Ježíš jí vzkázal, že jí požehná dítě, když si se svým manželem dají do pořádku svědomí podle generální zповědi a vstoupí do Společenství přátel Eucharistie, přičemž má Valentín přinášet oběti. Mladí manželé to přijali s láskou.

27. 5. 2016

Často mám před očima výjev, kde Pán Ježíš sedí na kameni a dva mladí vojáci ho korunují trním. Bijí ho bezcitně po hlavě a pokřikují na něj. Třetí stojí před Ježíšem a tak se tím baví, až mu tečou slzy od smíchu.

Pán Ježíš sténá bolestí a všechno to utrpení a výsměch přijímá s tou největší pokorou, jakou si ani neumíme představit. Ježíš mi vzkázal: **„Barličko, ten výjev o mém korunování trnám, který tak často vidíš, je pravdivý. Ty budeš vidět i jiné věci.”**

7. 6. 2016

Dnes byla vystavena Svátost oltární. Pán Ježíš s sebou přivedl i Aničku Tomanovou, která k nám s radostí promluvila. Řekla, že se už velmi těší na naši návštěvu v Klášterci.

8. 6. 2016

Dnes byl Pán Ježíš velmi šťastný. Manžel mi řekl, že takhle šťastného Ježíše ještě neviděl. Stále se mu zjevuje klidný a milý, ale takhle šťastného ho viděl až teď. Pán Ježíš řekl: **„Dnes je velký den! Dnes je velká oslava v nebi!”** Neřekl jaká.

10. – 12. 6. 2016

Byli jsme v Klášterci nad Orlicí, i u hrobu Anny Bohuslavy Tomanové, a to několikrát. Byli jsme velmi šťastní, protože jsme získali další členy do Společenství přátel Eucharistie. Ježíš promluvil: **„Na území České republiky je Klášterec nad Orlicí světlým bodem, plným milosti.”**

13. 6. 2016

Pán Ježíš řekl: **„To, že není peklo, je největší hereze, která se nyní šíří. Jednou tě tam, Valentíne, vezmu. Ukážu ti očistec i nebe, ale ještě na to nejsi připravený.”**

Protože už chodíme do kostela každý den ráno i večer, a to skoro každý den, Pán Ježíš požádal manžela, aby každou ranní mši obětoval za všechny členy Společenství přátel Eucharistie.

15. 6. 2016

Valentín si postěžoval Ježíšovi, že se nám skrze Zapisný list hlásí málo lidí. Ježíš promluvil: „**Vy lidé jste velmi netrpěliví. Vidíte Světlo a chcete být hned u něho. Ale cesta ke Světlu je dlouhá a namáhavá. Je potřeba mít vytrvalost, chtění a cílevědomost. Mnoho lidí na této cestě odpadne, protože se nechtějí vzdát svého pohodlí a blahobytu a nejsou ochotni udělat něco proto, aby se dostali ke Světlu. Proto buďte trpěliví a vytrvalí. Každý, kdo chce a vytrvá, se tam dostane.**”

Dnes je středa a jako každou středu i dnes byla vystavena Svátost oltární. Na stolku je vždy předtím položený papír, kam se mají možnost věřící zapsat na adoraci, aby náš Pán Ježíš nebyl sám. Když jsem se na papír podívala, zjistila jsem, že je tam časově velký prostor, kdy hrozí, že náš Pán může být opuštěný. Slíbila jsem Ježíšovi, že budu s ním.

V 15 hodin se dotkl mého srdce. Večer Ježíš přikázal manželovi, aby napsal dopisy vybraným vysoce postaveným duchovním a poslal jim i všechny materiály týkající se Společenství, a to už zítra. Valentín se trochu polekal, protože na to ještě nebyl psychicky připravený.

Najednou se mu po levici Pána Ježíše zjevila svatá Kateřina Sienská a promluvila: „*Valentíne, neboj se napsat a poslat listy těm vysoce postaveným duchovním. I já jsem to musela překonat. Nebylo to pro mě jednoduché, vždyť jsem byla jen obyčejná žena. Neboj se, zvládneš to.*”

16. 6. 2016

Dnes Valentín všechno poslal, tak jak mu to přikázal Pán Ježíš.

19. 6. 2016

Ježíš řekl manželovi: „**Udělali jste všechno, co jste měli. Čekejte, jak se bude dál vyvíjet situace.**”

23. 6. 2016

Pán Ježíš si povídá s Valentínem každý den, a to vždycky u svatostánku nebo při adoraci. Já však zapisuji jen podstatné věci, jak mi přikázal náš Pán.

Ježíš promluvil: „**Netrapte se, když vidíte, co se děje v Církvi. Proto jsem přišel s tímto dílem a vyvolil si vás dva, vás laiky, protože kdybych si vyvolil nějakého kněze nebo biskupa, umlčeli by ho. Dnes jste ještě malá hrstka členů mého Společenství, proto je váš hlas slabý, ale s tím, jak bude narůstat váš počet, bude váš hlas mohutnět. Vy maličci jste skála, na které stojí moje Církve. Jste její základ, a čím bude základ pevnější, tím bude Církve silnější. To je to, co od vás očekávám.**”

A ještě dodal: „**Každý, kdo chce spět ke svatosti, musí spět k dokonalosti. Žádná výjimka neexistuje.**”

26. 6. 2016

Ježíš řekl: „**Pramínky živé vody se pomaličku přelévají, protože ještě nenabraly na síle, ale budou mohutnět. Nebojte se, jen buďte trpěliví a důvěřujte mi.**”

27. 6. 2016

Valentín se zeptal Ježíše, jak je to s dary. Ježíš mu to vysvětlil: „**Podle zásluh. Je velký rozdíl mezi dary Ducha Svatého a milostmi. Já milosti dávám, já milosti беру. Dary dávám natrvalo. Proto je rozdávám velmi opatrně.**”

28. 6. 2016

Pán Ježíš přivedl svatého Pavla, který promluvil k Valentínovi těmito slovy: „***Zítřka u Svátosti oltární s tebou budu rozmlouvat o evangelizaci, o taktice a strategii, kterou jsem i já používal.***”

29. 6. 2016 svátek sv. Petra a sv. Pavla

Na tento den se Valentín velmi těšil. Přítomný byl svatý Pavel, tak jak mu řekl, ale nebylo to u Svátosti oltární, protože už nebyla vystavena, ale u svatostánku. Potěšili se ze vzájemného setkání a svatý Pavel začal hovořit:

„Tak jako jsem byl já apoštolem, teď jsi ty apoštolem této doby. Neboj se, budu tě stále všude doprovázet. Tak jako má Barlička Kateřinu, tak ty máš mě. Musíš trochu změnit svoji strategii, a to v těchto bodech:

- 1. Kromě toho, co vyprávíš, musíš zdůrazňovat, jak je pro lidi důležité, aby do Společenství přátel Eucharistie dostali celou svoji rodinu, hlavně malé děti, aby v budoucnosti nezahloudily. Dále, aby slova, která jim vzkázal Pán Ježíš o živé vodě, nebrali jen formálně, ale vážně. Rodiny mají velké problémy, proto je důležité, aby Ježíš přebýval v každém členovi rodiny, aby mohl působit na každého a zachránit každého. Rodiny samotné vidí, jaké mají problémy. Nechození do kostela, zatvrzelá srdce, nemravný život... a všechny problémy s tím související.***
- 2. Při každém setkání ať si zúčastněné osoby zvolí člověka, který bude s tebou v kontaktu, aby v této oblasti spolupracoval, dohodl setkání, případně se postaral o přihlášky pro nové členy a podobně. Volbu nechte na lidech, protože vy neznáte poměry v jejich farnosti.***
- 3. Dále jim řekněte, aby toto dílo šířili ve svém okolí a mezi svými blíznými. Nebudeš to mít lehké. I když se nenachodíš pěšky jako já, bude to únavné a též nebezpečné. Na konci života už budete tak slabí, že se budete těšit, že jdete k Ježíšovi, tak jako jsem se na sklonku svého života těšil já. Máš Barličku. Barlička je tvoje opora, starostlivá manželka, která bude stále stát při tobě a nikdy tě nezradí. Já jsem byl sám. I když jsem měl své přátele, často mě zklamali a opustili. Ty to budeš mít stejně tak, proto se nikdy silně nevaž na osoby, ale jen na Ježíše. Jsem velmi smutný, když vidím, co se děje v mých Církvích,***

kteřé jsem ještě já založil na Východě. Jak se křesťané z celého světa dívají na to, jak je nepřítel ničí, a nedělají nic."

Nakonec svatý Pavel udělil Valentínovi i mně svoje apoštolské požehnání.

1. 7. 2016

Dnes Pán Ježíš řekl: „**Velmi jste mě potěšili, protože jste dnes pomohli mým maličkým. Když jsem měl hlad, dali jste mi najíst, protože když jsi šel do práce, Valentíne, potkal si chudého člověka a dal si mu svůj oběd, který ti připravila Barlička. Když moje duše trpěla v jisté mladé ženě, utěšil jsi ji. Když se Barlička starala o vnoučata, pomohla mým nejmenším.**"

4. 7. 2016

Dnes jsem padla. Plakala jsem, že mi stále vypadávají vlasy a že se mi místy vytváří plešiny. Ježíš promluvil k Valentínovi: „**Vzkaž Barličce: Vás jsem si vyvolil za své apoštoly, za své posly. Jak vás mám vycvičit v důvěře, když ne v krizových situacích. Řekl jsem, že ji uzdravím, tak mi důvěřujte. Vy musíte mít stoprocentní důvěru. Kdo, když ne vy? Vy nikdy nesmíte zaváhat. Vy musíte být vzorem pro všechny.**"

6. 7. 2016

Pán Ježíš řekl: „**Potřebuji, abyste byli dokonalí, jako jsem já a můj Otec, proto vás musím vycvičit ve ctnostech. Barlička má největší problém s trpělivostí a důvěrou. Všechno chce mít v pořádku a nejraději hned. Nadále ji v tom budu cvičit, aby se zdokonalila. Když jsem se rozhodoval, jestli si vás vyberu, váhal jsem, ale na přímlovu mojí Maminky jsem si vás vyvolil. Důvěřuji vám.**"

12. 7. 2016

Dnes dostal manžel vnuknutí, že se má ozvat jistému knězi. Poslal mu mail. Kněz se mu hned ozval. Informoval ho o tom, že byl přeložený, a poprosil ho, aby se zeptal Pána Ježíše, jak tam má působit a čím má začít.

13. 7. 2016

Pán Ježíš poslal knězi a kněžím v této farnosti tyto rady: „**Staňte se Eucharistickými kněžími. Kněžími, kteří mají upřímnou a velkou lásku k Eucharistii. Bud'te v tom příkladem pro věřící. Při proměňování Těla z vás musí lidé cítit, že držíte v ruce moje Tělo. Ten okamžik musíte upřímně prožívat. Musí to být autentické, ne hrané. Při každé příležitosti jim zdůrazňujte moji živou přítomnost v Eucharistii. Uctivě a vždycky se pokloňte před svatostánkem. Pořádejte častěji adorace k Svátosti oltářní, ale ne dlouhé, žádné maratony. Lidé tam nezůstávají s láskou, ale jen tak z povinnosti. Bud'te jim příkladem při adoracích a aktivně se jich zúčastňujte. Musí z vás cítit lásku a provázanost se mnou. Soustřed'te se a dobře připravte na svátost smíření. Je velmi důležité, abyste byli dobrými zpovědníky, jednak pro vás, jednak pro lidi. Nedělejte ze mší svatých divadlo, nic, co není k oslavě Boha, tam nepatří. Mše svatá musí být setkání s Bohem, a ne společenské posezení lidí. To vyprázdnilo kostely na Západě a stane se to i tady, když to půjde tímto směrem. Lidé ztratili smysl, proč by měli chodit do kostela. Modlete se a přinášejte oběti za své farníky, jestli chcete, aby byli zbožnější a přitáhli jste je. Toho nedosáhnete ničím jiným, jen osobním příkladem. Musí ve vás vidět skutečné služebníky Boží. Musí ve vás vidět mě samého. Jakmile u nich vzbudíte úctu a lásku k Eucharistii, máte vyhráno. Velká bude vaše odměna v nebi.**”

14. 7. 2016

Vzhledem k tomu, že jedeme v sobotu na jedno velké setkání u Brna, Pán Ježíš dal Valentínovi instrukce o tom, co má říkat. Manžel se ptal i na pana P..., který měl pracovat na internetové stránce, ale odmlčel se. Ježíš řekl: „**Pana P.... už neřešte. Nesplnil moje očekávání. Nesplnil, o co jsem ho žádal. Zapomeňte na něj.**”

16. 7. 2016

Měli jsme setkání u Brna. Valentín tam měl přednášku. Získali jsme další nové členy.

21. 7. 2016

Pán Ježíš promluvil: „Valentíne, Barličko, modlete se za svoje děti a jejich rodiny. Modlete se za ně novény ke Svatým ranám, a to až do konce života. Nezapomeňte za ně obětovat i mše svaté.”

Dnes se s námi setkala paní Andrea s manželem, sestřenice Gábiky, která nemůže mít děti. Prosili o pomoc Pána Ježíše. Pán Ježíš jim vzkázal, že jí požehná děťátko, když si dají do pořádku svědomí skrze Generální zpověď a vstoupí do Společenství přátel Eucharistie, s čím oba dva ochotně souhlasili. Valentín má za ně přinášet oběti.

27. 7. 2016

Pán Ježíš řekl: „Modlete se, modlete se stále po celý den. Máte za koho. Za lidi, kteří vás o to prosí, a za svoje děti. Modlete se stále růžencové novény k mým Svatým ranám.”

31. 7. 2016

Dnes dostal manžel mail od jednoho kněze. Se svým spolubratrem řešili téma liturgie a úcty k Eucharistii, vedeni myšlenkami kardinála Saraha. Chtěli, aby se Valentín zeptal Pána Ježíše na tuto věc. Jak začít? Co když přijdou překážky? Jestli to má smysl?

1. 8. 2016

Pán Ježíš jim s láskou vzkázal: „Při každé změně mějte na paměti, že lidé nemají rádi změny a těžko je přijímají. Proto si dobře připravte argumenty, proč to chcete zavést, a při zavádění jim to vysvětlíte. Ať to není změna jen pro změnu. Všechno, co přivádí k větší zbožnosti a lásce k Eucharistii, je dobré. To vám požehnám.

Abyste se při zavádění změn vyhnuli problémům shora a zdola, dodržte následující zásady:

- **začněte jen jednou mší svatou v týdnu v pravidelných intervalech**
- **na mši svaté vysvětlíte lidem, proč to tak děláte**
- **takto postupujte do té doby, než si to lidé osvojí a získají k tomu vztah**
- **až když to bude všeobecně oblíbené, můžete to rozšířit na vícero mší svatých v týdnu. Pokud to bude mít příznivou odezvu a podporu zdola, nebudou problémy ani shora**
- **stále se modlete za své farníky**

To platí pro všechno nové, co chcete zavést. Kázání, častější adorace a změny liturgie mají velmi malý účinek a nezmění fakticky nic. V první řadě se musí změnit srdce lidí. Najděte si proto nějaké spolehlivé farníky, kterým důvěřujete, a dejte jim to svědectví o Společenství přátel Eucharistie, protože na to, aby lidé získali velkou lásku a úctu k Eucharistii, potřebují i kousek mého Srdce a úzké spojení se mnou.”

2. 8. 2016

Pán Ježíš přikázal Valentínovi, aby poslal knězi ještě tento vzkaz: „Člověk nedokáže změnit srdce člověka, to dokážu jen já. Proto je důležité vstoupit do mého Společenství.”

9. 8. 2016

Pán Ježíš řekl: „Valentíne, ty musíš úplně odumřít tomuto světu. Čím víc budeš odumírat světu, tím víc budeš vidět, co ostatní nevidí. Nestarej se o to, co se děje ve světě, starej se o moje maličké. Nebude to lehké.”

13. 8. 2016

Dnes v noci jsem měla ve snu toto vidění. Viděla jsem mladý zamilovaný pár očekávající svoje vytoužené dítě. Někam cestovali.

Žena byla už ve vysokém stádiu těhotenství. Najednou se ocitli před vysokým kopcem zarostlým trávou. Stáli a dívali se, jak ho zdolají. Žena se pohnula a začala pomalu vystupovat nahoru, když tu najednou se k ní začal přibližovat celkem nepříjemný muž se sekačkou. Mladá žena stoupala a vůbec si toho muže nevšimla. Zpozořoval ho až její manžel, který začal na chlapa volat, aby ten stroj vypnul, protože se k němu blíží jeho těhotná manželka a mohl by jí ublížit. Chlap se rozzlobil a s velkou zuřivostí narazil do ženy. Ta začala padat dolů z kopce, a i když jí její manžel utíkal na pomoc, aby ji zachytil, nepodařilo se mu to. Spadla a zůstala nehybně ležet.

Přiběhl k ní, když tu najednou začala rodit a i když měla mnohá poranění, dítěti se nic nestalo. Naopak, bylo to krásné a zdravé stvoření. Oba dva klekli a děkovali Bohu. Moje vidění skončilo.

Pán Ježíš vysvětlil můj sen ráno po mši svaté u svatostánku takto: **„Bylo vám ukázáno, jak velké překážky vás čekají. To krásné zdravé dítě, to je moje Společenství, které se bude skrze vás dva rodit v takovýchto bolestech. Ale já BŮH budu stále s vámi a nikdy vás neopustím. Na vašich cestách vás budu stále doprovázet a ochraňovat.”**

14. 8. 2016

Pán Ježíš řekl manželovi toto podobenství: **„Duše člověka je jako surový diamant. Když ho najdeš, ani nepozoruješ, že je to diamant a jakou má obrovskou hodnotu. Mnozí ho i zahodí, protože vypadá jako obyčejný kámen. Do nebe se ale dostane jen briliant, proto ten diamant musím obrousit. Nejlepší je, když ho obrousím už tady na zemi, protože když se neobrousí na zemi, musí se jít obrousit do očiště. Briliant jde rovnou do nebe. Ke mně, do království nebeského.”**

16. 8. 2016

Ježíš promluvil: **„Přijímejte všechno s láskou a pokorou, i pády a nevěru některých členů Společenství, a připravte se dobře na Medžugorje.”**

22. 8. totiž odjíždíme i se svými dcerkami a jejich rodinami za Královnou pokoje. Jedeme tam už počtvrté a velmi se těšíme na setkání s Pannou Marií.

21. 8. 2016

Ježíš pověděl tato slova: „**Valentíne, starej se dobře o moje ovečky. Ty je teď musíš pást. O zbloudilé ovečky ze stáda se musím postarat já, protože ony neslyší tvůj hlas.**”

22. 8. 2016

Dnes odjíždíme do Medžugorje.

23. 8. 2016

Ubytování jsme dostali dál, než jsme předpokládali, a tak jsem začala uvažovat o tom, jak bychom to vyřešili s vnoučaty, s těhotnou dcerkou Ankou a s mým nemocným kolenem. Navrhla jsem, že bychom mohli používat i taxík. Pán Ježíš viděl do mého srdce, a když jsme byli adorovat v kapliče před Svátostí oltární, hned mě napomenul: „**Barličko, žádné taxíky. Přinášejte oběti!**” Dále pokračoval: „**Děkuji, že jste přijali pozvání mojí Maminky. Vaše děti tady najdou pokoj, který jim chybí. Všichni tu dostanete velké milosti. Ty, Valentíne, ještě uvidíš, co se tu bude dít.**”

24. 8. 2016

Protože jsme se s dcerkami nemohli zúčastnit ranního výstupu na Podbrdo, vydali jsme se tam přes den s naší dcerkou Majkou a šestiletou vnučkou Karinkou. Dceru Aničku jsme, protože je těhotná, přivedli k modrému křížku, aby se alespoň tímto způsobem dostala co nejbližší k místu zjevení. Spolu s ní přišli i naši zeťové s ostatními vnoučátky. Když jsme vyšli na horu zjevení, na místo, kde stojí socha Panny Marie, vzpomněla jsem si na slova svaté Kateřiny Sienské, která mi ve snu řekla, že mám políbit tuto zemi. Hned jsem to připomenula dcerce Majce a také Karince jsem řekla, že by bylo pěkné, kdyby tímto způsobem pozdravila

Královnu pokoje. Hned to udělala a prosila sama od sebe o milosti pro svoji rodinu. Bylo to velmi milé. Valentín promluvil na Pannu Marii: „Panno Maria, tolik dětí sem přichází za tebou s prosbami. Tolik je jich nešťastných.”

Královna pokoje odpověděla: „Satan vešel do všech rodin a snaží se je rozbít. Já nemůžu dělat pro každého zázraky. Nejprve se musí každý změnit, když chce ve své rodině vyprosít zázraky. Já vyprosím milosti každému, ale každý se musí chtít změnit. Jen tak jim mohu pomoci.”

18.40 hod. Příchod Panny Marie. Promluvila ke všem přítomným a byla velmi šťastná. Řekla: „Moje milované děti, jsem tak šťastná, že jste přišly v tak hojném počtu. Jsem šťastná, že jste přijaly moje pozvání.”

Valentín mi řekl, že byla oblečena přesně tak, jak ji popisují vizionáři.

25. 8. 2016 – adorace

Valentín vyprávěl Ježíšovi o našich dětech, vnoučatech a o problémech s tím souvisejících. Pán Ježíš mu řekl: „Vaše kříže jsou jen malé křížky v porovnání s těmi, jaké nesu já. Teď nesu větší kříž než při mém ukřižování. Vy máte jen svoje děti, ale já mám všechny děti. Podívejte se, jak se ke mně chovají, a hned poznáte, že vaše utrpení je ničím ve srovnání s mým utrpením. Nestrachujte se o svoje děti. Já je povedu, i když to nebude bez kříže. Rozšiřujte moje Společenství a starejte se o moje dílo.” Nakonec nám všem požehnal, každou rodinu zvlášť i celé Společenství přátel Eucharistie. Požehnal i všechny přítomné při adoraci a řekl: „Požehnal jsem všechny, protože je pozvala moje Maminka, ale ne všichni jsou v pořádku. Ty nevidíš do jejich srdcí.” Večer jsem naletěla satanovi a zachovala jsem se velmi sobecky. Pán Ježíš mě za to i pokáral. Hned jsem se utíkala vyzpovídat a celou noc jsem z toho nemohla spát. I jsem plakala, že jsem na tak milostivém místě zklamala Ježíše. Bála jsem se, že se na mě Pán Ježíš hněvá.

27. 8. 2016

Dnes promluvil Pán Ježíš v kapličky klanění před Nejsvětější Svátostí oltární: „Barličko, neboj se. Všechno je v pořádku. Já se nehněvám,

protože se hněvat neumím. Já jsem láska. To nevíš Barličko? I když vás kárám a upozorňuji na nějaké špatné věci, dělám to s láskou pro vaše dobro.”

31. 8. 2016

Ježíš řekl tato slova: „**Nadále rozsévejte semínka a budete žnout úrodu. Já se postarám o rostlinky.**”

1. 9. 2016

Dnes, jako obvykle, Valentín prosil Pána Ježíše u svatostánku už na Furči, aby daroval vytoužené děti Gábince a její sestřenici Ad’ce. Ježíš najednou vztáhl ruce a pronesl tato slova: „**At’ jsou požehnány jejich lůna a plody, které v nich vyrostou.**” Tuto zprávu jsme jim hned oznámili. Valentín dále prosil: „Ježíši, prosím Tě, vztáhni ruce i na malou S.... a uzdrav ji.” Pán Ježíš řekl: „**Ještě nenastal můj čas.**” Potom ještě dodal: „**Valentíne, provedu tě nebem a peklem a budu tě držet za ruku, abys nezemřel úžasem a hrůzou.**”

Večer po mši svaté Ježíš promluvil u svatostánku: „**Člověk mě nedokáže milovat, pokud mě nemá v srdci. Miluje mě asi tak, jako když vy milujete nějakého neznámého člověka. Nemáte proti němu nic, ale ani k němu nechováte žádné hluboké city. Proto mám zvlášť rád lidi, kteří vstoupili do mého Společenství, protože vstoupili do mého srdce a já do jejich. Ti mě už dokáží milovat opravdovou láskou.**”

5. 9. 2016

Pán Ježíš nás upozornil: „**Bud’te víc pokorní! Už nevyhledávejte dobré místo na sezení v kostele. Od nynějška si sedejte na poslední místo v chrámu!**” Večer jsme si na přání pána Ježíše sedli úplně dozadu na lavici, která je až u stěny. Ježíš řekl: „**Ano, tak se mi to líbí. Máte být poslední z posledních.**” Potom ještě žertovně poznamenal: „**Aspoň na vás lépe vidím. Valentíne, na mši svatou přicházejte každý den. Nikdy ji nevynechejte, jen v případě, že byste k tomu měli vážný důvod. Není nic většího než mše svatá.**”

6. 9. 2016

Pán Ježíš řekl: „**Modlete se, modlete se a přinášejte oběti!**”

7. 9. 2016

Pán Ježíš promluvil k Valentínovi těmito slovy: „**Musíš se obětovat stejně, jako jsem se obětoval já. Celý svůj život budeš přinášet oběti a pomáhat lidem.**”

Na mši svaté jsme upozorovali smutnou ženu. Ježíš řekl: „**Po mši svaté jdi za touto nešťastnou ženou, protože potřebuje tvoji pomoc. Pomůžu jejímu manželovi. Na něm ukážu svoji moc!**”

Jedná se o paní, jejíž jméno neznáme, a o jejího manžela, kterému byla nedávno zjištěna rakovina. Hned jsme za ní po mši svaté utíkali, abychom ji potěšili a dali jí příslib, že se za jejího manžela budeme modlit.

10. 9. 2016

Jistá paní chtěla vědět, který kněz dobře rozhodl při pochovávání její známé, která byla sice pokřtěná, ale nevedla křesťanský život. Jeden kněz ji totiž odmítl pohřbít a druhý obřad provedl.

Pán Ježíš to vysvětlil: „**Bylo to správné, když kněz neodmítl křesťanský pohřeb, protože to byla křesťanka, i když nevedla křesťanský život. Otázka je, zda to nebohé pomůže, anebo ne. Ale to už je na mně! Neposuzujte dopředu duši, když nevíte, zda se v poslední chvíli neobrátí, anebo kajícně nevyznala svoje hříchy. Soudy nechejte na mně!**”

Valentín odevzdal vzkaz Pána Ježíše muži nemocnému na rakovinu, za kterého se modlil. Zněl takto: „**Vlož všechno do mých rukou a důvěřuj mi!**”

12. 9. 2016

Pán Ježíš promluvil: „**Dnes, na výročí založení mého Společenství, uděluji zvláštní požehnání všem členům Společenství, hlavně těm, kteří mi zůstali věrní.**”

Žehnal těmito slovy: „**At' vás láska, spravedlnost, vytrvalost a důvěra provází po celý váš život.**” Zvláštní mateřské požehnání udělila i Panna Maria.

14. 9. 2016

Dnes jsem poprosila manžela, aby se zeptal Pána Ježíše, jak vysvětlit lidem, jak on Pána Ježíše vidí. Ježíš řekl: „**Nejlepší je, když jim to vysvětlíš na tom knězi, kterého jsi viděl, i když jsi ho vlastně neviděl, protože před tebou seděl mohutný muž. Zjistil jsi, že ho vidíš na boku, na konci obětního stolu, a přitom ve skutečnosti byl uprostřed. Pamatuješ si, jak ses naklonil a pozoroval jsi, co se děje? Zjistil jsi, že kněz je skutečně uprostřed, a ty ho vidíš i na boku. Že vidíš dva kněze, kteří dělají současně to samé. Že vidíš vašeho pana faráře dvojmo. To je přesně to, co jsem ti slíbil, že budeš vidět to, co jiní nevidí. Že budeš vidět skryté věci, realitu, kterou jiní nevidí. Že budeš vidět to, co se právě děje, co právě probíhá. Proto mě vidíš v každém svatostánku, protože já tam skutečně jsem. Jsem tam živý a ty mě živého vidíš a můžeš se mnou rozmlouvat. Proto jsi i v Medžugorje viděl v 18:40 Pannu Marii, protože ona tam skutečně byla. Slyšel jsi, co říká, protože ty vidíš přesně to, co se právě děje. Vidíš realitu. Vidíš skryté věci. Je to dar, který jsem ti dal, protože jsem si tě vyvolil pro toto moje velké dílo.**”

15. 9. 2016 – Svátek Panny Marie Sedmibolestné

Pán Ježíš promluvil k manželovi: „**Všechny, kteří mě následovali, považovali za blázný. I tebe budou. Nevyhneš se tomu.**” Po pravé straně Pána Ježíše stála Matka Boží. Měla oblečené lososové šaty a světle zelený plášť. Oba nás požehnala a svoje mateřské požehnání udělila i všem členům Společenství.

16. 9. 2016

Ježíš řekl: „**Valentíne, teď ti povím, jak jsem si vás vyvolil. Byly jste jen dva manželské páry z celého světa, které vyhovovaly.**

Nemohli to být mladí, protože mají mnoho starostí s rodinami. Nemohli to být duchovní ani zasvěcené osoby, protože ty by hned umlčeli. Nemohli to být ani starší, protože ti by to nevydrželi. Ideální věk byl kolem šedesáti let. Moje maminka si vás vybrala už od samého začátku.

O jiné alternativě ani neuvažovala. Proto jste měli ta zjevení a milosti, které vám dala. Vy jste tak zapálení, že když se pro něco rozhodnete, tak za tím jdete. Jako manželé jste zářivý příklad pro jiné, i když v minulosti to nebylo tak ideální. Toto dílo si vyžaduje vás celé. Častokrát budete muset zajít až za hranu. Ta Velká noc byla jen začátek, abyste si zvykli. Budete mě následovat ve všem. Nebude to jednoduché. Budete velmi trpět, protože následovat mě není jednoduché. Budete velmi, velmi trpět!”

23. 9. 2016 – svátek patera Pia

Pán Ježíš s sebou přivedl i patera Pia. Ten promluvil k manželovi těmito slovy: „*Valentíne, dnes navštívím váš dům a budu v něm přebývat.*”

Kolem oběda nás navštívila žena z blízkého okolí a přinesla nám relikvii patera Pia, protože byla v Rotundu a věděla, že po ní velmi toužíme.

27. 9. 2016

Ježíš řekl: „Věnujte se tento týden svojí rodině. Zítřka uvidíš svatou Terezku z Lisieux. Chce ti něco říct.”

28. 9. 2016

Gábika a její sestřenice Andrea jsou těhotné. Valentínovi děkovaly za modlitby a oběti, které za ně přinášel. Andrea napsala: „Je to zázrak.” Večer při adoraci Pán Ježíš přivedl svatou Terezku z Lisieux jako malé děvčátko. Přesně v tom věku a oblečení, jako ji máme na obraze v bytě. Promluvila k manželovi svým dětským hláskem: „*Děkuji ti, že jsi mi dal pusinku, když jsi procházel kolem mého obrazu, který máte v bytě. I já jsem se k vám nastěhovala, tak jako všichni patroni, které jste si vybrali.*”

Potom žertovně poznamenala: „*Je to už u vás na těsno. Všichni se z vás těšíme, máme z vás radost, protože není mnoho takových, jako jste vy. Vždy když si chcete se mnou popovídat, i vaše děti a vnoučata, přijďte k mému obrazu, já vám pomůžu. Milujte, velmi milujte a důvěřujte Bohu. Čím víc budete milovat, tím víc se budete k Bohu přibližovat, protože Bůh je láska. Milujte všechny, i ty kteří vám ubližují. Já jsem nic velkého nevykonala, jen jsem velmi milovala. To je klíč do nebeského království. Valentíne, všichni vaši patroni si přijdou s tebou popovídat, když budou mít nějaký svátek. Pokaždé to bude u Svátosti oltářní anebo u svatostánku. Mají to od Pána Ježíše dovolené. Máme z vás všichni velkou radost, protože my jsme byli Bohu zasvěcené osoby, ale vy, Barlička a ty, jste jen laici, a navzdory tomu, že vás budou mít za blázny, děláte všechno pro Boha.*”

Nakonec se s námi svatá Terezička rozloučila tak, že nám oběma ručkama poslala pusinku.

3. 10. 2016

Andrejky maminka je tak šťastná z těhotenství svojí dcery, že si umínila, že se nám nějak odvděčí. My jsme jí vzkázali po Gábike, že má děkovat Bohu, a ne nám. I Pán Ježíš jí poslal vzkaz, který jsme jí poslali mailem přes Andreu. Zněl takto: „**Moji poslové, moji služebníci nepracují za odměnu. Dělají jen to, čím jsem je pověřil. Plní moji vůli. Jejich odměnou je milost, že mohou pracovat pro mě a pro toto moje dílo na záchranu Církve a duší. Mně a jim záleží na spáse každé duše. Jestli se jim chcete zavděčit, pomozte jim ve svém blízkém okolí šířit moje dílo – Společenství přátel Eucharistie. Každá duše zachráněná a spasená skrze toto moje dílo má nevyčísitelnou hodnotu, i kdyby byla jediná.**“

10. 10. 2016

Od té doby, co sedíme s Valentínem v chrámu vzadu u stěny, prožíváme mnohem radostnější spojení s Pánem Ježíšem. Často se stává, že když si

kněz bere ze svatostánku hostie, nechá ho otevřený, takže můžeme stále na chvilku adorovat. Ježíš řekl: „**Čekejte, čas se blíží.**”

Přišly nám poštou dvě přihlášky z Oravy. Velmi nás to potěšilo, protože už delší dobu se nic nedělo. Ježíš dodal: „**Valentíne, poděkuj paní z Oravy v mém jménu a pošli jí další dva zápisné listy, protože to jsou už starší lidé, kteří nemají přístup k technickým vymoženostem. Jak vidíš, já pracuji. Vstupuji do myšlení lidí a usměrňuji jejich konání.**”

11. 10. 2016

Už nesedíme vzadu u stěny. Dnes ráno, když jsme se vydali na ranní mši svatou, zjistili jsme, že výtah, který byl po celou dobu v provozu, je nepojízdný. Potěšili jsme se, protože nám Pán Ježíš již několikrát řekl, že když nám satan škodí, je to vždy proto, protože už ví, že získáváme další duše. Museli jsme jít ze šestého patra pěšky, ale přitom jsme měli radost a děkovali Bohu i za takovou nepříjemnost. V přízemí jsme zjistili, že výtah nebyl přivřený, a to z toho důvodu, že dveře byly zespodu zablokované podloženým několikrát ohnutým papírem. Když jsme přišli do kostela, čekalo nás další překvapení. Přišla k nám kostelnice a řekla, že pan farář si přeje, abychom si přesedli do přední lavice a neseděli u stěny. Abychom zůstali vzadu, jak nám to přikázal Ježíš, a zároveň poslechli kněze, opustili jsme místo u stěny, ale nesedli jsme si do přední lavice ale do poslední.

Pán Ježíš řekl: „**Odted' už nesed'te u stěny, ale v poslední lavici tak, abyste viděli na svatostánek. To, že jste měli zablokovaný výtah, to způsobil satan skrze svoje služebníky. Velký zdroj se blíží a on to ví, proto tak zuří.**”

13. 10. 2016

Po obědě, když jsem se modlila, prosila jsem všechny svaté, aby se modlili se mnou, protože moje modlitby jsou nedokonalé a jejich modlitby je zkrášlí. Najednou, když jsem se modlila korunku k Božímu milosrdenství, v srdci jsem uslyšela, jak se se mnou modlí i svatá Faustýnka. Modlila se krásně, pomalu, klidně, prosycená láskou k Bohu.

Viděla jsem, jak klečí v kapličce před obrazem Ježíše, před obrazem Božího milosrdenství. Potom jsem se začala modlit růženec svaté Veroniky Giuliani, který se též modlím každý den za vyhlášení mariánského dogmatu Matka Boží, Spoluvykupitelka světa, za církevní vyhlášení Veroniky za učitelku církve a za emeritního papeže Benedikta XVI. Také jsem slyšela, jak se se mnou modlí. I ona jako Faustýnka klečela. Modlila se klidně, s láskou. Měla velmi něžný hlas. Pán Ježíš řekl Valentínovi po večerní mši svaté u svatostánku tato slova: „**Ano, Barlička je slyšela, protože je o to prosila. Všichni se s ní modlili.**” Modlení se svatými byl pro mě krásný zážitek.

16. 10. 2016

Valentín prosil o uzdravení jednoho nevyléčitelně nemocného člověka. Ráno Ježíš řekl: „**Já nedělám zázraky jen pro zázraky. Musí to mít efekt a nějaký význam.**”

Večer po mši svaté Pán Ježíš promluvil: „**Kardinál Sarah je svatý muž. Myslí to dobře, když chce udělat změnu liturgie z versus populum na ad orientem, ale nebude to mít žádný účinek, pokud se nezmění myšlení lidí. Celé generace byly vychovávány na versus populum a velmi mnoho lidí tuto změnu nepřijme. V první řadě se musí změnit postoj lidí k Eucharistii. To je nejdůležitější. Proto je toto moje Společenství přátel Eucharistie tak důležité, protože mění myšlení a srdce lidí a jejich postoj k Eucharistii. Na formě tak nezáleží, jako na obsahu. Lidé musí chodit do chrámu kvůli tomu, aby se setkali se mnou, a ne kvůli tradici, kvůli dobrému pocitu anebo kvůli dobře provedené show. Vysvětlím to na modlitbě. Modlit se má v kleče a uctivě. To je forma. Jak dlouho vydrží člověk se soustředěně a uctivě modlit v kleče bez toho, aby nemyslel na to, kdy už skončí toto jeho utrpení? Jak dlouho vydrží? Patnáct minut, půl hodiny, hodinu? A co zbytek dne? Mnohem milejší mi je, jak to děláš ty, Valentíne. Modlíš se od rána do večera. Ať chodíš, ať pracuješ, ať jíš, ať cestuješ, tvoje mysl a srdce jsou neustále spojeny se mnou. Já vím, že mě máš rád, že**

si mě uctíváš, a nezáleží mně na tom, jakou formou to děláš. Důležité je, že všechno, co děláš, děláš se mnou.”

19. 10. 2016 – adorace

Ježíš promluvil: „Čekejte a buďte trpěliví. Ani strom nepřináší hned ovoce. Nejdřív musí vyhnat pupeny, celý rozkvést a až potom přináší plody. Vy jste ještě jen ve stádiu, kdy se tvoří pupeny.”

20. 10. 2016

Denně se modlím i korunku k Božímu milosrdenství na různé úmysly, mezi které patří i tento v tomto znění: „Modlím se za ty, kteří dnes zemřeli, ale i za všechny, kteří dnes umírají. V jejich jménu lituji všech jejich hříchů a provinění. Prosím o milosrdenství pro tyto duše, odpuštění celoživotních hříchů a spásu jejich duší.”

Ježíš mi vzkázal: „Barličko, modli se tuto modlitbu stále a ty, Valentíne, se ji taky nauč. Některým duším to pomůže, některým ne.”

22. 10. 2016

Pán Ježíš řekl: „Už teď se dobře připravujte na Velkou noc, protože tento rok jste nebyli dobře připraveni. Čekali jste velké překvapení. Pro vás bude Velká noc vždycky jenom utrpení.”

24. 10. 2016

Bliží se svátky Všechny svatých a památka zesnulých. Ježíš promluvil: „Je velmi důležité přicházet na hroby svých blízkých. Pro tyto duše je to možnost, kdy se mohou setkat se svojí rodinou. Během těchto svátků to mají dovolené. Stojí u svých hrobů a čekají. Jsou velmi zklamané, když nikdo z těch, na koho čekaly, nepříjde. Na hroby svých příbuzných přicházejte během tohoto období svátků stále, dokud můžete a máte tuto možnost. Vaši rodiče a prarodiče se na vás velmi těší. Chtějí vás vidět. Jděte se i pomodlit ke kříži pro nenarozené děti. Miliony dušiček nenarozených i spontánně potracených dětí přicházejí ke křížům, kde se za ně lidé modlí, a hledají svoje příbuzné,

svoji rodinu. U kříže, u kterého se budete modlit, bude i váš Jakubko. I on už se na vás velmi těší.”

Jakubko je dítě, které jsem spontánně potratila v druhém měsíci.

28. 10. 2016

Už delší dobu ve svém srdci cítím, že bych měla napsat litanie k našim patronům. Poprosila jsem manžela, aby se zeptal Pána Ježíše, jestli můj pocit je správný. Ježíš řekl: **„Barličko, tvůj pocit je správný. Napiš litanie k vašim patronům a modlete se je spolu každý den. Seznam už máš, ale jestli chcete ještě nějaké další patrony, seznam můžete doplnit. Všichni vám budou pomáhat.”** Litanie jsem vytvořila a modlíme se je každý den.

30. 10. 2016

Dnes jsme se vydali do mého rodného města, abychom si uctili naše zesnulé a potěšili je. Valentín viděl, jak můj otec stojí nad svým hrobem, a protože to měl dovolené, řekl: **„Jsem velmi šťastný, že si vás Pán Ježíš vyvolil za své posly pro tak velké dílo. Mám z vás velkou radost. Jsem stále s vámi.”** Přesunuli jsme se potom ke kříži, abychom zapálili svíčku našemu Jakubkovi a nenarozeným dětem. Manžel řekl, že sotva se za ně začal modlit, spustil se velký křik dětí. Jak řekl, bylo jich nesčetné množství a všechny volaly: **„Já, já, já...já, já, já...já, já, já...já, já, já...”** Večer u svatostánku nám to Pán Ježíš vysvětlil: **„To jsou výkřiky potracených dětí, ke kterým se biologičtí rodiče nehlásí, které marně čekají na své blízké. Každý den se za ně modlete. Takto si je adoptujete, jako jste si adoptovali dětičky z Rwandy. Ony se k vám budou hlásit jako vaše adoptivní děti.”**

1. 11. 2016

Po mši svaté jsme šli ke kříži, který stojí před chrámem. Zapálili jsme svíčku našemu Jakubkovi i nenarozeným dětem, kterým jsme řekli, že od teďka jsme jejich adoptivní rodiče a že je velmi milujeme. Valentín mi řekl, že se stalo něco úžasného. Že se všechny děti, opět nesčetné

množství, chytily za ruce a radostí, že už někam patří, začaly tancovat a poskakovat.

Přišel i náš Jakubko, asi osmiletý. Usmíval se a těšil se z naší přítomnosti. Mluvil o tom, že nás miluje, políbil nás a řekl i to, že je šťastný, že jeho rodiče jsou Ježíškovi poslové a že je stále s námi. Manžel mi sdělil, že se potom všechny děti i s naším synkem znovu chytly za ruce a radostí jásaly. Nakonec se Jakubko usmál a řekl, že je rád, že má už v nebi i sourozence. Pro Valentína to byl krásný zážitek. Večer Pán Ježíš vyslovil tato prorocká slova o Společenství: **„Nyní jste ještě malé stádečko, ale jednou vás budou miliony.”**

Večer jsme si přečetli mail od jednoho kněze, který prosí Pána o pomoc.

2. 11. 2016

Vzkaz Pána Ježíše pro tohoto kněze: **„Můj věrný, mám tě rád. Všechno, co ti dávám, dávám ti s láskou. Jediné, co od tebe chci, je, abys to i ty z upřímného srdce s láskou přijal, ať jsou to věci příjemné nebo nepříjemné. Až to uděláš, začnou se věci měnit. Tak tě chci naučit přijímat s láskou Boží vůli.”**

Dále Valentín napsal: Já bych Vám to chtěl trochu přiblížit popisem události, která se mi nedávno stala. Zhoršil se mi zrak, tak jsem potřeboval nové brýle. Protože musím mít multifokální brýle, což není laciná záležitost, nechtěl jsem riskovat a všechno jsem svěřil do rukou Pána Ježíše. On mi doporučil optiku, v které si je mám vybrat, i které obroučky budou pro mě dobré, abych neměl problémy. Mám silnější skla a brýle jsou trochu těžší, tak se mi postupně začaly na nose sesouvat a tlačit, skoro až do krve. Dvakrát jsem je byl znovu nastavit, padání pominulo, ale bolest a rány ne. Prosil jsem Pána Ježíše, aby mi pomohl odstranit tento problém a poradil, co s tím mám dělat. Brýle byly prakticky nenositelné a nemohl jsem bez nich existovat. Začal jsem přemýšlet, co mi tím chtěl Pán říct, vždyť mi je vybral on, tak jak to, že jsou tak špatné? Šel jsem před svatostánek a řekl jsem Ježíšovi tato slova: „Pane Ježíši, ty chceš, abych trpěl, já to s láskou přijímám a děkuji ti za to. Je to tvoje vůle, a proto to

budu snášet a z lásky k tobě budu trpět. Vždyť tvoje utrpení bylo nesrovnatelně větší. Děkuji, děkuji.”

A víte, co se stalo? Všechny problémy pominuly. Brýle jsou v pořádku, bez jakéhokoliv zásahu přestaly tlačit. Vzpomeňte si na podobenství o lidské duši (diamant) a na Ježíšova slova: **„Láska za lásku, věrnost za věrnost, důvěra za důvěru.”**

6. 11. 2016

Často vidím a slyším duše v očišči. Poprosila jsem Valentína, aby se zeptal Pána Ježíše, jestli to, co vidím, je realita. Ježíš řekl: **„Ano. Barlička vidí a slyší, jak duše v očišči trpí. Slyší jejich bolestné sténání a pláč.”**

Často přemýšlím i o andělech. Hlavně jestli mají křídla i v nebi. Ježíš mi to vysvětlil takto: **„Barličko, andělé jsou duchovní bytosti, které nemají tělo a slouží Bohu. Jsou něco jako u vás výkonný orgán. Většinou když se zjevují, mají křídla, aby lidé poznali, že jsou to andělé. Strážní andělé slouží lidem. Vyšší andělé mohou nabýt i jiné podoby, například lidské. Většinou je lidé vidí tak, jako jste viděli anděla v Bysteru.”**

Abych to blíže vysvětlila, bylo to takto: V Bysteru, ještě když jsme tam bydleli, asi rok před naším stěhováním, jsme pozdě večer na jasné obloze zpozorovali, že tam lítá anděl. Byl velmi velký a měl obrovská křídla. Lítal od našeho domu směrem k Furči a zpět, přičemž mával křídly. Lítal tak každou noc, po dobu tří dnů. Kromě mě a Valentýna ho viděla naše dcera Majka a její manžel Martin. Anděl byl jako hustá bílá mlhovina, takže na té tmavé obloze krásně vynikal. Byl to pro nás nepopsatelný zážitek. V noci jsem stále vstávala z postele a sledovala, jestli ještě létá. Létal tak až do brzkého rána, přičemž stále míval křídly.

7. 11. 2016

Valentín prosil Pána Ježíše, aby nás uchránil od hříchů. Ježíš řekl: **„Ne, neuchráním vás. S tím musíte bojovat sami. Vy se musíte stát maličkými a pokornými. To je vaše úloha do konce vašeho života.”**

Chci vás to naučit, proto vás občas nechám i padnout, abyste nezpyšněli.“

9. 11. 2016

Přemýšlela jsem, že bych mezi naše patrony měla dopsat i Matúše Lašuta. Zjistila jsem, že tam mám ještě volné místo, tak jsem ho zapsala. Jen co jsem to udělala, hned mi bylo ukázáno ještě další volné místo, kam bych měla zapsat emeritního papeže Benedikta XVI, až zemře. Stále se za něho modlím a mám ho velmi ráda, protože velmi miluje Boha. Chyběl by mi mezi patrony.

Stává se mi, že když si večer lehnu do postele, přicházejí mi před oči tváře různých lidí – děti, mladí, lidé ve zralém věku i starci, a to různých ras a různého společenského postavení. Ukazují se mi běloši, černoši, Asiaté, kněží i řeholníci. Všechno jsou to lidé, které jsem nikdy v životě neviděla. Vidím je dokonce v pohybu, při různých činnostech. Například dítě Asiata, jak jde do školy, nebo muže, jak jde po ulici, řeholní sestru, jak právě něco dělá, anebo i úplně staré lidi, často i ležící na lůžku.

10. 11. 2016

Ježíš mi vzkázal: „Barličko, správně jsi udělala, že jsi zapsala Matúše Lašuta mezi svoje patrony. On byl první na vaší cestě ke mně a k mojí Mamince, proto si zasloužil, abyste i jeho měli za svého patrona. Je mezi svatými. Benedikt XVI. je můj budoucí svatý. On vás bude všude doprovázet a žehnat na vašich cestách. Jen co ke mně přijde, zapiš ho mezi vaše patrony. Barličko, ty máš dar prorocství. Vidíš i to, co se ještě nestalo, ale teprve se stane. Tváře, které vidíš, jsou budoucí členové Společenství.“

11. 11. 2016

Ve snu jsem měla vidění o očistci. Vlevo stála úplně opuštěná trpící duše. Byla nad kolena ve žhavé lávě. Všude kolem byla jen tma, sem tam jakási hustá mlha a samá žíravina. Za ní jsem viděla hrůzostrašný tmavý dům, celý z prohnitého dřeva.

Ta duše se nedokázala absolutně pohnout, jako by byla v té lávě přikovaná. Bolestí strašně sténala, protože bolest byla tak přeukrutná, že se to nedalo vydržet. Vpravo jsem viděla celý zástup duší v bílém rouchu kráčející majestátním krokem k velkému oslňujícímu Světlu, přeplněnému láskou. Když procházely kolem této duše, začala k nim vztahovat ruce a toužila být mezi nimi, ale nemohla se ani pohnout. Od bolesti, že není s nimi, ji přemohl velký žal.

Ježíš řekl: „**Barličko, viděla jsi dvojí utrpení v očistci, fyzické i psychické. Fyzické plné bolesti, psychické, když duše vidí, jak někteří jdou do nebe a ona nemůže.**“

12. 11. 2016

Dnes poprosil Valentín Pána Ježíše, jestli by nám nepožehnal růžence, na kterých se modlíme, a růžence, které chceme darovat. Ježíš vyřkl tato slova: „**Žehnám tyto růžence, dárce i obdarované. S každým, kdo se na nich bude modlit, budu bytostně spojený.**“

13. 11. 2016

Přinesli jsme další růžence, protože jich máme doma větší množství. Pán Ježíš nám řekl: „**Růžence, které mi dáváte požehnat, budou mít mimořádnou moc. Budou velmi žádané.**“

15. 11. 2016

Dnes nám Pán Ježíš požehnal i medailky, které nosíme na krku. Valentín se zeptal Ježíše: „Ježíši, je pravda, že žádné děti, které nejsou pokřtěné, tě nevidí? Nevidí Boha? Jak to bude s našimi adoptivními dětmi, které byly potracené, ke kterým se nehlásí jejich biologičtí rodiče?“ Ježíš řekl: „**A proč je nepokřtíte? Všem chlapečkům dejte jméno Adam a všem děvčátkům dejte jméno Eva.**“

16. 11. 2016

Dnes jsem pokřtila všechny potracené děti. Udělala jsem to hned po svatém přijímání. Ježíš promluvil: „**Barličko, tvůj křest byl přijatý. Velká radost nastala v nebi. Dětičky se velmi těší a radují, že už jsou z nich normální duše lidských bytostí se jménem. Ani na sebe nežárlí, protože všechny mají stejná jména.**“

17. 11. 2016

Vzhledem k tomu že zemřela babička jednoho našeho člena, která byla také členkou Společenství přátel Eucharistie, napadlo mě zeptat se Pána Ježíše, jak to je s duší po smrti do jejího pohřbu a jestli pro ni můžeme ještě něco udělat.

Pán Ježíš nám to vysvětlil: „**Duše zemřelého do svého pohřbu ještě putuje. Proto je důležité se za ni modlit, protože ještě může dostat milosti. Po pohřbu je už všechno uzavřené. Duše je už pryč. Už nemá možnost být na světě. Až na výjimky, které to mají povolené.**“

18. 11. 2016

Chtěla jsem vědět, kde jsou ty dětičky, které jsem pokřtila. Ježíš řekl: „**Dětičky křtem získaly možnost pohybovat se v nebi bez omezení.**“

19. 11. 2016

Úplnou náhodou jsem se dozvěděla, že se v Turzovce dějí hrozné věci. Dokonce někdo chtěl podpálit nový chrám. Když se na to Valentín zeptal, Pán Ježíš řekl: „**Satan tam je a působí skrze mnohé lidi, kteří nejsou ve stavu milosti, skrze lidi, do kterých vešla pycha. Přivádí tam svoje služebníky, protože má velkou zlost na toto místo, protože v Turzovce začalo moje velké dílo na obnovu církve a záchranu duší. To, co se děje v některých chrámech, to je stav církve na celém světě. Úcta se vzdává kdečemu, kdekomu, jen ne Bohu. Bůh je na posledním místě. Celé je to farizejství. Jak mě mohou lidé vidět v každém člověku, s kterým se potkají, když mě nevidí ani ve svatostánku? Kdo mě nevidí v Eucharistii, nevidí mě ani v životě.**“

Zvykejte si. I vás budou zesměšňovat, urážet a chovat se k vám neuctivě. Už teď si zvykejte.“

20. 11. 2016

Dnes se Valentín ptal Pána Ježíše, jak je to s dětmi z umělého oplodnění. Tohoto hříchu se dopouštějí mnohé ženy, a bohužel i křesťanky.

Pán Ježíš řekl: „**Děti z umělého oplodnění nejsou dílem Božím, ale lidským. Člověk zasáhl do Božího plánu, proto tyto děti nemají Boží požehnání. Křtem byly osvobozeny od dědičného hříchu, ale ne od zatíženosti hříchů svých rodičů, kteří spáchali tímto činem velký hřích. Všechny tyto děti jsou vystaveny působení zlého a jsou hračkou v rukách satana, který si s nimi dělá, co chce. Proto je stíhají různé choroby a neštěstí. Ochránit je mohou jedině tak, že je rodiče zasvětí mně. Ale je to velmi těžké, protože tito rodiče nejsou ve stavu milosti.“**

24. 11. 2016

Jistému mladému muži ze Společenství zemřela babička, o které věděl, jaké měla chyby, a dobře znal její dosavadní život. Báł se o její duši, proto jí zavolał kněze, aby ji vyzpovídal, a přesvědčil ji, aby se zapsala i do Společenství. Když mu kněz řekl, že babička už ani nevěděla, kdo je, ani si nedokázala vzpomenout na svoje hříchy. Vylekal se, a proto poprosil Valentína, aby se zeptal Pána Ježíše, co s ní je, protože dva dni po této události zemřela.

Ježíš řekl: „**Ta žena se špatně vyzpovídala, ale proto, že je to členka mého Společenství, je spasená. Já svůj slib dodržím.“** Valentín se zúčastnil i jejího pohřbu. Jak se tak díval na její tělo, najednou z něho vyšla duše, vypadalo to tak, jako by se posadila, a řekla mu: „***Velmi, velmi pěkně vám děkuji za modlitby a za možnost, že jsem mohla vstoupit k vám do Společenství, protože nevím, nevím, jak bych dopadla. Byla jsem velmi pěkně přivítaná. Prosím vás přemluvte i mého syna, aby se zapsal, protože se o něj velmi bojím.***“

27. 11. 2016

Dneska jsme zažili v kostele pěknou událost. Přišla za námi paní, představila se nám a velmi nám děkovala za modlitby za jejího manžela, toho, který byl nemocný na rakovinu. Řekla nám, že je už v pořádku a byla velmi šťastná. Jde o toho muže, o kterém nám Ježíš řekl, že na něm ukáže svoji moc, a za kterého se Valentín modlil velkou růžencovou novénou ke Svatým ranám. I nás to potěšilo a děkovali jsme Pánovi.

30. 11. 2016

Ve snu mě navštívily růžové sestry. Jejich hábity měly různé odstíny růžové barvy. Stály a dívaly se na mě. Zeptala jsem se jich: „Vy jste růžové sestry?“ Odpověděly mi: „Ano, my jsme růžové sestry.“ Ježíš můj sen vysvětlit takto: **„Růžové sestry jsou nejbližší řád ke Společenství přátel Eucharistie. Proto byste na ně neměli zapomínat v modlitbách a materiálně je podporovat alespoň jednou za rok.“**

1. 12. 2016

Uvažovala jsem. Tím, že křtím všechny potracené dětičky, křtím i ty děti, ke kterým se hlásí jejich biologičtí rodiče, ale nevědí o tom, že svoje dětičky mohou pokřtít. Takto se stáváme Valentín a já pro tyto děti jejich kmotrem a kmotrou. Ježíš vzkázal po Valentínovi: **„Barlička to správně pochopila. Stáváte se kmotrem a kmotrou pro ty děti, ke kterým se hlásí jejich biologičtí rodiče.“**

2. 12. 2016

Ježíš řekl: „V dnešní době je těžké evangelizovat, protože lidé se mají o mnoho lépe, než se měli dřív. Žijí v blahobytu. Už nepotřebují Boha. Vystačí si sami. I když jsem dělal zázraky, ne všichni mně uvěřili. Až dozraje čas a dozraješ i ty, jednou budu dělat zázraky i skrze tvoje ruce.“ Pán Ježíš nám vysvětlil i sen, který jsem dnes měla. Kráčela jsem s několika lidmi skrze nějakou krajinu. Jak jsme tak šli, nějaký muž začal srdceryvně volat o pomoc.

Ohlédla jsem se a v tom jsem zpozorovala, jak se pod ním otevřela zem a začala ho do sebe nasávat. Volala jsem na lidi, aby mu pomohli, ale nebylo to možné, protože sotva ho zem pohltila, v té chvíli se začala nad ním zavírat.

Pán Ježíš řekl: „Barlička měla vizi o hříchu. O člověku žijícím v neustálém hříchu. V dnešní době se některé hříchy zlehčují. Když si porovnáme, co bylo hříchem před třemi sty lety a dnes, zjistíme, že dnes už mnoho věcí není považovaných za hřích. Člověku žijícímu v neustálém hříchu se otupí svědomí a časem to už nepovažuje za hřích. Ani se z toho nezpovídá, ani ho to netrápí, ani toho nelituje. Takto ho tento hřích přivede do ztracení. Například někteří lidé nepovažují umělé oplodnění za hřích, a tak se z toho nezpovídají. Anebo někteří nepovažují za potřebné chodit do kostela, někteří si myslí, že žijí dobře, tak nepotřebují Boha ani církve, a tak se ženou do záhuby. Satanova taktika je některé hříchy bagatelizovat, a dokonce legalizovat. Hřích přestává být hříchem a lidé se řítí do záhuby!“

3. 12. 2016

Pán, který onemocněl rakovinou, přišel Valentínovi poděkovat. Dnes se Valentín zeptal Ježíše na znamení, které jsme viděli na obloze 3. srpna 2014 v Medžugorje. Přesně na oběd ve 12 hodin se začala kolem slunce vytvářet krásná duha ve tvaru kruhu a celý ten úkaz trval až do 13. hodiny. Potom zmizel.

Ježíš to vysvětlil: „Tato znamení na obloze, která jste viděli v Medžugorje a která se stala i v jiných zemích, jsou znameními Božími. Je to znamení Eucharistie, kde chce Bůh ukázat lidstvu cestu spásy, kde chce Bůh Otec ukázat na krvavou oběť svého Syna. Proto se to znamení zjevilo i v takových zemích, jako je protestantské Švédsko, nebo v arabských zemích, kde Eucharistii neuznávají, aby se vrátili ke mně. Eucharistie je největší prostředek spásy.“

4. 12. 2016

Vzpomínám často na svoje dětství. Bylo smutné. Pamatuji si, že když mi ještě nebylo ani pět let, tak mě Pán Ježíš navštívil ve snu a krásně se na mě usmál. Často, skoro každý den, jsem chodila k obrazu Panny Marie s malým Ježíškem v náruči a rozmlouvala jsem s ní. To jsem dělala celé své dětství. Mluvila jsem s ní o svých problémech nebo jsem u ní plakala nebo jsem s ní prožívala radost, když jsem zažila něco pěkného. Říkala jsem jí: „Ty jsi moje Maminka.“ Její tvář v obraze ožila při každém našem setkání. Mile se na mě dívala, někdy se usmívala a někdy se stalo, jako by měla oči zalité slzami. Bylo to podle situace, v které se nacházela moje duše.

Pán Ježíš mi dnes po Valentínovi vzkázal: „Barličko, všechno, co jsi v dětství prožila, to byla příprava na tvé budoucí povolání. Byla to škola života, bez které bys nemohla být tím, čím jsi dnes. Zjevení, která jsi měla v dětství, byla pravá. Tím jsem ti chtěl ukázat, že nejsi ve svém trápení sama, že budu s tebou a že i moje Maminka je stále s tebou.“

5. 12. 2016

Valentín se zeptal Pána Ježíše: „Ježíši, kdy mě provedeš nebem a peklem?“ Ježíš mu odpověděl: „**Až dozraješ a dozraje čas. Ale neboj se, nebude to dlouho trvat.**“

8. 12. 2016 – Neposkvrněné početí Panny Marie

Dnes k Valentínovi promluvila Panna Maria: „**Děkuji vám, že tak velmi milujete mého Syna.**“

19. 12. 2016

Dnes dostal Valentín mail od Gábiky, za kterou přináší oběti až do narození jejího děťátka. Napsala, že její kamarádka Ivka, za kterou se Valentín také modlil, už porodila a děkuje za modlitby. Zmínila se o svém termínu porodu 26. 4. 2017 a napsala, že ve stejný den má termín i Andrea, za kterou také Valentín přináší oběti.

21. 12. 2016

Viděla jsem číslo 2040. V tom jsem slyšela hlas, který zvolal: „**To je rok 2040.**“ Pán Ježíš řekl: „**Bude to významný rok pro Společenství přátel Eucharistie.**“

23. 12. 2016

Večer při svatostánku mi Ježíš vzkázal: „**Barličko, můžeš křtít i všechna nepokřtěná nevinátka.**“

27. 12. 2016

Ve snu mi satan vyhrožoval, že mě zničí. Ježíš řekl: „**Neboj se, Barličko. Satan ti vyhrožuje proto, protože zuří, že ses nepřizpůsobila a nechceš se přizpůsobit dnešnímu světu. Neublíží ti, máš zvláštní ochranu.**“ Dneska volala Valentínovi jedna členka Společenství. Vyprávěla mu, že na Štědrý večer na něho intenzivně myslela a najednou zjistila, že její zdravotní problémy, které dosud měla, z čista jasna pominuly.

28. 12. 2016

Valentín dostal SMS od další členky Společenství. Děkovala mu za modlitby, které jí velmi pomohly. Psala, že se jí uzdravuje tvář.

30. 12. 2016

Ježíš řekl: „**Je mi milé, když lidé přinášejí vlastní oběti za zemřelé. Nejmilejší jsou mi takové, když obětují mše svaté a růženec ke Svatým ranám.**“

Rok 2017

1. 1. 2017

V srdci mám velký nepokoj a moje duše velmi trpí. Totéž cítí i Valentín. Ježíš k nám promluvil: „**Začínají velké útoky satana na toto mé velké dílo. Začíná vaše křížová cesta před blízcími se Velikonocemi.**“

2. 1. 2017

Dnes nás navštívili manželé, kteří velmi touží po dětátku. Zapsali se do knihy Společenství přátel Eucharistie a radovali se ze všeho, co jim Pán vzkázal: „**Bohu není nic nemožné.**“ Valentín za ně musí přinášet oběti a modlit se nověny k Svatým ranám. Mladá žena si má hlídat svoji mysl a srdce, aby byla stále ve stavu milosti.

13. 1. 2017

Ježíš řekl: „**Začíná se vaše Getsemanská zahrada. Všichni vás opustí! I vaše děti. Zůstanu vám jenom já a hrstka věrných. Pro tebe, Barličko, to bude velmi bolestné. Ty, Valentíne, to budeš snášet snadněji. Ale nebojte se, vnoučata vás budou stále milovat, a také děti se k vám vrátí.**“

17. 1. 2017

Dnes nám Pán Ježíš řekl: „**Vždy když máte ve svém okolí člověka, který má kvůli vám těžké srdce, poproste ho o odpuštění a neřešte to, jestli má pravdu, nebo ne. Vy jste moji apoštolové a vaše duše musí být vždy čistá.**“

22. 1. 2017

Ježíš promluvil: „**Zlí duchové útočí a nejvíce se zaměřují na dvě největší ctnosti člověka. Na pokoru a trpělivost. Tím, že útočí na pokoru, vyvolávají u člověka pýchu. Útoky na trpělivost vyvolávají**

u člověka nedůvěru a nevěru. Tyto ctnosti si strážte po celý svůj život a zdokonalujte se v nich.“

24. 1. 2017

S Pánem Ježíšem přišel i svatý František Saleský. Valentín mi řekl, že se na nás mile díval a řekl: *„Tak to jsou ti odvážlivci. No to vám řeknu, na to je potřeba mít velkou odvahu. Budu stále s vámi a budu vám pomáhat.“*

Pak promluvil Ježíš: „To, co vás učím a vy učíte jiné, láska za lásku, věrnost za věrnost, důvěra za důvěru, to musíte plnit především vy. Ty, Valentíne, jsi v tom už hodně pokročil, ale ty, Barličko, máš ještě mezery. Podle čeho poznáte, jak na tom jste? Jednoduše podle toho, že cokoliv se přihodí, dobré nebo zlé, přijímáte s klidem a pokojem. Barličko, jestliže Valentín přijímá všechno s pokojem, neznamená to, že je mu to lhostejné, ale znamená to, že přijímá Boží vůli tak, jak to od něho žádám. Jestliže tě cokoliv rozhodí nebo naruší tvoji psychiku, znamená to, že máš ještě problémy s přijímáním Boží vůle. To je obrušování diamantu. Brilliant přijímá vše s láskou a důvěrou. Barličko, čeho by ses bála, když mě máš za přítele. Neboj se, já vás nikdy nezahladím, i kdyby vás všichni přátelé opustili, já vás neopustím. Já vám pomůžu vyřešit všechny problémy, důvěřujte mi. Pokud hledáte pokoj tady na zemi, nikdy ho nenajdete. Až když přijdete ke mně, ale ani tam to tak nebude, protože budete nadále pečovat o Společenství, o své děti a o své potomstvo, tak jako já o všechny pečuji, jako se o vás starají vaši příbuzní a celé nebe. Máte tam mnoho adoptivních dětí a svatých, kteří vám pomáhají. Čeho se bojíš, Barličko, když je s vámi celé nebe? Ničeho se neboj. Všechno, co prožíváte, je jenom malá příprava a malé zkoušky před vašim skutečným utrpením, které ještě přijde. Tehdy budete mít už jenom MĚ!“

31. 1. 2017

Ježíš řekl: „Všude, kam půjdete, s sebou noste drobné mince, abyste měli co dát, když potkáte ubožáka.“

S Pánem Ježíšem přišel i svatý Jan Bosco. Řekl: „*Děkuji vám, jsem velmi rád, že jste si mě vybrali za patrona. My tady nahoře se znepokojujeme vývojem katolické Církve. Místo toho, aby katolická Církev přitáhla protestantské církve k sobě, přibližuje se k protestantským. Tím nejvíc trpí Eucharistický Ježíš. V mé době Eucharistie něco znamenala. My všichni jsme s vámi, protože se snažíte vrátit Eucharistii místo, které jí náleží. Budeme stále s vámi a těšíme se, až k nám přijdete.*“

Valentín: „Done Bosco, vždyť my jsme jen obyčejní hříšníci, jak se my můžeme dostat k vám, k takovým velkým světcům?“

Svatý Don Bosco pokračoval: „*My všichni jsme také byli hříšní. Svatými jsme se stali jenom díky Eucharistii. Eucharistie je prostředek ke svatosti. Bez Eucharistie nelze svatosti dosáhnout. Proto je celé nebe s vámi, protože vy bojujete za Eucharistii, která je nejdůležitějším prostředkem spásy a svatosti. Ničeho se nebojte, protože máte ještě větší ochranu, než jsme měli my. My všichni vás budeme stále ochraňovat.*“

2. 2. 2017

Dnes, když jsem se procházela po pokoji, všimla jsem si, že zrcadlo visí nakřivo, velmi nakřivo. Poprosila jsem manžela, aby se zeptal Ježíše, co to znamená. Ježíš řekl: „**Vaši patroni otočili zrcadlo, abyste se mě na to zeptali. Dnes vám chci říct druhé podobenství o duši člověka:**

Lidská duše je křehká jako zrcadlo. Musíš s ním opatrně zacházet, aby neprasklo nebo se nerozletělo na kousky. Z rozbitého zrcadla už neuděláš totéž zrcadlo, co bylo předtím. Tady pomůže jen zázrak. S lidskou duší je to podobné. Musíš dávat pozor, čím ji zatěžuješ, co do ní pouštíš a jak přijímáš Boží vůli. Snadno se může stát, že se zraní. V raněné duši zůstávají jizvy, které se bez Boží milosti a zázraku nikdy nezahojí tak, aby byla čistá a krásná jako zrcadlo. Raněná duše se podobá rozbitému zrcadlu.“

Ježíš dodal: „Valentíne, pošli toto podobenství všem ze Společenství, na které máš kontakt a kteří s tebou někdy komunikovali nebo prosili o radu. Toto podobenství pošli i všem kněžím ze Společenství.“

6. 2. 2017

Valentín rozeslal maily. Pán Ježíš mu sdělil třetí podobenství o duši člověka:

Nerozumní rodiče zasévají na svých polích koukol a v naději očekávají, že v době žní sklídí pšenici. Těmi poli jsou duše jejich dětí. Špatným chováním, příkladem a tolerancí zla zasévají do duší svých dětí zlo, to je ten koukol, v naději, že z nich vyrostou dobré a poslušné děti, to je ta pšenice. Co zasejete, to budete sklízet. Pokud chcete, aby vaše děti byly hodné, musíte jim být svým chováním dobrým příkladem a chránit je před vnějším zlem. Jestliže přinesou z okolí něco špatného, ihned to z nich vykořeňte, protože i když na svých polích zasejete jen samou pšenici, stejně se tam objeví koukol. Rozumný hospodář nedovolí, aby mu koukol přerostl pšenici a zničil úrodu.

Celé podobenství o lidské duši zní takto:

Duše člověka je jako surový diamant. Když ho najdeš, ani si nevšimneš, že je to diamant a jak obrovskou má cenu. Mnozí ho i zahodí, protože vypadá jako obyčejný kámen. Do nebe se dostane jenom briliant, proto ten diamant musím obrousit. Nejlepší je, když ho obrousím už tady na zemi, protože pokud se neobrousí na zemi, musí se jít obrousit do očiště. Briliant jde rovnou do nebe. Ke mně, do nebeského království.

Lidská duše je křehká jako zrcadlo. Musíš s ním opatrně zacházet, aby neprasklo nebo se nerozletělo na kousky. Z rozbitého zrcadla už neuděláš totéž zrcadlo, co bylo předtím. Tady pomůže jen zázrak.

S lidskou duší je to podobné. Musíš dávat pozor, čím ji zatěžuješ, co do ní pouštíš a jak přijímáš Boží vůli. Snadno se může stát, že se zraní.

V raněné duši zůstávají jizvy, které se bez Boží milosti a zázraku nikdy nezahojí tak, aby byla čistá a krásná jako zrcadlo. Raněná duše se podobá rozbitému zrcadlu.

Nerozumní rodiče zasévají na svých polích koulí a v naději očekávají, že v době žni sklídí pšenici. Těmi poli jsou duše jejich dětí. Špatným chováním, příkladem a tolerancí zla zasévají do duší svých dětí zlo, to je ten koulí, v naději, že z nich vyrostou dobré a poslušné děti, to je ta pšenice. Co zasejete, to budete sklízet. Pokud chcete, aby vaše děti byly hodné, musíte jim být svým chováním dobrým příkladem a chránit je před vnějším zlem. Jestliže přinesou z okolí něco špatného, ihned to z nich vykořeňte, protože i když na svých polích zasejete jen samou pšenici, stejně se tam objeví koulí. Rozumný hospodář nedovolí, aby mu koulí přerostl pšenici a zničil úrodu.

8. 2. 2017

Dnes přišel mail od pana Jaroslava. Připravuje nový dokumentární film o minulých a současných zjeveních Panny Marie v Evropě pod názvem **AVE MARIA**. Poprosil nás, abychom i my přispěli do tohoto filmu svým svědectvím, s čímž jsme ochotně souhlasili.

10. 2. 2017

Pán Ježíš řekl: „**Já nedělám zázraky jenom pro zázraky, ale aby měly nějaký smysl. Budu dělat zázraky skrze tebe, tak jako jsem dělal zázraky skrze své první apoštoly, aby bylo zřejmé, že máš pravá zjevení a Společenství přátel Eucharistie je skutečně mým dílem.**“

12. 2. 2017 - Křest našeho vnoučka Jana Marii

Pán Ježíš ukázal Valentínovi, co se dělo při křtu.

Ježíš stál před svatostánkem spolu s Pannou Marií, která stála po jeho pravém boku. Vpravo i vlevo u svatostánku stáli i všichni naši patroni. Na křest přišly ještě dvě další děti. Když kněz přistupoval ke každému dítěti, při každém úkonu, který se při křtu dělá, přicházel s knězem i Ježíš, který

měl nad každým děťátkem vztažené ruce. Když kněz uděloval všem přítomným požehnání, tehdy všem žehnal i Pán Ježíš, Panna Maria a všichni naši patroni. Na konci křtu se najednou otevřelo nebe a Valentín viděl nespočetné množství malých andílků. Tehdy Pán Ježíš, Panna Maria i naši patroni zvedli oči a ruce k nebi a majestátně zvolali: „**Vítejte, ať jsou vaše duše vždy tak čisté, abyste mohli přijít mezi nás.**“

13. 2. 2017

Ježíš promluvil: „**Jaroslav a Katka udělají mému dílu největší reklamu.**“

14. 2. 2017

Ve snu jsem měla vidění. Byla jsem sehnutá nad mladou mrtvou dívkou. Spolu se mnou byl přítomný i muž, který mi řekl: „**Takhle budeš umývat mrtvé a oblékat jim šaty.**“ Chytil dívku za ruku a řekl: „**Takhle jim umyj ruce, pak jim umyj tvář a vlasy, umyj jim trup i nohy, a když budou mít umyté celé tělo, obleč jim šaty.**“ Ukazoval mi to a já jsem to dělala spolu s ním. Když jsem dívku umyla a chtěla jsem ji obléknout, zjistila jsem, že její šaty jsou strašně špinavé. Pomyslela jsem si, že jí musím koupit nové, vždyť máme dost peněz, a tak jsem jí oblékla krásné bílé šaty. Pak jsem to udělala stejně s dalším mrtvým. Muž, který mi ukázal, jak to mám dělat, řekl ještě toto: „**Takhle to dělej pořád!**“

Potom se stala velmi zvláštní věc. Přišli ke mně mrtví, které jsem umyla a oblékla do nových šatů (bylo jich více), vzali jsme se za ruce a šťastně tancovali v kruhu. Já jsem přitom radostně zvolala: „Nebojte se mrtvých, tancovat s nimi je krásné.“

Pán Ježíš můj sen vysvětlil: „**Barličko, ten sen byl o duších v očištění, za které se modlíš. Vidění jsi měla proto, aby ses nepřestala modlit za duše, na které nikdo nevzpomíná. Ten muž, to byl anděl. Špinavá těla a špinavé šaty, to jsou jejich hříchy. Svými modlitbami jim očisťuješ tělo a bělíš jejich roucha. Tanec, to je vzájemná radost. Tebe těší, že jim pomáháš, a oni ti za to děkují.**“

16. 2. 2017

Dnes Valentín prosil Pána Ježíše o odpuštění a prominutí, že se dostal do stavu, kdy pociťuje velký smutek nad tím, že se nic neděje.

Ježíš řekl: „**Valentíne, chci tě naučit pokoře a trpělivosti, největším to ctnostem. To se nedá jinak, jen přímo v boji. Proto jsem na tebe dopustil takové malé období temna, kdy se ti nic nebude dařit a kdy se nic nebude dít. Bude to trvat určitou dobu, dokud mi nebudeš plně důvěřovat. Tehdy vyjde slunce a nastane nový den.**“

21. 2. 2017

Opět jsem měla sen. Byla jsem těhotná, ale schovávala jsem se, protože mě nutili, abych šla na interrupci. Spolu se mnou se schovávala i jiná žena, která mi říkala: „I mě nutí, abych zabila své dítě.“ Já jsem jí odpověděla: „Neposlouchej je, musíme své děti zachránit.“

Pán Ježíš promluvil: „**Barličko, tvůj sen byl o velkém hříchu. Manželé, snoubenci, muži, lékaři, přátelé, dokonce i vlastní rodiny nutí ženy k interrupci. I ty jsi tím, Barličko, prošla. Lékařka i kolegyně ti namlouvaly, abys zabila své dítě, ale tys je neposlechla. Pro nepochopení své nadřícené jsi jako těhotná nadále pracovala při ozařování, navíc jsi byla vystavena vysokým dávkám, když se kobaltový ozařovač zasekl a tvá kolegyně, která už byla stará, utekla a tebe nechala těhotnou stát při pacientovi. Marně jsi na ni volala, že čekáš dítě, nechala tě tak. Lékařka tě přesvědčovala, že tvůj plod je poškozený a že porodíš zrůdu. Byla jsi vystavena velké zkoušce. Proč jsem to dopustil? Barličko, dopustil jsem to na tebe, protože jsem tě chtěl vyzkoušet, jak se v té těžké situaci zachováš. Ale ty ses zachovala velice hezky, když jsi řekla: „I když bude poškozené, já to dítě porodím a budu ho milovat.“ Zato, že ses rozhodla správně, jsi, Barličko, dostala velké milosti a narodil se ti zdravý syn.**“

22. 2. 2017

Ve snu se mi ukázalo toto: Kráčela jsem po náměstí a všimla jsem si, že v centru města je velké množství lidí. Konaly se nějaké velké oslavy. Lidé byli z různých vrstev. Chudí, ze střední vrstvy, bohatí lidé, dokonce i ti

nejbohatší. Byla jsem mladá, a jak jsem tak kráčela, najednou mě dohonil mladý muž, hezky oblečený, dobře vypadající a pošeptal mi: „Přijď k nám na oslavu a obleč si krátké kalhoty. Obleč se sportovně.“ Velmi mě to znepokojilo, a proto jsem z centra přešla do boční ulice, abych se vyhnula davu lidí a nečistým pohledům mužů. Ale v boční ulici mě dohonil bývalý spolužák se svými známými a také mě zval na nějakou oslavu. Já jsem se otočila a vrátila zpátky do centra. Tam mě potkala má známá, podnikatelka, a také mě se svými přáteli zvala na oslavu. A viděla jsem také, jak všichni chudí, co byli v městě, něco oslavují a baví se. Chtěla jsem z města odejít, protože se mi to vůbec nelíbilo, ale najednou mě chytila asi 45letá žena z těch nejbohatších. Měla oblečený kožich z té nejvzácnější zvěře a nádherné šaty. Celá byla luxusně oblečená a ozdobená šperky. Usmála se na mě a řekla: „Kam pospícháš, přijď k nám a obleč si hezké šaty.“ Cítila jsem, že i když se mi to nelíbí a je to proti mé vůli, tu paní nemůžu urazit a musím tam na chvíli jít. Vešla jsem do nádherného pokoje, kde již bylo vše nachystáno. Byl ještě prázdný, seděla tam jenom jedna dívka a plakala. Řekla mi: „Ty tady taky nechceš být? Ani já nechci, ale moje mamka mě nutí. Říká, že sem musím chodit.“ Vtom se začal celý pokoj zaplňovat nejbohatšími lidmi. Když si mě všiml starší muž, kterého znám, představil mě tomu nejvýznamnějšímu, také staršímu pánovi. Ten se na mě chlípně podíval. Mezi lidmi jsem viděla i známé, o kterých vím, že patří k té nejvyšší společenské vrstvě. Bylo tam hodně mladých mužů, kteří měli perfektní vystupování a byli ke mně galantní, ale všichni se na mě dívali chlípně a měli nečisté úmysly. I všichni přítomní, staří i mladí, se na sebe navzájem dívali s nečistými myšlenkami, což bylo umocněno ještě i hudbou, která tam hrála. Došlo mi, že musím z tohoto hříšného prostředí odejít, ale tak, abych nikoho neurazila. Vstala jsem a omluvila se, že musím odejít, protože mám doma malé dítě a musím ho nakrmit. Všichni mě začali přemlouvat, abych neodcházela, vždyť mám doma manžela, který se o dítě postará. Ale já jsem říkala, že musím odejít, že mám tři děti. Na to reagovali: „Tak běž, ale vrať se.“ Vstala jsem od stolu, když mě najednou chytil za ruku mladý muž, usmál se na mě a řekl: „Já tě doprovodím.“ „Ne, není třeba,“ odvětila jsem. Jak jsem vstala, vyzula se

mi jedna bota a v té chvíli jsem si všimla, že i když mám hezké šaty, mám na nohou staré ponožky a obuté staré boty. Když jsem vyšla ven z budovy, pocítila jsem velkou úlevu a radost, že už nejsem na tom hrozném místě. Ježíš můj sen vysvětlil takto: „**Barličko, viděla jsi lesk a bídu bohatých a lidí, kteří se dali zlákat tímto světem. Viděla jsi satanovu dálnici, o které jsem říkal tvému manželovi. Ta dívka, kterou jsi tam potkala, měla ještě svědomí. Viděla, že ta cesta nikam nevede. A tvé staré boty znamenaly, že ty k nim nepatříš. Byla jsi jenom host, abys viděla bídu tohoto světa.**“

27. 2. 2017

Dnes jsem měla také zvláštní sen. Byla jsem ve věku, v jakém právě jsem. Kráčela jsem na svaté přijímání, když ke mně najednou přistoupil malý útlý chlapeček, přibližně tříletý, a chytil mě za ruku. Kráčeli jsme spolu a cítila jsem, že patříme k sobě. Cítila jsem k němu velkou lásku a on ke mně také. Cítila jsem jeho ručičku ve své dlani a vtom jsem se probudila. Pomyslela jsem si, že to byl zřejmě potracený chlapeček.

Ježíš řekl: „**Nebylo to potracené dítě. Bylo to jedno z týraných a nechtěných dětí. Jmenoval se Jožko. Přišel za tebou, Barličko, protože jeho biologická matka ho nikdy nepřivedla ke mně. Ten chlapeček zemřel.**“

3. 3. 2017

Dnes mi přišla mikrovlnná trouba, kterou jsem si objednala přes internetový obchod. Velmi jsem se na ni těšila, protože je opravdu pěkná, má dobré funkce i barvu, kterou jsem si přála. Jak jsem byla překvapená, když jsem zjistila, že má zvenku poškozená dvířka. Je funkční, ale to poškození je viditelné. Uvažovala jsem o tom, že ji budu reklamovat, když jsem najednou dostala vnuknutí, že to byl z nějakého důvodu Boží záměr. Ježíš promluvil: „**Nedokonalý člověk chce dokonalé věci. Není důležité, aby věci byly dokonalé, ale abyste vy byli dokonalí, jako je dokonalý váš Nebeský Otec.**“

4. 3. 2017

Ve snu jsem viděla Ježíšovo korunování trním. Utýraný Ježíš seděl. Na hlavě měl trnovou korunu a v rukách třtinu. Před ním stáli v řadě lidé a postupně k němu přicházeli. Každý, kdo k němu přistoupil, mu vytrhl třtinu z ruky a nemilosrdně s ní bil našeho Pána po hlavě. Přitom něco zlostně křičel. Pak mu vložil třtinu do ruky a přistoupil další. Ten mu také vytrhl třtinu z ruky a bezcitně Ježíše bil. Tak to dělal další a další a trnová koruna se stále hlouběji zarývala do hlavy našeho Pána. Všichni přitom zlostně křičeli nebo se smáli. Bylo to strašné.

Pán Ježíš mi vzkázal: „**Barličko, to, co jsi viděla, byl jen mírnější obraz. Ve skutečnosti nešlo o řadu lidí, ale o dav. Stáli tak, jako když lidé stojí na nedostatkové zboží. Byla to doslova tlačeni.**“

Valentín poprosil Pána Ježíše, aby řekl lidem pár slov pro toto postní období. Místo několika slov vyprávěl tyto tři příběhy na rozjímání:

Příběh první:

Byli dva bratři. Bůh je obdařil milostmi, takže měli velký stupeň poznání. Viděli všechno, co se kolem nich děje zlého, a hříchy druhých je velmi rozčilovaly. Proto se rozhodli, že to začnou napravovat. Začali upozorňovat lidi na jejich nedostatky a poklesky, vedli plamenné řeči a posuzovali a odsuzovali hříšníky, se kterými přišli do styku. Účinek a výsledek všeho jejich úsilí byl asi takový, jak když zavane vítr. Nedocházelo k žádné nápravě. Život bratří byl ale zrcadlovým obrazem života těchto lidí. První viděl lidi stále jen s jejich nedostatky a hříchy. Oči měl, ale sebe neviděl. Druhý, když si promítl obraz těchto lidí a jejich bídu, spatřil uprostřed nich sebe samého. Hořce zaplakal, zamyslel se nad sebou a začal dělat všechno proto, aby jeho obraz z toho davu zmizel. Místo plamenných řečí a odsuzování začal lidi kolem sebe poslouchat a snažil se jim pomoci řešit jejich problémy. Velký důraz kladl na to, aby jeho duše a svědomí byly čisté. Když si po čase opět promítl obraz z minulosti, zpozoroval, že začíná blednout. Vytratil se z něho nejen on sám, ale každým dnem a každým skutkem milosrdenství, které prokázal druhým, z obrazu mizeli i lidé z jeho okolí.

Příběh druhý:

Jeden pán měl dva psy. Jednoho velkého a silného, druhého malého a velmi pokojného. Ten velký pes pána poslouchal a respektoval, ale skutečnou radost a lásku mu projevoval jenom tehdy, když ho pán krmil. Malý pejsek vždy vítal pána s vrtícím ocáskem, neskonalou radostí a láskou. Jednou musel pán na delší dobu odcestovat. Péči o psy převzal jeho nehodný sluha. Psům nastaly zlé časy. Hlad, žízeň, kopance a bití byly na denním pořádku. Velký pes to velmi, velmi špatně snášel. Stal se zuřivým a nezvladatelným. Sluha jej proto musel uvázat na silný řetěz, aby mu neublížil. Malý pejsek navzdory zlému zacházení vždy s láskou vítal i tohoto nehodného sluhu. Když se měl pán vrátit, sluha velkého psa odvázal, aby pán nezjistil, že se o něho špatně staral. Jakmile pán otevřel branku, malý pejsek se mohl zbláznit radostí, ale velký pes na něho skočil a pokousal ho.

Příběh třetí:

Na dvoře žily ve svornosti kachna a slípka. Pěkně spolu vycházely, až jednoho dne zůstala branka do dvora otevřená. Vyběhly ven a před nimi se objevila velká řeka. Kachna vesele skočila do vody a plavala. Slípka se na ni dívala a pomyslela si: „Taková nemotorná kachna a jak hezky plave. Vždyť než se ona rozhýbe, já už třikrát oběhnu dvůr. Jsem snad horší než ona? Já jí ukážu, jak se plave.“ Rozběhla se a skočila do vody. Kachna vystoupila na břeh, zatímco mrtvé tělo slípký unášel proud řeky dál.

Ježíš dodal: „Dobře se zamyslete nad těmito příběhy, abyste pochopili všechno, co v sobě ukrývají. Abyste viděli.“

5. 3. 2017

Pán Ježíš řekl: „Ty příběhy pošli, Valentíne, všem, kterým jsi poslal také podobenství o lidské duši.“

6. 3. 2017

Valentín měl tento sen. S jedním knězem a několika lidmi se vracel z Čech domů bílým mikrobusem. Řídil kněz. V mikrobusu měl Valentín s sebou

dlouhou bílou krabici, ve které byla uložena stehenní kost našeho Pána. Když se z jedné oddychové přestávky vraceli do vozu, kněz před ním najednou zavřel dveře a se smíchem ujel. Valentín zůstal sám. Posbíral síly a běžel domů. Osazenstvo z mikrobusu dostihl v nějaké restauraci. Tam ho oslovily dvě dívky a vysvětlovaly mu, že to byl jenom žert, že může s nimi v cestě pokračovat. Valentín to odmítl. Řekl, že půjde pěšky, jenom ať mu dají z auta tu krabici s Ježíšovou kostí. Daly mu ji, on si ji připevnil na záda a pokračoval pěšky. Celou cestou běžel.

Pán Ježíš mu sen vysvětlil takto: **„Šíření mého díla skrze kněze by bylo rychlejší, což představuje ten malý mikrobus, ale nebude tomu tak. Skrze kněze se to šířit nebude. Tvůj běh znamená šíření mého díla jenom skrze tebe. Na Furči skrze tebe vykonám hodně zázraků. Tehdy mnozí pochopí, co se děje. Moje stehenní kost představuje část mého kříže, který poneseš. To je symbolika, která znamená: odteď budou tvé nohy mými nohami.“**

8. 3. 2017

Dnes v noci mě navštívil otec mé bývalé spolužačky, který již dávno zemřel násilnou smrtí. Nebyl připraven na setkání s Bohem, protože nečekaně zemřel rukou vraha. Poprosila jsem Valentína, aby se zeptal Pána Ježíše, jestli mu můžu pomoci.

Ježíš mi vzkázal: **„Barličko, odteď za tebou bude přicházet hodně duší z očištění, protože vidí, že tvé modlitby mají velký účinek. Nemůžeš za všechny dělat novény, protože jich bude tolik, že to bude nezvladatelné. Modli se novény za duše v očistci ze svého příbuzenstva, a ty, které nejsou z tvého příbuzenstva, jen zahrň do jednoho růžence ke Svatým ranám s úmyslem, že je to za duše v očistci, které prosí o modlitbu.“**

10. 3. 2017

Jistý kněz prosil Valentína, aby se zeptal Pána Ježíše, co má říct svému spolubratrovi, kterého zklamali lidé a dostal se z toho do depresí. Ježíš jeho spolubratrovi poslal tento vzkaz: **„Já na své služebníky nikdy**

nezapomenu. Lidé zapomínají, ale já ne. Vzpomeň si na mé svaté Jana Maria Vianneye a patera Pia, jakým zkouškám jsem je podrobil a s jakou láskou a pokorou je přijali. Následuj je a já tě odměním.“

18. 3. 2017

Jak jsem se dnes procházela při modlení po bytě, všimla jsem si, že ubrus, který byl ještě před chvílí pěkně prostřený, je stažený. Večer Pán Ježíš řekl: „**Ten ubrus v pokoji vám stáhl jeden z vašich patronů. Dostanete vzácnou návštěvu.**“

19. 3. 2017

Valentín měl ve snu vidění: Viděl, jak Pán Ježíš u něho stojí otočený zády. Otočil k Valentínovi hlavu a rukou ho vyzval, aby ho následoval. Ráno na mši svaté se to opakovalo. Valentín viděl, že Pán Ježíš je u svatostánku otočený zády a znova ho rukou vyzývá, aby jej následoval. Manžel mu řekl: „Ježíši, vždyť já tě následuji.“ Ježíš řekl: „**Ted’ to bude jiné, těžší.**“ Při modlitbě Otče náš viděl Valentín tvář ukřižovaného Ježíše. Když jsme po mši svaté přišli ke svatostánku, manžel poprosil Ježíše, aby ho chytil za ruku a vedl, aby nepadl. Pán Ježíš to udělal. Chytil Valentina za ruku a mile se na něho podíval.

21. 3. 2017

V noci jsem se vzbudila s obrovskými bolestmi hlavy. Byly tak velké, že jsem začala mít obavy, jestli budu schopná jít ráno do kostela. Řekla jsem: „Pane Ježíši, když chceš, abych trpěla, s radostí to přijímám, jenom mi dej sílu, abych to zvládla.“ Na ranní mši jsem šla.

Pán Ježíš řekl: „**Barličko, ta bolest, kterou jsem na tebe dopustil, byla zkouška, jestli ji zvládneš, protože není těžké přijít do kostela bez námahy, ale když je potřeba vynaložit všechny své síly, to už je jiné. Jsem šťastný, že jsi přišla. Udělala jsi mi velkou radost. Vždy když se modlíš a máš nějaké zdravotní problémy, modli se a nikdy nepochybuj o tom, že to zvládneš. Modlitby vynaložené při tělesných a duševních těžkostech jsou mi nejmilejší.**“

22. 3. 2017 – adorace

Pán Ježíš se vznesl až ke kříži a zvolal: „**Valentíne, pojď, budeme létat!**“
Valentín chtěl, ale nic se s ním nedělo. Ježíš dodal: „**Jednou to dokážeš i ty, jenom ti ještě nenarostla křídla.**“

24. 3. 2017

Slyšela jsem hlas malého děvčátka: „Já jsem nic neudělala.“ Ježíš řekl: „**Barličko, slyšela jsi hlas týraného děvčátka.**“

28. 3. 2017

Naše známá děkovala Ježíšovi, že jí pomáhá a dává jí sílu. Ježíš promluvil: „**Udělala mi velkou radost. Lidé mi neděkují. Jenom jeden z deseti mi poděkuje, ostatní, jen co jim pomůžu, na mě zapomenou.**“

29. 3. 2017

Valentín si postěžoval: „Ježíši, nic se neděje, nikdo nás nezve.“ Ježíš řekl: „**Se živou vodou je to jako s obyčejnou vodou. Pramínky někdy zeslábnou, vysychají vlivem prostředí, ale pak opět naberou svou sílu, až je z nich mohutná řeka. Buďte trpěliví a důvěřujte mi.**“

Pán Ježíš vysvětlil manželovi, jak bude probíhat jeho budoucnost: „**Na začátku jsem tě nazval posledním křížákem. To proto, že za tebou nebude žádné vojsko křížáků, ale budeš sám. Ani kněží za tebou nepůjdou. Sám poneseš můj prapor až na Golgotu. Jediný, kdo s tebou půjde, je Barlička. Když jsem ti řekl, že budeš mít hodně Janů, nemyslel jsem, že to bude za tvého života. Objeví se až po tvé smrti. I moji apoštolové šířili Evangelium až po mé smrti.**“

31. 3. 2017

Před několika dny naše dcera Majka poslala svědectví své přítelkyni, která žije v Anglii a o které věděla, že je dobrá křesťanka. Byla velmi překvapená, když jí přítelkyně odepsala, že už není křesťankou, jakou by měla být, že už nechodí ani do kostela, ani se nemodlí, že ví, že už jí není pomoci a že špatně skončí.

Ježíš promluvil: „Vaše dcera ať jí pošle tento vzkaz: Já jsem vzkříšení a život. Kdo ve mě věří, bude mít život věčný. O tom, kdo bude zatracen, rozhoduji jedině já, a ne satan, který se ti snaží namluvit, že jsi už zatracená. I kdyby byla tvá duše černá od hříchů jako uhel, neexistuje hřích, který bych neuměl odpustit. Jediné, co od tebe chci, je to, abys mě pustila do svého srdce, abych tě mohl vést. Oslovuji tě ne proto, abych tě zatratil, ale abych tě zachránil. Vlož vše do mých rukou a důvěřuj mi.“

7. 4. 2017 – první pátek

Pán Ježíš stál před Valentínem a oslovil ho: „Valentíne, cítíš mé Srdce?“ Manžela začalo bolet srdce. Ježíš řekl: „Alespoň chvíli cítíš, jak mě bolí Srdce nad všemi hříchy, které lidé páchají.“ Pak mu Pán Ježíš položil obě ruce na hlavu a držel je tak asi jednu minutu. Znovu se zeptal: „Cítíš mé ruce?“ Valentín mi řekl, že je cítil, až ho z toho rozbolela hlava. Pak, když měl manžel sepnuté ruce, Ježíš je chytil do svých dlaní a držel je tak opět asi jednu minutu. Zeptal se: „Cítíš mé ruce?“ Cítil je. Ježíš pokračoval: „Tímto žehnám práci tvých rukou a všemu, co vyjde z tvé mysli a z tvého srdce. Dostal jsi zvláštní velké požehnání.“

8. 4. 2017

Dnes k nám přijeli Jaroslav a Katka se svými přáteli z filmové společnosti Orfilm, aby s námi natočili rozhovor, který chtějí použít ve filmu Ave Maria.

9. 4. 2017

Byli jsme všichni na mši svaté. Panna Maria se s láskou dívala na Jaroslava a Katku a řekla: „Toto jsou mé milované děti.“

Pán Ježíš jim vzkázal: „Děkuji vám, že jste poslechli mé volání a přijali mé pozvání. Ani netušíte, kolik duší jste zachránili a přivedli ke mně skrze práci, kterou konáte. Pokračujte dál v tomto směru. Žehnám vám i vašim dílům.“

Pak ještě dodal: „Valentíne, to je ta vzácná návštěva, která k vám měla přijít.“

13. 4. 2017 – Zelený čtvrtek

V noci Valentín zpozoroval, že je u něho nějaká mlhovina ve tvaru koule. Koule se kolem něho vznášela nahoru dolů, někdy i poskakovala. Dotkl se jí a v tom okamžiku začal létat. Po čase se rotujícím pohybem dostal zpátky na postel do svého těla. Během létání na chvíli viděl krásu. Ježíš řekl: „Ta koule, to byl anděl. Ukázal ti kousek nebe. Příště ti ukážu víc.“

14. 4. 2017 – Velký pátek

Když jsme se večer uložili ke spánku, najednou jsem slyšela manželovo sténání. Nejdřív jsem si myslela, že je to jenom nějaký projev při modlení, ale když nepřestával sténat, podívala jsem se na něho a zjistila, že má od bolesti změněnou tvář. Zeptala jsem se ho, co se s ním děje, a on mi odpověděl: „Mám trnovou korunu.“ Za nějakou dobu rozpráhl ruce, jako je měl Ježíš při ukřižování, a řekl mi: „Mám i ruce přibité.“ Po chvíli se to přeneslo také na nohy, jako měl náš Pán na kříži. Celé toto manželovo utrpení trvalo hodinu.

15. 4. 2017 – Bílá sobota

Ježíš řekl: „Valentíne, to byla jenom příprava na tvé další utrpení. Byl to jenom slabý odvar spoluúčasti na mém ukřižování. Ta bolest bude stále větší a větší. Ukázal jsem ti, jaký je rozdíl mezi fyzickým a duševním utrpením. Loni jsem ti na Barličce ukázal, jak trpí duše, když se dívá na utrpení svých blízkých a těch, které miluje. Ted' jsem ti ukázal utrpení fyzické. Mé největší utrpení bylo duševní. Když jsem viděl utrpení svých blízkých, své milované Maminky, a když jsem viděl lidi, kteří se vrhají do zatracení, kteří se dobrovolně řítí do záhuby, a nemohu jim pomoci. Ukázal jsem ti, že tvé utrpení pro tebe nebylo tak těžké, že jsi mnohem víc trpěl, když ses díval na utrpení Barličky. To stejné jsem prožíval i já. Své utrpení jsem snášel

mnohem snáz, než když jsem se díval na utrpení a bolesti těch, které jsem miloval.“

16. 4. 2017

Zjistila jsem, že se nám zastavily hodinky na mikrovlnné troubě a ukazovaly čas 12:05. Ježíš nám to vysvětlil: **„I když se zdá, že se nic neděje, Společenství se pomalu rozvíjí. Postupně ti budu dávat různá podobenství a příběhy na zamyšlení. Mým zmrtvýchvstáním se změnila dějiny světa. Každému z vás se zastaví čas. Pro každého je pět minut po dvanácté. Je to čas, kdy předstoupíte přede mě. Nikdo neví, kdy to bude. Proto nemrhejte časem, který vám zbývá a který vám dávám. Je velmi vzácný.“**

18. 4. 2017

Dnes ráno v kostele mi paní, která vždy sedí před námi, podala záložku se slovy: „Mám pro vás hezkou záložku do knihy.“ Když jsem se na ni podívala, bylo na ní napsáno Fatima. Po příchodu domů jsem v srdci slyšela hlas: **„Přijďte za mnou, děti moje.“** Večer Pán Ježíš promluvil: **„Ano, volá vás moje Maminka.“**

22. 4. 2017

Dostali jsme mail od Andrey: Z celého srdce Vám chci poděkovat za modlitby, které nás provázely během celého těhotenství i samotného porodu. V úterý 18. 4. se nám narodila naše milovaná dceruška. Ještě jednou z celého srdce děkujeme Pánu Ježíši!

25. 4. 2017

Ráno při mši svaté jsem viděla bezdomovkyni, která často přichází ke kostelu prosit o almužnu. Zaradovala jsem se, že jí můžu pomoci, ale když jsme vyšli z chrámu, najednou jsme ji nikde neviděli. Necháпали jsme, kam mohla zmizet. Pán Ježíš řekl: **„Byl to dar vidění, kterým jsem vám chtěl připomenout, abyste stále dávali almužny chudým bez ohledu na to, na co je použijí. Byl to jenom příznak.“**

Valentíne, Barličko, jsem rád, že mě stále navštěvujete u svatostánku. Šířte nadále mé Společenství, hlásejte má poselství bez ohledu na to, co si o vás lidé a nepřející myslí a co o vás říkají.“

26. 4. 2017 – adorace

Dnes Pán Ježíš vysvětloval, co je bázeň před Bohem: **„Bázeň před Bohem je, když člověk z lásky k Bohu nedokáže zhřešit. Bázeň není to, že přede mnou člověk klečí se sklopenou hlavou a se sklopenýma očima a jen co vyjde z chrámu, už hřeší.**

27. 4. 2017

Ježíš promluvil: **„Barličko, netrap se, když někdy od únavy při modlení usneš. Andělé dokončí tvou modlitbu za tebe.“**

29. 4. 2017

S Pánem Ježíšem byla přítomná i sv. Kateřina Sienská. Během kázání si na sebe vyslechla samé chvály. Řekla: **„*Ted’ mě všichni milují a vedou o mně hezké řeči, ale za mého života to tak nebylo. Mnozí mě považovali za blázna – tak jako vás, a kdybych tady byla ted’, jistě by mě nepřijali – tak jako vás. Doba, ve které jsem žila, byla těžká, ale ted’ je mnohem těžší. Jsem stále s vámi a budu vás všude doprovázet.*“**

Stala se mi zvláštní věc. Když kněz při proměňování pozvedl kalich s vínem, viděla jsem, že z něho směrem nahoru vychází nějaká modrá mlhovina. Ježíš řekl: **„Duch Svatý ti ukázal, že k proměnění skutečně dochází.“**

30. 4. 2017

V kostele stála bezdomovkyně, kterou jsem před pěti dny viděla jako přízrak. Ted’ byla skutečná. Stála přesně v té samé poloze a prosila o almužnu. Ježíš řekl: **„Barličko, takhle uvidíš věci budoucí.“**

2. 5. 2017

Dnes přišel s Pánem Ježíšem svatý Atanáš. Požehnal nám a promluvil: *„Děkuji, Barličko, že pečuješ o svatostánek, který jsem ti svěřil. Bojujete o Eucharistii, jako jsem bojoval já. Satan se od vzniku Církve snažil zavádět různé bludné nauky. Antikrist je satanova práce.“*

5. 5. 2017

Ježíš řekl: „Tak jako slunce svítí na všechny lidi, dobré i zlé, tak i já mám rád všechny lidi, ať jsou dobří, nebo zlí. Já jsem Láska. Naučte se milovat lidi tak jako já. Čím víc je budete milovat, tím víc se budete ke mně přibližovat.“

10. 5. 2017

Dnes v noci jsem slyšela, jak mě proklíná zatracená duše. Ježíš promluvil: „Moje požehnání jsou silnější než proklínání zatracených. Oni to dělají pořád. Proklínají své bližní, přátele i ty, kdo na ně myslí. Proto se, Barličko, nikdy nevracej zpět a nemysli na lidi z minulosti.“

11. 5. 2017

Ježíš řekl: „Valentín, Valentín. Hezké jméno. Nemáš ho náhodou. Tvoji rodiče byli vedeni Duchem Svatým, když ti ho dali. Tak jako já jsem Láska, tvé jméno představuje také lásku. Je to svátek všech zamilovaných, svátek lásky. Rozdávají se srdíčka, a i ty rozdáváš srdíčka. Já jsem ti dal své Srdce. Zadarmo jsi dostal, zadarmo dávej. Dostal jsi moc dávat moje Srdce, proto se skrze tebe každý, kdo se zapíše do knihy Společenství přátel Eucharistie, zapíše do mého Srdce a já se zapíšu do jeho. Ani Barlička nemá jméno Mária náhodou. I moje Maminka byla berličkou a měla jméno Maria. Vaše jména byla dopředu předurčena.“

12. 5. 2017

Ve snu mě navštívil Pán Ježíš na kříži. Vedle něho stála Panna Maria. Ježíš mi vzkázal: „**Barličko, přijmi kříž jako Boží vůli, tak jako ho přijala moje Maminka.**“

16. 5. 2017

Tak jak Pán řekl, přichází za mnou mnoho duší z očištěnce a prosí o modlitbu. Ježíš promluvil: „**Barličko, modli se za duše v očištěnci, které za tebou přicházejí. Tvé modlitby jsou jako balzám pro jejich duši. Pomáháš jim tak, že zmírňuješ jejich utrpení a mnohé svými modlitbami vysvobozuješ z očištěnce.**“

17. 5. 2017

Chystáme se do Klášterce. Pán Ježíš řekl: „**Cesta do Klášterce je velmi potřebná. Pastviny jsou velmi důležité, protože tady bude další silný pramen.**“

30. 5. 2017

Sedmé výročí, kdy se nám zjevila Panna Maria na Turzovce

Valentín poděkoval Panně Marii za sedm krásných let, které změnilý náš život, a za všechny milosti, které nám vyprosila.

Panna Maria k nám promluvila: „**Raduji se s vámi. Mám z vás velkou radost, protože jste mě nezklamali. Sedm let je dost dlouhá doba na to, aby se ukázalo, jestli vytrváte, protože i jiným jsem dala hodně milostí, a nevydrželi. Mám vás velmi ráda. Víím, že mě nezklamete a vydržíte až do konce.**“

Valentín poprosil Pannu Marii, aby vyprosila další děťátko pro naši dceru Majku. Matka Boží se usmála a dodala: „**Prosím.**“ Pak nám požehnala a odešla.

31. 5. 2017

Dnes se mi stala velmi zvláštní věc. Najednou ke mně přistoupila mladá černoška a objala mě. Udělala to klečíc, přičemž se pravou rukou dotkla

mého srdce. Ježíš mi vzkázal: „**Byla to duše Elinčiny maminky. Byla ti poděkovat, že ses ujala její dcery a stala ses její adoptivní mamkou. Vzdala ti hold. I za ni se modli.**“

Elinka je sirotek ze Rwandy, o kterou se staráme skrze Adopci srdce.

6. 6. 2017

Chtěla jsem vědět, které duše za mnou můžou přijít, protože už jich za mnou chodí určitý počet. Ježíš to vysvětlil: „**Jenom ty, které to mají dovolené. Bude jich stále víc.**“

8. 6. 2017

Valentínovi se zjevila Anička Tomanová. V pátek totiž odjíždíme do Klášterce, a proto přišla s Pánem Ježíšem a řekla: „***Valentíne, Barličko, moc se na vás těším a na všechny lidi, kteří přijedou do Klášterce. Já si takovou poctu ani nezasloužím, to všechno patří Bílému Králi. Já jsem jenom taková chudobka z Orlických hor. Mám vás moc ráda, protože vy přinášíte lidem Bílého Krále. Pa v Klášterci.***“

10. 6. 2017

V Klášterci jsme se seznámili s dalšími zajímavými lidmi. Mezi ně patří i paní I. ze Slovenska. Valentín měl v Pastvinách přednášku o Ježíšově Společenství, která mnohé zaujala. Snažil se o tom říct co nejvíc, ale některé věci zmínit opomněl, protože byl v časové tísní. Trápilo ho to.

11. 6. 2017

Ježíš ho utěšoval: „**Valentíne, tvá přednáška bylo to nejlepší vystoupení, jaké jsi doted' měl. Řekl jsi, co jsi měl, a neřekl, co jsi neměl. Byl jsi veden Duchem Svatým.**“

17. 6. 2017

Dnes byl Valentín u svaté zpovědi u dominikánů. Zpovídat se chodíme k nim. Měl štěstí, protože vystavili Svátost oltární. Pán Ježíš mu nadiktoval toto podobenství:

„Loďka na moři.

Když je konstruktérem dobře navržená a stavitelem dobře zhotovená z předepsaných materiálů tak, aby odolávala všem nepříznivým povětrnostním podmínkám, bouřím a vlnobití, doplave do cíle. Když je navržená a postavena chatrně, při první velké bouři se potopí. Tak je to i s člověkem. Pokud má pevný základ ve mně, v Eucharistii a mé Církvi, dojde do cíle i navzdory nepříznivým životním situacím, které ho na této cestě čekají. Každý člověk bez tohoto základu při první velké překážce ztratí správný směr a utopí se v problémech tohoto světa. Je jenom na svobodné vůli člověka, na jaké loďce se rozhodne proplout životem.“

18. 6. 2017

Viděla jsem číslo 495. Ježíš řekl: **„Jednou pochopíte, co to číslo znamená.“**

19. 6. 2017

Přišly zápisné listy od paní I., a to jejích rodičů a syna. O rodiče se velmi bála. Protože jsme cestovali z Klášterce vlakem spolu, poradila jsem jí, aby za ně udělala novému ke Svatým ranám, že se to Ježíšovi velmi líbí a že ji určitě vyslyší. Vyslyšel ji. Vzkázal jí toto:

„Tvá snaha o záchranu duší tvých blízkých mi byla velmi milá. Nemohl jsem nevyslyšet tvé modlitby a prosby. Ani nevědí, jak velkou věc jsi pro ně udělala. V Božích očích je největší věc, kterou člověk může vykonat, záchrana duše jiného člověka. Za to tě bude po celý tvůj život provázet mé požehnání.“

Před několika dny dostal Valentín mail od jedné mladé ženy, ve kterém ho prosila o pomoc, protože má velký problém s lidmi. Valentín se jako vždy zeptal Pána Ježíše, co jí vzkazuje.

Ježíš jí vzkázal: „**To, co prožíváš, je fobie. Strach z lidí, strach z nepřijetí. Kladeš velký důraz na mínění lidí, na to, co si o tobě myslí, jak o tobě smýšlejí. Ale to vůbec není důležité. Důležité je to, co si o tobě myslím já a jak tě přijímám já. Jestli si o tobě myslí dobré nebo zlé, to ti nic nepřidá ani neubere. Musíš se na ně dívat jinýma očima. Na každého člověka, kterého ti pošlu do cesty, se dívej, jako bych to byl já sám, tvůj největší přítel. Tak k němu také přistupuj, s láskou a pokorou. Nestarej se o jeho přístup, o jeho reakce. Ty pro tebe nejsou vůbec důležité. Důležitý je tvůj postoj.**“

23. 6. 2017

Dnes, na svátek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, jsem našemu Pánovi řekla: „Ježíši, z lásky k tobě si už nebudu barvit vlasy. Přijímám své šediny jako přirozený projev stáří a jako Boží vůli.“

24. 6. 2017

Ježíš mi vzkázal: „**Barličko, konečně jsi to pochopila.**“

29. 6. 2017

Dnes mě navštívila spolu se sv. Matkou Terezou duše princezny, která tragicky zahynula ve velmi mladém věku. Dost mě to překvapilo. Pán Ježíš řekl, že za mnou bude chodit mnoho duší z očiště, ale o této mladé ženě jsem si myslela, že dopadla špatně.

Ježíš řekl: „**Jsi překvapená, Barličko? Její dobré skutky převažovaly ty zlé. Proto jsem ji vzal z tohoto světa v takovém mladém věku, aby se to nestalo naopak.**“

30. 6. 2017

Ráno u svatostánku jsem se ptala Pána Ježíše, jestli se lidé ze Starého zákona skutečně dožívali tak vysokého věku, jak se uvádí v Písmu svatém. Ježíš mi to vysvětlil takto: „**Ne, tehdy se roky počítaly jinak než teď. Bůh stvořil člověka tak, že mu určil věk dožití 120 let. Dnes lidé umírají dřív. Způsobuje to nezdravý život. Mnohé potraviny jsou nekvalitní, ve vzduchu je smog, stresy, alkohol, kouření a drogy, které také ubírají člověku ze života. Nejdéle se člověk dožil 200 let. Víc ne.**“ Ptala jsem se Ježíše i na anděly strážné, kteří strážili lidi, jejichž duše jsou zatracené. Ježíš řekl: „**Jsou z toho smutní, že je neuhlídali, ale proti svobodné vůli člověka ani andělé nic nezmůžou. Každý takový anděl dostane na starost novou duši.**“

10. 7. 2017

Jsme v Medžugorje. S námi je i dcera Majka se svým manželem a vnučkou Viktorou. Přijeli jsme sem s řeckokatolickým knězem, otcem P. Tentokrát Medžugorje nebylo tak přeplněné poutníky jako jindy. Panna Maria plakala: „**Jsem smutná z toho, co se stalo s Medžugorje. Mé dílo bylo poškozené, ale moji věrní se vrátí.**“

11. 7. 2017

Když jsme se modlili přede mší svatou růženec, 20 minut před jejím začátkem přišla Královna míru a promluvila ke všem poutníkům těmito slovy: „**Velmi vám děkuji, moji věrní, že jste přijali mé pozvání a že jste ke mně přišli.**“

16. 7. 2017

Již jsme doma na Furči. Před kostelem nás čekala bezdomovkyně a prosila o jídlo. Donesla jsem jí v tašce jídlo a pití. Na krk jsem jí zavěsila růženec a dala na čelo znak kříže. Byla velmi šťastná.

25. 7. 2017

Když jsem se modlila za duše v očištcí, najednou jsem se ocitla na zvláštním místě. Byla jsem jakoby v kostele, ale nebyl tam žádný oltář. Lidé seděli v lavicích a dívali se na prázdnou zeď. Jak tam seděli, najednou se jedna žena otočila ke druhé a začala vydávat strašný jekot a různé pazvuky. Bylo to tak strašné, až mi bylo z toho zle.

Ježíš řekl: **„Byly to duše zatracených křesťanů. Byl to výjev, kterým jsem ti chtěl ukázat, že nestačí být jenom pokřtěný, ale o nebe je třeba bojovat. To, že se lidé dívali na prázdnou zeď znamenalo, že již nikdy neuvidí Boha.“**

Co mě velmi překvapilo, bylo to, že všechny ženy i s tou, která začala vydávat nepříjemný jekot, se podobaly ženě, kterou znám.

Ježíš promluvil: **„Také této ženě a jí podobným, i když se jeví zbožné, ale není v nich láska, hrozí zatracení.“**

2. 8. 2017

Dnes mohou věřící za obvyklých podmínek získat plnomocné odpustky. Valentín poprosil Pána Ježíše, jestli by nemohl udělit tyto odpustky i všem členům Společenství přátel Eucharistie.

Ježíš řekl: **„Mnoho ode mě žádáš, Valentíne.“** Pousmál se a dodal: **„Všem odpouštím jejich hříchy, mohou začít znovu od začátku.“**

4. 8. 2017

Valentínovi se zjevil sv. Jan Maria Vianney a promluvil: **„Jsem šťastný, že jste mě dali do generální zpovědi a zachraňujete tím duše. Lidé se špatně zpovídají.“** Požehnal nám.

Maily přicházejí z Čech i ze Slovenska. Několik mailů dostal Valentín, můj milovaný manžel, také od jisté paní. V jednom z nich se ptala na svou sestru, která se dopustila těžkého hříchu. Chtěla vědět, jak by ho mohla odčinit tady na zemi. Ježíš jí tehdy vzkázal, že její sestra má udělat, co udělala Marie Magdaléna. Následovat Pána Ježíše a už víc nehřešit.

Kajičně si udělat Generální zpověď a přijmout svátosti. V dalším mailu se ptala na svého bratra, aby mu Ježíš zanechal vzkaz, protože si chce dát udělat tetování a je nerozhodný. Také na své děti, které někdy spí nepokojně, něčeho se děsí. Valentín odpověděl.

Bratr a tetování. Pán Ježíš to vysvětlil takto: „Ať to v žádném případě nedělá. Tetováním se otevře brána pro zlého ducha, kterého se nezbaví. Duše tetovaného člověka se podobá domu, který má stále otevřené dveře. Zloděj se tam dostane, kdykoliv se mu zachce. Tak i jeho duši začne pokoušet a ovládat místo Ducha Svatého zlý duch. Když je to Duch Svatý, lidé to odborně nazývají šestý smysl. Člověk v podvědomí cítí, co je správné a co má udělat, i když logicky nezná všechny důvody, proč tomu tak je. Navenek nevinným tetováním k němu ale nebude promlouvat Duch Svatý, ale zlý duch, který ho bude svádět a navádět na zlé věci. V nedávné minulosti se nechávali tetovat jenom recidivisté. Když jste viděli potetovaného člověka, věděli jste, že jeho domovem je vězení. Takto si zlý duch zavazoval své služebníky, aby mu po celý život věrně sloužili. Takový člověk už neměl šanci se z toho dostat. Nedělali to pro krásu, ani se tím moc nechlubili, protože věděli, že lidé okamžitě poznají, o koho se jedná. Zlý duch prostě využil situaci, že nejsou ve stavu milosti, a namluvil jim, aby natrvalo přijali jeho znamení. Dnes je zákeřnost zlého ducha ještě větší, potřebuje získat a naklonit si co nejvíc mladých lidí. Proto z toho udělal módní vlnu. Je to jednoduše IN, mladí na to skočí a až po čase zjistí, že mají psychické problémy, sklony k agresivitě, promiskuitě, sklony ke zlému. Ani si to v té chvíli nespojí s navenek nevinným tetováním. O tom by jim měli něco říct exorcisté, kteří mají zkušenost s posedlými, ti by jim vysvětlili, co jsou to vstupní brány zlého.

Nepokojný spánek dětí.

Nemusí ji to znepokojoval. Je potřeba si uvědomit, že malé děti jsou smyslově – jakoby pupeční šňůrou – stále propojené s maminkou. Její problémy, starosti a pocity cítí i děti.

Jestliže je neklidná, jsou neklidné i ony, jestliže má strach, cítí strach i ony. Když se doma stane nějaká nepříjemná událost, například hádka rodičů, mají z toho noční můry nebo se bojí, že se stane něco zlého. Proto je důležité vytvářet harmonický a klidný domov bez stresů a nervozity. Všechno je třeba řešit s klidem a pokojem, názorové nesrovnalosti s partnerem si vysvětlit mimo dosah dětí.“

Součástí tohoto mailu byla i Generální zpověď. Pán Ježíš o ní řekl: **„Kdyby se každý takhle zpovídal, nebe by bylo plné!“**

11. 8 .2017

Satan na mě opět začal útočit, a to fyzicky směrem do tváře. Valentín prosil Ježíše, aby mu to zakázal. Ježíš se pootočil dozadu a mávnutím ruky mi poslal další ochranu. Když jsem se zeptala, koho jsem dostala, řekl: **„Barličko, dostala jsi silnou ochranu. Nebuď zvědavá, stačí ti, že ji máš.“**

15. 8. 2017

Ve snu jsem měla vidění. Dva mladí muži se zmocnili 15- až 16leté dívky a odvěkli ji někam na nerušené místo, kde ji chtěli znásilnit. Dívka se velmi bránila a zoufale křičela o pomoc, ale nikdo ji neslyšel. Ve chvíli, kdy se chtěli dopustit tohoto odporného činu, uviděli na její noze medailonek s Pannou Marií uvázaný koženou šňůrkou. V tom okamžiku se jich zmocnil strach a utekli. Najednou jsem slyšela křik nespočetného množství dětí. Byl tak silný, až jsem se z toho probudila, ale křik neustával.

Ježíš můj sen vysvětlil takto: **„Dívka, která byla uchráněna před násilím, byla uchráněna díky Panně Marii. Barličko, tím jsem ti chtěl ukázat, jakou sílu má její ochrana. Křik a nářek, který jsi slyšela, to byl křik žijících dětí, které jsou obětí násilí. Modli se za ně a pros Pannu Marii, aby je schovala pod svůj plášť. Ony nemají medailonky, které by je ochránily.“**

19. 8. 2017

Dnes Pán Ježíš uvedl šest podob milosrdenství, které máme lidem prokazovat:

- 1. Prokazujte jim lásku laskavým a milým přístupem.**
- 2. Pomáhejte jim v nouzi.**
- 3. Služte jim s láskou.**
- 4. Buďte jim dobrým příkladem, hodným následování.**
- 5. Přivádějte je k Bohu.**
- 6. Nepomlouvejte, neosočujte a neposuzujte je.**

Valentín poprosil Pána Ježíše, aby poslal vzkaz rodičům a prarodičům, kteří kupují malým i větším děvčátkům panenky monsterky a panenky zombie.

Pán Ježíš jim vzkázal: „**Je to velmi záludná taktika ďábla, jak si získat duše. Působí na nejzranitelnější duše, to jsou děti. Tyto děti získávají skrze tyto panenky sklony ke zlému. Zlo se pro ně stává samozřejmostí a místo dětí světla se z nich stávají děti tmy. To se u nich silně zakoření už v raném věku a dostat se z toho je téměř nemožné. Odmítají každou svátost a všechny milosti, které by mohly skrze svátosti dostat. Způsobují to nerozumní rodiče, kteří nejsou ve stavu milosti a podceňují působení zlého.**“

20. 8. 2017

Ve snu jsem měla vidění. Šla jsem na svatbu, kde mělo do manželství vstoupit hodně děvčat různých národností. Vdávat jsem se měla i já. Všechny jsme měly tašky a v nich bílé svatební šaty. Každé děvče se zapisovalo do seznamu, do velké knihy, a když přišla řada na mě, přistoupil jeden z organizátorů a poprosil mě, abych vyzvala mladé hosty, aby se přihlásili do mezinárodního gospelového sboru, který pojede do Medžugorje. Všichni jsme byli ve velmi velké hale a všude byl velký zmatek, protože jedna paní přesvědčovala mladá děvčata, aby si s sebou nebrala tašky se svatebními šaty, že ona jim je donese sama. Mnohá děvčata je tam také nechala, dokonce i já, když tu najednou v autobuse,

který mě vzal na svatbu, se mě zmocnil strašný neklid a s pláčem jsem utíkala k řidiči, že nemám tašku a nemám se v čem vdávat. Pochopila jsem totiž, že nás ta paní obelhala. Prosila jsem ho, že i když už jsme ujeli velký kus cesty, ať mi to odpustí a vrátí se se mnou zpátky, abych si tašku vzala. Řidič se na mě usmál a řekl, že to pro mě velmi rád udělá. Když jsme se vrátili, v hale mě čekala starší paní.

U ní stálo jedenáctileté děvčátko, které bylo viditelně postižené. Poprosila mě, abych to děvčátko vzala s sebou na svatbu. Připravila pro ně tašku se šaty, ale ty byly špinavé a otrhané, mně to však nevadilo. Chytila jsem děvčátko za ruku a nastoupily jsme do autobusu. Děvčátko bylo velmi šťastné a celou dobu se usmívalo.

Ježíš mi sen vysvětlil takto: „**Barličko, svatba, to je podobenství o Společenství přátel Eucharistie, kde ženich Ježíš zve na sjednocení s ním. Tašky se svatebními šaty, to je o tom, jak má být každý připravený na vstup do nebeského království, to znamená, že každý má mít vybělené roucho. Paní, která přesvědčovala děvčata, aby tam nechala tašky, to byl sám satan, který namlouvá lidem, že se nemusí připravovat, že to nepotřebují. Muž, který ti přikázal vyzvat mladé lidi, aby se zapsali do gospelového sboru, byl anděl. Také řidič autobusu byl anděl. Pro tebe to znamená, že ty, Barličko, máš získávat duše pro mě. Postižené děvčátko se špinavými šaty znamená, že nemáš dělat žádné výjimky, ale máš přijímat do Společenství všechny, kdo se tam dostat chtějí. A to jsi také udělala. Dělej to tak i nadále.**“

22. 8. 2017

Dnes v noci mi byla ukázána paní, kterou znám. Dívala se z okna svého bytu, a když si mě všimla, v té chvíli se její tvář znetvořila. Byla velmi škaredá a zlostná.

Ježíš řekl: „**Barličko, ukázal jsem ti, jak vypadá duše, která nemá lásku.**“

Dnes jsem byla v jednom nákupním centru. Když jsem vycházela ven, všimla jsem si, že naproti vchodu sedí na invalidním vozíku ubohý člověk a prosí o almužnu.

Přistoupila jsem k němu a mile ho oslovila. Pozvedl oči ke mně a řekl: „Žíznil.“ Vtom jsem slyšela v srdci hlas: **„Když jsem žíznil, dali jste mi pít, když jsem byl hladový, dali jste mi jíst.“** Vrátila jsem se do obchodu a koupila mu minerálku. Dala jsem mu i jídlo a šťastná se vracela domů. Večer Pán Ježíš promluvil: **„Barličko, udělala jsi mi radost.“**

23. 8. 2017

Poprosila jsem Valentína, aby se zeptal Pána Ježíše, jaké škody způsobují rodiče svým dětem tím, že je zapisují do kroužků, kde se praktikuje bojové umění.

Ježíš řekl: **„Bojové umění je pro duši nebezpečné. Je to filozofie, vyznávání jiných božstev. Nerozumní rodiče vystavují skrze tyto bojové praktiky své děti démonům. Z područí těchto démonů je těžké se dostat.“**

26. 8. 2017

Ježíš nás oslovil: **„Valentíne, Barličko, připravte se na cestu do Fatimy. Bude to náročné, ale zvládnete to. Budu vás provázet, i moje Maminka. Budete šťastní, že jste tam byli.“**

28. 8. 2017

Pán Ježíš se ukázal se svatým Augustinem. Augustin byl štíhlý, tmavé pleti s kudrnatými vlasy. Promluvil k manželovi: **„Já jsem dlouhé roky hledal pravdu. Vy ji nemusíte hledat, protože se ji můžete rovnou dozvědět.“**

30. 8. 2017

S Valentínem jsme si povídali, jaké relikvie si můžeme z pouti do Fatimy, Lurd, Garabandalu a La Saletty přivést. Ježíš nás upozornil: **„Ať se vaše pout' nestane sháněním relikvií. Je to dobrá věc, ale nezapomínejte, že jdete především ke mně.“**

31. 8. 2017

Ve snu jsem měla zvláštní vidění. Valentín přicházel z práce domů. Když vešel do bytu, řekl mi, že na schodech u našich dveří sedí jakési děvčátko. Otevřela jsem dveře a podívala se. Sedělo tam asi sedmileté dítě, které bylo mentálně postižené. Když si mě všimlo, usmálo se a přešťastně mi zamávalo oběma ručičkami.

Cítila jsem k tomuto děťátku velkou lásku. Mile jsem se na ně podívala a smutně poznamenala: „To je týrané nechtěné děvčátko, které zemřelo.“ Na to mi manžel řekl: „Ale na schodech sedí chlapeček, který ještě žije, co tam dělá?“ Řekla jsem mu, že i ten chlapeček je týraný a nechtěný. Jak jsme se tak na děti dívali, vtom přiběhla žena, kterou znám, ještě s jednou osobou, která byla celá zamlžená, a chtěly si k děvčátku přisednout. Byla jsem překvapená, že to dítě ji nechtělo k sobě pustit a zoufale se bránilo. Žena se rozzlobila a řekla, že když nemůže sedět u našich dveří, vejde i s tou zamlženou osobou alespoň do našeho záchodu. Tam ale sedělo zamlžené dítě a také ji nechtělo vpustit.

Ježíš mi to vysvětlil: „**Barličko, to děvčátko, které jsi viděla ve snu na vašich schodech, bylo mrtvé týrané dítě. Chlapeček, který také seděl na schodišti, je představitel všech týraných a nechtěných dětí. Zamlžené dítě představuje tisíce takovýchto dětí. Žena, která si chtěla přisednout k děvčátku, představuje ty, kteří vnějším a příliš zbožným projevem jsou představitelé farizejů. Chodí ke mně prosit o milosti pro sebe, ale sami nedokážou projevit lásku jiným. Nemají v sobě lásku. Jsou nelaskaví hlavně k těm lidem, kteří jsou na okraji společnosti, bezdomovcům, ubohým a handicapovaným. Jsou to obílené hroby. Zvenčí krásné, zevnitř červivé. Zamlžená osoba, která byla s touto ženou, je představitelkou tisíců jí podobných. Dávejte si pozor na takové lidi. Nedůvěřujte jim.**“

1. 9. 2017

Dnes v noci mě navštívila duše z očiště a prosila o modlitby. Byla to mladá Indka.

4. 9. 2017

Již od rána jsem slyšela v srdci hlas: „**Jdi ke zpovědi.**“ Překvapilo mě to, protože jsme se s Valentínem chystali jít spolu v sobotu. Ale volání bylo stále silnější. Pak jsem slyšela: „**Dobře se připrav a všechny hříchy si napiš na papír.**“ Tak jsem to i udělala.

Když jsem přišla do kostela, nebylo tam moc lidí, takže jsem se ihned ocitla ve zpovědnici, ale jen co jsem začala vyznávat své hříchy, ďábel začal zuřit. Po celou dobu, co jsem byla uvnitř, škrábal po zpovědnici a nepřestal, dokud jsem nedostala rozhřešení.

Ježíš řekl: „**Barličko, chtěl jsem ti ukázat, jak ďábel zuří, když se lidé dobře zpovídají, a jakou má zlost.**“

5. 9. 2017

Během modlení za duše v očiště mi byla ukázána zemřelá zdravotní sestra, která mi při porodu mého syna zachránila život.

Ježíš mi vzkázal: „**Jsi její dlužnicí, Barličko. Ona pomohla tobě, teď pomoz ty jí. Velmi to potřebuje.**“

6. 9. 2017

Ve snu jsem měla vidění. Byla noc a já jsem se ocitla před velkým chrámem, ke kterému vedlo velké, široké schodiště. Vtom se na schodech objevily ohnivé jazyky.

Ježíš mi to vysvětlil: „**Byla to Fatima, tam dostanete další dary a milosti.**“

7. 9. 2017

V noci ve snu se najednou přede mnou objevili sv. František a sv. Hyacintka. Stáli a dívali se na mě. Když jsem se vzbudila a znovu usnula, děti opět stály přede mnou, ale již u nějaké zvláštní stavby.

Často jsem se budila a znovu usínala, obraz se mi objevoval až do rána. Byly u mě celou noc. Ježíš řekl: „**Fatimské děti už se na vás těší. Těší se, že si s vámi budou moci popovídat.**“

8. 9. 2017

Pán Ježíš promluvil: „**O Fatimě ve Fatimě.**“

Dnes mi volala dcera Majka. Řekla mi, že Viktorka, naše vnučka, jí říkala, že když se v noci probudila, viděla, jak se Ježíšek z obrazu Božího milosrdenství hýbal a zamával jí.

Ježíš řekl: „**To děvčátko mě velmi miluje. I mou Maminku. Upřímně nás miluje jako jen málokdo. Mám s ní velké plány, proto jsem se jí ukázal a požehnal jí.**“

12. 9. 2017

Odjíždíme na pout' do Fatimy.

13. 9. 2017 – La Saletta

Valentín viděl Pannu Marii tak, jak ji většinou vidí, a ne v kroji. Matka Boží promluvila: „**Dětem jsem se zjevila v kroji, protože to bylo pro tu dobu a situaci nevyhnutelné. Maxim a Melánie byly prosté a jednoduché děti, proto byly jejich výpovědi rozporuplné. Zvláště problémová je druhá verze výpovědi Melánie, která neodpovídá v plné míře tomu, co jsem jí řekla. Společenství přátel Eucharistie je spojené s vítězstvím mého Neposkvrněného Srdce. K tomu je potřeba připravit věřící, aby měli mého Syna v srdci. Aby dokázali rozpoznat dobro od zla, protože je velká krize Církve a hlásají se v ní už i bludy. Je už jen na svobodné vůli člověka, kterou můj Syn nikomu nebere, jak se rozhodne.**“

15. 9. 2017

Byli jsme v nádherném chrámu u Černé Madony na Montserratu.

16. 9. 2017 – Fatima

S Valentínem jsme se procházeli mezi starou a novou bazilikou a mnohé věci se nám vůbec nelíbily. Přiznám se, že z některých věcí jsme byli doslova znechuceni. Nelíbily se nám malby ani kříž. Vešli jsme opět do chrámu, abychom navštívili našeho Pána a potěšili ho.

Ježíš promluvil: „Nelíbí se vám to, co? Není to voda na mlýn pro vaše konzervativní myšlení. Ale to je všechno jen obal. Já jsem stále stejný, teď i před 2000 lety. Lidé si přizpůsobují obal podle doby, ve které žijí. Nikdy na to nehleďte. Soustřed'te se vždy jenom na jádro, na mě. Nechodíte za mnou, abyste měli dobré pocity z atmosféry a ze vzhledu, ale abyste se setkali se mnou. Je to jako s bonboniérrou. Krásný obal ještě neznamená dobrý obsah. Vzpomeňte si. Byli jste v krásném přepychovém chrámu a nenašli jste svatostánek. Stále vám říkám, že ne vše, co vypadá dobře, je dobré, a ne vše, co vypadá zle, je zlé. Soustřed'te se jenom na mě. Nedejte se rušit okolím, jestli je hezké a podle vašeho vkusu, nebo je ošklivé či moderní, na tom vůbec nezáleží. Valentíne, Barličko, tady ve Fatimě dostanete dary a milosti. Jaké, to poznáte.“

17. 9. 2017

Byli jsme se pomodlit u hrobů fatimských vizionářů. Děti byly velmi šťastné. Valentín mi řekl, že i Lucie byla jako dítě. Děkovaly nám, že jsme si je vybrali za patrony a že jsme do Fatimy přijeli. Slíbily, že nám budou pomáhat.

19. 9. 2017

Navštívili jsme Garabandal a večer jsme dorazili do Lurd. Když jsme se uložili ke spánku, uviděla jsem světlo, jaké je u svatostánku.

20. 9. 2017

Ježíš řekl: „**To světlo rozsvítil anděl. Takto vás přivítal.**“

U svatostánku Panna Maria dodala: „**Dary a milosti nedostáváte zadarmo. Musíte je zaplatit utrpením.**“

Panna Maria stojí u každého svatostánku spolu s Pánem Ježíšem.

21. 9. 2017

Ježíš řekl: „**Doma vás čekají překvapení.**“

29. 9. 2017

V noci mě zasáhla neznámá bolest. Bolela mě žebra, a to tak, že jsem cítila každé z nich. Při té bolesti jsem na chvíli znehybněla.

Ježíš mi vzkázal: „**Barličko, ta bolest znamená malou spoluúčast na mém utrpení.**“

1. 10. 2017

V noci jsem pocítila neznámou bolest bederních kostí. Opět jsem se nemohla pohnout.

Pán Ježíš řekl: „**Na pout' do Fatimy a Lurd jsem vás poslal, abyste přinesli oběti a získali poznání. Dostali jste tam velké milosti a dary. Postupně je poznáte, ale teď dávám největší milosti v tomto chrámě na Furči. Ten jsem si vybral pro své dílo. Není tady co obdivovat. Nejsou tu žádná umělecká díla. Tento chrám je mezi ostatními chrámy a bazilikami jako chudobná jeskyňka, ve které jsem se narodil. Tady budu dělat zázraky, tady budu rozdávat milosti, z tohoto mého sloupu bez ozdob a beze všeho.**“

4. 10. 2017

Ve snu jsem měla vidění. Slyšela jsem hlas, který zvolal: „**Titus Zeman**“ a uviděla jsem jeho tvář. Pak se mi začaly promítat fotografie, na kterých byly zachyceny útržky z jeho života. Hlas opět zvolal: „**Titus Zeman**“ a dál se mi promítal jeho život na fotografiích. Byly různé a bylo jich hodně.

Na některých byli jeho rodiče, na jiných byla celá jeho rodina, na některých bylo vyjeveno, jak byl mučený. Pak jsem uslyšela hlas: „*Měl rád osm děvčátek, a vždy když je navštívil, donesl jim bonbony.*“

Ježíš můj sen vysvětlil takto: „**Na Slovensku se k vám hlásí svatý. Bude vás podporovat a orodovat za vás. Osm děvčátek, to je osm řeholních sestřiček salesiánek, které se k němu obracely, modlily a prosily ho o pomoc.**“

9. 10. 2017

Z poutě do Fatimy jsme přivezli vnoučatům různé malé sošky Panny Marie. Naše vnučka Viktorka, které jsou jen čtyři a půl roku, mi dnes řekla: „Babi, já mám živé sošky Panny Marie. Medžugorská mi mává pláštíkem, Lurdská otáčí hlavou ze strany na stranu a La Salettská pláče červené slzy. Babi, ty slzy jsou opravdu červené!!!“

Ježíš nám řekl: „**Vaše vnučka Viktorka má pravá zjevení. To, že vidí mávat pláštěm Medžugorskou sošku Panny Marie, znamená, že má k mé Mamince do Medžugorje stále jezdit. Ona je dítě mé Maminky. Takto ji přivolává k sobě, protože se tam zjevuje. Lurdská tím, že kroučí hlavou, naznačuje, že Viktorka do Lurd jezdit nemusí. To znamená ne, protože tam se už nezjevuje. Viktorka skutečně viděla, jak soška La Salettské Panny Marie pláče krvavé slzy, protože to, oč prosila v La Salettě, se vůbec nesplnilo, naopak je to ještě horší.**“

Dnes jsme zažili další překvapení, tak jak nám Pán Ježíš slíbil. Naše dcera Majka je těhotná.

10. 10. 2017

Chtěla jsem vědět, jaké dary a milosti jsme dostali ve Fatimě. Pán Ježíš mi vzkázal: „**Barličko, chtěla jsi vědět, jak je to s dary a milostmi, které jste dostali ve Fatimě. Řeknu ti to. Valentín dostal dary a milosti, které jsi nedostala ty, a ty jsi dostala dary a milosti, které zase nedostal on. Takže se vzájemně doplňujete a vytváříte celek, jaký z vás potřebuji mít. O jaké dary a milosti jde, to postupně poznáte.**“

16. 10. 2017

Vždy když se v noci modlím, otočím se na posteli k obrazu, na kterém je Tvář Ježíše Krista. Právě jsem v duchu odříkávala růženec, když jsem se najednou ocitla ve zvláštním stavu. Nebyl to ani spánek, ani bdění. Neumím to přesně pojmenovat. Na místě, kde visí obraz, již visel jiný, mnohem větší, a na něm majestátně sedící Ježíš na trůně. Obraz byl v krásném, širokém, zlatem zdobeném rámu, ze kterého vycházela obrovská záře.

Pán Ježíš měl na Tváři zlatou masku a z celého obrazu, především z jeho Tváře, vycházelo světlo silnější než slunce. Ta záře se šířila směrem ke mně, a když už byla blízko mě, obepnula mě kolem hrudníku a ramen a já jsem v té chvíli zažila překrásný pocit blaženosti, který neumím popsat. Byl to pro mě dosud nepoznaný pocit a já jsem poznala, že ke mně přišel Bůh. To se ještě jednou opakovalo a obraz i záře zmizely. Ten pocit byl tak úžasný, že jsem z hloubky srdce začala volat: „Neodcházej Ježíši, prosím tě, vrať se, ještě jednou tě chci vidět.“ V té chvíli mě v pokoji oslnilo tak silné světlo, jaké jsem nečekala. Tvář Pána Ježíše, i když na ní měl masku, zářila tak silně, že se to nedá popsat. V tom momentě, kdy mě záře znovu obepnula, jsem dostala poznání, že mě objala Láska.

Ráno u svatostánku Ježíš řekl: **„Barličko, objala tě moje Láska, protože jsi má milovaná dcera. Valentínovi se ukazují v lidské podobě, tobě jsem se ukázal v Boží slávě. Měl jsem na Tváři masku, protože moji oslavenou Tvář nemůže vidět nikdo na zemi, jenom v nebi. Předávej tuto lásku dál.“**

19. 10. 2017

Ježíš promluvil: **„Trpělivost, trpělivost, trpělivost. Tomu tě chci, Valentíne, naučit. Navenek jsi trpělivý, ale ve svém nitru nejsi. Chci, aby i tvé nitro bylo trpělivé. Abys mi zcela důvěřoval, aby tvé nitro i vnějšek byly sjednocené.“**

29. 10. 2017

Odpoledne jsme byli na hrobech. Pomodlili jsme se i u kříže, kde lidé zapalují svíčky nenarozeným dítětem. Najednou Valentín uslyšel nespočetné množství dětí. Křičely: „**Děkujeme, rodiče, čekáme vás v nebi.**“ Valentín se zeptal: „Kolik je vás? Slyším tak velký počet dětí. Jsou vás miliony?“ Děti zvolaly: „**Ne, jsou nás dvě miliardy.**“

30. 10. 2017

Valentín je velmi smutný z toho, že někteří lidé ze Společenství přátel Eucharistie, i když mají kousek Ježíšova Srdce, se chovají egoisticky. Pán Ježíš to vysvětlil: „**To proto se tak chovají, protože do Společenství nevstoupili kvůli mně a kvůli tomu, že mě chtějí následovat, ale kvůli sobě. Mají kamenné srdce. Ale živá voda, která v nich vytryskla, se rozlila po kameni, postupně ho eroduje a rozechřívá. Ale bude to trvat dlouho.**“

3. 11. 2017

Dnes se ukázal Pán Ježíš Valentínovi s trnovou korunou a až po chvíli jako eucharistický. Valentín se ptal: „Proč tě vidím, Ježíši, s trnovou korunou?“ Ježíš řekl: „**Trpím kvůli tomu, co se děje ve světě.**“

4. 11. 2017

Chtěla jsem vědět, jak žijí dětičky v nebi. Ježíš mi to vysvětlil: „**Dětičky se chovají jako dětičky, s tím rozdílem, že se všechny mají rády, nedělají si nic zlého, nebijí se, hrají si a skotačí jako dětičky.**“

5. 11. 2017

Dnes mi volala dcera Majka a pověděla mi, jaký měla sen a co v něm viděla: „Na obloze letěl v jedné řadě větší počet d'áblů, kteří měli na ocasech kopí jako žihadla. Vtom uviděla číslo 24. Všichni letěli jedním směrem, a to ze severu na jih. Najednou začal měsíc obrovskou rychlostí padat na zem a těsně nad ní se zastavil.“

Potom velkou rychlostí s poskakováním také letěl ze severu na jih a nakonec se vrátil na původní místo na obloze, kde se na chvíli změnil na Eucharistii. Ďáblové znovu letěli a přiblížili se až úplně k dceři, přičemž se jí výsměšně dívali do tváře a pokračovali ve směru ze severu na jih.“

6. 11. 2017

Pán Ježíš vysvětlil její sen takto: „Ďáblové postupují ze severu na jih, protože na severu už katolickou Církev a Eucharistii zničili. Číslo 24 znamená, že ďáblové pracují bez přestávky 24 hodin denně. O vaší dceři Majce vědí, že je vaší pokračovatelkou, že je, Valentíne, tvoji následovnicí, která bude dostávat poznání. Mají z ní zábavu, že taková slabá žena jde bojovat proti nim.

Měsíc je Boží zásah, Bůh chtěl ukázat svou sílu, jak je zničí skrze Eucharistii. Vybral si na to navenek slabé, ale nebojte se. Bůh stojí za vámi.“

12. 11. 2017

Ve snu jsem měla vidění. Viděla jsem koně, jak po kamenité a hrbolaté cestě vláčejí bezvládné tělo mladého kněze oblečeného v hnědém rouchu, a muže v černém, který tomu bezcitně přihlíží. Pak jsem viděla jiného mladého kněze v bílém rouchu, jak umučený a únavou zničený nese na svých ramenou jakési těžké břemeno, ale nebylo mi ukázáno jaké, protože to břemeno bylo černé. Černý byl i muž, který na něho pokřikoval a strkal ho dopředu. Bylo to strašné.

13. 11. 2017

Ježíš mi to vysvětlil: „Viděla jsi mučení kněží na Blízkém východě. To se děje ještě i v dnešní době.“

14. 11. 2017

Když jsem se přes den modlila, najednou se přede mnou na chvíli zjevil Slavko Barbarič. Ježíš řekl: **„Byl ti poděkovat za květiny, které mu nosíte na hrob. Je rád, že jezdíte do Medžugorje. A že jste si to místo plné milostí tak oblíbili. Bude vám pomáhat.“**

19. 11. 2017

Dnes mi byl při mši svaté ukázán hřích, velký hřích dvou mladých mužů a podpora a tolerance jejich matek. Když jsem se ptala, co bude s těmito matkami, Pán Ježíš mi po Valentínovi vzkázal: **„Jejich matky se z toho budou zodpovídat a jsou spoluúčastné na tomto hříchu, jako by ho páchaly ony.“**

Pokaždé když přijde nějaká duše prosit o pomoc, hned se za ni modlím. Přidám její jméno do růžence k Svatým ranám, který se modlím za duše v očistci, které mě prosí o modlitby, a za některé duše dle vnuknutí udělám růžencovou nověnu, vyzpovídám se, pomodlím se dobrovolné pokání ke Svatým ranám a prosím Pána Ježíše o jejich vysvobození z místa muk. Takhle jsem to udělala i teď, když za mnou přišla duše, která řekla, že jako velmi mladá spadla ze žebříku a zemřela. Před Pána předstoupila nepřipravená, a tak je v očistci již téměř 130 let.

Ježíš promluvil: **„Je krásné, Barličko, jak se obětuješ za duši, na kterou si nikdo nevzpomene.“**

Máme nového jáhna. Pán Ježíš ho vysoko vyzdvihl. Řekl: **„Jednou z něho bude velmi dobrý kněz. Je velmi zbožný a má velmi dobrá a poučná kázání.“**

Již delší dobu mě bolí záda. Mám pocit, jako bych do nich měla něco zapíchnutého. Někdy jsou bolesti silnější, někdy slabší a někdy mě od bolesti bolí až srdce. Ptala jsem se, co je to, Ježíši? Ježíš mi vzkázal: **„To je moje skrytá rána. Barličko, snášej ji a přijímej s láskou.“**

25. 11. 2017

Když jsem se modlila, najednou přede mnou stálo roztomilé děvčátko. Mělo volné šatičky, dlouhé rozpuštěné vlásky a na hlavě věneček ze živých květů. Mohly mu být 3 až 4 roky. Mile se na mě podívalo a obraz zmizel.

Ježíš pravil: **„Byla to svatá Kateřina Alexandrijská. Přihlásila se ti jako patronka a ukázala se ti jako malé dítě, protože zachraňuješ duše těch nejslabších, nechtěných, nejzranitelnějších a odvržených.“**

Jelikož koncem listopadu odcházíme na pozvání jednoho kněze, který nám připravil setkání s mládeží, Pán Ježíš nám přikázal, abychom na mši svatou přinesli růženec, který mám tomuto knězi odevzdat, protože ho chce speciálně požehnat. Řekl, že to má být růženec, který jsme koupili v Garabandalu, s relikvií polibku Panny Marie.

26. 11. 2017

Dnes byl Pán Ježíš oblečený jako král. Tunika byla bílá, na ní měl pelerínu světle modré barvy, lemovanou zlatem a sepnutou zlatou sponou. Na hlavě měl zlatou korunu, vysokou asi deset centimetrů. Takhle mi popsal Ježíše Valentín. Růženec, který jsme měli přinést, jsme položili před sebe na lavici. Ježíš se sklonil a políbil ho se slovy: **„Připojuji svůj polibek k polibku mé Maminky pro mého milovaného syna a žehnám jeho dárčům i těm, kdo se na něm budou modlit.“**

6. 12. 2017

Ve snu jsem měla vidění. Šla jsem na svaté přijímání. Přede mnou kráčela žena, která vypadala velmi zbožně. Když jí chtěl jáhen podat hostii, spadla mu na zem, takže jí musel podat jinou. Když žena odstoupila, jáhen mi prstem ukázal na hostii. Podívala jsem se na dlažbu a zůstala jsem zhrozená. Na hostii byla černá díra. Ježíš řekl: **„Barličko, ukázal jsem ti, jak hřích zraňuje mé Tělo a co mi způsobuje nehodné přijímání.“**

10. 12. 2017

Ráno jsem si uvědomila, že rána na zádech mě nebolí, a ani v místě, kde mě doteď nejvíc bolela, už nic necítím. Vůbec nic. Velmi jsem se vylekala a začala jsem plakat, že jsem ji ztratila. Cítila jsem velkou duševní bolest, která byla větší než bolest samotné rány. Plakala jsem, že jsem asi zranila Pána Ježíše a že si ji nezasloužím. Prosila jsem ho, aby mi odpustil a vrátil mi ji zpátky, že chci z lásky k němu trpět.

Ježíš mi vzkázal: „**Ničím jsi mě nezranila. O ránu jsi nepřišla. Máš ji na zádech. Je to rána po bodnutí. To zlý ti namluvil, že jsem ti ji vzal. To, že jsi necítila bolest, jsem rozhodl já. Já rozhoduji, kdy tě bude bolet a jak tě bude bolet. Někdy ji nebudeš cítit vůbec. Zapamatuj si, Barličko, všechny pochybnosti jsou od zlého.**“

13. 12. 2017

Během modlení jsem najednou viděla velké starobylé město a pak obraz zmizel. Poprosila jsem Valentína, aby se zeptal Pána Ježíše, co je to za město a proč jsem ho viděla. Ježíš řekl: „**Barličko, až to město uvidíš, poznáš ho. Dostaneš tam hodně milostí.**“

15. 12. 2017

Ránu na zádech opět cítím. Velmi jsem toužila vědět, jaká je to rána a čím byla způsobena.

16. 12. 2017

Ježíš řekl: „**Rána je po biči, na kterém byly kovové hroty. Jsi zasažena jedním takovým hrotem.**“

17. 12. 2017

Probudila jsem se z hrozného snu. Byl následující: Šla jsem na návštěvu. Jak jsem se procházela po ulicích, potkala jsem lidi, kteří kráčeli na nějakou pout'. Přidala jsem se k nim, a když jsem došla na místo, kde měla být velká slavnost, postavila jsem se do řady ke svatě zpovědi.

Vtom přišly dvě protestantské kněžky a tvrdily, že jim kněží přikázali, aby zpovídaly místo nich. Velmi jsem se tomu podivila a hned jsem upozornila lidi, že tady není něco v pořádku. Jedna z knězek mě slyšela a začala lidem vysvětlovat, že vše je tak, jak má být, aby pokojně přistupovali ke svátosti smíření. A lidé se i zpovídali. I já jsem šla, ale celou dobu jsem z toho měla špatný pocit a cítila jsem velký nepokoj. Cítila jsem, ba dokonce jsem si začala silně uvědomovat, že ty kněžky lžou. Když jsem klečela, řekla jsem Ježíšovi: „Pane, já se zpovídám tobě, a ne té protestantské kněžce. Odpusť mi, že jsem u ní, ale žádný kněz tady skutečně není.“ Vtom jsem si všimla, že jeden přichází a za ním jdou lidé. Vstala jsem a utíkala do řady, která se již vytvářela. Volala jsem i na ty, kdo stáli v řadě k protestantkám, ale vůbec mě neposlouchali. Řada už byla poměrně dlouhá, když jsem do ní přeběhla, proto jsem poprosila věřící, jestli by mě nepustili dopředu, protože cestuji na jednu důležitou návštěvu a za chvíli mi jede vlak. Někteří si mě vůbec nevšímali, někteří se zlobili. Takže jsem se postavila na konec řady. Celou tu dobu jsem přemítala o svých hříších a o tom, že je musím za každou cenu vyznat. Když už byli přede mnou jenom dva lidé, prosila jsem znovu, ale oni mě ignorovali. Najednou kněz vstal a odešel. Ty dva ještě vyzpovídal, ale mě už ne. Smutně jsem se dívala, kam jde, a rozběhla se za ním. Vešla jsem do nějaké velké jídelny, kde lidé již obědvali. I kněz právě jedl. Rozběhla jsem se k němu a prosila ho o svátost smíření. Všichni se na mě pohoršeně dívali, jaká jsem drzá. Že vyrušuji duchovního při jídle, ale mně to nevadilo. Kněz se na mě usmál a vyhověl mi. Byla jsem šťastná, že jsem ve stavu milosti.

Po svaté zpovědi jsem pokračovala v cestě na návštěvu. Vystoupila jsem v jedné vesnici, kterou znám, a jak jsem tak šla po chodníku, potkala jsem tři ženy, které mi začaly vyprávět, co se tam událo. Že jedna paní, kterou znám, si změnila příjmení, protože nechtěla mít jméno po rodičích, a že jeden chlapec, kterého také znám, má dětské tělo a hlavu dospělého. Pak mi byly ukázány dvě mně známé mladé ženy, se kterými jsem si začala povídat. Jedna mě vůbec neposlouchala a ta druhá si během našeho rozhovoru neustále obnažovala tělo. Když jsem ji upozornila, aby s tím přestala, začala se smát, proč prý mi to vadí, když jí to nevadí. Znechucena

jsem od nich odešla a pokračovala v cestě. Najednou jsem se ocitla v domě, kam jsem byla pozvána. Bylo tam hodně lidí. Když mě uviděla žena, kterou také znám a která mě již čekala, změnila se v tu chvíli na zlostnou a začala na mě křičet. Přítomným začala říkat samé lživé věci, takže nakonec měli na mě všichni velkou zlost. Velmi mě to vše zraňovalo, a proto jsem chtěla z tohoto místa co nejdřív odejít, ale nevěděla jsem jak, jelikož byla již noc. Prosila jsem tu ženu, jestli by mi nepomohla, že chci odejít, že se necítím dobře a chci domů. Ona mi nabídla auto, ať si jedu. Dala mi ho ale rozbité, totálně nepoužitelné, a tak jsem vyšla z domu a prosila lidi, co tam stáli, aby se mi podívali na internetu na odjezdy vlaků nebo autobusů, ale nepomohli mi. Pak jsem viděla širokou dálnici. Ve chvíli, kdy jsem byla uprostřed noci tak opuštěná, najednou se přede mnou začal vynořovat velký houf d'áblů. Každý byl odpořně jiný a každý letěl s velkým smíchem rovnou na mě. Všichni se mi vysmívali rovnou do tváře. V té hrůze jsem otevřela oči a zjistila jsem, že nevidím, že jsem ztratila ostrost, že se dívám jakoby skrze nějakou mlhu. Vzbudila jsem i Valentína a řekla mu, co se mi stalo, že nevidím. Ostrost se mi vrátila až na mši svatě.

Pán Ježíš vysvětlil můj sen takto: „**Barličko, skrze tváře tvých známých ti d'ábové ukázali, jakou mají moc a jak působí na lidi ve světě. Knězky představují sekty, které odvádějí lidi od učení pravé Církve a zlehčují hříchy. Lidé, kteří zůstali stát v řadě ke kněžkám, to jsou ti, co do sekt vstupují. Žena, která si změnila příjmení, představuje ty, kteří nemají úctu ke svým rodičům a předkům a kteří se stydí za své kořeny. Dítě s hlavou dospělého zase představuje děti, které páchají hříchy dospělých. Pijí, kouří, dívají se na porno, dopouštějí se smilstva, berou drogy, celé dny sedí u Facebooku... a chtějí být jako dospělí. Ty dvě ženy, se kterými sis povídala, představují všechna neposlušná a nemravná děvčata a ženy, které se starají jenom o svá těla a krásu. Neslušně a nemravně se oblékají, odhalují těla a svádějí muže. Ta, co se obnažovala, představuje děvčata, která se dopouštějí hříchu smilství a vůbec jim to nevadí. Lidé, kteří ti nechtěli pomoci, jsou lidé z katolické Církve, bez lásky, bez soucitu, bezohlední, bez**

ochoty pomoci. Porouchané auto představuje dary, které lidé darují s nelaskavým srdcem. Jsou to pro ně většinou nepotřebné věci, kterých se zbavují. Žena, která když jsi ji navštívila, o tobě říkala samé nepravdy, představuje hříchy pomlouvání a osočování, ke kterým navádějí lidi zlí duchové. Dálnice, kterou jsi viděla, to je ta krásná, široká cesta, po které – když ji člověk vidí – má chuť se rozběhnout. To je ta dálnice, na kterou lákají zlí duchové.

Barličko, přišla jsi na chvíli o zrak. To ti d'áblové chtěli ukázat, jakou mají moc, že dokážou poškodit i zdraví člověka. Nakonec se ti všichni ukázali a vysmáli se ti, protože se jim daří a ty jsi pro ně jenom takové nic.“

Dnes má být v Piešťanech pochod čertů, tzv. krampus show.

18. 12. 2017

Když jsem se ptala Pána Ježíše na Piešťany, odpověděl: „**Město místo mě oslavilo satana a jeho přívržence a dalo mu moc. Uvidí, co udělali! Všichni, kdo se oslavy satana zúčastnili, ti všichni mu dali moc nad sebou.**“

Potom ještě dodal: „**Proč lidi padají do hříchů? Každý člověk v sobě má Ezaua. Nikdo nebyl a není od něho osvobozen. Proto nikdy neříkejte, já to dokážu, já to zvládnou, ale říkejte: Pane Bože, dej mi sílu, abych to s tvou pomocí dokázal a zvládl, protože bez Boží milosti a bez Boží pomoci člověk nedokáže nic!**“

19. 12. 2017

Během spánku jsem se najednou ocitla v jakési vesničce v horách. Byla to zvláštní vesnička. Bydlela jsem v malé chudobné chaloupce, ve které byla jenom jedna místnost s malými kamny a záchod. Měla malé okénko, přes které jsem se dívala ven. V té chaloupce jsem žila s asi čtyřletým děvčátkem a ještě mladším chlapečkem. Vařila jsem jim, starala se o ně, chlapečka jsem učila první slova a měli jsme se všichni rádi.

Jednou mi děvčátko řeklo: „A budeme to tady mít pěkné?“ Pohládila jsem ji po tvářičce a řekla: „Samozřejmě, miláčku, že to tady budeme mít pěkné. Nakreslíme si tu samé hezké obrázky a hned nám bude veseleji.“ A začala jsem po zdech kreslit samé domečky, stromečky, sluníčko i květinčky, všechno v pastelových barvách. Děvčátko se moc radovalo a pozorně mě sledovalo, jak maluji. Pak jsem vyšla ven a dívala se, jak bych zkrášlila zahrádku, kterou jsme měli u domečku. Byla v dost ubohém stavu. Řekla jsem si, že tady vysadím samé krásné květiny, aby si dětičky měly kde hrát a byly šťastné. Jak jsem tak přemýšlela, podívala jsem se na zem a spatřila jakýsi stočený pás. Narovнала jsem ho a radostí jsem se mohla zbláznit. Byl dlouhý asi čtyři metry a vysoký asi meter. Byly na něm namalované domečky, stromečky a jiné roztomilé obrázky, a co je nejpodstatnější, banner byl jako nový. Potěšilo mě, že mám pro děti překvapení a že budou mít radost. Najdu pro něj hezké místo v chaloupce, ať se děti radují, ať jsou šťastné. Jak jsem se tak dívala na tu malbu a přemýšlela o ní, přiběhla ke mně skupinka rozesmátých mladých děvčat. Jedno z nich mi řeklo: „Ty tady taky bydlíš? I my tady bydlíme, budeme tvé přítelkyně. I když je tu taková chudoba, jsme zde velmi šťastné. Bude nám spolu veselo. I ty budeš šťastná.“

Ježíš mi vysvětlil můj sen: **„Barličko, chaloupka, ve které jsi bydlela, je tvé srdce. Ty dvě děti představují všechny dětičky, které máš tak ráda a kterým se tolik věnuješ. Banner, to je ta tvá láska, kterou k nim chováš. Skupinka mladých děvčat, to jsou panny, které představují krevní oběh tvého srdce. Vyživuje tvé srdce a dává mu velkou sílu.“**

21. 12. 2017

V mládí jsem pracovala na onkologii jako radiologická laborantka. Moje nadřízená mi velmi ubližovala a neustále mě ponižovala. Dnes za mnou ve snu přišla její duše. Byla jsem v jakési místnosti, když najednou vešla přes dveře a prosila mě o jídlo. Měla jsem z ní upřímnou radost. Hned jsem ji posadila za stůl a připravila jí plný talíř jídla, které ale potřebovalo ohřát.

Vložila jsem ho do mikrovlnné trouby a najednou se začalo scvrkávat. Šéfka mezitím odešla, a když se vrátila, na talíři už bylo všechno studené, takže jídlo bylo nutné znovu ohřát. Udělala jsem to, ale zase se scvrklo, až nakonec z něho nezůstalo téměř nic. Zoufale začala křičet: „Už ho tolik neohřívajte, nebo mi nic nezůstane.“

Ježíš řekl: „**Barličko, tvá bývalá šéfka tě přišla prosit o modlitby a o odpuštění. Odpuť jí, ale nemodli se, protože ty modlitby budou zbytečné, tak jako jídlo. Své tresty si musí odpýkat bez pomoci sama.**“

22. 12. 2017

Ježíš dnes promluvil:

**„Kdo mě hledá, ten mě najde.
Kdo mě čeká, ten se dočká.
Kdo se raduje, toho štěstím obdaruji.
Kdo je smutný, toho potěším.
Kdo miluje, ten se ke mně přibližuje.
Kdo mi důvěřuje, toho nezklamu.“**

23. 12. 2017

Měla jsem takovýto sen. Viděla jsem manželský pár, který znám. Oba manželé ještě žijí. Potkala jsem se s nimi na úzkých točitých schodech. My jsme s Valentínem vystupovali nahoru, oni scházeli dolů. Muž mě oslovil, ale žena ne. Ignorovala mě. Postřehla jsem, že měla na hlavě zvláště šedivé vlasy, jako helmu. Muž řekl, že žena má rakovinu a že mají samé problémy. Rozloučili jsme se a každý z nás pokračoval po schodišti svým směrem.

Ježíš řekl: „**Rakovina ženy, to je zobrazený stav její duše. Vlasy jako helma, to je její pýcha a neschopnost odpustit. Vy jdete směrem nahoru, k nebeskému království, a oni dolů.**“

Valentín se zeptal: „Ježíši, chceme jim pomoci. Dá se jim pomoci?“

Ježíš řekl: „**Ne.**“

Dnes mě navštívily mnišky z očiště, kterým mám pomoci.

Rok 2018

2. 1. 2018

Pán Ježíš nám a všem členům Společenství přátel Eucharistie udělil požehnání, které nás bude provázet po celý rok. Panna Maria řekla, že nám bude pomáhat, a také všem členům Společenství.

4. 1. 2018

Dnes mi moje vnučka Viktorka řekla: „Babi, soška Panny Marie Lurdské si už se mnou i povídá a řekla mi tři tajemství, která nesmím prozradit nikomu, jen tobě a dědečkovi.“ Všechna tři byla stejná, jen mi je vždy řekla jiným způsobem. Když je vyslovila, v tom okamžiku jsem ve svém srdci pocítila radost, ale i bolest. Večer u svatostánku se Valentín zeptal Panny Marie, jestli je pravda, co nám říkala naše vnučka. Matka Boží se usmála a přikývla, že ano.

Ježíš řekl: „**Vše, co vám Viktorka říká, je pravda. Ona je dítě mé Maminky. Vzpomeň si, jak ti ji přinesla ve svém náručí ještě před jejím početím. Viktorka je součástí mého díla.**“

5. 1. 2018

Vzbudila jsem se kvůli nesnesitelné bolesti hlavy a k tomu se přidružily problémy s trávením, bolesti kloubů a rána na zádech. Trvalo to až do večera. Utrpení bylo velké, takže jsem nebyla schopna zúčastnit se mše svaté ani ráno, ani večer.

6. 1. 2018

Pán Ježíš mi vzkázal: „Barličko, své utrpení vždy obětuj za obrácení konkrétního hříšníka nebo za uzdravení konkrétního člověka. Teď si přeji, abys všechno své utrpení tohoto roku obětovala za obrácení muže z vašeho blízkého okolí (řekl jméno) a za uzdravení jeho syna. Za jeho obrácení obětuj všechny mše svaté, kterých se letos zúčastníš.“

7. 1. 2018

Ježíš promluvil: „Valentíne, Barličko, život tady na zemi je jenom taková krátká epizoda. Důležitý je život věčný. Cesta, kterou jdete, je cesta kříže. Vaše srdce probodne meč bolesti, tak jako probodl Srdce mé Maminky. Ale já vám dám sílu a milost to vše překonat. Já vám dám sílu to vše zvládnout. Já vás nikdy neopustím!“

Již delší čas mi Viktorka vypráví, že chce brášku, který se bude jmenovat Ignác. To samé říká i svým rodičům. Poprosila jsem Valentína, aby se zeptal Pána Ježíše, co to znamená, vždyť to dítě nemluví o ničem jiném, než o tom, jak se bude starat o svého sourozence Ignáce, a o jiném jmeně nechce ani slyšet.

Ježíš řekl: „Pro své dílo potřebuji takové lidi, jako byl ve středověku Ignác z Loyoly. Viktorka si nevymýšlí. Je vedena Duchem Svatým. Majčin synáček potřebuje patrona, jako je sv. Ignác.“

8. 1. 2018

S Pánem Ježíšem přišel i bl. Titus Zeman. Řekl: „*Jsem št'astný, že takové dílo vzejde ze Slovenska a že toho můžu být účastný, protože jste si mě vyvolili za patrona. Jsem hrdý, že jsem Slovák. Budu vás stále všude provázet.*“

9. 1. 2018

Často potkávám svoji kolegyni, která se vždy když mě vidí, chová, jako by mě nepoznala. Trápí mě to, protože jsem jí nijak neublížila, spíše naopak, chtěla jsem ji uchránit od spáchání těžkého hříchu. Dozvěděla jsem se, že jí tragicky zahynul dvacetiletý syn, což ji velmi bolestně zasáhlo. Byl šikovný a studoval na vysoké škole. Utopil se.

Ježíš řekl: „**Nerada tě vidí, Barličko, ty jsi hlas jejího svědomí. Vždy když tě vidí, vynoří se jí před očima těžký hřích, kterého se dopustila ve svém mládí. Zabíla své ještě nenarozené dítě, i když jsi ji prosila, aby to nedělala. Bojovala jsi o to dítě jako lvice, ale ona tě neposlechla. Vzpomeň si, jak o to dítě bojoval i jeho nastávající otec, ale ona myslela jenom na sebe. Já jsem jí daroval dítě a ona mi ho vrátila. Dal jsem jí i další, ale protože žádný takový hřích nezůstane nepotrestán, já jsem jí dítě dal, já jsem jí dítě vzal.**“

10. 1. 2018

Moje utrpení je stále větší a větší. Ježíš mi vzkázal: „**Barličko, když máš obětovat utrpení, musíš také trpět.**“

16. 1. 2018

Dnes jsme přišli do kostela s naší vnučkou Viktorkou. Panna Maria řekla: „**Toto je moje milované děťátko. Radujte se z něho. I druhé dítě, které očekává vaše dcera Majka, je mé dítě.**“

17. 1. 2018

Ve snu jsem najednou uviděla člověka se znetvořenou tváří. Měl hrozný pohled a znetvořená ústa velká přes půlku tváře. Ústa byla otevřená, takže jsem viděla, že jsou uvnitř černá. Rty byly oteklé, a to až tak, že dominovaly celému vzezření. Ten člověk byl odpuzující a pohled na něho znepokojující. Celé to bylo strašné.

Ježíš řekl: „**Nebyl to člověk, ale duše hříšného člověka. Duše tak skutečně vypadá.**“

18. 1. 2018

Dnes mi Viktorka řekla: „Babi, teď si se mnou povídá soška Panny Marie Medžugorské a řekla mi krásné věci. Vyprávěla mi, jak krásně je v nebeském království a že mě tam vezme, až mi bude sedm let, na mé narozeniny, a že mi to všechno ukáže. Řekla mi, že svůj svátek neoslavím tady na zemi, ale v nebi, kde mě budou čekat všechny dětičky, které tam už jsou.“ Zeptala jsem se jí: „Viktorko, a jak se tam dostaneš? Řekla ti to Panna Maria?“ Hned mi začala vysvětlovat, že kromě nás má pozvat všechny své bratrance a sestřenky s rodiči, aby nás vzala s sebou do kočáru, který pro ni přijede, aby nám všem ukázala vesmír a abychom se s ní všichni radovali.

Dále pokračovala: „Panna Maria mi říkala, že mé tělíčko se zvedne a bude stát na obláčku, který budou držet andílci, a že to všichni uvidíte. Že nebude hrobeček, ani truhlička, i tělíčko zůstane. Pak přijede na naši zahradu kočár tažený koníky. Kočár bude ze živých růží a celý bude vonět, a jen co do něho nastoupím, začnou se měnit mé šaty i já se budu měnit. Sukni budu mít delší a celá bude jako ze živých růžiček, které budou zářit barvami, a vršek bude barevný, zdobený zlatem. Panna Maria řekla, že i moje oči se změní. Budou ještě hezčí a vlasy mi narostou až po kolena a budou celé zářit. A také já budu celá zářit a budu mít růžičky i ve vlasech, na jednom rameni, na jednom oku. Náušničky budu mít z růžiček, a také na nohách je budu mít. I svatozář budu mít z růžiček a všechny budou živé a nikdy nezvadnou.“

Zeptala jsem se jí: „A co ti Panna Maria vyprávěla o nebeském království?“ Viktorce se radostně rozzářila očka a pokračovala: „Říkala mi, že nebeské království je obrovské a krásné. Že se tam všechno třpytí, i vodička, a že tam dušičky září. Že tam nejsou hříchy ani nemoci ani únava. Že děti si tam hrají se živými hračkami. Že jsou tam koníci, motýlci, ptáčci i včeličky a že mě k jednomu úlu přivede. Že je tam teploučko a všechno je krásně barevné. Pak mi řekla, že chodníky a cestičky jsou z krásné nevadnoucí trávy a že tam jsou i louky, na kterých rostou květy, které nevadnou, a že když si utrhu kvítek, přesně na tom místě naroste hned nový květ, přesně ten samý.“

Že jsou tam stromy, na kterých rostou květy, které také nikdy nezvadnou. Ani moje suknička mi nikdy nepřestane zářit. Panna Maria mi řekla, že v nebeském království je i jedna louka, na které rostou všechny druhy nebeských květů, jeden na druhém, takže z nich je kytice, kterou když utrhu, můžu převázát třpytivou trávou, která tam také roste.“

Najednou Viktorka radostně zvolala: „A víš co, babi, já tu kytici dám Panně Marii, protože ji velmi miluji. Babi, Panna Maria mi řekla, že až ty přijdeš do nebeského království, budeš mít sukni ze živých růží, i svatozář, a také budeš mít zářivé vlasy po kolena, zdobené květy, a že děda bude mít krásnou tuniku a svatozář ze čtyř pavích per. I pávi jsou v nebi.

Panna Maria mi říkala, že ví, že mám ráda zmrzlinu, a že až přijdu do nebeského království, hned jednu dostanu, ale že nebude mít chuť jako na zemi, ale bude mi chutnat jako nektar. Řekla mi, že uprostřed jazýčku mám takovou čárečku. Jednu polovinu od této čárečky budu mít bílou a druhou růžovou a že na zoubkách budu mít otisky růžiček, že vždy když olíznu zmrzlinku, všude kde se dotknu jazýčkem, zůstane otisk růžičky. Babi, já se tak těším.“

Ježíš řekl: „**Viktorka je milované dítě mé Maminky. Ona přinese světlo dětem a mladým lidem, bude jim vzorem a ukáže jim, že se vyplatí žít pro nebeské království, a nejen pro tento svět. To, že vám ukáže vesmír, znamená, že vám poví, co viděla. Tak jak říká, bude vzata do nebe, po kterém ji bude provázet moje Maminka.**“

Podotýkám, že Viktorce není ještě ani pět let.

19. 1. 2018

Viktorka má ve svém pokojíčku u sošek Panny Marie vždy živé květy. Nejraději jí dává orchideje. Živé jí nosí, i když jsme v Medžugorje. Dnes mi říkala: „Babi, Panna Maria mi řekla, že mě má velmi ráda a že moje dušička je krásná. I Ježíšek z obrazu mi to řekl. A řekl mi, že mám i jeho trny, že jsem je dostala při početí a že jsem jimi posetá, ale že je nemám na těle, ale na dušičce.“

Podívala se na mě a začala mi ukazovat: „Tady je mám, tady, tady, tady... ale nebolí mě, babi, protože nejsou na těle, ale na dušičce.“ Ještě totiž nechápe, co to znamená.

22. 1. 2018

Viktorka mi s radostí oznámila, že lítá: „Babi, já lítám, byla jsem pod stropem.“ Zeptala jsem se jí: „A nebála ses?“ Odpověděla: „Nebála jsem se, protože u mě byla Panna Maria. Vznášela se při mně.“

23. 1. 2018

Viktorka mi vyprávěla o dalších věcech, které jí říkala Panna Maria. Dnes u nás byla i v noci. Řekla mi: „Babi, ta socha Panny Marie s Ježíškem, co jsi mi přivezla z Medžugorje, ke mně přišla a byla velká jako dospělý člověk a povídala mi zase o nebeském království. Pověděla mi, že v nebi jsou dva kostelíky. Jeden je růžový s bílou věží a druhý modrý s červenou věží. V růžovém se promítá život Panny Marie od jejího narození až po její smrt a v modrém život Ježíška. Říkala mi, že až přijdu do nebeského království, že mi je ukáže.“ Pak se mě zeptala: „Babi, co je to poslední chvíle?“ „Proč?“ zeptala jsem se. Odpověděla: „Protože Panna Maria mi řekla, že v poslední chvíli dostanu krásné tělo, mnohem hezčí než to pozemské.“ Vysvětlila jsem jí: „Viktorko, poslední chvíle je chvíle, kdy už navždy odejdeš do nebeského království.“ Má odpověď se jí viditelně líbila.

Ježíš řekl: „To, že v poslední chvíli dostane krásné tělo, vám vysvětlím. Její duše se bude zjevovat s tělem, jaké dostane po vzkříšení.“

24. 1. 2018

Viktorka mi začala vyprávět, co zažila v noci ve svém pokojíčku. Říkala: „Babi, v noci se ke mně ode dveří přibližoval Ježíšek přibitý na kříži. Na hlavě měl trnovou korunu a na rukách a nohách hřeby. Krev mu tekla po celém těle. Hřeby byly velké, kolem rukou měl omotané provazy (ukázala pod lokty) a okolo kolen byl omotaný hrubý řetěz.

Kolena měl bolavá a po celou dobu plakal krvavé slzy. Ježíšek na kříži přišel až k mé posteli a řekl mi, že takto trpěl kvůli hříchům lidí. Kříž byl velmi velký i Ježíšek byl velký. U kříže stála Panna Maria a velmi plakala. Byla celá v černém. Srdíčko měla probodnuté osmi meči. Já jsem se jí, babi, zeptala, proč má osm mečů, a ne sedm, a ona mi řekla, že je to osm velkých ran Pána Ježíše, 2x kolena, 2x probodnuté ruce, 2x probodnuté nohy, probodnuté Srdce a rameno. Ježíšek mi řekl, že rány na kolenou se mu udělaly, když ho zavalil kříž. Bylo mi Ježíška velmi líto, proto jsem ho pohladila a dala mu pusinku. A víš, co mě pak napadlo, babi?“ „Co?“ zeptala jsem se. A ona mi na to: „Že mu vytáhnu hřeby, také řetěz sundám, aby ho už nic nebolelo.“ „A dokázala jsi to?“ zeptala jsem se. Odpověděla: „Ano. Když jsem to udělala, kříž zmizel a Ježíšek už byl u mě nad kobercem. Pak zmizel i on. Ale ještě předtím se na mě usmál.“

25. 1. 2018

Ve snu jsem viděla ruku, která listovala v knize.

Ježíš řekl: **„Barličko, to byla ruka Páně, která chtěla poukázat na to, jak důležitá je kniha, kterou píšeš. Ta kniha je završením mého díla. Způsobí jeho rozšíření do celého světa.“**

S Pánem Ježíšem přišel i sv. Pavel. Řekl: **„Pozdravuji vás, apoštolové dnešních časů. Žehnám vám i vašim krokům, abyste obrátili a přivedli k pravé víře co nejvíce lidí. Budu vás provázet na vašich cestách.“**

26. 1. 2018

Od Viktorky jsem se dozvěděla další zajímavé věci. Řekla mi: „Babi, Panna Maria mi povídala, že v nebeském království jsou krásné paláce a že jsou barevné. Já jsem jí řekla, že nechci palác, že chci běhat po celém nebi, a ona se jen usmála a řekla mi, že když vyběhnu z paláce, můžu běhat po celém nebeském království, po všech krásných loukách, po všech krásných místech a cestičkách. Babi, a víš o tom, že na tvé komodě seděla bílá hrdlička a na stole bílá kočička? Obě se na mě tak mile dívaly.“

Na chvíli ztichla a pak pokračovala: „A víš co, babi, Panna Maria mi řekla, že na každé louce rostou jiné květy a že po růžičkách běhají malé беруšky, ale nejsou takové jako na zemi, jsou barevné... modré, bílé, žluté, růžové, červené, zelené... jsou všelijaké. A pávi jsou tam také mnohem hezčí než na zemi a koníci nemají podkovičky, protože je nepotřebují. Panna Maria mi řekla, že nebeské království jsou samé paláce a samé louky a že všechno je tam dokonalé. Babi, mně se na zemi vůbec nelíbí, chtěla bych už jít do nebeského království.“

27. 1. 2018

Mladší dcera Anička mi dnes volala, jestli bych jí neudělala jednu službičku. Byla jsem velmi unavená, protože jsem měla za sebou dost těžký týden, a tak jsem si řekla: „Bůh je u mě na prvním místě. Nejprve napíšu to, co mám napsat do knihy, a pak uvidím, jak se budu cítit.“

Večer po mši svaté mi Pán Ježíš vzkázal po Valentínovi: **„Barličko, milosrdenství chci, ne obět’.“** Pán Ježíš byl přitom vážný. Když mi to manžel řekl, s pláčem jsem začala dělat, o co mě dcera požádala, a prosila Boha o odpuštění. Bylo už pozdě večer, ale zvládla jsem to. V noci, když jsem se modlila, po celou dobu jsem plakala, že jsem ranila Ježíše, a nedokázala jsem se uklidnit. Cítila jsem se tak nehodná. Když jsem usnula, viděla jsem krásnou ruku, jak někoho něžně hladí po hlavě. Vtom jsem se probudila.

28.1. 2018

Ježíš promluvil: **„Barličko, ty jsi má milovaná dcera. Tak jako ty napomínáš své milované dcery, protože je máš ráda, tak jsem tě i já napomenul. Já vím, že Bůh je u tebe na prvním místě, a vím i to, že jsi byla velmi vyčerpaná, ale vždy když tě někdo požádá o službu, nehleď na sebe. Když někomu projevíš milosrdenství, to děláš mně. Dáváš mě tak na první místo. Zapamatuj si, že milosrdenství je v Božích očích víc než obět’.**

Barličko, vždy když budeš unavená nebo budeš mít před sebou těžký den, úkol nebo problém, modli se takto: Ježíši, do tvých rukou vkládám svůj problém, svůj celý den, postarej se o něj. Ať se stane vůle tvá, já ji přijmu s láskou. Ježíši, důvěřuji ti!!!

Ruka, kterou jsi viděla, byla Boží ruka. To jsem pohladil tebe. Už neplač.“

30. 1. 2018

Ptala jsem se svého milovaného Valentína, o čem si, kromě toho, co vím, s Pánem Ježíšem ještě povídá. Řekl mi: „Stále nechávám žehnat všem členům Společenství, i našim dětem a vnoučatům. Vyprošuji milosti pro ty, kdo mě o to žádají, i pro naše potomky a adoptivní děti. Děkuji za vyslyšené prosby, za vše, co mi Bůh dává, i za nepříjemné věci, a stále mu říkám, jak velmi ho miluji.“

Dnes jsem v sobě cítila intenzivní vůni květin. Připomínalo mi to silnou vůni pivoněk. Ježíš řekl: „**Vždyť víš, Barličko, že Kateřina Sienská je stále s tebou. Dnes jsi ji i cítila.**“

1. 2. 2018

Dnes mi Viktorka řekla: „Pojď, babi, budeme mít náboženské okénko. Chci si s tebou povídat o nebeském království.“ Když byla totiž ještě mladší, říkala jsem jí s dcerou Majkou: „Pojď Viktorko, budeme mít náboženské okénko, budeme si vyprávět o Ježíškovi.“ Toto téma měla a stále má ráda. Sedla jsem si vedle ní a vnučka hned začala: „Představ si, babi, že v noci u mě zase byla živá Panna Maria i s malým Ježíškem. Nad ní byl holoubek a vedle ní stál můj anděl strážný.“ „A jak vypadali?“ zeptala jsem se. Řekla: „Panna Maria byla velmi krásná, byla u mě až u postele. Já jsem si sedla a dívala se na ni. Měla bílé šaty z nebeské látky a v pase zavázanou širokou červenou stuhu. Vlasy měla vlnité, rozpuštěné, ale ze strany i nahoře na hlavě je měla učesané do vrkoče a ozdobené také červenou stuhou.“

Na hlavě měla bílý průsvitný závoj a kolem něj svatozář z barevných růžiček. Barevné růže měla i pod nohama a měla i červené srdce, tady, babi,“ a ukázala mi na hrud’.

Pak pokračovala: „Ježíšek měl modré šaty a představ si, babi, že i on měl bílý průsvitný závoj, ale jenom po ramena. Usmívali se na mě a řekli, že se mě už nemůžou dočkat. Také holoubek a anděl mi říkali, že se mě už nemůžou dočkat. Babi, já už chci jít do nebeského království, proč musím být nejdřív na zemi?“ Vysvětlila jsem jí: „Viktorko, musíme být nejprve tady na zemi, abychom ukázali Bohu, jestli si zasloužíme přijít do nebeského království. Musíme dělat hodně dobrých skutků, abychom si nasbírali mnoho pokladů, které nám Ježíšek ukládá v nebi, a až pak můžeme jít k němu.“ Na to mi řekla: „Babi, Panna Maria mi říkala, že já už mám nasbíraných hodně pokladů a že nepůjdu do očistce, ale rovnou do nebe, ale předtím, než se k nim navždy přestěhuji, musím si očistit dušičku tady na zemi, aby byla bílá, protože na ní mám trošku šedé flíčky, ale jenom trošku, babi. A víš, co mi řekl z obrazu Ježíšek? Řekl mi, že trníky, které mám na dušičce, jsou všechny z jeho trnové koruny.“

Ježíš promluvil: „**Viktorka je úžasné děvčátko. Nemá žádné světské ambice. Jejím jediným cílem je nebeské království.**“

Potom ještě dodal: „**Valentíne, pošli knězi, se kterým jsi byl na setkání s mládeží, tento vzkaz: ‚Můj milovaný synu. Děkuji, že kráčíš po mých cestách. Kdo kráčí po mých cestách, nemusí se bát. Mé ruce jsou nad ním‘.**“

4. 2. 2018

V noci jsem se modlila za všechny potracené děti, ke kterým se nehlásí jejich biologičtí rodiče. Najednou jsem uviděla ručku dítěte v lůně matky, jako kdyby mi zamávalo.

Ježíš řekl: „**Viděla jsi jedno z potracených dětí, protože jsi jejich maminka. Zamáváním ti děkovalo: Děkuji ti, maminko moje.**“

5. 2. 2018

Pořádají se samé plesy a zábavy. Pán Ježíš promluvil: „**Valentíne, děkuji ti za věrnost.**“

Valentín řekl: „Ježíši, vždyť je to samozřejmost.“

Ježíš: „**Není to samozřejmost. Jak vidíš, v dnešní době to vůbec není samozřejmost. Když se lidé baví, plesají, tančí a dělají jenom to, co se jim líbí, to není věrnost.**“

Dnes mi vnučka Viktorka říkala: „Panna Maria mi zase vyprávěla hezké věci.“ Zeptala jsem se jí: „Jaké?“ Viktorce se rozzářila očka a začala: „Představ si, babi, že ke každé louce s květinami vede jiná cestička. Panna Maria mi říkala, že cestičky jsou dlouhé a že jsou barevné. Že jsou z barevné travičky. Bílá travička vede k růžičkám, zelená k jetelům, černá k fialkám, žlutá ke kopretinám, oranžová k orchidejím, modrá k barevným míchaným květům, růžová k červeným tulipánům, stříbrná k purpurovým květům atd. Řekla mi, že v nebeském království nejsou jen lavičky, ale také velké květy, na které se dá i lehnout, a že když se chci dostat ke zvířátkům, dostanu se k nim chodníkem z drobných květin, a že sloni jsou tam tak malí, že si s nimi děti hrají jako s hračkami. Jsou to živé hračky. Také mi říkala, že když budu mít chuť, můžu si z kteréhokoli stromu utrhnout ovoce a na tom místě hned naroste nové.“

Říkala mi i to, že nebeské království je jedno velké Srdce, kde jedna polovina Srdce je Ježíškova a druhá je Panny Marie, a že andělé tam stále krásně zpívají. A víš, co mi ještě řekla, babi? Řekla mi, že slunečnice jsou tam tak velké, že jsou vyšší než paláce a že jsou obrovské. Říkala mi, že šaty se v nebi neukládají do skříně, tam nejsou šatníky, že každý tam má oblečené jedny šaty, které se myšlenkami mění. Na jaké šaty si pomyslím, na takové se změním. Ale ne každý si jich může měnit, kolik chce a na jaké chce. Všechno je podle zásluh. Kdo si jaké poklady nasbíral, takové bude mít šaty. A také mi řekla, že brána v nebeském království je zamčená. Nikdo nevejde do nebeského království, kdo si to nezaslouží, ani se nikdo, kdo už je v nebi, nikdy neztratí.“

6. 2. 2018

Před očima se mi ukázal nápis 8.–10. září. Ježíš mi vzkázal: „**8.–10. září se něco stane.**“

Ptali jsme se Pána Ježíše i na to, co mi vyprávěla Viktorka.

Ježíš řekl: „**Všechno, co to dítě říká, je pravda. Moje Maminka jí vypráví o nebeském království i jiné hezké věci. Pravda je také to, že nebeské království je Srdce, protože Bůh je láska a láska vychází ze Srdce. I brána je zamčená. Neříkal jsem vám, že klíčem do nebeského království je láska? Nejsvětější Srdce Ježíšovo a Neposkvrněné Srdce Panny Marie jsou Srdce spojená v jedno. Také o slunečnicích vám Viktorka říkala pravdu, i o šatech. Šatník si každý vytváří sám svými skutky. Šaty se skutečně mění.**“

8. 2. 2018

Ve snu jsem se ocitla na zvláštním místě. Stála jsem u nějakého vysokého domu, z jehož nejvyššího poschodí viseli čtyři oběšenci. Pak se mi ukázala žena, kterou znám, jak se na mě nepěkně dívá.

Ježíš můj sen vysvětlil: „**Barličko, čtyři oběšenci představují čtyři největší hříchy, kvůli kterým lidé dobrovolně páchají sebevraždu.**

1. Nevíra v Boha

2. Smilstvo a cizoložství

3. Chamtivost, touha po bohatství a různé závislosti

4. Nemoc, kterou nechtějí přijmout

Žena, která ti byla ukázána, o tobě zle smýšlí.“

9. 2. 2018

Dnes mi Viktorka řekla: „Babi, Panna Maria, mi vyprávěla, že v nebeském království jsou slůňata tak maličká, že je můžu chytit do rukou, položit si je na dlaň a hladit jim chobůtek. Že jsou to milé hračky pro děti v nebeském království.“

Když jsem byla dnes na mši svaté, přinesla jsem Bohu takovouto oběť: „Věčný Otče, obětuji ti všechny dnešní mše svaté sloužené na celém světě, které nebudou věřícími obětované na žádný úmysl, za obrácení hříšníků a duše v očistci.“

Ježíš řekl: „**To je dobrý nápad, Barličko, dělej to vždy.**“

13. 2. 2018

Viktorka k nám přišla na víc dní. To mě velmi těší, protože si s ní můžu o leccčem popovídat. Zeptala jsem se jí: „Viktorko, jak k tobě Panna Maria přichází? Povypprávěj mi o tom.“ A ona hned začala: „Babi, je to vždycky v noci. Najednou mě probudí velké světlo a vidím, že se k mému pokojíčku blíží stín. Babi, já se přitom velmi bojím. Hned se přikryju dekou až po uši a silně zavírám oči. Pak je trochu otevřu, a když vidím, že stín je u mě blíž, strachy zajedu celá pod deku. Pak trochu vystrčím hlavu, podívám se a vidím nohy. To se, babi, bojím ještě víc, ale když se mi Panna Maria ozve, jsem už šťastná a mám radost, že ji vidím. Sednu si na postel a povídám si s ní. Tak, potichoučku a někdy i srdíčkem.“ „A jak je nejčastěji oblečená?“ zeptala jsem se jí. A ona mi hned začala vysvětlovat: „Tak jak jsem ti už říkala. Nejčastěji chodí s malým Ježíškem.

Má bílé šaty z nebeské látky, v pase má zavázanou širokou červenou stuhu, i ve vlasech a v drdolu má červenou stuhu. Má červené srdíčko, svatozář z barevných růží a má červený pláštík. A také pod nohama má barevné růžičky a z ruky, ve které nedrží Ježíška, jí vycházejí paprsky. Panna Maria mi řekla, že jsou to paprsky milosti a že milosti, které mi dává, stále víc rostou.

Vždycky když přijde, přijde s ní i holoubek, který je nad ní, a můj andílek strážný a všichni mi říkají, že se mě už nemohli dočkat. I malý Ježíšek. A někdy mi nic neříkají, jenom se na mě usmívají. A já se, babi, směju a jsem velmi šťastná.“ Najednou mě napadlo, aby se zeptala Panny Marie, proč má červený plášť. Řekla jsem jí: „Viktorko, zeptej se Panny Marie, proč k tobě chodí v červeném plášťu.“ A ona na to: „Babi, já jsem se jí na to ptala a ona mi řekla, že kvůli tomu, že mám nějaké hříšky. A také jsem se jí ptala, jak to vypadá v očistci.“ „A co ti řekla?“ „Řekla mi, že tam dušičky velmi trpí a že mnohé jsou tam i sto let a některé do konce světa. A víš co, babi, chtěla jsem, aby mi řekla něco i o pekle, ale nechtěla. Byla velmi smutná. Řekla mi jenom to, že je tam velká černá tma, že když jsou duše žíznivé, nikdo se jim nedá napít, když jsou hladové, nikdo jim nedá najíst a že jsou tam škaredí brouci.“ „A co ti ještě povídala?“ zeptala jsem se jí. A ona hned na to: „Panna Maria mi stále říká hezké věci o nebeském království. Řekla, že je obrovské. Mnohem, mnohem větší než zeměkoule. A víš co, babi? Já už jsem byla v nebeském království.“ „Kdy?“ zůstala jsem překvapená. A ona mi hned odpověděla: „V noci před oslavou mých narozenin (oslava byla 10. února v domě dcery Majky). Přišla ke mně a vzala mě do nebeského království.“ „Ale ty máš jít do nebeského království až sedmiletá,“ řekla jsem jí. Viktorka se usmála a pokračovala: „Ale teď pro mě nepřišel kočár, ale šla jsem s Pannou Marií na obláčku. A když jsem se podívala na svou postel, leželo tam moje tělo bez kostí. Ležela tam jenom moje kůže. Má dušička, babi, byla vzata do nebe s kostmi.“

Večer se Valentín zeptal Pána Ježíše, jak je možné, že Viktorka byla vzata do nebe s kostmi, a Panny Marie, jak je to s tím pláštěm.

Ježíš promluvil: „**Když to tak viděla, tak to tak je. Nezkoumejte to. To je tajemství zmrtvýchvstání.**“

Panna Maria dodala: „**Do nebeského království nemůže vstoupit žádná duše, která má nějaké hříchy. Musí být čistá. Viktorka se ještě nemůže zpovídat, proto když k ní přicházím, mám červený plášť.**“

Červený plášť představuje krev mého Syna vylitou na očištění hříchů. Já tak Viktorku očišťuji a zbavuji hříchů, abych s ní mohla dělat, co s ní dělám. Jenom tak jsem jí mohla ukázat nebeské království.“

14. 2. 2018

Dnes s Pánem Ježíšem přišel i svatý Valentín. Mému manželovi přišlo v té chvíli líto, že jsme ho nezapsali do litaní k našim patronům, a proto prosil světce, aby mu to prominul, že je mu to velmi líto.

Svatý Valentín se usmál a s láskou promluvil: *„Valentíne, já tě doprovázím od malička. Nevadí, že ses ke mně celý život neobracel. Já jsem byl stále s tebou a mám z tebe radost. Žehnám tobě i Barličce.“*

Ježíš řekl: *„Barličko, zapisuj všechno, co ti Viktorka říká.“*

Dnes mi začala Viktorka znovu vyprávět, co viděla v nebeském království. Řekla mi: „Babi, když mě vzala Panna Maria do nebeského království, dostala jsem krásné šaty. Panna Maria říkala, že jsou to návštěvní šaty. Byl to velký bílý květ, který jsem na boku měla sepnutý malou živou růžičkou. Měla jsem krásné dlouhé vlasy a celá jsem zářila. Panna Maria mě držela za ruku a ukazovala mi samé krásné věci. Měla oblečené oranžové šaty, tmavě růžový závoj a kolem hlavy měla jako vždy svatozář ze živých barevných růžiček. Čekalo mě 55 andílků. Můj anděl strážný měl šaty jako ze živých květů. Kráčela jsem bosa po heboučké, měkoučké, nikdy nevadnoucí travičce a nad námi lehoučce lítali krásní barevní ptáci. Měli barvy, jaké my na zemi neznáme, a nádherně zpívali. Jeden ptáček mi sednul na rameno a všude se mnou chodil.

Všichni ptáčci tam krásně zpívají a lehoučce se vznášejí. Zpívají jakousi melodii. Mé šaty měly i křídýlka, takže když jsem chtěla vzlétnout, vzlétla jsem a viděla hodně hezkých věcí, viděla jsem nebeské království shora.“ Zasmála se a dodala: „Babi, vždyť já jsem měla létající šaty.“ A pokračovala: „Viděla jsem chodníčky a cestičky, o kterých mi Panna Maria vyprávěla. Viděla jsem samé krásné louky.

Ke každé vedou chodníčky a všechny jsou barevné. Modré vedly k jablkům a hruškám, zlaté ke slunečnicím... i pávy jsou tam krásní. Procházejí se po nebeském království. Když jsem se jednoho dotkla, svalil se, a když jsem ho vzala na ruce, otevřel očička. I děti jsem tam, babi, viděla. A také mi zamávaly. Hrály si s malými štěňátky a některé skákaly na koníčcích přes překážky.“ „A z čeho byly překážky?“ zeptala jsem se. A ona mi hned začala s rozzářenýma očičkama vysvětlovat: „Překážky byly z barevných růží a plot, kde si s nimi hrály, byl z červených tulipánů. A jsou tam i dětská hřiště, ale ne taková jako na zemi, ale mnohem hezčí. Jsou plná květů a všechno tam voní.“ „Jsou tam i houpačky a skluzavky?“ „Ano,“ odvětila. „A jsou tam i kolotoče. Všechno je tam ozdobené květy. Houpačka je velký barevný květ, který visí na stonku a jemný vánek ho houpá. Já jsem se také houpala. Květ se ke mně sklonil, já jsem si sedla, zvedl mě a větřík mě rozhoupal. I skluzavky, babi, jsou z různých barevných květů. Z růžiček, a také jsou jiné než na zemi. Když jsem je chtěla vyzkoušet, nejvyšší květ se ke mně sehnul, já jsem si sedla a on mě vyzvedl a posadil nahoru. Pak jsem se spustila. Bylo to tak krásné. A viděla jsem i kůzlátka. Bylo jich hodně moc. Panna Maria mi řekla, že je jich víc, než na celé zemi. Viděla jsem i koníky, jak se pasou na jeteli. Koníci jsou tam malí, menší než poníci, ale i velcí. Také ovečky jsem viděla. Jsou malinké a všechny jsou růžové. I kravičky a slepičky jsou tam krásné a je tam nádherné moře, na kterém plavou malé barevné kachničky. A v moři se dá i potápět a všechna zvířátka voní. Panna Maria mi povídala, že zvířátka si sama vyrábějí voňavky z květů, a to tak, že je v papulce nejdříve mixují, pak ždímají a pak je vycucají. Zvířátka tam jedí i voňavý jetel a travičku. I já jsem tam mohla jíst. Utrhla jsem si sladoučkou mrkvičku a hned na tom místě narostla nová.

Úplně stejná. I kedlubnu jsem dostala. Byla růžová a moc mi chutnala. Jako med. I hrušky jsou tam růžové a chutnají jako med. Jablka jsou oranžová, růžové jsou i mandarinky, pomeranče jsou tmavě modré. Zelenina je růžová, oranžová a purpurová... Medík je tam velmi chutný. Medíky jsou tam všelijaké, každý má chuť z jiné květinky. Je to nebeský med.

A víš co, babi? Viděla jsem i obrovský les. Byl velmi hustý a voňavý. Protože je velmi hustý, je tam velká tma. Když jsem do něho vešla, pod nohama se mi rozzářil květ. Panna Maria mi říkala, že v lese jsou chodníky ze živých zářivých květů, aby dušičky viděly, kam krácejí, a že v něm jsou i opičky. Ale neviděla jsem je. A také mi řekla, že ten les je velmi velký. Za lesem se pasou zvířátka a pod lesem jsou krásné paláce a jsou tam kopce. Mnoho kopců a mnoho luk. I mráčky tam jsou, ale jiné než na zemi. Třpytí se a někdy z nich padají třpytky. A mohla bych si do hlíny udělat díru, zasadit tam stonek a hned by mi vyrostl krásný kvíteček. Ale ta hlína je jiná než na zemi. A ještě ti, babi, něco řeknu. Viděla jsem i koně zapřažené do vozu, i do kočáru. Kočáry a vozy jsou z květů a jejich kola z nebeských listů. Já jsem si mohla sednout do vozu, který táhlo šest strakatých koní. Kam jsem si pomyslela, že chci jet, tam jeli. Panna Maria mi řekla, že vozy a kočáry jezdí po celém království, ale ne každá duše si do nich může sednout, jenom ta, která si na zemi nasbírala poklady, a ani na louky se nedostane každá duše. Všechno v nebi je podle zásluh. A víš co, babi, v nebeském království je i masíčko, kuřecí a rybí, a má vynikající chuť. A všichni tam chodí bosí po krásné nikdy nevadnoucí travičce a po chodníčcích ze živých květů.“ „A jaké je tam nejmenší dítě?“ zeptala jsem se. „Takové,“ a ukázala mi výšku asi jednoletého dítěte. Pak smutně řekla: „Nechtěla jsem se vrátit na zem, ale Panna Maria mi říkala, že musím, protože ještě potřebuji nasbírat mnoho pokladů do truhličky, kterou mám v nebeském království.“ „Viktorko, a jak dlouho jsi byla v nebi?“ „Velmi dlouho.“

Večer u svatostánku Valentín poprosil Pána Ježíše, aby řekl lidem pár slov pro toto postní období. Místo pár slov Ježíš nadiktoval tyto příběhy na rozjímání:

První příběh: Zrcadlo spravedlnosti

„Byl jednou jeden soudce. Strašně toužil zbohatnout. Podřídil tomu všechno. Soudní spory vyhrávala ta strana, která mu nabídlá víc peněz. Neštítel se ničeho. Jednou za velké peníze osvobodil jednoho

vraha. Vraha to stálo celý majetek, proto se po propuštění rozhodl, že si své peníze vezme zpátky. Tušil, že je má soudce ve svém domě. Vystihl okamžik, kdy nikdo nebyl doma, a vloupal se do domu. Když prohledával pracovnu, najednou se otevřely dveře a v nich stál soudce. Ve zmatku chytil ze stolu první věc, která mu přišla pod ruku, a celou silou udeřil soudce do hlavy. Na podlaze zůstalo v tratolišti krve ležet soudcovy mrtvé tělo a u něho socha spravedlnosti z mosazi, kterou měl celou dobu vystavenou na svém pracovním stole.“

Druhý příběh: Oheň a voda

„Bez nich by život neexistoval. Pokud jsou pod kontrolou, věrně slouží člověku. Když se z nich stane živel, ničí všechno, co jim přijde do cesty. V každém člověku je oheň a voda. Jestliže je člověk ovládá, slouží mu věrně, ale pokud oni ovládají člověka, stává se z nich živel.“

Třetí příběh: Pes a kočka

„Na dvoře žili ve svornosti a v lásce pes a kočka. Protože vyrůstali od malička spolu, měli se tak rádi, že spolu spali v psí boudě. Hospodář dával jídlo každému do jeho vlastní misky. Jednou kočka řekla: ‚Nedostává pes lepší jídlo než já?‘ Když se pes vzdálil od své misky, nenápadně se přikradla a vzala si kousek z jeho jídla. Takhle to zkoušela den co den, až ji omrzelo dělat to tajně. Odvážila se to udělat, i když tam pes byl. Tomu to nijak nevadilo, proto se osmělila ještě víc a začala žrát z jeho misky rovnou s ním. Kupodivu to pes trpělivě snášel. Jednou vlezla do jeho boudy, vyvalila se hned ke vchodu a čekala. Když pes přišel a chtěl si jít lehnout do boudy, zaprskala: ‚Jdi pryč, tohle je odteď moje bouda, ty si najdi jinou!‘ Ale pohár trpělivosti přetekl. ‚Co to dělá to hnusné psisko? Vždyť on na mě cení zuby a vrčí. On mě chce snad zabít. Raději uteču.‘ Rozběhla se a pes za ní. Jen tak tak se jí podařilo dostat se ze dvora.“

Na závěr Pán Ježíš dodal pár slov: „Když ty příběhy budete číst jenom smysly a povrchně, budou se vám zdát všední. Když objevíte hloubku toho, co skrývají, zjistíte, že mnoho lidí by se v nich našlo.

Pokud vám srdce a svědomí napoví, že k nim patříte i vy, je milostivý čas na změnu a pokání.“

15. 2. 2018

Viktorka mi vyprávěla, že v noci u ní byl Ježíšek s korunou na hlavě. Měl bílou tuniku a fialový plášť. Z rukou i nohou mu tekla krev. Řekla, že přišla i Panna Maria a také měla na hlavě korunu a fialový plášť. V ruce držela růženec ze živých bílých růží, na kterém byl křížek z černé nebeské trávy, a oslovila ji: „**Viktorko, nauč se modlit růženeček.**“

16. 2. 2018

Viktorka u nás často přespává, takže mám možnost poslouchat, jak se modlí. Kromě Otče náš a Zdravás, Maria se každý den modlí i modlitbičku, kterou si sama složila.

Zní takto:

***„Ježíšku, Maria, andílku můj strážný,
miluji vás, vám daruji své srdíčko.
Buďte u mě, stůjte při mně, i když něco dělám.
I v noci. Amen.***

***Ježíšku, Maria, andílku můj strážný,
miluji vás, vám daruji své srdíčko a svou dušičku.
Stůjte při mně v každé chvíli,
opatrujte mě a provázejte mě po celý život.
Buďte u mě, i když něco dělám,
i když si hraju, i když něco stavím.
I v noci. Amen.***

Dnes jí Panna Maria řekla: „**Viktorko, před narozením bylo tvé dušičce 80 let.**“

18. 2. 2018

Dnes Pán Ježíš řekl: „**Kajte se a odstraňujte své nedostatky.**“

19. 2. 2018

V poslední době za mnou často chodí duše tří bývalých spolužáků. Nechápala jsem proč, protože jsem cítila, že ještě žiji.

Ježíš řekl: „**Barličko, tvá duše svítí na zemi jako lucerna. Proto za tebou chodí duše z očiště, které mají dovolené prosit o pomoc, i když tě nikdy neznaly, protože vědí, jakou sílu má tvá modlitba. A chodí za tebou i duše ještě žijících, kteří tě znali. Prosí o odpuštění nebo mají nějaký problém. Pomoz jim. Pomodli se za ně a odpusť jim.**“

20. 2. 2018

Satan mi ukradl křížek, který tak miluji. Přivezla jsem si ho z Garabandalu a je velmi zvláštní. Je to malý osmicentimetrový křížek modré barvy, na kterém je ukřižovaný Ježíš a za ním na kříži je Panna Maria jako Spoluvykupitelka. Když se modlím, držím ho v ruce a současně líbám Ježíše i jeho Maminku. Jak jsem se tak modlila, na chvíli jsem zdřímla a po probuzení jsem zjistila, že křížek zmizel, že ho už nemám.

21. 2. 2018 – ráno

Pán Ježíš mi vzkázal: „**Satan ti křížek musí vrátit. Ještě dnes ho budeš mít doma.**“ Tak se také stalo. O dvě hodiny později jsem ho spatřila pohozený na koberci pod stolem.

Večer Pán Ježíš promluvil: „**Valentíne, Barličko, kajte se a rozjímejte. Budete teď opuštění, tak jako jsem byl opuštěný já, když jsem byl na poušti. Valentíne, čím víc se ke mně budeš přibližovat, tím víc a silněji budu působit skrze tvé ruce.**“

Přišel i svatý Šarbel. Řekl, že nás zítra očekává. Pán Ježíš řekl: „**Potřebujete k němu jít.**“ Dvacátý druhý den každého měsíce se totiž v Domě sv. Alžběty slouží mše svatá ke cti sv. Šarbela.

Po jejím skončení mohou věřící vzdát úctu relikvii tohoto světce a kdo chce, může být i pomazán olejem, který stále vytéká z jeho těla a má uzdravující účinky.

22. 2. 2018

Dnes ráno, když jsem se modlila bolestný růženec, jsem během desátku „který se pro nás krví potil“ slyšela bolestný povzdech Pána Ježíše a viděla, jak se při tom zasténání trásl bolestí. Pak za mnou přišla duše papeže Pavla VI.

Ježíš řekl: „Proto jsi, Barličko, slyšela mé bolestné zasténání, abych vám připomněl, že se v této postní době máte víc soustředit na mé utrpení. Papež Pavel VI. se vám přihlásil jako další patron. Žil v těžké době a vy jste žili za jeho pontifikátu. Chce vám pomáhat a provázet vás na našich cestách.“

Večer jsme byli na mši svaté ke cti sv. Šarbela. Vyzpovídali jsme se, a jen co jsme si sedli do lavice, už u nás byl světec. Oběma nám položil ruce na hlavu a dlouho prozpěvoval nějakou modlitbu. Opakoval ji několikrát.

23. 2. 2018

Při modlení jsem slyšela jméno Jeremiáš. Pak ke mně přicházelo mnoho duší. Některé samotné, některé ve skupinách, dokonce i celé zástupy.

Ježíš promluvil: „Viděla jsi duše těch, kterým pomáháte a kterým jste pomohli skrze vaše modlitby. Proč jsi slyšela jméno Jeremiáš? To proto, že budete mít osud podobný tomu jeho. Nepochopení, nepřijetí a problémy, jaké měl Jeremiáš.“

Dnes jsem byla s dcerou Majkou a Viktorkou u zubaře. Viktorka řekla, že chce mít u sebe babičku. Už od malička má problémy se zoubky. Nejprve se jí velmi rychle pokazily a teď se zjistilo, že se jí vzpříčily kořeny zoubků a prorazily dásně směrem nahoru pod horní ret, a proto byl potřebný těžký zákrok. Nastal však velký problém, který Bůh dopustil. Stomatoložka navrhla, že jí všechno dobře umrtví a pro jistotu vytáhne všechny čtyři zbývající zoubky najednou.

Ale injekce, která byla pro dítě velmi bolestivá, nezabrala, a tak si Viktorka vytrpěla přeukrutné bolesti. Od utrpení se až třásla a její pláč a nářek jsme dlouho nedokázali utišit.

Ježíš řekl: „**Já jsem to dopustil. Každý svatý musí projít svým utrpením. To není procházka růžovou zahradou. Každý svatý měl své utrpení a kříž, jako já sám. Chci ji naučit trpět.**“

24. 2. 2018

Viktorka mi říkala: „Babi, Panna Maria s malým Ježíškem zase byli v noci u mě. Řekla mi, že za ty bolesti se zoubkama jsem dostala spoustu pokladů a že jsou tak těžké a velké, že si to neumím ani představit. Že jsou těžší než já. Pak mi Ježíšek řekl, že se mě už nemůže dočkat. I andílek strážný mi to řekl a také holoubek. Všichni mi to říkali, i Panna Maria.“ Už jsem si myslela, že Viktorka mi povyprávěla všechno, co viděla v nebeském království, ale překvapila mě, když řekla: „Babi, budeme mít náboženské okénko. Povím ti, co jsem ještě v nebeském království viděla.“ A hned začala: „Víš, babi, Panna Maria, když mi ukazovala zvířátka, řekla, že jsou tam i dinosauři, že jsou menší než poníci, ale že mi je nemůže ukázat, protože na to, abych je viděla, si potřebuji ještě nasbírat mnoho pokladů. Ani stébélka jsem si nemohla zasadit, aby mi z toho vyrostl kvíteček nebo kytička, mohla jsem se jenom dívat, jak to dělají děti. Panna Maria mi řekla, že ony si už nasbíraly poklady, a proto můžou dělat a vidět všechno, po čem touží. Já ještě ne.“ Zeptala jsem se jí: „Viktorko, už jsi mi vyprávěla, jaké je nejmenší dítě v nebeském království, ale neřekla si mi, jaké je největší.“ A ona na to: „Jako náš Samko.“ Našemu vnoučku Samkovi je 9 let, přesněji 9,5 roku.

Pak pokračovala: „Babi, já jsem viděla velmi mnoho dětí a povídaly si se mnou. Byly tak krásné a měly velmi pěkné vlasy, takové zářivé. U každého dítěte byl jeho andílek strážný, se kterým si hrálo. Panna Maria mi řekla, že i můj andílek strážný bude stále se mnou. A víš co, já jsem s děťátkami také jedla. Samá taková chutná jídla, polívčičky i masíčka, a ne jenom rybí a kuřecí, ale všelijaká, na jaká jsem měla chuť. I mléko jsem tam pila. Bylo růžové, ale také bílé. A měla jsem i rýži a brambory.“

„A kdo ta jídla připravuje, Viktorko, kdo je vaří?“ A ona hned: „No přece andělé, kteří to mají na starosti. Oni, babi, i obsluhují. Nosí jídla na krásných talířích, jako ze živých květů, i přístroje jsou tam z květů a také stoly. Ty jsou z obrovských květů. Ale také dřevěné. Menší stoly jsou pro děti a ty větší pro dospělé. A pila jsem z květinových pohárů.“ „A viděla jsi také dušičky dospělých?“ „Ne, já vidím jenom dušičky dětí. A viděla jsem i motýly, kteří tam létají. Babi, oni jsou takoví legrační. Mají legrační barvy a křídýlka mají jakoby olemovaná krajkou, nohy mají na konci stočené jako slimáček.“

A začala kreslit, abych to pochopila. „K louce, kde je jich nejvíc, vede taková barevná cestička a také květy, co tam rostou, jsou barevné.“ Po celou dobu kreslila. Potom najednou řekla: „Babi, já jsem byla i v paláci a v jeho pokojíčkách. Paláce jsou pod lesem, jsou barevné a jsou ze živých květů. Z všelijakých květů. Když jsem chtěla vejít dovnitř, přišla jsem před krásný květ a viděla jsem se v něm jako v zrcadle. Panna Maria mi řekla, že všechny květy, které vedou do paláce jako dveře, jsou zrcadla. Dívala jsem se na sebe a usmívala se. Byla jsem taková, jaká jsem, ale trochu jiná. Vlasy jsem měla až po kolena a celá jsem zářila. Panna Maria mi pověděla, že se dívám na svou dušičku. Když jsem přišla blíž k tomu květu, otevřel se a já jsem mohla vejít dovnitř. Jen co jsem vešla, květ se za mnou zavřel. Viděla jsem tam samé zahrady a krásné pokoje, které byly ze živých, nikdy nevadnoucích květů. Okna byla beze skla a všude se všechno třpytilo. Stěny tam nejsou jako na domech na zemi, ale z drobných živých květů a nádherně voní. Každý pokoj byl jiný. Jeden ze samých růžových květů, druhý ze žlutých, další z fialových, purpurových... samé barevné pokoje.

Každý pokoj byl nahore přikrytý několika velikánskými květy. Stoly a židle jsou také z květů a také koberce jsou samé květy nebo barevná tráva. A proto, že jsou v nebeském království malinké květy, ale i obrovské, včely i motýlci jsou malí, ale i obrovští.“ „Jak?“ zeptala jsem se. „Takhle,“ a ukázala mi rozepjatýma rukama asi od 20 do 40–80 centimetrů. „A víš co, babi,“ pokračovala, „včely jsou barevné a ty veliké mají oči velké jako dvě koule. A viděla jsem i skály.

Některé jsou velmi vysoké. Vedou po nich schody, po kterých jsem se dostala až na vrchol. Tam si hrály dušičky dětí s drahokamy. I já jsem si mohla pohrát. Všechny byly jako barevná srdíčka. Po těch skalách tečou vodopády a tak zvláště hučí. Shora jsem viděla louky, ale i moře. Moře je sladké, všichni z něho pijí, i zvířátka. I já jsem se napila. Voda mi chutnala jako medžugorská, ale trochu víc. Moře se třpytí a každý, kdo se do něho ponoří, vyjde třpytivý. U moře jsou kamínky jako v Chorvatsku a také písek. Plavou tam velké ryby a jsou barevné. I kachničky jsou barevné. I ptáci jsou v nebeském království barevní a velcí, ale i maličci. Panna Maria stále chodí s dětičkami a bere si je i na kolínka. Řekla mi, že mám už v truhličce hodně pokladů a že mi je ukládá můj andílek strážný.“

25. 2. 2018

Dnes v noci jsem se ve snu ocitla ve třídě malých prvňáčků. Chtěla jsem popřát malé Emilce k jejím narozeninám, ale její třídní učitel mi řekl, že ve škole není. Poprosila jsem ho, aby šel se mnou k nim, ale nechťel. Říkal, že má agresivního, násilnického otce, ale nakonec se mnou šel. Vešli jsme do chudobného domečku, kde v kuchyni právě vařila vystrašená žena a při ní na podlaze si hrál asi dvouletý chlapeček. Na židli seděl zlostný muž a pozoroval ji i to dítě. Poprosila jsem ho, jestli by byl tak laskav a zavolal mi Emilku, že jí chci popřát. K velkému překvapení se na mě podíval a přikázal ženě, aby ji přivedla. Z pokoje vyšlo smutné světlolase děvčátko. Přišlo ke mně, a když jsem si ji chtěla přivínout k sobě, od bolesti vyjekla.

Pohládila jsem ji a řekla: „Emilko, všechno nejlepší k tvým narozeninám.“ Děvčátko se přitulilo a pomalounku odkráčelo k bráškovi. Zlostný muž ji už neposlal zpátky do pokoje. Dovolil jí pohrát si.

Ježíš můj sen vysvětlil takto: „**Barličko, Emilka tě navštívila, protože ti chtěla ukázat, že tvé oběti a modlitby mají smysl a pomáhají týraným dětem.**“

27. 2. 2018

Valentín prosil Pána Ježíše o požehnání pro všechny členy Společenství přátel Eucharistie.

Ježíš řekl: „**Žehnám zem, po které kráčíte. Vaše slova, činy i skutky.**“

28. 2. 2018

Ježíš promluvil: „**Valentíne, Barličko, toto postní období budete mít jiné, než jste měli předtím. Budete silně pokoušeni a napadáni. Budete s tím muset bojovat, jako jsem s tím bojoval já.**“

2. 3. 2018

Dnes jsem dostala vnuknutí, že se mám Pána Ježíše zeptat na devět černých skvrn, které jsem před několika lety viděla na Turzovce na zdi za sochou Panny Marie. Běhaly po zdi a vydávaly nepříjemné zvuky, pak je to vtáhlo do podlahy.

Ježíš řekl: „**Barličko, viděla jsi devět zlých duchů, kteří se na tomto místě snaží zničit Boží dílo a dílo mé Maminky. Jednoho jsi, Valentíne, viděl a viděl jsi, co během mše svaté způsoboval, když napadl kněze. Napadá i jiné, proto se tam dějí nedobré věci, a proto tam byly i problémy s výstavbou chrámu.**“

Mluvila jsem s Viktorou. Říkala mi: „Babi, zase jsem byla na návštěvě v nebeském království, ale nejen moje dušička, byla jsem tam i s tělem. Když jsem se dívala na postel, byla prázdná. Panna Maria mi ukázala další zvířátka a řekla, že v nebeském království jsou všechny druhy zvířat, která jsou na zemi, jen jsou mnohem, mnohem hezčí a některá jsou malá.

Ukázala mi i prasátka a na jednom jsem si mohla posedět. I žirafy jsem viděla. Byly jako já a vydávaly takové zvuky...“ a napodobila je. „I kachničky měly takový zvuk a koníci takový... a ptáčci takový...“ a napodobovala všechna zvířátka, která viděla. „A víš co, babi, Panna Maria mi ukázala i kolpíky. Byli taková směšná. Měli zobáky jako lžice a byli bílí, černí a zelení. Pak mě vzala na louku, kde jsem si mohla utrhnout velký květ, vybrat z něho rukou pyl a rozsypat si ho po vlasech.

Také jsem to udělala. Vlasy se mi začaly ještě víc třpytit. Panna Maria mi říkala, že je to nebeský šampon, a řekla mi i to, že každá duše stále oslavuje ten den, kdy vstoupila do nebe. A také mi říkala, že až skončí svět, všechny duše, které jsou v nebi, dostanou nová, krásná těla.“

3. 3. 2018 – Fatimská sobota

Měla jsem sen. Kráčela jsem se svou přítelkyní po nějaké cestičce, a jak jsme tak šly, potkala jsem muže, kterého znám. Řekl mi, abych s ním šla na jedno zvláštní pohoštění, kde se uvidím se všemi lidmi, které jsem ve svém životě potkala. Pozvání jsem přijala. Lidí bylo hodně, proto se setkání konalo venku, kde už byly nachystané stoly s jídlem, pitím a zákusky. Sedli jsme si k velkému stolu, protože si k nám měly přisednout ještě další osoby, a začali jsme si povídat. Postupně si k nám přisedly dvě ženy a pak ještě dvě. Byla mi ukázána tvář jedné z nich. Ostatní ji měly zamlženou. Muž, kterého také znám, začal tyto ženy opěvovat, usmíval se na ně a obdivoval jejich těla. Když se podíval na mě a na mou přítelkyni, jejíž tvář byla také zamlžená, znervózněl, a když si všiml, že nám na krku visí medailónky, ještě víc se nahněval. Celou dobu kritizoval nás i naše přívěsky. Ženy se chovaly nepěkně. Byly plné pýchy, hlučné a nemorální. Začaly kritizovat jídlo, vylévat džusy a koláče házely pod stůl. Později si k nám přisedla stará paní, kterou také znám, a začala nade vším ohrnovat nos. Nic se jí nelíbilo, ani jídlo, ani nápoje, ani koláče. Džus, který měla ve džbánu, chtěla vylít pod stůl, protože s ním nebyla spokojená a chtěla lepší. Prosila jsem ji, ať se chová hezky a ať to nedělá, ale ona na mě vyskočila, že to může dělat, protože to dělají i ostatní. Nakonec jsem ji přemluvila a navrhla jí, aby ho vylila, když z něho nepila, do džbánu na vedlejším stole. Jen co ho začala lít, nápoj se začal rozlévat po celém stole, protože džbán ještě nebyl prázdný, ale plný a nebylo v něm místo. Pak jsem viděla, jak všichni přítomní hází jídlo i koláče pod stůl, brblají a jako bez rozumu to všechno začali házet po sobě. Smáli se, kopali do koláčů, vylévali džusy po zemi. Tváře jsem jim neviděla, všechny je měli zamlžené, jenom některé mi byly odhalené.

Smutně jsme se na to s přítelkyní dívaly a bylo nám do pláče. Byly jsme z toho všeho zhrozené.

Pak jsem měla další vidění. Byla jsem s Valentínem ve dřevěném korábu a pluli jsme po vodě. Voda byla kalná a místa, kudy jsme proplouvali, pochmurná, nepříjemná, bez zeleně, samé skály a zpusťšená zem. Kolem nás plavaly malinké dřevěné prohnílé loďky a na každé z nich nějaký člověk. Spatřila jsem mladého muže, kterého znám, a volala jsem na něho, aby nastoupil k nám, ale on nás ignoroval a schoval se pod koráb. Nadarmo jsem ho volala a prosila, ani se neozval.

A ještě jsem viděla toto: K Valentínovi a ke mně přišel mladý muž, jehož tvář mi byla také odhalena. V ruce měl malý zápisník a v něm fotografie a kontakty lidí, kteří mu pomohli. Řekl nám, že ten seznam mu půjčil jeden člověk, který mu chtěl pomoci, ale že ten zápisník už nepotřebuje. Říkali jsme mu, ať tedy ten seznam kontaktů dotyčnému vrátí, ale on se jenom smál a řekl, že to neudělá.

Ježíš vysvětlil můj sen: „**Barličko, setkala ses s lidmi, které jsi potkala ve svém životě. Pohoštění, kterého se jim dostalo, to jsou milosti, které dostali během svého života, a viděla jsi, jak je přijali. Muž, který opěvoval těla žen, představoval ty, kdo jsou ovládáni zlým duchem. Takový člověk se necítí dobře ve společnosti lidí, kteří jsou vedeni Duchem Svatým, proto vás urážel a byl z vás nervózní. Ta stará žena, kterou jsem ti ukázal a která odmítla džus, odmítla kalich osudu a života, který jsem jí připravil. Nechce ho přijmout, chce jít svou cestou, protože si myslí, že to, co chce ona, je lepší. Plné džbány džusu znamenaly, že nikdo nechtěl přijmout kalich, který jsem mu přichystal. Každý šel svou cestou, ne tou Boží.**

Viděla jsi, Barličko, jak přijali Boží milosti a dary. Házeli je po sobě, kopali do nich a vysmívali se jim.“

Dále Ježíš pokračoval: „**Koráb, to je mé Společenství na záchranu duší, do kterého je zvů. Koráb jsi viděla plout v kalných vodách a nepříjemném prostředí. To je to prostředí, ve kterém se nacházíte, plné špíny a nepravosti.**

Malé shnilé loďky, to jsou křesťané, kteří ztroskotali ve víře. Mladý muž, který se ukryl pod koráb, vstoupil do Společenství, ale skutečným přítelem Eucharistie se nestal. Tento muž, kterého znáš, představuje všechny ty, kteří do mého Společenství přátel Eucharistie vstoupili, ale ne z lásky k Bohu, ale pro svou záchranu. Ne proto, aby mě následovali, ale pro jistotu.

Muž, který k vám přišel se zápisníkem, ve kterém měl seznam lidí, kteří mu pomohli, představuje člověka, kterému se hodně dává, on to rád přijímá, ale nechává si to jenom pro sebe a nerozdává jiným, a ani to nevrací. Představuje nevďek a sobectví.“

5. 3. 2018

Měla jsem sen. Začali ke mně přicházet ďábli v různých strašných podobách. Pak začaly přicházet i duše zatracených, které jsem znala. Na každé z nich mi bylo ukázáno, za jaký hřích byla odsouzená. Nejdřív se mi ukázal ruský komunista, diktátor, který byl bez lásky, plný pýchy, zloby a neúcty k Bohu a bližnímu. Pak se mi ukázala žena z mého okolí, jejíž povahu a chování jsem znala. I když byla praktikující křesťanka, její oplzlé řeči a neustále hřešení ji přivedly na to hrozné místo utrpení. Po ní se mi ukázala žena, kterou jsem znala ze své bývalé práce. Stále intrigovala a řídila se různými dietami, jen aby měla pěkné tělo. Pán Ježíš mi na ní ukázal, že jejím největším hříchem bylo pomlouvání a osočování. Byla jsem překvapená, když mi byly ukázané i duše žijících, kteří se už pro svůj nezřízený život sami odsoudili. V jejich životě nedošlo k žádné nápravě ani k žádné lítosti, ale jsou na tom stále hůř a hůř. Jde o dva muže, které znám. Jeden stále oslavuje, pije a jeho jazyk je plný vulgarismů, druhý cizoloží a vede nemravný život.

Pak se mi ukázalo datum 17. listopadu. Nakonec jsem viděla davy lidí, kteří s holemi v rukou krácejí ulicemi nějakého velkoměsta a zlostně pokřikují.

Ježíš řekl: „Barličko, viděla jsi d'ábly, kteří na vás budou útočit skrze různá pokušení a různé lidi. 17. listopad přinesl svobodu a demokracii, což je živná půda pro d'ábla, aby ovládal lidi svými prostředky. Vyvolává u nich touhu po moci, penězích, blahobytu. Vede je k bohatství a oni se topí v nemravném životě. To přinesla svoboda. Lidé s holemi představují ty, kdo se dají manipulovat. Na duších zatracených ti bylo ukázáno, za které hříchy jdou lidé do pekla.“

6. 3. 2018

Ve snu jsem se ocitla v jednom kostele a viděla jsem, jak žena s cigaretou v ruce jde číst přímlovky. Ježíš promluvil: „**Tak jako cigareta ničí tělo, zlé myšlenky ničí duši člověka.**“

7. 3. 2018

Na obloze jsem viděla obrovský kříž. Byl nad celými Košicemi. Ježíš řekl: „**Viděla jsi kříž, protože jedině kříž vede ke spáse.**“

8. 3. 2018

Chtěla jsem vědět, jak je to s dušemi při náhlé smrti. Například když člověk zemře při pádu z koně nebo je zastřelen nebo zemře nějakým jiným nečekaným způsobem. Jestli člověk dostane ještě pár sekund na to, aby litoval svých hříchů.

Pán Ježíš mi to vysvětlil: „**Je to podle zásluh. Když se někdo například modlí sedmkrát Otče náš a Zdrávas, Maria nebo si udělal devět prvních pátků nebo pět prvních sobot nebo je v nějakých společenstvích s příslibeními, dostane šanci těch pár sekund na litování svých hříchů, ale je to velmi, velmi zřídka, protože většinou se takové případy stávají, když už přetekl pohár trpělivosti nad hříchy člověka. Nenapravitelný hříšník tuto šanci nedostane.**“

9. 3. 2018

Viktorka mi dnes říkala, že byla v noci opět v nebeském království. Panna Maria k ní jako vždy přišla v červeném plášti a vzala ji, aby jí ukázala další hezké věci. Řekla mi: „Byla jsem na louce, kde byla samá třpytivá travička, po které běhaly беруšky. Byly barevné, zelené, červené, oranžové, bílé, růžové, žluté i modré, všelijaké a na všechny jsem se mohla dlouho dívat. Byly velmi krásné.“

10. 3. 2018

Viktorka mi začala vyprávět: „Babi, znovu jsem byla v nebeském království. Letěla jsem s Pannou Marií přes celý vesmír. Panna Maria mi řekla, že vesmír je velmi studený, ale mně u ní bylo teploučko. Ukázala mi, jak se po celém vesmíru pohybují nebeské kočáry. Bylo jich velmi mnoho. Seděli v nich dospělí, ale i děti. Kočáry se pohybovaly tak zvláštně, jako po nějaké hrbolaté cestičce. Panna Maria mi říkala, že těch kočárů je plný vesmír a že v nich sedí dušičky, které se stěhují z očiště, i rovnou ze země. V dálce jsem viděla žluté světlo. Bylo jako kulička. Když jsme se k němu přiblížily, v tom velkém světle jsem viděla červené srdce, které se otevřelo, a já jsem s Pannou Marií vešla dovnitř. Srdce se za námi zamklo a před námi byla další brána. Byla ze šedých listů a šedých kvítků, které byly pokroucené do sebe. I tou branou jsme prošly a už jsme byly v nebi. I kočáry s dušičkami vcházejí do nebeského království přes tyto dvě brány.“ Zeptala jsem se jí: „Viktorko, pořád chodíš takhle do nebeského království?“ Pohotově odpověděla: „Pořád babi, ale já nejedu v kočáru, ale na obláčku. Panna Maria mě drží za ruku a velikánskou rychlostí přeletíme vesmír. Přijdeme ke světlu a skrze srdce vejдем do nebe.“ „A kde je to nebe?“ zeptala jsem se jí. „Za vesmírem,“ zasmála se.

Ježíš řekl: Je za vesmírem. Dítě vám řeklo pravdu, protože vše, co vidíte a vnímáte svými smysly, tedy vaše zem a vesmír, to je tento svět. Nebeské království není z tohoto světa. Nedá se vidět a ani zaměřit. Je za oponou tohoto světa. Lidským rozumem je to nepochopitelné.“

11. 3. 2018

V noci jsem měla vidění. Byla jsem v kostele, který už vůbec nevypadal jako kostel. Nebyly v něm klasické lavice, ale jakoby pivařské stoly, za kterými seděli lidé. Najednou začali z nějaké místnosti vycházet kněží s tácky v rukou a začali rozdávat jakože přijímání, ale nebyly to hostie, ale samé jídlo ve tvaru oplatky. Těch kněží bylo mnoho. Z tohoto otřesného zážitku jsem se probudila a před očima se mi ukázala škodolibá tvář ďábla.

12. 3. 2018

Ježíš promluvil: „**Barličko, viděla jsi, co jsem vám řekl. Krize Církve je krizí Eucharistie. Mnozí věřící a duchovní už nevěří v moji přítomnost v Eucharistii. Považují ji za jakousi formu pohoštění, a tak se k ní také chovají. Proto jsem přišel se svým dílem, Společenstvím přátel Eucharistie, aby se jí vrátilo místo, které jí patří.“**

13. 3. 2018

Měla jsem sen. Viděla jsem obrovský úl, ve kterém žili lidé. Byly tam i domy, ulice, ba i kostel. Byli tam i kněží, i já. V kostele se sloužila mše svatá, ale jiná než na jakou jsem zvyklá. Lidé na ni chodili jen pro jistotu. Všichni tam žili velmi zle. Věděla jsem, že úl se zřítí, a proto jsem začala na lidi volat, aby z něho utíkali ven, ale vůbec mě neposlouchali. Chytila jsem svou těhotnou dceru za ruku a utíkala jsem s ní ven, kde na nás už čekalo auto s Valentínem. V autě, které pro nás bylo připravené, seděla žena, kterou znám. Sedla si tak bezohledně, že jsme se s dcerou do auta stěží vešly. Pak jsem viděla, jak se úl zhroutil a jak tam lidé umírali.

Mnozí chtěli utéci, ale už se nedalo. Všichni tam hynuli a ďábel se jenom smál.

Ježíš řekl: „Úl představuje život lidí, kteří nejdou po mých cestách, ale po svých. I mše byly podle jejich představ, ne podle Božích. Volala jsi, aby z úlu vyšli ven, upozorňovala jsi je, že jdou do záhuby, ale neposlouchali tě. Každý, kdo nekráčí po mých cestách, kráčí po satanových a řítí se do záhuby. Auto, co na vás čekalo s Valentínem, to je moje Společenství, které zachraňuje lidi. Každý si sám určuje, jestli půjde cestou spásy, nebo zatracení. Žena, která už seděla v autě, představuje ty, kteří vstoupili do Společenství ne z lásky k Bohu, ale z lásky k sobě.“

14. 3. 2018

Pán Ježíš promluvil k Valentínovi: „Tvá první cesta bude do pekla, potom do očiště a nakonec do nebeského království. Během Velké noci budeš se mnou.“

16. 3. 2018

Ve snu jsem se ocitla ve zvláštní krajině. Byl tam sice pokoj a radost, ale všechno bylo takové, jako to máme my na zemi před deštěm. Celá krajina byla jakoby pod mrakem a místy byla i velká mlha. Nevnímala jsem tam žádné barvy. Tráva byla jako u nás na zemi, ne tak barevná, jak mi popsala Viktorka, a ani louky a květy jsem tam neviděla. Stromy byly bez listů, jako my máme na zemi, když je u nás pozdní podzim. Nelétali tam ani motýli, ani barevní ptáčky a nebyly tam ani žádná zvláštní zvířátka, ba ani paláce, ale duše tam byly velmi šťastné. Jak jsem se tak dívala po této krajině, spatřila jsem, jak po cestě přecházel malý dinosaur, na kterém seděl roztomilý chlapeček. Držel se ho kolem krku, a když mě zahlédl, usmál se. Sem tam jsem viděla i jiná zvířátka, taková jaká jsou u nás běžná. Koně, krávy, nějaké psíky, nic mimořádného.

V dálce jsem viděla i domy, jak jsem už zmínila, nebyly to paláce, ale celkem obyčejné domy. Pak jsem zahlédla další duše, byly pokojné a vyzařovala z nich láska. Pomyslela jsem si: „Kde to jsem? Jaké je to místo? A jak to, že ty duše jsou tady tak šťastné, vždyť nemají ani slunce, ani louky, ani květy, nepřeletí tu ani jeden motýlek, ani jedna včelka. Co je to za místo?“

Pán Ježíš to vysvětlil: **„Barličko, viděla jsi krajinu nebe, kde jsou duše, které nebyly pokřtěné, ale vedly dobrý a bohabojný život. Jsou tam i duše potracených dětí a nepokřtěná nevinátka. Nevidí Boha, proto tam není světlo, ale mlha. V takových podmínkách nerostou květiny a nejsou tam ani louky. I zvířata jsou tam jenom taková, která snesou toto prostředí. Ta krajina vypadá tak, jak jsem ti ji ukázal, ale i když vypadá, jak vypadá, je to krajina pokoje a lásky.“**

18. 3. 2018

Když jsem se modlila, dívaly se na mě dvě krásné oči. Ježíš řekl: **„Byly to oči mé Maminky.“**

19. 3. 2018

Když jsem přijala tělo Ježíše Krista, před svatostánkem jsem ucítila intenzivní vůni vanilky. Ježíš řekl: **„To jsi cítila mě.“**

Viktorka mi dnes vyprávěla: „Babi, já jsem i teď v noci byla v nebeském království. Já tam chodím s Pannou Marií skoro každou noc. Teď mi ukázala srnky, medvědy, velbloudy, lišky, gepardy a lvy, i tučňáci tam jsou a prasátka jsou pruhovaná, ale i flekatá. A ukázala mi také všechna moře, která tam jsou. Je jich osm a při každém stojí dvě obrovské palmy. Jsou to nejvyšší stromy, jaké jsem tam viděla. Jsou vyšší než kostelíky a pod každou z nich někdy padá takový růžový snížek.“

„Snížek?“ podivila jsem se. „Ano, snížek,“ řekla a pokračovala: „Je takový jiný než na zemi. Je suchý, teploučký a velmi krásně voní. Babi, v nebi je tak krásně, že když jsem tam, nechce se mi vrátit na zem.“

20. 3. 2018

Dnes mě Viktorka překvapila. Řekla mi: „Babi, dnes u mě byla Panna Maria ve zlatých šatech s krémovou stuhou, oranžovým pláštěm, měla učesané vrkoče a v ruce držela kytíčku ze tří růží. Jedna byla modrá, druhá růžová a třetí červená. Říkala, že tu kytíčku přinesla mně. A víš, co mi ještě řekla? Řekla mi, že i tobě se, babi, zjevila a donesla ti květ. Řekni mi, babi, jaká byla u tebe, co měla oblečené a jaký květ ti podala?“ Vyprávěla jsem jí o tom a ona z toho měla velkou radost. Pak jsem se jí zeptala: „Viktorko, říkála ti Panna Maria, co ty růže znamenají a proč měla každá z nich jinou barvu?“ Odpověděla: „Ne.“

21. 3. 2018

Měla jsem v noci sen. Ocitla jsem se spolu s Valentínem v domě jedné příjemné rodiny, kde jsme jim vyprávěli o Bohu a manžel jim vysvětloval také podrobnosti o Společenství přátel Eucharistie. Všichni k nám byli velmi milí a pozorně nás poslouchali. Já jsem věděla, že je to vzorná křesťanská rodina, proto jsem na toto setkání vzala i jednu ženu, kterou dobře znám a na které mi velmi záleží, aby viděla, jak žijí opravdoví křesťané, a aby si konečně pozorně vyslechla Valentínovo svědectví, o které doteď nejevila zájem. Najednou na mě tato žena přede všemi začala křičet, ba dokonce mě zasypala neslušnými nadávkami, ale lidé, kteří žili v tom domě, si jí vůbec nevšimli a nevěřili jí. Věřili nám.

Pán Ježíš řekl: „Ta dobrá rodina, kterou jsi, Barličko, viděla, představuje duše ve stavu milosti. Takové duše vás vždy s láskou přijmou. Ta zlostná žena představuje duše, které nejsou ve stavu milosti. Tyto duše půjdou vždy proti vám.“

28. 3. 2018

Když jsem se večer modlila růženec k Duchu Svatému, najednou se mi před očima ukázal děj z pouti do Fatimy. Na této pouti s námi byl také jeden mladý romský pár. Byli to dva lidé, na kterých jsem viděla, jak se mají rádi. Muž byl po celý čas k manželce milý, vstřícný a ve všem pozorný a ohleduplný.

Na této pouti jsme byli na různých místech a všude, kde jsme měli večeri, jsme si sedli ke stolu spolu s nimi, a tak jsme je mohli lépe poznat. Ve Fatimě nám například tato mladá žena vyprávěla, jak je nemocná. Že je po těžké operaci páteře a že má velké bolesti, ale i když věděla, že tato cesta do Fatimy a na další místa bude pro ni namáhavá, chtěla si splnit svůj sen. Říkala nám, že má tři děti, z toho jedno velmi těžce postižené, ale že je Pánu Bohu i za toto dítě vděčná a všechny tři miluje stejně. Každý den volala z mobilu své mamce, která se jí během pouti starala o ratolesti, a vyprávěla jim všechny své každodenní zážitky. Když jsme byli v Lurdech, stalo se toto. Znovu jsme si měli všichni sednout u večere za stůl, tak jako vždycky sedáváme, ale já jsem hned zjistila, že tři lidé od nás odešli a přesedli si jinam, protože s nimi nechťeli být. Ostatní zůstali. Na mladé Romce jsem viděla, že má velké bolesti. Zeptala jsem se jí: „Co vám je? Bolí vás záda?“ Odpověděla mi: „Chtěla jsem jít ve Fatimě vkleče k soše Panny Marie. Vždy jsem po tom toužila. Řekla jsem si, když mi jednou Pán Bůh pomůže dostat se sem, přinesu takovou oběť, i kdyby mě to něco stálo. A dokázala jsem to. Velmi mi pomohl můj manžel. Celou dobu šel vedle mě a držel mě za ruku.“ Poznamenala jsem: „To je krásné, že jste to dokázali, a za co jste to obětovala?“ Řekla: „Za obrácení hříšníků.“ Za stolem seděla i jedna pyšná paní, která jen co to slyšela, řekla: „Měla za co, vždyť mezi nimi jsou jenom samí hříšníci.“ Romka to slyšela, ale nereagovala. Pokorně si to vyslechla a zůstala ticho.

Pán Ježíš promluvil: „Barličko, na těchto dvou ženách jsem chtěl ukázat toto: Když dva křesťané dělají totéž, modlí se, chodí do kostela, na poutě, přijímají svátosti, není to totéž. Jsou jako dvě strany jedné mince. Hlava, která je pyšná, namyšlená, a znak – skromná a pokorná. Hlava, to jsou křesťané jenom navenek, a znak, to jsou lidé, kteří mají křesťanství vepsané ve svém srdci a také ho žijí. Proto máte ve Společenství na přednáškách zdůrazňovat, aby si křesťané dávali pozor na pýchu, aby nebyli hlavou mince, ale znakem mince. Protože hlava mince se na tomto světě zvedá nahoru, znak je jakoby dole, ale na věčnosti je to naopak.“

29. 3. 2018 – Zelený čtvrtek

Při adoraci Pán Ježíš požehnal všechny členy Společenství přátel Eucharistie: **„Žehnám všechny členy Společenství přátel Eucharistie. Mé požehnání vás bude provázet po celý rok. Mé ruce vás budou chránit, provázet, vést a přitahovat ke mně. Poznáte moc a sílu mého požehnání.“**

Valentín poprosil Pána Ježíše, aby s ním mohl snášet jeho utrpení v Getsemanské zahradě, jeho umučení a ukřižování.

Pán Ježíš řekl: **„Přijdu k tobě a budeš se mnou trpět.“** Valentín celou noc trpěl. Řekl mi: „Ocitl jsem se v Getsemanské zahradě v hluboké tmě a celou noc jsem pociťoval nevýslovnou úzkost. Třásl jsem se zimou, ale i strachem. Bolela mě hlava, jako bych ji měl v nějakém svěráku. Viděl jsem Pána Ježíše, jak klečí. Byl u něho nejen anděl, ale i ďábel. Pak jsem viděl, jak Pána bičují, jak ho korunuji trním, jak padal pod křížem a jak mu Veronika podala šátek. Viděl jsem jeho ukřižování a smrt. Fyzické bolesti jsem až takové velké neměl, ale duševní byly ukrutné.

I já jsem prožívala utrpení s Pánem Ježíšem, ale jinak než Valentín. Stála jsem s Ježíšem před velkou bránou, která se před ním otevřela, a vešli jsme spolu do Getsemanské zahrady. Ježíš již se mnou nešel. Pomalu jsem kráčela tmou a v dálce jsem uviděla velkou mohutnou olivu, u které již klečel a velmi plakal. V tom okamžiku, jak jsem ho uviděla, začaly se mi ukazovat hříchy světa, které viděl náš Pán. Byly to především všechny hříchy, kterých se lidé dopouštějí z neúcty k Bohu. Všechny ty hříchy, které viděl, a bylo jich nespočetně mnoho, se měnily na trny, které ho neustále bodaly do těla a způsobovaly mu nevýslovné bolesti. Pán Ježíš viděl a trpěl i za hříchy nečistoty, a to každého druhu. Byl celý pobodaný trním, přičemž velmi sténal. Byl to strašný pohled. Trpěl za všechny hříchy lidí a za největší ohavnosti, jakých se lidé dopouštějí. Byly mi ukázány všechny nemravné zábavy, slyšela jsem křik, smích, hudbu, tanec. Hluk byl tak silný, že se to nedalo snést.

Za všechny tyto hříchy trpěl Pán Ježíš tak velmi, že si to člověk neumí ani představit. Nakonec jsem ho viděla celého zasypaného trním. Stejně jako Valentín i já jsem viděla, že byl u něho ďábel. Jak jsem se na to všechno dívala, najednou se objevila přede mnou postava se znetvořenou tváří. Velmi jsem se vylekala, protože ta tvář byla tak zohyzděna, že se na ni nedalo dívat. Byla celá modročerná, přímo nekrotická. Na některých místech chyběla kůže nebo kousky masa, neměla nos, jenom jakési díry. Z horního rtu bylo vytrženo maso tak, že byly vidět obnažené zuby, ani vlasy na hlavě nebyly, jenom jakési zbytky z delších vlasů. Měla jsem pocit, jako bych se dívala na rozpadající se tvář mrtvého člověka. Na tvář v rozkladu. Vtom jsem si všimla, že muž, kterému patří ta tvář, má oblečenou tuniku, jakou nosil Ježíš. Pochopila jsem, že se dívám na jeho zbitou a umučenou tvář, kterou jsem vždycky chtěla vidět, ale teď když jsem ji viděla ... budu plakat do konce svého života. Tu hrůzu si člověk neumí představit.

30. 3. 2018

Ježíš řekl: „Barličko, všechno, co jsi viděla, je pravda.“

Viktorka vyprávěla dceři Majce, že byl u ní v noci Ježíšek na kříži. Na hlavě měl trnovou korunu, z rukou a nohou mu tekla krev a kolem kolen měl omotaný silný řetěz. U kříže stála Panna Maria a velmi plakala. I Pán Ježíš velmi plakal. Panna Maria byla celá v černém. Viktorka řekla: „Vstala jsem z postele a vytáhla jsem Ježíškovi z rukou a nohou hřeby a také jsem mu sundala řetěz. Pak jsem mu dala na rány pusinky a kříž zmizel. Ježíšek a Panna Maria byli velmi potěšeni a přivinuli mě k sobě. Všichni tři jsme se dlouho objímali a já jsem byla moc šťastná. Panna Maria mě přikryla svým pláštěm a celou dobu mě tulila k sobě. Bylo mi přitom velmi teploučko.“ Jak tak mluvila, najednou spustila srdceryvný pláč, že chce být již s Pannou Marií navždy. Dcera ji horko těžko utišila.

31. 3. 2018

Ježíš řekl: „Valentíne, v noci jsi viděl fragmenty mého umučení a ukřižování. Duševně jsi to prožíval se mnou. Neměl jsi velké tělesné bolesti a ani je nebudeš mít, aby to nezničilo tvé zdraví. Celou noc jsi se mnou prožíval a trápil ses, abys získal psychickou odolnost vůči událostem, které tě v budoucnosti čekají. Nebude to tělesné utrpení, ale duševní. Něco podobného, co teď prožívají někteří vaši politici, kteří jsou v této dnešní době napadáni a pronásledováni médii. Vy nebudete vydávat svědectví o mé minulosti, ale vy budete šířit svědectví o nebeském království, očistci a pekle, aby lidé podle toho, jak žijí tady na zemi, poznali, co je čeká na věčnosti. Nebud'te smutní, že to jde tak pomalu a že vás lidé nepřijímají. Nynější svět je založený materialisticky a lidé nevěří na zázraky. Mají s tím problém i duchovní, pokud se s tím osobně nesetkali. Proto vás neberou vážně.“

1. 4. 2018

Ježíš řekl: „Přinesl jsem obět' za hříchy celého světa a ty, Valentíne, ji přinášeš za to, aby lidé ve mě uvěřili.“

Chtěla jsem vědět, čím byly způsobeny Ježíšovy rány na jeho tváři, to zmrzačení, a za jaké hříchy lidí takto trpěl.

Ježíš promluvil: „Tyto rány mi způsobily pády na kameny, trnová koruna, údery do tváře a plivance. Má tvář byla zmrzačena za všechny hříchy proti prvnímu Božímu přikázání. Hříchy, jako jsou božstva, která si lidé vytvářejí, klení, rouhání, nehodné přijímání, vyznávání jiných bohů, svatokrádežné zpovědi, nevěrnost mých duchovních, hereze. To jsou všechno údery a plivance do mé tváře.“

2. 4. 2018

Dnes přišel s Pánem Ježíšem i sv. František z Pauly. Promluvil: „*Děkuji vám, že jste si i mě vybrali za svého patrona. Byl jsem z toho překvapený.*“ Valentín řekl: „Obdivoval jsem Vaše skutky, co jste udělal.“

František pokračoval: „*To je všechno ve víře. Až budeš mít plnou víru a budeš mít čisté srdce, nezaváháš ani na chvíli, také dokážeš dělat takové divy. Budu vás všude provázet a orodovat za vás.*“ Nakonec nás požehnal.

4. 4. 2018 – adorace

Mnozí naši přátelé ze Společenství, kteří byli s námi v kontaktu a byli nám nakloněni, si už na nás ani nevzpomenou.

Pán Ježíš nás utěšoval: „**Netrapte se tím. I mě opustili všichni učedníci kromě Jana a ze strachu utekli. Nebojte se, vrátí se. Přirozená lidská vlastnost je, že člověk pochybuje a ztrácí důvěru. Tak je to také i se členy Společenství. I učedníci, i když věděli o mém zmrtvýchvstání, když se to stalo, byli překvapeni, co se děje, a dokonce i Tomáš pochyboval. Víra se buduje po celý život. Jenom pevní ve víře vytrvají, ale nebud'te smutní, vrátí se.**“

5. 4. 2018 – adorace

Ježíš promluvil: „**Valentíne, je velká krize Církve. Tady na Slovensku to ještě není tak vidět, ale na Západě je to úplná katastrofa. Lidé již nepotřebují Boha. Mají svá božstva. Ženou se za bohatstvím, chtějí mít krásné domy s bazénem, krásná auta, pohodlný život a já do tohoto jejich života již nepatřím. Je velmi těžké najít směr a cestu jak to zvrátit, protože narážím na svobodnou vůli člověka, která je většinou proti mně. Proto jim chci ukázat jiný život. Život v nebeském království, aby po něm toužili a nevázali se jenom na tento krátký pobyt na zemi. Aby zatoužili po věčnosti v nebi.**“

Když jsem se modlila, najednou se mi před očima ukázala tvář asi dvouletého děvčátka. Pak se mi ukázala další, ale jiná tvář asi šestiletého děvčátka s mašlemi ve vlasech. Nakonec jsem uviděla umučeného Ježíše visícího na kříži. Celé tělo měl potřhané, i tvář. Byl to strašný pohled.

Ježíš řekl: „**To dvouleté usměvavé děvčátko bylo jedno z vašich adoptivních dětí. To větší děvčátko, to byla, Barličko, svatá z tvého příbuzenstva.**

Ukázal jsem se ti na kříži. Tím jsem chtěl říct, že s Velikonocemi mé ukřížování neskončilo. Nadále mě křížují hříchy celého světa.“

6. 4. 2018

Viktorka mi vyprávěla, že Panna Maria i děti, které vidí v nebeském království, mají velmi hezkou pleť. Řekla: „Babi, ta pleť je taková krásná, má jinou barvu než máme my na zemi, mnohem hezčí. A já jsem takovou chtěla, ale Panna Maria mi řekla, že takovou pleť mají jenom ty dušičky, které jsou již navždy v nebeském království. A víš co, babi, já mám v nebeském království i tři kamarádky, taková milá, zlatá děvčátka. Já si už můžu hrát s dětmi, ale s nimi si hraju nejraději. Koupeme se v moři, chodíme na skluzavky z barevných květů, i na houpačky, a mám tam koníka, se kterým si už můžu pohrát. Je to taková malá kobyłka, pojmenovala jsem ji Mančinka. Je hnědá, má bílou hvězdičku, černou hřívu a chvost, i ponožky má černé a má bílý hermelín. Panna Maria mi řekla, že když jsem si nasbírala další poklady, můžu si na ní zajezdit. A představ si, babi, že já mám už vlasy po kotníky. Panna Maria mi říkala, že i ty sis nasbírala další poklady a že také budeš mít vlasy až po kotníky, a ne po kolena. To jsou nejdelší vlasy, jaké mají za odměnu ženy a děvčata v nebi. Ale řekla mi i to, že jsou ženy a děvčata, které mají různé délky vlasů, některé i úplně krátké, podle toho, jak žily na zemi. A víš, co mi ukázala?“ „Co?“ zeptala jsem se jí. „Ukázala mi palác, ve kterém bydlí s Ježíškem. Je celý z orchidejí, z těch nejkrásnějších orchidejí, jaké jsou v nebeském království. Každý květ je jiný a každý lupínek na květu je jiný. Je z pěti barev. Modré, žluté, růžové, fialové a zlaté. Takový květ je tak krásný, že si to neumíš představit. Takové lupeny mají i ty nejkrásnější růžičky. Z nich jsou také paláce.

A ještě mi Panna Maria popsala i některé krajiny, které jsou v nebeském království. Ve **KVĚTOVÉ KRAJINĚ** jsou paláce z růží. Pak mi říkala o **LISTOVÉ KRAJINĚ**. Tam jsou domy z listů. Z velmi krásných, barevných a pestrých listů. Ale říkala mi i o **STONKOVÉ KRAJINĚ**.

V ní jsou domy ze stonků, bez listů a bez květů. Tam jsou dušičky, které přišly před Boha s prázdnýma rukama. Panna Maria mi řekla, že tato krajina je velmi, velmi daleko. Je ještě čtvrtá, **NEKTAROVÁ KRAJINA**, ve které jsou domy ze suchých včelích plástů, a ta je nejdál ze všech.“ „A viděla jsi ty krajiny?“ zeptala jsem se jí. „Ne,“ odpověděla a pokračovala: „Panna Maria mi říkala, že já chodím jenom do květové krajiny. Listovou, stonkovou a nektarovou mi neukázala, jenom mi o nich vyprávěla. Řekla, že nebeské království je nekonečné a že ty krajiny jsou velmi, velmi daleko.“

„Babi, **KVĚTOVÁ KRAJINA** je velmi krásná. Je v ní nekonečné množství květů, a to i takové, jaké na zemi neznáme. Tato krajina se dělí ještě na další krajinky, a to orchidejovou, konvalinkovou, růžičkovou, tulipánovou, kopretinovou... mají různá jména, podle kvítků, kterých je tam nejvíc. V květové krajině jsou dušičky, které nejvíc milovaly Ježíška a Pannu Marii a nasbíraly si mnoho, mnoho pokladů. Dětičky jsou tam velmi hezky oblečené. Kluci mají barevné tuniky, na hlavách kloboučky z těch nejhezčích listů a také sandály na nohách mají z listů. Děvčata mají na hlavách věnečky z barevných růžiček. Šaty a střevíčky mají také z růžiček. Některé děti pobíhají bosky. Jsou tam samé paláce. Panna Maria mi ukázala i další hezké věci a zvířátka a také květy, jaké na zemi neznáme. Žlutásky, to jsou velké okrouhlé květy, které mají zoubkované lupínky. Fialovníky, které jsou celé fialové a také zoubkované. Modráčky mají modrou barvu a jsou jako zoubkované kuličky. Růžovníky jsou růžové a mají ve středu zoubkovanou kuličku. Ukázala mi i zlatovníky, jsou celé zlaté a uprostřed mají takové zoubkované klikyháky. A viděla jsem i slunečnice, které nejsou žluté, ale mají cihlově červené plátky. Z nich zobou ptáci zrníčka. Dívala jsem se i na osm druhů pávů. Pávi jsou tam malí, ne tak velcí, jako je známe, a jsou velmi krásní. Těla mají růžová, fialová, modrá, oranžová, červená, žlutá, zelená a tyrkysová. Mají zlaté nohy, zlaté zobáčky, světle růžové chocholky a tyrkysové oči. Ocasy mají ze čtyř barev, a to z oranžové, fialové, červené a modré. Kočičky jsou tam také barevné: černé, bílé, šedé, hnědé, modré, fialové i terakotové a všechny mají světle růžové tlapky a čumáčky.

Oči mají zlaté. A víš co, babi, v květové krajině je mnoho druhů motýlů a každý je jiný. I husičky jsou barevné a i hlemýždi a zajíčci. Panna Maria mi řekla, že v nebeském království se tvoří taková zvířátka, jaká jen chci. I barevná. Říkala mi, že všechny dušičky z květové krajiny můžou chodit po celém nebeském království, ale dušičky z listové, stonkové a nektarové krajiny nemůžou. Řekla mi, že všechno je podle zásluh. Také mi řekla, že kde končí jedna krajina, tam začíná krajina další. Babi, květová krajina září velkým světlem, je tam teploučko a všechno se tam třpytí. Moře je jenom v této krajině a kočáry a vozy a všechno je barevné. Je to velmi, velmi krásná krajina. Roste v ní nekonečný počet květů.

LISTOVÁ KRAJINA je mnohem, mnohem dál. Také se dělí jako květová na další krajinky, a to podle druhů listů. Je tam už méně světla a fouká tam vítr. Žijí tam opice a dinosauři a ještě nějaká zvířátka. Dušičky tam mají domy z listů a také šaty i boty mají z listů. Už tam není takové teplo. V této krajině roste málo druhů květů.

STONKOVÁ KRAJINA je ještě dál. Fouká tam ještě silnější vítr a je téměř beze světla. Dušičky tam mají obyčejné domy ze stonků a také oblečení tam mají ze stonků. Žijí tam hroši a někdy tam přijdou z listové krajiny i opice. V této krajině se nic netřpytí a roste v ní deset druhů květů.

NEKTAROVÁ KRAJINA je nejdál. Panna Maria mi řekla, že je velmi, velmi daleko, že je tam nejsilnější vítr a není tam světlo. Nic se tam netřpytí a dušičky tam mají jenom úplně obyčejné domy a také šaty ze suchých včelích plástů. V této krajině žijí tučňáci a lední medvědi a je tam jenom pět druhů kvítků.

Babi, a víš co mi Panna Maria ještě povídala? Říkala mi, že v nebeském království je celkem dvacet dva krajin a že na konci světa jich bude padesát. Že květová i listová krajina se budou ještě dále rozrůstat o další krajinky. Stonková a nektarová krajina se budou rozrůstat do šířky a délky. Ty se nedělí na další krajinky.

Babi, poslední dvě krajiny jsou smutné, ale dušičky jsou tam šťastné, protože jsou spasené a vědí, že si to zasloužily. Už je nic nebolí, nejsou hladové, nejsou žíznivé, jsou to krajiny pokoje a lásky. Všichni se tam mají rádi a radují se.

A víš co, babi, všechny rodiny, co jsou v nebeském království, se i potkávají, a to vždy když má nějaký svátek Ježíšek nebo Panna Maria. Dušičky z listové, stonkové ani nektarové krajiny nemůžou chodit po celém království, ale když je svátek, andílci je přivázejí na vozech a na kočárech z celého nebe do květové krajiny k palmám, které jsou u moří. Pod palmami jsou velké hostiny a je tam velká radost.“ Zeptala jsem se jí: „Viktorko, a proč ta rodinná setkání jsou jenom pod palmami?“ Podívala se smutně na mě a řekla: „Proto, babi, protože dušičky z listové, stonkové a nektarové krajiny nemůžou vidět květové království, jenom ta moře. Květovou krajinu nikdy neuvidí.“ Najednou se usmála a zvolala: „Babi, já ti neřekla, že jsem už byla na takové velké oslavě, kde se všechny rodiny potkaly. Úplně jsem na to zapomněla.“

„Kdy?“ zeptala jsem se. „No přece na oslavě Neposkvrněného Srdce Panny Marie.“ Byla jsem překvapená a dál jsem se ptala. „Viktorko, a potkala ses tam s někým z naší rodiny? Například s rodiči dědečka nebo s mým tatínkem nebo...?“ „Ne,“ odpověděla, „ale seděla jsem za stolem na obrovské nekonečné louce s nekonečným počtem dětí. Bylo jich, babi, tolik. Na stolech byly ubrusy jako ze živých květů a na každém z nich jako ozdoba stáli živí barevní pávi. Pávi se v nebeském království stále používají jako ozdoby, protože jsou to nejhezčí ptáci v nebi. Jedla jsem samá chutná jídla, která andílci roznášeli na květinových podnosech.“ „A kdo byly ty děti?“ zeptala jsem se jí. „Panna Maria mi říkala, že ty děti jsou má rodina. Byla jsem tak šťastná, babi. Nechtěla jsem se vrátit na zem. Vždy když jsem v nebeském království, nechci se vrátit.“

7. 4. 2018

Nechápala jsem jednu věc. Jak to, že mi Viktorka vyprávěla, že budu mít vlasy po kolena, a teď říká, že je budu mít až po kotníky. Pán Ježíš nám to vysvětlil a vysvětlil nám i jiné věci, kterým jsme nerozuměli.

Řekl: „Je to tak. Na vlasech jsem vám chtěl ukázat, že lidé, dokud ještě žijí na zemi, můžou svým životem stále získávat zásluhy a podle nich další a další odměny.

Je to jenom na jejich svobodné vůli. Dlouhé vlasy mají mé velké svěťice. Vítr, který Viktorka zmínila, v krajinách skutečně je. Čím je krajina vzdálenější, tím je tmavší a chladnější. I květů je v krajinách, o kterých mluvila, málo. Šaty jsou v těchto krajinách z přírodních jemných materiálů podle toho, kde duše žijí. I stavební materiály jsou buď z listů, stonků nebo ze včelích plástů. Čím je krajina vzdálenější, tím jsou i domy obyčejnější. Děti, se kterými Viktorka jedla na oslavě mé Maminky, byly všechny vaše adoptivní děti.“

17. 4. 2018

Pamatuji se, jak mi Viktorka vyprávěla, že Panna Maria jí říkala, že na zoubkách bude mít otisky květů a jazyk rozdělený na růžovou a bílou polovinu. Vzpomínám si i na to, co jí bylo řečeno, že když olízne zmrzlinu, tak na tom místě zůstane kvítek. Dlouho jsem nad tím přemýšlela. Dnes nám to Pán Ježíš vysvětlil: „**Otisky květů na zoubkách znamenají to, že tam, kde se její zoubky něčeho dotknou, zůstane otisk květu. S jazykem je to tak: lidé, dokud žijí, šíří svým jazykem dobro i zlo. Duše v nebeském království mají jazyky rozdělené na dvě poloviny, na růžovou a bílou. Růžová představuje dobro, které člověk na zemi jazykem šířil. Bílá polovina je zlo očištěné v krvi Beránkově. Celý růžový jazyk mám jenom já a moje Maminka.**“

Mnozí lidé si myslí, že když se dá člověk pokřtít v dospělosti, celý jeho minulý život se vymaže a že je úplně čistý bez zatížení minulostí. Také si mnozí myslí i to, že když je člověk pokřtěn těsně před smrtí, jde jeho duše rovnou do nebeského království na to nejhezčí místo. Valentín se zeptal Pána Ježíše, jestli je to doopravdy tak.

Pán Ježíš to vysvětlil takto: „Jestli se dá člověk pokřtít těsně před smrtí, jeho hříchy jsou smyté, ale tresty ne. Jestli je spasený, nebo ne, záleží na úmyslu, proč se dal pokřtít. Jestli to udělal proto, že ve mě uvěřil a kajícně lituje všech svých hříchů, nebo to udělal jen ze strachu, pro jistotu, nebo aby udělal radost blízké osobě.

Jestli se dal člověk pokřtít proto, že ve mě uvěřil a lituje svého dosavadního života, bude spasen, ale nedostane se do té nejlepší krajiny, ale do té nejhorší. Jestli se dal pokřtít jenom ze strachu, pro jistotu, nebo proto, aby mu již blízcí z jeho okolí dali pokoj, budou jeho hříchy smyté, ale hned na to páchá těžký hřích podvodu. Spása duše takového to člověka je nejistá. Záleží na tom, jaké hříchy během svého života napáchal. Duše takového hříšníka může být i zatracena.“

Pán Ježíš ještě dodal: „Lidé si špatně vysvětlují podobenství o nádenících na vinici. To není podobenství o odměně, ale o spáse duší. Každá duše, která je spasena, dostane odměnu podle svých zásluh. Vlasy, šaty, palác i krajinu, ve které bude ve věčnosti žít, dostane podle toho, jak žil člověk na zemi, jak byl blízko Boha. Všechno je podle zásluh.“

18. 4. 2018

Dnes řekla Panna Maria Viktorce tato slova:

„Ti, co nechodí do kostela, ani se nemodlí, nedostanou se do nebeského království.

Ti, co chodí do kostela, ale nemodlí se, nedostanou se do nebeského království.

Ti, co nechodí do kostela, ale modlí se, nedostanou se do nebeského království.

Ti, co chodí do kostela a modlí se, ale nemilují Ježíše, nedostanou se do nebeského království.“

Ježíš řekl: „Je to návod, jak se dostat přímo do nebeského království, bez očistných trestů. Člověk musí patřit Bohu celý, nestačí jenom něco.“

19. 4. 2018

Viktorka mi říkala: „Babi, Panna Maria mi řekla, že jsou dva důležité dny. Červený a zelený. Červený je, když je na zemi mše svatá, a zelený, když je mše svatá v nebeském království.“

Pán Ježíš nám to vysvětlil: „Na zemi se slaví krvavá oběť Ježíše Krista. To je červený den. V nebeském království se už neoslavuje krvavá oběť, ale zmrtvýchvstání, proto se tento den nazývá zelený.“

21. 4. 2018

Viktorka mi vyprávěla, jak k ní přišel Ježíšek s Pannou Marií a že oba měli červené pláště. Panna Maria ho měla ze živých červených lupínků, usmála se na ni a řekla: „**Já jsem Neposkrvněné početí.**“ Po těchto slovech ji vzali do nebeského království, přičemž ji Matka Boží nesla ve svém objetí.

Valentín dostal mail od jisté mladé ženy, která není šťastná v manželství a přemýšlí, jestli by nebylo pro ni lepší rozejít se. Pán Ježíš na její problém odpověděl tímto způsobem:

„Sluho můj, věrně jsi mi sloužil, proto tě odměním. Připravil jsem ti krásné bydlení v nádherném prostředí. Je to odtud jenom tři dni cesty. Podívej se na ten strom před námi. Pokácej ho a vytesej z něho trám šest metrů dlouhý, budeš ho jednou potřebovat. Vezmi si nářadí a tento trám a jdi směrem na východ. Po třech dnech cesty pouští uvidíš oázu plnou zeleně s palácem uprostřed, který odted' bude patřit jen tobě. Tam se potkáme. Sluha porazil strom a vytesal z něho trám šest metrů dlouhý, jak mu přikázal Pán. Sbalil si nářadí a s východem slunce vzal trám na rameno a vydal se na cestu. Cesta pouští s trámem na rameni byla velmi namáhavá. Večer, když se už chystal k odpočinku, si v duchu řekl: Je to velmi těžké, já to nezvládnou. Odříznu z toho trámu alespoň metr, půjde se mi lehčeji. Uřízl metr a ráno se s východem slunce opět vydal na cestu. Večer druhého dne se situace opakovala. Třetí den ráno se s východem slunce vydal na cestu s trámem už o dva metry kratším. Při západu slunce před sebou uviděl nádhernou oázu s ještě krásnějším palácem.

Celý natěšený zapomněl na všechny útrapy, zrychlil krok, aby tam byl co nejdřív. Když ale došel k zeleni, najednou se ocitl před hlubokou propastí obklopující celou oázu. Zvedl trám a snažil se položit jeden jeho konec na druhou stranu. Trám však byl příliš krátký, vyklouzl mu z rukou a spadl do hluboké propasti. Hořce zaplakal.“

22. 4. 2018

Ve snu jsem se ocitla v nějakém skromnějším pokoji. Předě mnou stál zuřivý muž a v ruce držel kuchyňský nůž. U něj stály dvě malé děti, chlapeček a děvčátko. Chlapečkovi byly čtyři a děvčátku dva roky. Obě děti byly vystrašené a velmi plakaly. Vtom muž zvedl ruku a začal je bodat nožem, dokud nevydechly naposledy. Do pokoje vběhla žena a vylekaně se dívala na své mrtvé děti. Muž opět zvedl ruku a zabil i sebe. Ježíš řekl: „**Barličko, i takovou smrtí odcházejí ze světa tvé adoptivní děti. Tak to vypadá v rodinách, kde není Bůh.**“

23. 4. 2018

V noci jsem měla takové vidění: Stála jsem v našem chrámu, ale něco se mi nezamlouvalo. Všechno bylo jinak uspořádáno a svaté přijímání rozdávaly ženy – laičky. Byla jsem z toho zhrozená. Vystrašeně jsem se dívala kolem sebe a měla jsem přitom pocit, jako bych stála v protestantském kostele. Jak jsem se tak dívala, najednou se přede mnou zjevil Boží posel. V rukou držel tabuli a řekl mi: „**Čti!**“ A já jsem začala číst. Bylo tam napsáno: „***I když pod tímto chrámem teče voda, všechno zůstává suché.***“ Pak ke mně promluvil: „**Pojď za mnou!**“ A já jsem šla. Vyšli jsme spolu z chrámu a dlouho jsme kráčeli nějakou neznámou zemí. Já jsem šla vepředu, Boží posel za mnou. Kráčeli jsme dlouho, byla jsem už unavená, když najednou zvolal: „**Otoč se a čti!**“ Otočila jsem se a viděla, jak znovu drží v rukou tabuli, na které bylo napsáno: „***I když teď...***“ a dále, i když jsem to ve snu přečetla, po probuzení jsem na ten text úplně zapomněla. Když jsem to přečetla, Boží posel mi řekl: „**Pokračuj v cestě!**“ Kráčela jsem, ale stále obtížněji. Byla jsem už velmi

vyčerpaná, když opět na mě zavolal: „**Otoč se a čti!**“ A na tabuli bylo napsáno: „**I když tě velmi miluji, miluji, miluji, miluji, miluji, budeš ...**“ a dál byla slova zamlžena. Slovo miluji bylo napsáno pětkrát.

Ježíš mi vysvětlil, co tato slova znamenala. Řekl: „**I když se v tomto chrámě dějí věci, které by se dít neměly, a zdá se, že ničí jeho základy, zůstane i přesto místem plným milosti. Neuškodí mu. Barličko, ostatní věci znát nemáš, proto ti byly skryty a zamlženy. Poznáš je, až přijde čas.**“

Viktorka mi dnes řekla: „Babi, já jsem milovala Ježíška i Pannu Marii, už když jsem byla u maminky v bříšku.“

28. 4. 2018

Viktorka mi řekla: „Babi, dnes jsem si hrála v nebeském království s děvčátky. Seděly jsme na krásné louce plné květů u dřevěných stolů a hrály jsme si s plastelínou. Plastelína je tam černá a šedá. Je z okvětních plátků a je vláčná, protože je v ní taková šťávička. Každé děvčátko i já jsme měly skleněné tabulky a na ně jsme si lepily z té plastelíny různé obrázky. Každá měla svou paletu, ve které byl barevný pyl. Tím jsme si barvily plastelínu. Já jsem si vytvořila koníčky Majčinku a Valenta, a když jsem je vymalovala, na chvíli ožili. Pak zůstali stát. Děti si tam stále hrají tak, že si dělají obrázky. Já jsem si také vyrobila obrázky s motýlky a hodně s Pannou Marií. Těch jsem udělala nejvíc, protože Pannu Marii hodně miluji a i ona mě má velmi ráda. Dnes jsem si hodně pohrála. Byla jsem také na dětském hřišti, kde jsou kromě skluzavek a prolézaček také houpací zvířátka ze dřeva, ale nejsou na pružinách jako u nás na zemi, ale na takových stoncích. Skákala jsem na své Majčince přes překážky, které byly stonkové, růžičkové, lupínkové, ale i vodní, takové potůčky. Bylo mi moc krásně. Mně se, babi, na zemi vůbec nelíbí. V nebeském království je všechno tak krásné, i skály jsou tam krásné. Jsou takové barevné, růžové, oranžové, zelené, žluté, tyrkysové, červené... všelijaké. A víš, co mi dnes řekla Panna Maria?“ „Co?“ zeptala jsem se jí. „Řekla mi, že vesmír je nekonečný a také nebeské království je nekonečné, ale Země je jenom takový malý míček v porovnání

s nebeským královstvím. Že je to pro člověka nepochopitelné, ale je to tak. Že vzdálenosti mezi krajinami jsou obrovské, že Země je proti tomu nic.“

4. 5. 2018

Dnes mi Viktorka vyprávěla: „Babi, pokaždé když jsem v nebeském království, má Panna Maria vždy oblečené jiné šaty a také účes má pokaždé jiný. Ona je tak krásná a tak voňavá, že když jsem s ní, nechci už od ní odejít. Je tak milá a tak něžně mě objímá. S ní jsem velmi šťastná. Babi, dneska mi Panna Maria říkala, jak je to v té **KVĚTINOVÉ KRAJINĚ**. Znovu mi pověděla, že se květinová krajina dělí ještě na další krajinky. Řekla mi, že má dohromady 88 ulic. Vysvětlovala mi, že z těch 88 ulic je osmnáct ulic, kde je nejvíce druhů květů, a pět ulic, kde jsou všechny druhy květů. Ty jsou nejkrásnější. Všechny ulice jsou uzavřeny takovou krásnou kovovou bránou, která je na každé straně upevněná v barevné skále. Panna Maria mi ukázala jednu z těch pěti ulic. Když jsme přicházely k té ulici, brána se před námi otevřela, a když jsme vešly dovnitř, brána se zavřela. Panna Maria mi řekla, že každá ulice je vlastně vesnička a že brána se otevírá jenom těm duším, které v té vesničce bydlí. Všude byly krásné paláce. Některé větší, některé menší, ale všechny velmi hezké a barevné. Na střeších měly plátky ze živých květů a všechno tam krásně vonělo. Na střeše každého paláce jsem viděla kříž. Všude byly květy a oranžová travička. I ty dvě skály, na kterých byla upevněná brána, byly oranžové a celé se třpytily. Všude létali krásní motýli, ptáčci a včelky a všude zpívali nádherní pávi. Panna Maria mě i do jednoho paláce vzala. Byl nádherný. Celý růžový a uvnitř bílý. Střechu měl z fialových plátek a na ní byl dřevěný kříž. Uvnitř jsem viděla velmi hezkou dřevěnou komodu, na které bylo postavené velké zrcadlo, které bylo v živém obrovském květu. Mohla jsem se do něho podívat. Viděla jsem tam i výklenek, na kterém byla postavená velká tyrkysová váza a v ní obrovská barevná kytice. Visel tam i obraz, na kterém byl namalovaný kostel Panny Marie. Palác byl velmi velký, dlouhý a vysoký, největší v té ulici. Uvnitř paláce bylo krásné dřevěné schodiště, které vedlo až do posledního horního patra. Venku u paláce stály tři obrovské slunečnice, vyšší než ten palác. Ne u všech paláců jsou slunečnice. Panna Maria mi

říkala, že jsou jenom u speciálních paláců. Když jsme vyšly z vesničky přes bránu ven, viděla jsem před sebou několik kopců. Na nejvyšším stál kostel Pána Ježíše a vedle něho kostel Panny Marie. Na nižším kopci stál palác Ježíška a Panny Marie. Všechny ty kopce měly krásnou bílou travičku a všude rostly ovocné stromy. Hned za branou této ulice rostly sladoučké hrušky, které byly barevné. Z těchto pěti ulic mají dušičky nejbližší ke kostelíkům i k paláci, kde bydlí Ježíšek. Když jsem se rozběhla, byla jsem tam za pět minut, tak je to blízko. Duše, které bydlí v těch pěti ulicích, mají nejbližší k Bohu. Ale všechny duše, které bydlí v květinové krajině, se dostanou ke kostelíkům, jenom to mají dál, podle toho, jak daleko je jejich ulice. Všechny duše z květinové krajiny se můžou všude procházet a všude chodit, jenom ne všechny se můžou dostat i do jiných ulic.“

Ježíš nám to vysvětlil: „**Je to pravda. Každá ulice má před vstupem bránu, která se otevírá jenom duším, které tam bydlí. Brány jsou tam proto, aby se duše z nižších ulic nemohly dostat do těch vyšších, hezčích a lepších ulic, protože všechno je podle zásluh. I bydlení. Duše z květinové krajiny se mohou volně pohybovat po celém nebeském království, ale vejít mohou vždy jen do ulic, které jsou níže. Do vyšších ulic se mohou dostat jen v doprovodu duše, která bydlí ve vyšší ulici. Ty ulice jsou opravdu takové vesničky, jak to řekla Viktorce má Maminka, protože vzhledem k rozloze a velikosti nebeského království vypadají jako vesničky.**“

6. 5. 2018

Dnes Panna Maria navrhla Viktorce, že si může vybrat zemi, do které by se chtěla podívat. Viktorce si vybrala Austrálii. Řekla mi: „Babi, jen co jsem si ji vybrala, Panna Maria mě tam vzala. Ukázala mi koníky, kteří tam žijí, i kachničky. Je tam teď dost chladno a fouká tam vítr. Panna Maria mi říkala, že je tam teď podzim.“

10. 5. 2018

Měla jsem takovýto sen. Přestěhovali jsme se s Valentínem na úplně jiné místo. V paneláku, kde jsme si koupili byt, žili dobří a laskaví lidé

a všichni se tam měli rádi. Jen co jsme vstoupili do bytu, už nás tam nějací lidé čekali a vřele přivítali. Mezi nimi byla i mohutná obří žena. Jen co jsem ji uviděla a ona mě, rozběhly jsme se k sobě a mohly jsme se radostí zbláznit, že se vidíme a že už budeme spolu v tomto paneláku plném lásky.

Ježíš řekl: „Ten panelák plný lásky, to je krajina pokoje. To je nebeské království, kde vás všichni čekají. Obří žena je představitelkou těch žen, které jste zachránili skrze mé Společenství a svým příkladem.“

11. 5. 2018

Dnes mi Viktorka říkala: „Panna Maria mi vyprávěla o kopretinové krajině. Tam je nejvzdálenější ulice v celé květinové krajině. Brána do ní je velmi těžká. Je z nerezů a je upevněná na dvou bílých skalách. Chodníčky a cestičky jsou tam zelené a světle zelené, ale převládají tam bílé barvy. I dušičky mají bílé šaty a bílé jsou i paláce. Paláce jsou tam nejmenší ze všech paláců v květinové krajině. I střechy mají bílé, z plátek kopretin a na vrchu mají kříž. Je tam mnoho vrabců a jsou tam i slavíci, kteří krásně prozpěvují. Dušičky jsou tam šťastné, ale nezají a nic se tam netřpytí. V té ulici fouká i vítr a noci jsou tam delší než dny. Kostely jsou tam taky bílé. Ženy a děvčata tam nosí široké šaty a malá děvčata široké sukýnky. Za touto ulicí již začínají tmavší krajiny.“

Ježíš řekl: „Ti, kdo zářili ve světě a byli světlem pro jiné, budou zářit i na věčnosti. Jak byli blízko k Bohu, tak budou i v nebeském království. Je pravda i to, že na věčnosti je den i noc. Tehdy duše oddychují. Čím je krajina vzdálenější, tím je noc delší a den kratší.“

14. 5. 2018

Viktorka mi stále říká, že když k ní přijde Ježíšek na kříži, je stále víc a víc zraněný a stále víc a víc z něho teče krev.

Ježíš nám to vysvětlil: „**Je to ze dvou příčin:**

- 1. Aby to pro ni nebyl příliš velký šok, až uvidí, jak to bylo skutečně.**
- 2. Pro hříchy tohoto světa.“**

15. 5. 2018

Zeptala jsem se Pána Ježíše, jak je to s kostely v nebi, protože Viktorka mi řekla, že je jich více.

Ježíš to vysvětlil: **„Kostely jsou v nebeském království rozmístěné všude tam, kde je to potřeba. Podobně jako na zemi.“**

17. 5. 2018

Viktorka mi říkala: „Babi, já už chodím každou noc do nebeského království a Panna Maria mi stále vypráví zajímavé věci. Dnes mi říkala, že nebeské království se jmenuje **ELAMACH** a že v nebeském království zelený den trvá 88 dní a za dva dny se to znovu opakuje. Také mi řekla, že kopretinová ulice je od nejhezčích pěti ulic vzdálená dvě stě jednotek. Je tam i oranžová tulipánová ulice, ta je vzdálená od nejhezčích ulic třicet jednotek. Pokaždé když přijdu do nebeského království, hraji si s dětmi i s koníky.“

Ježíš řekl: **„Nebeské království se jmenuje ELAMACH a vzdálenosti jsou takové, jak Viktorce řekla moje Maminka. Jedna jednotka je obrovská vzdálenost, jakou si člověk nedokáže představit.“**

23. 5. 2018

Měla jsem takovýto sen: Jela jsem s Viktorcou autobusem na nějakou pout'. Autobus zastavil v nějakém horském městě, kde byla přestávka. Všichni lidé se někam rozběhli. Město mi bylo známé, jako bych tam už byla, ale nic jsem tam nepoznala, proto mi jeden pán z autobusu nabídnul, že mi ukáže nějaké věci, ale ukázal mi jenom záchody.

Znám ho i jeho manželku. Oba znám z mládí. Pamatuji si, jak jeho žena neustále kárala a bila své jediné dítě, svého syna, a to i v kostele. S Viktorcou jsme se procházely po ulicích města a byly jsme velmi šťastné. Najednou na jedné odbočce jsem si všimla kněze, který nás doprovázel na pouti. Slyšela jsem, jak si povídá se svou maminkou a říkal jí: „Mami, vždyť víš, že jsem si nemohl založit rodinu, musel jsem jít na kněze.“ Vedle něho stála jeho sestra, a když si mě všimla, zavolala: „Paní,

pojďte k nám i s děvčátkem. Trochu si oddechnete a malá se zabaví.“
Velmi jsme se s Viktorou zaradovaly.

Vešly jsme spolu do prostého domu, kde nás mile přivítal její manžel. Mladá žena nám hned nabídla koláče a sušenky a hned postavila na kávu. Viktorka si sedla k jejím čtyřem dětem, které si hrály s legem. Vtom vešla do domu i jejich babička, matka té mladé ženy, a těšila se z mé návštěvy. Všichni byli milí a laskaví. Do domu začaly přicházet i další děti. Byla jsem překvapená. Zeptala jsem se jí: „Kolik jich máte?“ Odpověděla mi, že čtrnáct. Nejstarší jsem se zeptala: „Kolik ti je?“ Řekla: „Patnáct, už končím základní školu.“ Všechny děti se měly rády a byly k sobě velmi laskavé. Byla to šťastná rodina a manželé se velmi milovali. Bylo to vidět v každém jejich chování, v každém okamžiku. Pak jsem začala zjišťovat, kolik je každému z dětí. Řekla jsem si. Navštívím znovu tuto krásnou rodinu a všem koupím nějaké dárečky.

Ježíš řekl: „**Barličko, na lidech, které znáš, jsem ti ukázal cesty, kterými se křesťané ubírají. Na prvním manželském páru, který měl jenom jedno dítě, ti byla ukázána neláska, sobectví a egoismus. Na druhém manželském páru ti byla ukázána láska i to, co je pravé požehnání a pravý poklad. Ukázal jsem ti na nich pravé bohatství, děti, rodinu, k čemu je Pán povolal. Na knězi jsem ti ukázal další cestu, kterou se může křesťan ubírat.**“

24. 5. 2018

Dnes se mi stala zvláštní věc. Ráno jsem nešla s Valentínem do kostela, protože je čtvrtek a ve čtvrtky často chodím k dominikánům, kde se i vyzpovídám, mám mši svatou, vykonám dobrovolné pokání – růženec ke Svatým ranám – a adoruji před Svátostí oltární, kde Pána Ježíše s čistým srdcem o něco prosím.

Zatímco byl Valentín v kostele, já jsem se modlila. Vtom mi zazvonil telefon. Někaké neznámé číslo a já neznámá čísla nepřijímám. Nechtěla jsem to zvednout, ale najednou jsem slyšela v srdci hlas: „**Zvedni to!**“ Když jsem telefon zvedla, nikdo se mi neozval, ale slyšela jsem těžký dech umírajícího člověka. Když jsem telefon položila, znovu mi zazvonil a opět

jsem slyšela těžké dýchání umírajícího. Když přišel Valentín domů, poprosila jsem ho, aby se cestou do práce ještě zastavil v kostele a zeptal se Pána Ježíše, proč se mi to stalo.

Pán Ježíš mi vzkázal: „**Volala ti duše, která potřebuje tvou pomoc.**“

Jen co mi to manžel po telefonu oznámil, hned jsem se za ni začala modlit. V kostele u dominikánů jsem prosila před Svátostí oltární Pána Ježíše o milosti pro tuto duši.

Večer Ježíš řekl: „**Barličko, tvé oběti byly přijaty. Velké milosti dostala tato duše.**“

25. 5. 2018

Viktorka mi říkala: „Babi, já jsem viděla Ježíškovo utrpení. Viděla jsem, jak ho odsoudili, jak ho bili, ukřižovali i jak zemřel. Bylo to strašné a všechno jinak.“ „Vyprávěj mi o tom,“ řekla jsem jí, ale ona hned na to: „Babi, já ti to i mám říct, ale musím se uklidnit, protože se mi chce hodně brečet a nechci na to myslet.“ Po celou dobu, jak mi to povídala, běhala po bytě a říkala mi, že se musí uklidnit. Že to bylo tak strašné, že jí z toho bolí srdíčko. Začala takto: „Babi, viděla jsem, jak Ježíška odsoudili. Měl na hlavě trnovou korunu a oblečenou dlouhou červenou tuniku. Na obrázcích je namalovaný, jak padl třikrát, ale všechno bylo, babi, jinak, než je to na obrázcích. Všichni na něho křičeli. Byl smutný a velmi plakal. Potom ho vzali vojáci a přivázali ke sloupu. Přivázali mu ruce i nohy tak, že se nemohl ani pohnout. Vojáci ho obklopili a všichni ho bili najednou takovými krátkými biči s kovovými hroty. Bili ho zepředu i zezadu, nebylo ho ani vidět, protože kolem něho stáli natěsnou.

Ježíšek velmi plakal a bolestně křičel. Plakala i Panna Maria a všichni lidé se smáli. Když ho zbičovali, nebylo ho pro krev vidět. Všude byla samá krev. Ježíšek byl celý zmrzačený a posetý ranami. Hlavičku měl strašně zničenou, bolestí křičel. Celé tělo měl bolavé a lidé se jen smáli a křičeli škaredá slova. Celou dobu měl trnovou korunu. Potom mu dali kříž a on ho tak bolavý nesl. Když ho nesl, teklo z něj stále víc a víc krve. Všichni ho přitom bili a vrískali nehezká slova. Ježíšek bolestí stále plakal.

Když kráčel na Golgotu, nepadl pod křížem třikrát, ale bylo to jinak. Padl třináctkrát.

Poprvé padl, když kráčel městem. Vojáci i lidé ho bili a nepřestali se smát. Nikdo mu nepomohl vstát. Ježíšek stále plakal.

Podruhé padl už po třech krocích. Ježíška kopali a smáli se. Babi, oni se stále smáli. Lidé se nepřestali smát, dokud nezemřel.

Potřetí padl po dalším kroku. Lidé ho dál bili a plivali mu do tváře.

Počtvrté padl po dalších čtyřech krocích. Stále ho jenom bili, plivali, kopali a křičeli na něj škaredá slova.

Popáté padl, když vycházel z města.

Pošesté padl, když se blížil ke kopci. Ježíšek stále bolestí plakal.

Posedmé padl pod kopcem.

Poosmé padl, když vystupoval na kopec. Tehdy mu dobrý muž Šimon pomohl nést kříž. Cesty na kopci byly klikaté a kamenité. Byly tam i velké kameny a některé i špičaté.

Podeváté padl na těch kamenech, když kráčel nahoru. Tehdy k němu přiběhla dobrá žena Veronika a podala mu šátek.

Podesáté padl, když se blížil na vrchol kopce.

Pojedenácté padl, když už byl téměř na kopci.

Podvanácté padl, když mu už chybělo jen pár kroků na vrchol kopce.

Potřinácté padl, když už chyběl jen jeden krok. Ježíšek stále plakal.

Na vrcholu Ježíška přibili na kříž. Když ho přibíjeli, tak bolestí křičel, že ho bylo slyšet až do města. Panna Maria také křičela bolestí. Když zemřel, jeden voják mu probodl Srdíčko. Tehdy se najednou setmělo, začal strašně foukat vítr a začalo lít. Všichni se vylekali.“

Ježíš promluvil: „**To vše je pravda. Ano, velmi jsem křičel bolestí, a to tak, že mě bylo slyšet až do města.**“

Panna Maria řekla Viktorce: „**Viktorko, viděla jsi Ježíškovo utrpení. Teď tě naučím růženec, který se budeš ty, babička i děda modlit třikrát za den, každou neděli, a to až do konce svého života. Je to růženec k Ježíšovu utrpení. Je to silný růženec, ty se ho budeš zatím modlit ve svém srdíčku.**“

Viktorka mi ho nadiktovala...

Ježíš dodal: „**Valentíne, Barličko, modlete se ho a obětujte na různé úmysly. Je dlouhý a namáhavý, ale je i velmi mocný.**“

30. 5. 2018

Byla jsem ve městě. Do nákupního centra, ve kterém jsem se právě nacházela, vběhl mladý muž s velkým křikem a hnál před sebou bezbranné děvče. Neustále na ni vřískal a nelítostně ji bil hlava nehlava. Bylo to strašné. Děvče se ani nebránilo, jako by nikomu nepatřilo, žádné rodině, jako by byla odkázána jenom na něj, a bylo vidět, jak se mu bojí odporovat a jaký má před ním strach. Někdo zavolal policii, ale nic se nevyřešilo. Když odešli, v bití pokračoval. Nikdo jí nedokázal pomoci, protože každý se toho zuřivce bál. Když jsem přišla domů, ptala jsem se Pána: „Bože, proč jsem to musela vidět?“ Pomodlila jsem se za to nešťastné dítě a se slzami v očích prosila Ježíše, aby jí pomohl.

Večer u svatostánku Pán Ježíš mi po Valentínovi vzkázal: „**Barličko, mladý muž představoval tyrany, kteří vyrůstají v rodinách tyranů a kteří jsou plozeni v rodinách tyranů. Mladé děvče je jedno z těch, které se nemají kam vrátit a končí v rukách takovýchto násilníků. Viděla jsi, co způsobuje život bez Boha a lásky.**“

Dnes byla Viktorka u mě a řekla mi: „Babi, já už chodím stále i do paláce, kde žije Panna Maria s Ježíškem. Jejich palác je nádherný. Zvenku je celý z orchidejí a zevnitř zase z růží. Bydlí s nimi i svatý Josef a hodně andělů. Dnes jsem tam šla i s několika dětmi. Každý z nás nesl kytici, kterou sám natrhal na louce. Já jsem Ježíškovi a Panně Marii přinesla velmi velkou kytici. Nasbírala jsem jim ty nejhezčí druhy květů a převázala je stříbrnou trávou. Do kytice jsem vložila i zlatou travičku, taková stébélka, aby měli radost. Také se zaradovali a šťastná jsem byla i já. Byl to pro mě velmi hezký zážitek.“

31. 5. 2018

Byla jsem opět ve městě, protože je čtvrtek a ve čtvrtky chodím k dominikánům. Do města jedu městskou dopravou a tak to bylo i tentokrát. Posadila jsem se do autobusu a po chvíli si ke mně přisedl potetovaný muž. Tetování měl na ruku, nohou, na krku... všude. Cítila jsem se vedle něj velmi zle. Najednou jsem slyšela, jak se v něm ozývá nečistý duch. Podívala jsem se na něj a nechápala, jak může tak klidně sedět a necítit, co se s ním děje. Nečistý duch z něj vycházel celou dobu, dokud jsem nevystoupila z autobusu.

Ježíš řekl: „Viděla jsi, co způsobuje tetování.“

2. 6. 2018

Měla jsem takovýto sen. Onemocněl mi psík, a tak jsem byla nucena jít s ním k veterináři. Na jeho léčbu jsem však potřebovala 130 eur, ale tolik jsem neměla. Vzpomněla jsem si na jednoho staršího pána, který mě nikdy neodmítl a vždy mi vyšel vstříc. Rozběhla jsem se s psíkem v náručí k němu a povyprávěla mu všechno, co se stalo. Že mám nemocné zvířátko a že mi chybí peníze. Muž seděl za stolem a celou dobu mě pozorně poslouchal. Pak vstal a přinesl mi těch 130 eur. U stolu seděla i staříčká žena a taky mě poslouchala. Usmála se a promluvila na mě: „Víš co, já ti taky něco dám. Něco ti přinesu. To ti určitě pomůže.“ Odešla a vrátila se s hezky malovanou truhličkou. Když jsem ji otevřela, uviděla jsem milion dolarů. Řekla jsem jí: „Ale tohle nemůžu přijmout, to velmi mnoho.“ Paní se na mě podívala a odpověděla: „Vezmi si to všechno, já to už nepotřebuji.“ Když jsem přišla domů, ukázala jsem truhličku Valentínovi a zeptala jsem se ho: „Jak to vysvětlím dětem?“ Valentín mi řekl: „Musíme jim to ukázat, musí to vědět.“

Pán Ježíš můj sen vysvětlil takto: „Barličko, číslo 130 je symbolické číslo. To jsou milosti, které potřebuješ vyprosit pro tu či onu duši. Pes představuje ty nemocné duše, kterým pomáháš, ale vzhledem k tomu, že tvé oběti, které za ně přinášíš, nejsou dostatečné, pomáhají ti při tom tví patroni, jejichž představitelem byl ten starší pán. Žena, která ti dala truhličku, byla představitelkou všech svatých: komu Bůh,

tomu všichni svatí. Číslo milion znamená, že když ti pomáhají svatí, vyprosíš pro duše mnohem více milostí, než potřebuješ, a také pro sebe. Říkejte svým dětem, jak je důležité, aby pomáhaly druhým a rozdávaly lásku. Že se jim to vyplatí, že se jim to milionkrát vrátí.“

3. 6. 2018

V noci jsem ve snu kráčela nějakou neznámou ulicí. Jak jsem šla, najednou zpoza rohu vyběhl muž. Běžel rovnou ke mně a volal: „Paní, modlete se prosím vás, modlete se, protože na světě jsou už jen samí zlí lidé. Pronásledují křesťany. Jděte se podívat, co se děje ve vedlejší ulici. Kráčí tam procesí s křížem a skupina lidí je napadla.“ Byl to bezzubý muž, který byl velmi zoufalý. Když jsem se šla podívat, viděla jsem kolem třiceti věřících v bílých tunikách, jak nesou kříž a zpívají svaté písničky. Kříž nesla žena, byla ve středu a měla zvláštní nedefinovatelnou šedou pleť. Smutně se na mě podívala a kráčela dál. Zlí, kteří je pronásledovali, si všimli, že mám na krku medailonky. Hned se rozběhli ke mně a chtěli mi je strhnout, ale nepodařilo se jim to.

Pán Ježíš mi můj sen vysvětlil takto: „Barličko, byla ti vykreslena celá současná světová situace, kdy jsou křesťané ze všech stran napadáni a budou napadáni. Žena se šedou pletí představovala všechny rasy. Muž s vyraženými zuby byl zástupcem mučedníků, kteří trpí pro víru.“

6. 6. 2018

Když jsem se modlila, cítila jsem v pokoji vůni dvou druhů květů.

Ježíš řekl: „Barličko, když je někdo z květové krajiny u vás, cítíš jejich vůni. Cítila jsi dvě vůně, protože byli dva. Páter Pio a František z Pauly.“

7. 6. 2018

Dnes mi Viktorka říkala: „Babi, i dnes jsem byla v paláci u Panny Marie. Vždy když jí přinesu květy, schází dolů po schodech, které jsou celé vyzdobené živými růžemi. Nad schodištěm visí takový zvláštní závěs.

Je pestrý, je ze zelené, oranžové a růžové barvy. Uprostřed závěsu je namalovaná velká bílá růže. Pokaždé když vejdu do paláce, ten závěs tam visí.

Pokaždé když přijdu do nebeského království, hraju si s dětmi. Nejvíc mě baví koníci a ráda vyrábím obrázky z plastelíny. My děti si hrajeme a naši andílci strážní sedí na takové dlouhé lavičce a pozorují nás nebo si povídají. Když si chci něco sníst, andílek hned přijde ke mně a zeptá se mě, co mi má donést. Jídlo mi nosí na krásném podnosu a pokaždé je to především pizza. Tu mám nejraději. Je plněná růžovými hruškami, zeličkem a na vrchu zdobená oranžovou šlehačkou. Na šlehačce jsou někdy i lupínky z květů nebo pyl. Babi, je to tak výborné, že si to neumíš ani představit.“ Zeptala jsem se jí: „Viktorko, a to, co mi popisuješ, není to náhodou koláček?“ „Ne,“ odpověděla, „je to speciální nebeská pizza. Když chci koláček, tak mi můj andílek donese na podnose zákusek ozdobený hnědými koníčky, uprostřed je velký motýl a jsou na něm taky kvítky. Je v něm zelená náplň a je z jablek. Je malý, ale někdy i patrový. Pizza je velká, ale vždy ji zvládnou.“ „A ty máš v nebeském království někdy hlad?“ zeptala jsem se. „Ne, ale toužím po těch dobrotách. Víš, babi, tam je všechno tak chutné, že pořád chci něco jíst. Ještě i polévky i masa mně tam moc chutnají. Některé chutě na zemi ani neznáme. Vždycky dostanu jídlo, po kterém zatoužím. Víš, babi, těm jídlům se nedá odolat, protože nejenže jsou výborná, ale i krásně vypadají. A ještě něco ti řeknu, babi. Panna Maria mi pověděla, že v nebeském království se již duše nežení ani nev dávají a že tam nejsou ani záchody, ani žádný odpad, že nebeské království je dokonale čisté. Babi, já nepotřebuji chodit na záchod, když jsem v nebi.“

8. 6. 2018

Zítřka je v Klášterci velké setkání přátel Aničky Bohuslavy Tomanové, kam jedeme i my. Pán Ježíš nás požehnal a řekl: „**Nebojte se, budu pořád s vámi.**“

S Pánem Ježíšem stála u svatostánku i Anička. Promluvila: „*Valentíne, Barličko, velmi se na vás těším. Pozdravujte Stáňu a řekněte jí, že jsem stále s ní a že jí děkuji za starostlivost.*“

9. 6. 2018

Ježíš řekl: „*Valentíne, budeš vidět jenom tolik, kolik budeš potřebovat. Barlička bude mít jenom takové nohy, aby mohla existovat, a nebude to bez bolesti. Budete velmi trpět.*“

U svého hrobu Anička řekla: „*Valentíne, modlete se růženec, který vám přinesla Viktorka z nebeského království, především za uzdravení nemocných. Je to velmi silný růženec. Stačí se ho pomodlit 3x a oběť je přijata.*“

Ježíš dodal: „*Růženec, který vám poslala má Maminka, byl vytvořený pro vás tři. Panna Maria vám ho dala jako Bohu milou smírnou obět', kterou když budete přinášet, dosáhnete všechno, o co budete prosit, co je v souladu s Boží vůlí. Je to podpůrný prostředek pro Společenství přátel Eucharistie. Tento růženec se může šířit až po vaší smrti. Tehdy bude přijímána tato oběť od každého, kdo se ho bude modlit.*“

10. 6. 2018

Když jsme se vrátili domů, byli jsme dost smutní, protože jsme nezískali žádného nového člena. Ježíš nás utěšoval: „*I když se vám zdá, že cesta do Klášterce nic nepřinesla, mise byla úspěšná.*“

12. 6. 2018

Ježíš řekl: „*Barličko, stala ses Viktorčíným duchovním vůdcem. Duchovně ji ved' a chraň ji jako malé dítě před nástrahami tohoto světa.*“

13. 6. 2018

Dnes mi Viktorka říkala, že se jí Panna Maria zjevila na trůnu s korunou na hlavě a znovu ji vzala do nebeského království. Řekla mi, že když k ní

přichází Matka Boží, nejdříve slyší krásnou jemnou melodii a potom přijde zjevení. A řekla mi i to, že když se vrací z nebeského království, na zdi u její postele vidí Neposkvrněné Srdce Panny Marie, ke kterému se hned začne modlit své modlitbičky.

17. 6. 2018

Viktorka mi stále říká, co v nebeském království jedla a jak jí to chutná. Že je tam všechno, dokonce i maso, brambory, rýže a mnoho jiných jídel, která máme i my na zemi, ale i taková, která neznáme. Valentín se zeptal Pána Ježíše, jak to s tím jídlem je.

Ježíš promluvil: „**To, co říká Viktorka o jídle je pravda, ale není to jídlo, jaké jíte na zemi, ale je to duchovní jídlo. Duše ho přijímají jako požitky, aby potom po vzkříšení pokračovaly v jídle jako v reálném životě a aby to bylo pro ně úplně přirozené. Anděl připraví jídlo, jaké duše chce. Dokonce i jídla, jaká měla duše ráda na zemi. Nebo i nebeské speciality, jaké vy na zemi neznáte. Proto jsou zdobené i květními lístky, posypané pylem a jí se to. Protože duše i zvířata jedí duchovní jídla, nejsou v nebeském království záchody ani žádný odpad. Nebeské království je dokonale čisté.**“

18. 6. 2018

V noci jsem měla vidění. Před mnou stály dvě ženy, které znám. Obě držely před sebou pohlednice, kde byly zobrazeny jejich hříchy, kterých se dopustily za svého života a které mohou ještě napravit. V dolním rohu pohlednice měly obě ženy bílý šálek s nápojem. Stála jsem a dívala se na jejich hříchy. Řekla jsem jim: „Dostaly jste velkou milost, ještě to můžete napravit. Udělejte to!“ První žena, když to uslyšela, se velmi rozčílila. Křičela, že to neudělá a ať se podívám na tu druhou, jaké má hříchy. Podívala jsem se a viděla jsem, jak ta druhá žena pomalu po doušcích upíjí ze šálku a jak z její pohlednice hříchy mizejí. Ta první stále jenom vriskala a zlostně křičela: „Neudělám to!“

Potom jsem spatřila mnoho lidí, které znám, ale i takové, které jsem nikdy neviděla. Někteří vycházeli z vlaku, jiní se procházeli po ulici nebo šli

rovnou do práce nebo stáli na autobusových zastávkách, ale všichni měli jedno společné. Začali se propadávat. Viděla jsem, jak některé lidi pohlcovalo bahno, jiné hlína, šterk, ba i kameny. Dokonce jsem viděla, jak matka položila své dítě ze svého náručí na zem a hned se začalo propadávat. Bylo to hrozné. Ale viděla jsem i šťastnou babičku, která přišla s vnoučátkem přes krásnou kovovou bránu a pořád se na mě usmívala.

Ježíš řekl: „Barličko, viděla jsi na lidech, co dělá pýcha a co pokora. Že lidé, i ti, co mají malé děti, do nich zasévají již od dětství koukol, a tak se jejich potomstvo propadá v bahně hříchů a padá do záhuby. Na ženách s pohlednicemi jsem ti ukázal pyšnou a pokornou duši. Pohlednice zobrazovaly jejich hříchy, které napáchaly během svého života. Nápoj v šálcích, to je živá voda, kterou jsem vám lidem zanechal na očistění duší od hříchů. Ta živá voda se skládá z pokání, smíření a z nápravy. Pyšná duše má zatvrzelé srdce a nepřiznává si své hříchy, není schopna dělat pokání a její zpovědi, pokud je dělá, jsou svatokrádežné. Pokorná duše si je vědoma své ubohosti a dělá pokání. Proto je očistěna od hříchů, které napáchala.

Šťastná babička, která přicházela s úsměvem přes kovovou bránu se svým vnoučátkem, představovala pokorné duše, které přijímají živou vodu, jenž jsem vám zanechal, a tak vede své potomstvo bez problémů do nebeského království.“

19. 6. 2018

Viktorka mi vypráví i velmi zajímavé věci o zvířátkách, která jsou v nebeském království. Některá popisuje jako velmi velká, jiná zase jako velmi malá, a tak jsme se zeptali Pána Ježíše, jak je to se zvířátky.

Pán Ježíš nám to vysvětlil: „V nebeském království je život jiný. Je dokonalý. Zvířátka jsou stvořena pro radost duše. Jsou stvořena v různém věku a v různých velikostech. Nerostou a ani nestárnou. Nebeský život je úplně jiný. Bůh dává duším podle zásluh různé odměny a různé požítky. Když chce duše koníčka, dostane koníčka. Když chce psíka, dostane psíka. Když chce páva, dostane páva, když

sloníka, dostane sloníka... ve velikostech, jaké duše chce. Mohou být i barevná. U Boha není nic nemožného. Všechno, co duše potřebuje, dostane. Bůh stvoří všechno, kolik je třeba, co je třeba a kde je třeba. V nebeském království je život bez starostí. Je úžasný. Bůh se stará o duše. Když si duše ze stromu utrhne ovoce, hned je na stejném místě stvořené nové ovoce. Když si utrhne květ, hned na stejném místě Bůh stvoří nový květ, úplně stejný.

Květy nevadnou, listí neopadává... všechno je na svém místě. I tráva je stále krásná. Nic se nesází, nic se neobdělává ani se nic nevaří, není žádný odpad a všechno krásně voní. Na zemi se musí člověk o všechno starat, pracovat, vyrábět. V nebeském království se o všechno postará Bůh. Duše tu vedou bezstarostný život, ale odměny a požitky dostávají podle zásluh. Záleží na tom, jestli duše žije v květové, listové, stonkové nebo nektarové krajině.“

20. 6. 2018

Dnes mi Víktorka říkala: „Babi, vždycky když jdu s Pannou Marií do nebeského království, procházím skrze krajinu, která je před nebeskou bránou. Vidím tam samé malé dětičky. Tak malé, že jsou mi jen po kolena. Všechny mají stejnou barvu pleti a mluví takovým zvláštním jazykem. Panna Maria mi řekla, že ten jazyk se jmenuje **ENDROSTAN** a že je to jazyk vytvořený pro tuto krajinu. Děvčátka mají oblečené bílé šaty, chlapci bílé tuniky a všichni krásně září. Děvčátka mají vlasy různé barvy, dlouhé až po kotníky. Ty děti si hrají na obrovské louce, na které rostou jenom zlatovníky. Jiné květy tam nerostou a nejsou tam ani žádná zvířátka a žádné dítě nemá svého andílka strážného. Jsou tam jiní andělé a ti se o ně starají. Panna Maria mi říkala, že jsou to dušičky, které se teprve mají narodit, a že andílka strážného dostanou až na zemi. Také mi řekla, že ty dušičky jsou v bílém proto, že nemají žádné hříchy, že jsou čisté. Říkala mi, že ta krajina se jmenuje **SAMIENT** a že z této krajiny dušičky odcházejí, ale také do ní přibývají další nové. V té krajině je také kostelík. Je to Ježíškův kostelík a je celý bílý. Jsou v něm dvě místnosti. V jedné sedí děvčátka a ve druhé chlapci. Všichni krásně zpívají a andílci s nimi.

Když ty dušičky jedí, na začátku stolu sedí chlapec a pak jenom děvčata. Andílci jim nosí jídlo, jaké chtějí, a i oni jedí. Ježíšek k nim chodí každý den a všichni mají z toho radost. A víš, babi, co mi ještě řekla Panna Maria?

Řekla mi, že na konci světa SAMIENT zanikne a zanikne i světýlko před nebeskou bránou a i ta brána zanikne. A řekla mi, že i očištec zanikne a brána do pekla také. A že nebeskému jazyku se říká HAWIANA.

21. 6. 2018

Pán Ježíš řekl: „Napiš Barličko, slovo HAWIANA s dvojitým W. Je to nebeský jazyk, který duše ze SAMIENTU neznají, protože jejich budoucnost je nejistá. Nebeský jazyk ovládají jenom duše z nebeského království. Děti ze SAMIENTU jsou v kostele odděleny proto, že mají sklony k opačnému pohlaví, aby se nerozptylovaly. Duše v SAMIENTU se připravují na život na zemi. Vštěpuje se do nich Boží zákon. Podle toho, jaké mají poslání na zemi, jsou tam některé delší a některé kratší dobu. Chlapec sedí při jídle na začátku stolu proto, aby mu bylo vštěpováno, že je hlavou rodiny, o kterou se má starat. Postupně se u stolu vystřídají všichni chlapci. Děti v této krajině mají stejnou pleť, protože jsou to duše. Barvu pleti získají, až když se narodí. Podle toho, jakou pleť budou mít jejich rodiče. Na konci světa SAMIENT zanikne, i očištec, i brána do nebeského království a také brána do pekla. Nebe a peklo se navždy zavřou.“

24. 6. 2018

Slyšela jsem hlas: „*Chodí k vám vnoučata, chodí k vám i jiné milé děti a přijdou k vám i tři, kteří mají nejvyšší postavení.*“ Když mi to hlas říkal, psala se mi tato slova před očima.

Ježíš řekl: „Ano, chodí k vám vaše dětičky, ale i vaše adoptivní dětičky. Ti tři, to je jejich doprovod. To jsou andělé z vyšších andělských sborů. Bez jejich doprovodu by ty dětičky nemohly přijít.“

25. 6. 2018

V noci byla za mnou duše muže z očištěnce a prosila mě, abych šla za jeho žijící sestrou a řekla jí, aby mu vrátila pozemky, ke kterým přišla skrze dědické řízení nečestnou cestou. Prosil ji, aby je dala jeho synovi. Byla jsem za ní, ale ona to s hněvem odmítla. Jde o členku Společenství přátel Eucharistie.

Ježíš řekl: „**Zatvrzelý člověk nevidí a nechce vidět své hříchy, ale když duše předstoupí před mou Tvář, uvidí svůj život tak, jak jsem ho viděl já. Bude se na něho dívat ne svými očima, ale Božíma. Duše této pyšné ženy bude před zatracením zachráněna jenom díky zápisu do knihy, ale v očištěnci za to zaplatí velkou daň.**“

28. 6. 2018

Viktorka mi opět vyprávěla zajímavé věci. Řekla: „Babi, já když přijdu do nebeského království, tak Panna Maria si se mnou už nepovídá slovensky, ale mluvíme spolu nebeským jazykem a představ si, babi, já jí rozumím. I já tak mluvím.“ A já na to: „Tak mi něco řekni?!“ A ona hned začala. Měla takový zvláštní hlas, mluvila tak melodicky.

Pak pokračovala: „Babi, **SAMIENT** má tři části, kterými dušička musí projít, když se už navždy stěhuje do nebeského království. V jedné je tři dny, ve druhé dva dny a v poslední stojí jeden den. Panna Maria mi řekla, že v těch částech se dušičky připravují na vstup do nebeského království. V poslední části, kde dušička stojí jenom jeden den, je taková úzká škvírka, ta se najednou otevře a dušička se propadne do úzké hadice, skrze kterou s připaženými rukama proletí obrovskou rychlostí. Na konci hadice se duše postaví a najednou stojí u nebeské brány, kde ji vítá Bůh, zářivý jako slunce. Přivine si ji k sobě a řekne jí: „**Znám tě.**“

Když se Valentín ptal Pána Ježíše, proč nám Viktorka vyprávěla, že dušičky chodí do nebeského království v kočárech, Ježíš to vysvětlil: „**Viktorka chodila s Pannou Marií přímo skrze nebeskou bránu, proto si myslela, že takto vchází do nebe i každá duše. Teď jí bylo ukázáno, jak to probíhá. Duše přicházejí v kočárech do SAMIENTU, kde se na třech místech připravují na vstup do nebeského království.**“

Na těchto místech se duše zbavuje všech návyků, zlovyků, náchylností k hříchu a všeho zlého, k čemu měla během života náklonnost. V první krajině, kde je tři dny, se duše zbavuje všech zlovyků a náchylností ke hříchům z mladosti.

Ve druhé krajině se duše zbavuje zlovyků a náchylností ke hříchům z dospělosti. Ve třetí krajině se zbavuje zlovyků a náchylností ke hříchům ze své staroby. Takto se duše připraví na život v nebeském království, aby žila v pokoji a lásce. Jak se říká po vašem, duše se musí vyresetovat. U nebeské brány čeká duši Trojjediný Bůh. Bůh vidí celý život duše, která před ním stojí, proto když si ji přivine k sobě, řekne jí: znám tě. Podle toho, jaký život vedla duše na zemi, Bůh ji zařazuje do příslušné krajiny.“

2. 7. 2018

V noci mi zvonil telefon. Na displeji se mi ukázal nápis – neznámé číslo. Když jsem mobil zvedla, slyšela jsem těžké sténání a vzdechy umírajícího člověka. Řekla jsem mu: „Nebojte se, pomodlím se za vás.“ Chtěla jsem vědět, jak je možné, že mi volají neznámí lidé, kteří mě ani neznají.

Ježíš mi to vysvětlil: „**Barličko, umírající člověk volal o pomoc. Chtěl zavolat přes mobil, ale ve svém stavu to nebyl schopen udělat, proto mu přitom pomáhal jeho anděl strážný a ten vyvolal tvé číslo. Velmi jsi té duši pomohla. Dostala velké milosti.**“

4. 7. 2018

V noci jsem měla tento sen. Stála jsem u stolu, na kterém byla kopa jakýchsi spisů. Jak jsem se tak na ně dívala, najednou z nich vylezl obrovský červený brouk s černými skvrnami.

Ježíš řekl: „**Barličko, viděla jsi spisy, které vznikly proti Bohu. Spisy komunismu a fašismu. Brouk představuje zlého ducha těchto ideologií.**“

6. 7. 2018

Ježíš promluvil: „**Valentíne, skrze toto moje velké dílo, Společenství přátel Eucharistie, bude lidem dáno poznání, co Bůh připravil těm, kteří ho milují. Bude jim ukázáno očima dítěte a očima dospělého, jak vypadá nebeské království a život v něm.**“

7. 7. 2018

Dnes mi Viktorka povprávěla toto: „Babi, **SAMIENT** je obrovská krajina. Má až 80 částí. Panna Maria mi řekla, že všechny části jsou oddělené závorami, které mají různou velikost. Některé jsou nizoučké. Ty jsou tam, kde jsou dušičky dětí, které se mají teprve narodit. Ale jsou i vyšší závary a některé i velmi vysoké. Panna Maria mi říkala, že i v nebeském království jsou různě vysoké brány. Že ty, které vidím v květové krajině, jsou nejnižší a že ty nejvyšší jsou v nektarové. Babi, vždycky, když přijdu do nebeského království, říkají mi **WUANSIBOL**. Panna Maria mi říkala, že je to moje jméno a že znamená: ta, která teď je a chodí do nebeského království. A povídala mi i jiné věci.“ „Jaké?“ zeptala jsem se. „Vyprávěla mi o motýlech. Víš, babi, v nebi jsou také obrovští motýli. Já je i vidím. Nejraději si sedají na růžičky. Jsou krásní. Když roztáhnou křídla, tak jsou pomalu tak velcí jako já. Oni nemají, babi, sosáky, ale jazyk. Ti motýli se jmenují PET a stále vydávají takové směšné zvuky. Stále dělají lolo-lolo-lolo... a velmi rychle létají. A víš co, babi, já když jsem v nebi, jdu i do kostelíka. S děvčátky chodím do kostela Panny Marie a chlapci chodí do Ježíškova kostela. V nebeském království se nemodlíme, ale stále zpíváme. Já sedím vpředu a za mnou děvčata. Jsou tam i andělé. Zpíváme střídavě. Já sama, pak andílci, pak děvčata, pak zase já sama, andílci a děvčata, a tak dokola nahlas zpíváme. Jak tak zpíváme, na stropě se objevuje život Panny Marie a my se na to díváme.“ Zeptala jsem se jí: „A co zpíváte?“ „**ONKARAN**,“ odpověděla. „Zazpívám ti to, babi,“ a začala zvláště zpívat. „Jak to zpíváš?“ zeptala jsem se. „No přece nebeským jazykem.“

Ježíš řekl: „**SAMIENT je nejsložitější krajina. Je mnohem větší než samotné nebeské království. Je to křižovatka všeho. Skrze SAMIENT procházejí všechny duše od stvoření světa až do jeho konce. Jsou tam místa, kde jsou stvořené nové duše dětí. Dále místa, kde jsou duše dětí, které se mají narodit. Přicházejí sem také duše všech zemřelých, které se dělí do jednotlivých částí na základě svého života, jaký vedly na zemi. Je to složitá krajina a vše je tady přesně organizované. Těch částí je tady skutečně 80, protože jsou tady místa, kde probíhá soud, pak jsou místa, kde se duše dělí podle toho, jestli byly ateisté, dále jsou dělené podle věrovyznání, dále podle stupně poznání, podle toho, jak žily na zemi, mladí, staří, děti, dále podle toho, jestli směřují do pekla, do očištění nebo do nebeského království. Jsou tady i místa, kde se duše připravují na vstup do nebe. Dále místa, kam přicházejí duše z očištění. Všechny duše přicházejí na přesně určené místo a všechna ta místa mají závory.**“

Chtěla jsem vědět, jestli jsou tam ploty.

Ježíš pokračoval: „**Ploty nejsou, ale i tak žádná duše neprojde do jiné části. Jednoduše ji to nepustí. Chodí se jenom skrze závory. A tak je to také v nebeském království.**“

Potom ještě Pán Ježíš dodal: „**Viktorka se v nebeském království jmenuje Wuansibol a vpředu zpívá v kostele proto, že je z jiného světa. Ta píseň, kterou děti zpívají, je oslavná píseň k Panně Marii, za to, co všechno pro mě učinila a činí. Motýli PET jsou opravdu tak velcí.**“

8. 7. 2018

Ježíš promluvil: „**Valentíne, již jsem ti řekl, že tvé ruce jsou mýma rukama. Ty, které požehnááš, požehnáám já. Ale ty, které chceš uzdravit, ne vždy uzdravím. Uzdravím jen ty, které chceš já.**“

9. 7. 2018

Vzpomínám si, jak jsem viděla číslo 18. Tehdy mi Pán Ježíš naznačil, že jednou to pochopím. Dnes mi byla ukázána stará žena.

Viděla jsem, že je bez lásky a bez soucitu. Ježíš řekl: „**Tato žena svými hříchy 18x probodla mé Srdce, a to si ještě myslí, že je spravedlivá a že její cesta vede rovnou do nebeského království.**“

15. 7. 2018

Ve snu jsem byla v nějakém chrámu. Najednou jsem viděla, jak přicházela stará žena a se svítilnou v ruce vešla do sakristie. Překvapilo mě to, protože vím, že tato duše byla již vysvobozena z očištění. Nechápal jsem, proč ji vidím takovou ustaranou a proč v ruce drží svítilnu.

Ježíš mi to vysvětlil: „**Barličko, tato duše prosí o mše svaté, aby měla více světla. Proto držela svítilnu.**“

16. 7. 2018

Poprosila jsem Valentína, aby se zeptal Pána Ježíše, jak máme obětovat tyto mše, vždyť já mám obětovat všechny mše do konce tohoto roku za obrácení jedné duše z blízkého okolí.

Ježíš řekl: „**Valentíne, ty je budeš obětovat. Na to, aby se tato duše dostala na lepší místo, potřebuje mnoho mší svatých. Budeš je přinášet až do konce roku.**“

Když jsem se odpoledne modlila, najednou jsem před sebou viděla ulici, na které stála mladá urozená dáma. Stála na chodníku a zamyšleně se dívala do dálky. Měla oblečené dlouhé široké šaty a měla velmi hezký účes ze svých dlouhých vlasů. I tvář měla velmi hezkou a pokojnou. Modlila jsem se a procházela po bytě, když jsem si najednou všimla, že mi někdo v pokoji na malém stolečku otočil lampu.

Ježíš to vysvětlil: „**Byla to manželka grófa Dionýze Andrásyho. To ona otočila lampu. Potřebuje víc světla! Modli se za ni, Barličko. Modli se za ni celý měsíc.**“

18. 7. 2018

Ve snu jsem se ocitla spolu s Valentínem před velkou krajinou. Celá byla oplocená a věděli jsme, že se o ní říká, že v ní žijí lidé plní lásky a vládnou tam spravedlnost. Proto jsme i my chtěli do ní vejít a žít tam v pokoji

a lásce. Když jsme do ní vstoupili, radostí jsme běželi do kostela. V chrámu bylo hodně lidí a všichni vypadali velmi pokojně. Vtom kněz vzal do rukou zvláštní tabuli, zvedl ji před sebe a řekl: „Dva lidé mohou přistoupit k tabuli, políbit ji a přečíst, co je na ní napsáno.“ Já jsem se hned přihlásila a se mnou nějaká žena. Víím, že to byla modlitba. Paní, která šla se mnou, ji políbila a přečetla, co na ní bylo napsáno. Když jsem šla já, najednou ke mně přiběhla starší žena, a zatímco jsem četla, začala mě překřikovat a odříkávat něco úplně jiného. Byli jsme s Valentínem překvapení, protože lásku a pokoj jsme v tom kostele neviděli. Řekli jsme si, asi ta paní měla špatný den, pojďme za vladařem této krajiny, představíme se mu jako noví obyvatelé a trochu si s ním promluvíme. Když jsme k němu přišli, byl obklopen lidmi, kteří mu na všechno přitakávali. Tvářil se velmi povýšenecky a začal nám vysvětlovat, že objevil vzácnou krev, kterou nikdo nemá, jenom on, a že ji má ve zvláštní nádobě. Ukázal nám ji. Měli jsme z toho setkání zvláštní, nepříjemný pocit. Řekla jsem Valentínovi, že zatím tady nevidím žádnou lásku a že bychom měli navštívit našeho přítele, který tady také žije. Když jsme za ním přišli, řekl nám, že vládce této krajiny je lhář a že všichni co tu žijí, jsou lháři, jenom jemu můžeme věřit. Po čase jsme zjistili, že i on nám lže a že je falešný.

Valentín mi řekl, že tady bydlí i jedna žena, jejímuž manželovi prodal nějaké lyže, ale že slyšel, že se mu poškodily. Řekl mi, že jí zavolá, aby zjistil, kde je, a aby jí vrátil peníze za ty lyže. A tak to udělal. Já jsem mezitím šla do květinářství podívat se na květy. Prodavačka byla velmi nazlobená a roztržitá. Říkala mi, že můj přítel jí donesl kytku, ze které nic nemá, a že chce, aby ji odškodnil. Já jsem na té kytce nic špatného neviděla, ale nabídla jsem jí, že jestli si myslí, že utrpěla škodu, zaplatím jí to. Ptala jsem se, kolik za to chce, a ona mi hned odsekla, že 300 eur. Dala jsem jí je a prosila ji, aby se již víc na něho nehněvala. Když jsem jí ty peníze dala, s radostným pocitem jsem se rozběhla jakousi zahradou a všimla jsem si svého přítele, jak sedí u jeskyně. Zastavila jsem se u něho a řekla: „Jedna žena mi řekla, že jsi jí dal špatnou kytku, ale netrap se tím, už jsem ji odškodnila.“

Jen co jsem to vyslovila, žena přiběhla a začala na něj vriskat, že chce další odškodné. Dívala jsem se na ni a nechápala, jak může něco takového žádat, vždyť jsem jí dala 300 eur. A také jsem jí to řekla, ale nedala se odbýt. Přítel se jí zeptal, kolik ještě chce, a ona že 450 eur. Podívala jsem se na tu pyšnou paní a zeptala jsem se jí, proč to dělá. Zlostně se na mě podívala a okřikla mě, že mně do toho nic není. Byla jsem z této situace velmi smutná a Valentín také. Řekli jsme si, pojďme navštívit našeho známého, který je k nám stále takový milý, přijdeme na jiné myšlenky a trochu si oddechneme. Jaké překvapení pro nás bylo, když jsme zjistili, že i on je bez lásky a soucitu. Postupně jsme zjistili, že nejsme v krajině lásky a pokoje ani v krajině, ve které je spravedlnost, ale že jsme v krajině nenávisti a té největší zloby.

Rozhodli jsme se, že to musíme změnit, že budeme lidem vyprávět o Bohu a lásce, ale jen co se o tom dozvěděl vládce této krajiny, chtěl nás dát zabít. Všichni, o kterých jsme si mysleli, že jsou našimi přáteli a že nás ochrání, nás zradili. Chtěli, aby nás zabili. Vzpomněli jsme si, že tady žije i naše dobrá známá, která má v této krajině velké postavení, a věřili jsme, že nám pomůže. Když jsme k ní přišli a vyprávěli jí, co s námi zamýšlejí, snažila se nás uklidnit, že ona má zázračnou vodu, že je v té krajině důležitá a že nás ochrání. Náš rozhovor vyslechla i jedna jednoduchá žena, která začala křičet: „Nevěřte jí, lže vám, jsou dohodnutí. Jestli neodejdete z této krajiny, zabijí vás.“ Ale my jsme slepě věřili té naší známé a nechtěli jsme odejít. Proto nás žena oba chytila, otevřela bránu a vyhodila za plot. Tímto činem nám zachránila život.

Pán Ježíš moje vidění vysvětlil takto: **„Barličko, krajina, kterou jsi viděla, je krajina, která vznikla uvnitř Církve a které vládne antikrist. Je prezentována jako krajina lásky a pokoje a spravedlnosti, ale opak je pravdou. Tabule představovala modlitby, které jsou určené Bohem a Pannou Marií věřícím a které se lidé modlili po celé generace. Žena, která tě překřikovala, představuje lidi, kteří všechno změnili a chtějí dělat vše po svém. Tak, jak jsem vám zanechal Eucharistii, antikrist vymyslel něco nového. To je obrazně ta krev, kterou vám vladař ukázal. Antikrist vymýšlí různé náhrady**

za Eucharistii. Návštěva přátel a příbuzných, které jste navštívili a kteří vás tak zklamali, je jenom varování, abyste nedali na vnější obal, na vnější projevy lidí, ale abyste důvěřovali jenom mně. Na lyžích bylo ukázáno, že jsi, Valentíne, napravil chyby, kterých ses v minulosti dopustil. Váš přítel, od kterého chtěla květinářka odškodné, představuje ty, kteří byli neprávem připraveni o majetek. Pyšná žena, která vyžadovala odškodné, představuje ty, kteří tyto lidi o majetek připravili, kteří už dostali hodně, ale chtějí ještě víc. I to, co jim nepatří.

Barličko, viděla jsi, že vladař vás chce zabít. Je vám ukázáno, jak vás antikrist a jeho stoupenci nepřijmou a budou vás pronásledovat. Žena se zázračnou vodou představuje ty, co mají velký vliv a velkou moc, ale vy jim nevěřte. Nikdy nevěřte pyšným lidem, ale maličkým, jako byla žena, která vás zachránila. Tato nenápadná žena představuje maličké a pokorné, kteří jsou osvíceni Duchem Svatým a vědí, kde je pravda.“

20. 7. 2018

Panna Maria řekla Viktorce, že nebude stále chodit do nebeského království, ale že to jednou skončí a že se vrátí, až když se do něho navždy nastěhuje.

V noci, když jsem se modlila, ukázala se mi přestrašná tvář. Velmi jsem se vylekala. Ježíš řekl: „**Barličko, viděla jsi zlého ducha, ducha chamtivosti.**“

21. 7. 2018

Viktorka mi řekla: „Babi, Panna Maria mi řekla, že ne všechny dušičky, které přicházejí do nebe, procházejí třemi částmi, ale že jsou i takové duše, které přijdou na místo, kde jsou jenom jeden den.“

Ježíš to vysvětlil: „**Ano, je to tak. Jsou to duše, které jsou připravené na vstup do nebeského království už tady na zemi. Jsou to většinou ty, které Církev svatořečí, ale jsou to i takové duše, které svatořečené nejsou, ale vedly svatý život ve skrytosti.**“

Zajímalo mě, jak se duše po rozsudku dostane do očištnice nebo do pekla. Poprosila jsem Valentína, aby se na to Pána Ježíše zeptal.

Ježíš řekl: **„Peklo a očištnice jsou otevřené, takže se tam duše po rozsudku propadne.“**

22. 7. 2018

Dnes mi Viktorka řekla toto: „Babi, Panna Maria mi zase vyprávěla o krajinách, nejvíc o nektarové. Řekla mi, že čím je krajina v nebeském království od Boha vzdálenější, tím je chladnější a tmavší. A i dny jsou tam stále kratší a noci stále delší. Říkala mi, že v nektarové krajině jsou dny velmi krátké a že trvají jenom několik hodin.“

Pán Ježíš řekl: **„Je to tak. Je to podobné jako na zemi. Čím je krajina severněji, tím je chladnější a dny jsou kratší.“**

Panna Maria dodala: **„V nektarové krajině jsou dny tak krátké, že někdy trvají jenom tři hodiny.“**

23. 7. 2018

Viktorka mi vyprávěla další zajímavé věci. Řekla: „Babi, na konci květové krajiny jsou plastelínová městečka. Jsou dvě. Pro děvčata a pro chlapce. Městečko pro děvčata se jmenuje **VONDI** a městečko pro chlapce se jmenuje **OO**. Každá krajina má plastelínová městečka pro děti, ale Panna Maria mi říkala, že nejhezčí jsou v květové krajině. Plastelínové městečko **VONDI** má nízkou závoru a na ní je napsáno **VONDI**. Nikdo v tom městečku nebydlí, ale je na hraní pro děvčátka. Je celé fialové a všechno je v něm z plastelíny. Fialové jsou stromy, různé stavby, květy, lavičky... všechno. Je tam teploučko a fouká tam příjemný vánek. Jsou tam i ulice, náměstí, sochy. A je velké tak, že si to člověk neumí ani představit. Panna Maria mi řekla, že je tak velké, že se to nedá ani popsat.

Jsou tam i palmy a stoly, za kterými, když máme hlad, jíme. Jen co dostanu na něco velkou chuť, andílek strážný mi to přinese. Velmi ráda chodím do tohoto městečka, protože si tam můžu hrát a tvořit různé věci. Řeknu ti, babi, to městečko je tak nádherné. Panna Maria mi říkala, že stále roste, protože stavby, které tam děti vytvářejí, jsou nezničitelné, jsou

tam navždy. Já jsem vytvořila tři koníky a stavím také obchůdky. Ve městečku je oranžové moře, ve kterém se děti potápějí a hrají si s malými rybičkami. I já si s nimi hraju. Ryby chlapečci mají šupinky a rybky děvčátka jsou hladké. Chytám je do rukou a dávám jim pusinky. Jsou tak roztomilé.“

„A jak se do tohoto městečka dostaneš?“ zeptala jsem se. „Vždyť říkáš, že květová krajina je tak obrovská, že si to lidé neumí ani představit.“ „Babi, do městečka pro děti se jezdí na takovém točícím se kolotoči, který je buď čtverec, trojúhelník, kruh, nebo květ. Já jezdím v květu. Všechna děvčata, která chceme jít do VONDI, do něho nasedneme, květ se nad našimi hlavami zavře a vzlétne. Je celý z plastelíny a uvnitř oranžový. Do kolotoče si bereme i svá živá zvířátka, se kterými si v městečku hrajeme. VONDI je celé z fialové plastelíny, jenom kostelík ne. Ten je zděný a je celý červený. V městečku je taková krabice, ve které jsou cihličky z plastelíny. Krabice se nikdy nevyprázdní a je vždycky plná. Ve městečku je i takový stojan, ve kterém je také plastelína. Děti si klikou natočí a vytisknou tolik plastelíny, kolik chtějí, a je také pokaždé plný. U stojanu stojí jedna obrovská slunečnice a krabice je u palem. Z cihlíček si stavíme různé domečky, a to tak, že je skládáme na sebe a lepíme trávou z plastelíny namočenou v oranžovém moři, které je jenom v květovém VONDI. Pak ty cihličky vyškrabujeme a natíráme barevným pylem. Vyškrabujeme různé obrázky, a když je stavba hotová, ponoříme ji do oranžového moře, voda vyšpláchne, stavba vzlétne do vzduchu a poletuje sama po VONDI za námi, co sedíme v kolotoči. Tam, kde v městečku přistaneme my, přistane i stavba. Vystoupíme z kolotoče, najdeme volné místo a náš výtvar tam postavíme. Očistíme ho lupínky namočenými v oranžové vodě, a když to máme hotové, zavoláme kluky z městečka OO, aby se přišli podívat.

Z VONDI se prochází do OO, kde kluci staví také různé stavby, ale nejraději různá vozidla. Městečko OO je celé z bílé plastelíny. Ve VONDI je kostelík zděný, červený a promítá se tam život Panny Marie. V OO je kostelík zděný, oranžový a promítá se tam život Ježíška. Kluci také zvou děvčata do svého městečka a vozí je v těch vozidlech.

Všechny děti na sebe voláme jménem. Do dětských plastelínových městeček chodí i dospělí a dívají se, jak si děti hrají, ale já jsem, babi, dospělé neviděla, to mi řekla Panna Maria.

A víš co, babi, ještě něco ti řeknu. Do plastelínového městečka přichází i Ježíšek, zářivý jako slunce, a také Panna Maria, zářivá jako slunce. Když nás Ježíšek zavolá, vejdemo do kostelíka, sedneme si do lavic a díváme se na život Panny Marie. V tom kostelíku se nezpívá, jenom dívá. Zářivý Ježíšek jako slunce a zářivá Panna Maria jako slunce chodí jenom po květové krajině. Nikdy nevejdou do listové, stonkové a nektarové krajiny. Se zářící Pannou Marií chodí i děti, které mají tvář jako obláček, takovou zamlženou, a nemají ještě svého andílka strážného. Stále si s nimi něco šeptá a také oni si šeptají. Když je v nebeském království nějaká oslava, sedí u ní a oslovují ji **SEMIANA**, což znamená maminka, a ona jim říká **SENILIT**, což znamená mé dětičky. Panna Maria mi říkala, že až ty dětičky vyrostou, budou zářit jako malá sluníčka a že i já jsem byla takový obláček. A ještě ti něco řeknu, babi, Panna Maria má pokaždé jinou barvu očí. Jednou má modré, jindy zase zelené, ale nevím proč.“

Pán Ježíš nám všechno vysvětlil: „**V nebeském království jsou městečka pro radost dětí. Jmenují se VONDI a OO. Kostelíky jsou v nich barevné proto, aby vynikaly. Děti se zamlženými tvářemi jsou duše vybrané mnou a mojí Maminkou a mají sloužit na zemi našim záměrům. Šeptají, protože jde o budoucnost, která nemá být poznána ani dušemi v nebi. Je to tajemství, proto mají i tyto duše zamlženou tvář. Jednou budou tyto duše mezi svatými zářit jako malá sluníčka. Má Maminka mění barvu svých očí, jak se jí to líbí, a přizpůsobuje ji svému oblečení. Viktorka řekla pravdu. Bůh nikdy nevejde do listové, stonkové a nektarové krajiny. Panna Maria vejde, ale nikdy tam nevejde zářivá v oslavené podobě, ale jenom v lidské.**“

27. 7. 2018

Ve snu jsem se ocitla před jakousi červenou cihlovou zdí. Najednou jsem si všimla, že po ní lezou černí, asi dva metry dlouzí mravenci s odpornými lidskými hlavami.

Ježíš řekl: „**Barličko, viděla jsi tři zlé duchy, kteří nejvíce pokoušejí lidi. Ducha nelásky, ducha nenávisti a ducha smilstva.**“

28. 7. 2018

Viktorka mi říkala, že v květové krajině má každý svůj vlastní kočár, některé duše i vozy a každý je má jiné. Ježíš řekl: „**Kočáry a vozy jsou podle zásluh a potřeb.**“

29. 7. 2018

Stále křtím všechny potracené dětičky a všechna nepokřtěná nevinátka. Ježíš řekl: „**Barličko, dělej to pořád, velmi těm dušičkám pomáháš.**“

30. 7. 2018

Jedeme do Medžugorje. Pán Ježíš a Panna Maria nám říkali, že budou celou dobu s námi. Jedeme se zetěm Martinem a vnučkou Viktorou.

5. 8. 2018

Viktorka mi vyprávěla, že jí dneska Panna Maria řekla, že ji vezme výjimečně do očiště, protože to chtěla, ale jenom jednou.

6. 8. 2018

Viktorka mi řekla: „Babi, byla jsem v očiště, ale velmi krátce. Panna Maria mě dnes přivedla na místo, které se jmenuje **DŽUT** a je propojeno se **SAMIENTEM**. Je tam všechno šedé a je tam velmi horko. Viděla jsem tam duše dospělých, ale i dětí. Bylo tam mnoho dětí, některé byly i tak malé jako náš Janíčko. (Janíkovi, našemu vnučkovi, je jen 20 měsíců). Všichni klečeli na šedých kamenech a velmi plakali.

Ty kameny byly tak velké, jako jsou v Medžugorje na Podbrdu. A představ si, babi, ty dušičky oslovovaly Pannu Marii – Hvězdu Mořská. Když ji spatřily, volaly: Zdravas, Hvězdo Mořská!“

Pán Ježíš nám to vysvětlil: „**DŽUT je poslední část v očistci, kde duše čekají na odchod do nebeského království. Pláčou, protože se těší, že jejich utrpení pomalu končí. Pláčou radostí. Ty kameny, na kterých klečí, jsou opravdu tak veliké. Viktorka neuvidí očistec, kde duše strašně trpí. Její dušička by to nesnesla. V očistci jsou i maličké děti, protože vědomě hřešily. Každé vědomé zlo je hřích. Nejsou tak přísně posuzovány jako dospělí, ale do nebe může jít jenom čistá duše, která má vybělené roucho.**“

Když jsem chtěla vědět, kde je očistec, jestli je i na zemi, nebo jenom uvnitř zeměkoule, Ježíš řekl: „**Očistec není na zemi, je to místo, tak jako je místo nebeské království nebo peklo. Na zem mohou přijít některé duše jenom na chvíli, ale jenom ty, které dostanou tu milost. Je to něco jako propustka.**“

8. 8. 2018

Svatý Pavel říká, že člověk je ospravedlněn jenom skrze víru v Ježíše Krista, ale mnozí to špatně chápou, proto nám Pán Ježíš vysvětlil na třech příkladech, jakou víru měl svatý Pavel na mysli a o jaké víře to mluvil.

Ježíš řekl: „**Lucifer a padlí andělé věřili v Boha, i ho viděli, a přece nebyli ospravedlněni vírou. Proč? Protože i když věřili a věděli, že Bůh je, vědomě se postavili proti němu. Tak to dělá člověk, který tvrdí, že věří v Boha, a vědomě se staví proti němu. Vědomě hřeší a spoléhá se na svou víru a na Boží milosrdenství. Tento člověk nebude ospravedlněn takovou vírou.**

Svatý Petr. Apoštol Petr měl víru, a přece mě zradil. Ale neudělal to s vědomím, že mě chce zradit. On mě zradil, protože byl slabý a bál se. Svého skutku velmi litoval. Stačil pohled do mých očí, ve kterém

bylo skryto všechno. Prosil o odpuštění a kál se. Plakal nad tím, co udělal, věřil, že mu odpustím, a dál mě následoval. Proto byl ospravedlněn vírou.

Člověk, který má pravou víru, má bázeň před Bohem, vědomě nehřeší, a i kdyby padnul, velmi toho lituje a prosí Boha o odpuštění a o milosrdenství. Kdo věří, ten mě následuje. Kdo tvrdí, že věří, ale nenásleduje mě, ten nemá pravou víru. Takovou vírou ospravedlněn nebude.

Jidáš. Zradil mě a svého hříchu litoval i peníze vrátil, ale nevěřil v moje milosrdenství. Neprosil o odpuštění a nekál se. Neměl odvalu mě o to poprosit. Raději spáchal sebevraždu. Proto nebyl ospravedlněn z víry. Člověk, když nevyzná kajícím hřích, není ospravedlněn z víry.“

Nakonec Ježíš dodal: „Je potřeba vždycky správně chápat, o jakou víru jde. Zda jde o víru pravou, nebo satanskou.“

Dnes jsem měla tento sen. Stála jsem na nějakém nádvoří, kde bylo mnoho lidí. Všichni mě znali a každý ode mě něco chtěl. Byli to lidé různého postavení a různého věku. Mnozí byli milí, ale byli tam i tací, kteří mě naváděli ke špatným věcem. Já je odháněla a odmítala jsem dělat ty zlé skutky, které ode mě vyžadovali. Říkala jsem jim, raději zemřu, ale Boha nezahládím. Ježíš řekl: „Barličko, dostala jsi dar rozpoznávat zlo.“

9. 8. 2018

Dnes se Valentín velmi rozčílil. Večer u svatostánku prosil Pána Ježíše o odpuštění, že se rozčílil na zaměstnance v práci, který nezvedal telefon, a přitom měli vážnou poruchu na stroji.

Ježíš promluvil: „Valentíne, reagoval si správně. I já jsem se rozhněval, když jsem vstoupil do chrámu a viděl, co se tam všechno děje. Je přirozené, že člověk takto reaguje, když jde o nějakou nepravost nebo něco špatného. Myšlenka na takového člověka nemá

být trvale zlá, ale časem se máme a musíme uklidnit. A ty jsi to tak udělal. Je to jako s tlakovým hrncem. Když je na prudkém ohni, najednou se otevře ventil a pára prudce vychází. Proto musíme stáhnout plamen, aby nám nevystřelila pojistka. Tak má krotit své emoce i člověk. Když vidí, že je něco špatně, je přirozené, že vzkypí, ale musí se uklidnit.“

11. 8. 2018

Slyšela jsem hlas, který zvolal: „*Adam a Eva*.“ Ježíš řekl: „*Adam a Eva spáchali hřích a nelitovali ho. Vymlouvali se jeden na druhého. Neprosili o odpuštění, proto je Bůh vyhnal z ráje. Stejně tak lidé, kteří páchají hříchy, nepřiznávají je a nelitují, budou vyhnáni z ráje.“*

Dnes mi Viktorka vyprávěla o tom, jak se ještě baví v nebeském království. Říkala: „Babi, v květové krajině jsou u palem takové dvě zvláštní klouzačky. Jedna z nich je velmi velká a velmi dlouhá, ta druhá je menší. Obě jsou růžovo-modré a ta větší má hodně točitých chodbiček, skrze které prolétnu velkou rychlostí a jsem v moři.“ Pochopila jsem, že mi zřejmě vypráví o tobogánech, a proto jsem se jí hned zeptala: „Viktorko, a to skrze ty chodbičky proletíš v šatech? „Ne, babi,“ odpověděla, „tam jsme všechny dětičky nahé. Nahoře se svlíkneme a spustíme se.“ Já jí na to: „Ale vždyť vám jsou vidět zadečky!“ A ona mi hned začala vysvětlovat, že dušička má krásnou tvář, krásné oči, krásné třpytivé vlasy, krásnou pleť, ale nemá zadeček, nehtíky, pupík, a ani tu část na čůrání.

Ježíš to vysvětlil: „**Je to tak, duše ty věci nepotřebuje, jednoduše je nemá. Je na těch místech hladká – uzavřená. Při vzkříšení duše dostane tělo, jako měla na zemi, ale bude dokonalé, bez jediné chybičky.**

Kdo byl tlustý, bude štíhlý, slepí budou vidět, hluchí budou slyšet, kdo byl shrbený, bude chodit vzpřímeně, těla budou dokonalá, krásná a u každého bude zachována identita.“

12. 8. 2018

Viktorka mi pověděla, že jí Panna Maria řekla, že v krajinách nebeského království jsou i městečka pro dospělé, ale že nejhezčí jsou v květové krajině. Řekla mi i to, že v nebi spala v paláci na krásné posteli. Chtěla jsem vědět, co dělají dospělí v tom městečku, a tak nám to Ježíš vysvětlil: **„Dospělí se tam setkávají, povídají si o svých příbuzných, které mají na zemi a je jim třeba nějak pomoci, nebo o příbuzných, kteří jsou už v nebi, ale na jiných místech, vzájemně si pomáhají, chovají se tak, jak se chováte vy lidé, když se potkáte s přáteli. Ano, v nebeském království se i spí.“**

13. 8. 2018

Chtěla jsem vědět, proč Pán Ježíš dovolí, aby zednáři ničili jeho Církev. Ježíš promluvil: **„Je to čas, kdy zkouším křesťany, kdo mi zůstane věrný, a kdo ne. Já jsem trpělivý, každý dostává ještě šanci, aby se obrátil, a když už bude situace kritická, zasáhnu.“**

14. 8. 2018

Během modlení mi Bůh ukázal duše, které jsem znala, ale již nežijí, i duše, které znám a ještě žijí. Viděla jsem duše zatracené, ale i spasené, které jsem znala ze svého okolí, ale i duše z královských rodin, politiky i obyčejné prosté lidi. Byli mezi nimi i různí podnikatelé, duchovní i celebrity. U žijících mi bylo ukázáno, které duše směřují do záhuby, duše, které mají ještě naději zvrátit to, a duše směřující do nebe nebo očistce.

15. 8. 2018

Ježíš řekl: **„Barličko, dostala jsi další dar. Viděla jsi duše mrtvých a také ještě žijících. Dostala jsi dar, který potřebujete na to, abys rozeznala obal člověka od jeho duše.“**

16. 8. 2018

Dnes mi Majka povyprávěla o tom, co se u nich doma událo na svátek Nanebevzetí Panny Marie.

Říkala mi: „Večer, něco po dvacáté hodině Viktorka zvolala: „Mami, Panna Maria už přichází. Vidím ji, jdu si lehnout.“ Dcera šla s ní a Viktorka pokračovala: „Mami, Panna Maria už vchází do pokoje. Přibližuje se ke mně.“ Byla tak šťastná a začala vyprávět: „Panna Maria má pod nohama velikánskou kytici barevných květů a kolem hlavy má také velikánský věnec ze živých květů. Má růžové vlasy, zelenou šerpu a červený závoj. Ten věneček vypadá jako koruna z barevných růžiček. Na rukách drží malého Ježíška v zelenomodré tunice s bílým pláštěm a na hlavě má malou korunu. Oba se na mě usmívají. Celý pokoj je ve velké záři a oni z ní vystupují.“ Vtom zvedla peřinu a schovala se. Když se jí dcera zeptala, proč to dělá, řekla: „Mami, zaplavuje mě velké světlo a velké teplo. Ten žár mě oslepuje.“ Pak vykoukla zpod peřiny a začala se na zjevení usmívat a v okamžiku usnula. Odešla s Pannou Marií, když hodiny ukazovaly 20:25.

21. 8. 2018

Viktorka řekla: „Babi, vždy když chodím v nebeském království, kráčím po trávě jakoby po jejím povrchu, jakoby po skle. Když jsem se ho chtěla dotknout, dotkla jsem se heboučké trávy. Všichni tak chodí, i zvířata. Zvířata jsou v nebeském království všelijaká, různé druhy, které na zemi ani neznáme, a některá jsou i celá zlatá. Pokaždé když tam přijdu, sedávám za stolem pořád se stejnými děvčaty a představ si, babi, jsou stále hezčí a hezčí. Židličky jsou jiné než u nás. Takové zvláštní a nakreslila mi je. Opěradla jsou v různých tvarech, ale většinou jsou to kříže.

Sedadla jsou tak zajímavě vykrojená na dvě poloviny, kde každá má tři nohy. Na těch židličkách se dá sedět i bokem. Já tak občas sedím, a i lavice mají takový tvar. A víš co, babi, já jsem viděla i Bernadetku, ale jenom zezadu.“

22. 8. 2018

Ježíš promluvil: „Duše v květové krajině jsou skutečně stále hezčí a hezčí. Ale hezčí mohou být i duše v listové, stonkové a nektarové krajině, pokud jsou za ně přinášeny oběti. Viktorka opravdu viděla Bernadetku. Byla k ní otočena zády, protože nemohla vidět její oslavenou tvář. Pravdou je i to, že duše v nebeském království chodí, jako by měly pod nohama sklo, ale není to tvrdý dotek nohou, je to stejný pocit jako kráčet po vzduchovém polštáři.“

24. 8. 2018

Viktorka mi stále říká, jak krásné jsou v květové krajině paláce, že jsou ze živých květů a že se jí zdá, že někde jsou i koberce ze živých květů a že také různá prostírání jsou z květů. Nechácala jsem, jak mohou být na střeších ze živých květů velké kříže, jak se tam pak udrží, a proto jsme si některé věci nechali vysvětlit. Když se na to Valentín zeptal, Pán Ježíš to vysvětlil:

„Všechny paláce i domy jsou v nebeském království zděné a podle toho, o jakou krajinu jde, tak jsou i vyzdobené. V květové krajině jsou paláce i kostely zvenku i zevnitř tak hustě porostlé živými popínavými květy, že zdi nejsou ani vidět, proto si Viktorka myslela, že jsou jenom z květů. Květy jsou, jak říká, krásné, voňavé a nikdy nevadnoucí. Dokonce se na nich vytvářejí stále nové a nové pupeny. Koberce nejsou ze živých květů, ale vypadají tak reálně, že to Viktorka neuměla posoudit. Všude jsou samé květy a překrásná příroda. Podnosy, talíře a prostírání jsou jako ze živých květů. V listové krajině jsou domy obrostlé živými nevadnoucími listy, ve stonkové jsou domy ozdobené různými stonky a v nektarové včelími plásty. Všechno podle zásluh.“

27. 8. 2018

Měla jsem tento sen. Dívala jsem se na fotografie muže a ženy, kteří celý svůj život prožili v cizoložství a žijí tak i nadále. Jak jsem se tak dívala na

ty záběry z jejich života, slyšela jsem hlas: „Teď jsou šťastní, usmívají se, ale za tento hřích budou ve věčnosti velmi trpět.“

29. 8. 2018

Měla jsem tento sen. Byla jsem na nějakém setkání, kde bylo hodně lidí. V davu jsem zahlédla černou postavu, která mě sledovala zlým pohledem a pomlouvala mě. Lidé stáli a před nimi uprostřed stál ten černý muž. Všichni mě pozorovali a vrhali na mě nelaskavé pohledy. Já jsem stála před nimi, když tu najednou ke mně přiletěla dotěrná vosa a silně se mi zahryzla do prstu. Neměla žihadlo, ale jakési tesáky, kterými se mi zavrtala až do kosti. Bolestí jsem křičela a volala o pomoc, ale nikdo z lidí mi nepomohl, ale jenom mlčky stáli a přihlíželi, jak trpím. Chtěla jsem si druhou rukou pomoci a vytrhnout tu vosu z prstu, ale jen co jsem se o to pokusila, napadla mě druhá, ještě větší vosa a začala mě kousat do druhé ruky, aby mi zabránila vytrhnout tu první. Lidé jenom přihlíželi a já jsem viděla, že ty vosy řídí ten muž v černém plášti. I tvář měl černou a šířilo se z něho zlo. Mé utrpení bylo tak velké, že jsem v noci bolestí křičela.

Ježíš můj sen vysvětlil takto: **„Barličko, černý muž představuje skupinu lidí, kteří budou proti vám. Vosy jsou jejich slova, činy a skutky, které vás budou bolet až na kost.“**

V noci jsem se ve snu ocitla ve svém rodném městě. Najednou, jak jsem tak kráčela mezi obytnými bloky, přiběhla ke mně žena v mém věku a řekla mi: „Do tří dnů se obleč do černého a přijď za mnou.“ Vylekala jsem se. Lekla jsem se, že mi zemře mamka.

30. 8. 2018

Ježíš řekl: **„Barličko, v sobotu uvidíš něco, co způsobí ve tvém srdci smutek.“**

1. 9. 2018

Čekala jsem, co uvidím. Myslela jsem si, že Pán Ježíš měl zřejmě na mysli Pride pochod, který měl být dnes v den blahorečení Anny Kolesárové v našem městě. My jsme se té slavnosti nezúčastnili, protože jsme měli u sebe Viktorku, proto jsem si večer vzala tablet a šla se na YouTube podívat na zprávy ohledně blahorečení. Najednou jsem si všimla zvláštního videa z mého rodného města. Podívala jsem se na to a v tom okamžiku jsem všechno pochopila. Byly to samé útoky na Církev, očerňování emeritního papeže Benedikta XVI., kterého tak obdivuji, a opěvování zla.

Ježíš řekl: „**Barličko, viděla jsi práci antikrista v přímém přenosu. Viděla jsi, jak skrze vlivné osoby jde proti Církvi, církevním autoritám a jak šíří bludy a zlo.**“

2. 9. 2018

Ve snu jsem se ocitla před velkým obrazem, na kterém byla namalovaná Panna Maria, jak vystupuje do nebe. Vpravo dole klečela postava muže, kterého náhle ozářilo velké světlo. Vlevo stála postava v jakési mlze.

Ježíš to vysvětlil: „**Ten, co klečel, byl sv. Jan. Zamlžená postava, která stála vlevo, představuje budoucí lidstvo, které se upírá k Panně Marii.**“

3. 9. 2018

Dnes jsem viděla duši zesnulé příbuzné, za kterou se modlím. Stála a usmívala se. Ježíš řekl: „**Barličko, děkuje ti za všechno, co pro ni děláš, a za všechny milosti, které jsi jí vyprosila.**“

Viktorka mi vyprávěla další věci. Řekla mi: „Babi, Panna Maria mi vysvětlovala, jak se dušička dostane do břicha.

Řekla mi, že jde ze SAMIENTU také skrze nějakou hadici. A víš co, babi, když přijde ke mně do pokoje s Ježíškem, vždycky je jinak oblečená. Někdy má šaty bílé, někdy oranžové, růžové, žluté, tyrkysové, modré i zelené... nebo poseté lupínky ze živých růžiček nebo má šaty ze samých

růžiček. Někdy je má zdobené různými kyticemi, ale vždy má na nohou živé růžičky a na hrudi srdce. Pokaždé stojí buď na obláčku, na růžích, nebo na kytici ze živých květů v těch nejhezčích barvách, jaké jsem v nebeském království viděla. A stále má i něco červeného. Jednou je to šerpa, jindy plášť a někdy i celé šaty. Někdy přijde s malým Ježíškem, jindy s dospělým Ježíškem, ale vždycky je s ní i holubička. Když přijde s dospělým Ježíškem, vždy jsou barevně sladění a oba mají na hrudi srdíčka. Ježíšek ho má s trnovou korunou a Panna Maria má přes srdce věneček z barevných růžiček. Panna Maria má vždycky jiný účes. Jednou má vlasy rozpuštěné, jindy má drdol, někdy copy... pokaždé nějaký jiný, ale velmi krásný účes.

A řeknu ti ještě něco, babi. V nebeském království jsem viděla Pannu Marii i v listových šatech, stonkových i nektarových. Ty krajiny jsem neviděla, ale viděla jsem, jak do nich chodí oblečená. A ještě jsem, babi, zapomněla říct, že holubička, která také ke mně přichází, se vždycky, jen co vejde do nebe, změní na dospělého muže. Je stejný jako Ježíšek, jenom nemá plnovous.“

Na chvíli se zamyslela a pokračovala: „A představ si, babi, že v nebeském království jsou vodopády ochucené. Jsou čiré, ale každý má nějakou chuť. Když se chce dušička napít, jde k vodopádu, udělá si z lístečku takovou skleničku a napije se. Moře jsou barevná. Velmi krásné je oranžovožluté, ve kterém jsou smíchané všechny příchutě.“ „Viktorko, a jak se z něho napiješ?“ zeptala jsem se. A ona mi hned odpověděla: „Ponořím se a napiju. V tom moři se babi i plave. Je velmi krásné.“

Když jsem četla Viktorce dětskou bibli, vysvětlovala jsem jí některé věci tak, aby to svým srdíčkem pochopila. Ukázala jsem jí, jak ve Starém zákoně přijel pro proroka Eliáše ohnivý vůz, který táhli ohniví koně a vzali ho do nebe, a ona mi hned na to: „Ne, babi, to tak nemohlo být, vždyť v nebeském království nejsou ohniví koně a ani kočáry. To byly určité PET koně. Víš babi, to jsou takoví velcí koně, kteří jsou ze zlata a tahají zlaté vozy nebo zlaté kočáry.“

Později, když jsem jí říkala z Nového zákona, že dušičky, které čekaly na Ježíškovo vítězství, byly zřejmě v SAMIENTU, řekla: „Ne, babi,

nečekaly v SAMIENTU, ale ve FENSU, a když Ježíšek vstal z mrtvých, vešly do nebeského království a FENS zanikl. Tak mi to řekl Ježíšek.“

Ježíš řekl: „Je to tak, jak říká Viktorka. Dušička je vtažena hadicí ze SAMIENTU na zem, do lůna matky, ve které se počal život. Ale dříve, než se tam dostane, musí být na život na zemi připravena. Duše chlapečka se připravuje dva měsíce a duše děvčátka jeden. Šaty Panny Marie, které Viktorka popisuje, jsou z měkkých, příjemných materiálů. Jsou na nich motivy a jsou tak reálné, že vypadají jako živé. Proto si myslela, že Panna Maria má šaty ze živých květů nebo lupínků, v listové krajině jako ze živých listů, ve stonkové jako by byly ze stonků a v nektarové jako by byly ze včelích plástů, ale to všechno jsou motivy. Viktorka viděla Pannu Marii v těch šatech, protože jí chtěla ukázat, jak chodí oblečená, když vchází do jednotlivých krajin, a jaké šaty nosí duše na těchto místech.“

Když jsem chtěla vědět, jak vypadají například šaty, které nosí duše v nektarové krajině, Ježíš to vysvětlil: „Jako síťka, ale není to síťka, je to motiv.“

Pak pokračoval: „Krajina FENS byla krajina, kde spravedlivé duše čekaly na mé vítězství. Pak zanikla. PET koně, o kterých mluví Viktorka, jsou zlatí a jsou to mimořádně velcí koně. Takoví přijeli i se zlatým kočárem pro proroka Eliáše. Sluncem ozářené vypadaly jako oheň.“

4. 9. 2018

Viktorka mi říkala, že Panna Maria má i v nebeském království pokaždé na nohách živé růžičky a že jí při chůzi nikdy nesklouznou. I na hlavě že má téměř vždycky věneček ze živých květů nebo zlatou korunu a nikdy při žádném pohybu jí nespadnou z hlavy. Také mi říkala, že tak, jak je oblečená Panna Maria, tak je oblečená i ona. Že má také jednu bílé šaty, jindy barevné nebo poseté květy a že má na uších náušnice ze živých květů. Řekla mi i to, že Panna Maria je teploučká, ale ona je studená, ale není jí zima. Říkala, že i ona má stále na hlavě věneček ze živých květů.

Ježíš řekl: „**Barličko, v nebeském království je všechno možné. To není jako na zemi. Je to úplně jiný svět a všechno jinak funguje. Svěťice v květové krajině nosí tak jako Panna Maria krásné šaty jako ze živých květů. Na hlavách nosí věnce, které jsou ze živých květů, a přece nikdy nezvadnou a ani jim nespadnou z hlavy. Na nohou mají živé růžičky, které nádherně voní a drží. Nesesunou se. Všechny ozdoby, které duše mají, jsou ze živých, voňavých, nikdy nevadnoucích květů. V nebeském království je všechno možné, všechno úžasné a pro člověka nepochopitelné. Duše jsou v nebi opravdu studené, protože nemají krevní oběh.**“

6. 9. 2018

Viděla jsem tři lidi, které znám, a slyšela jsem: „Navenek vypadají zbožně, ale není to tak. Mají tvrdá srdce.“

7. 9. 2018

Ve snu jsem stála před hodinami. Dotkla jsem se velké ručičky a ta se hned dala tak rychle do pohybu, že jsem ji nestihla sledovat. Točila se obrovskou rychlostí a já jsem ji nedokázala zastavit. Velmi mě to vylekalo.

Ježíš mi to vysvětlil: „**Někteří lidé si neuvědomují, jak rychle jim plyne čas. Žijí tak, jako by tady měli být celou věčnost.**“

8. 9. 2018

Pamatuji si, jak jsem viděla číslo 8. – 10. září a slyšela hlas, který mi to i přečetl. Tehdy Ježíš řekl: „**Barličko, v té době se něco stane.**“ Dnes se nic zvláštního nestalo.

9. 9. 2018

Nic se nedělo, ale po obědě jsem najednou slyšela zvonit telefon. Volal mi člověk ze zahraničí, od kterého bych to nejméně očekávala. Chtěl ode mě vědět nějaké věci, na které jsem mu pravdivě odpovídala.

Pán Ježíš mi po Valentínovi vzkázal: „**Barličko, to je to, co se v té době mělo stát. Tvé jméno bylo pošpiněné, ale tím, že dostal informace, o kterých nevěděl, tvé jméno bylo očištěno a pravda vyšla najevo.**“

11. 9. 2018

Viktorka mi stále vypráví, že v nebeském království jsou kočáry a vozy ze zlata nebo ze živých květů a že kola jsou z listů. Když se Valentín na to Ježíše zeptal, Ježíš mu řekl: „**V květové krajině se duše dívá na samé květy. Kam se jen podívá, všude vnímá krásné rostliny. I vozy jsou takové. Jsou tak hustě obrostlé živými růžemi, že vypadají jako by byly jenom ze živých květů. Kola jsou obrostlá krásným, barevným listím. Nebeské království je nádherná krajina, jakou si člověk neumí představit. Život v ní je úžasný.**“

12. 9. 2018

Dnes je výročí založení Společenství přátel Eucharistie a mám současně svátek. Ježíš požehnal Valentína i mě a řekl: „**Barličko, tvé jméno Mária je spojeno se založením mého díla. Vždy se budou oslavovat najednou.**“

13. 9. 2018

Ve snu jsem viděla sv. Chiaru Luce Badano. Pak mi zazpíval na parapetu okna slavík. Když jsme byli ráno na mši svaté, Ježíš řekl: „**Svatá Chiara se nabídla, že vás bude doprovázet na pouti po Itálii. Slavík byl takové milé pozdravení z nebe.**“

S Valentínem se na tuto cestu velmi těšíme, protože už dřív jsme o ní snili.

14. 9. 2018

V Assisi jsme cítili kolem sebe silnou vůni levandule. Pán Ježíš nám řekl, že s námi byl po celou dobu sv. František. Navštívili jsme také sv. Pellegrina, odkud jsme si přinesli i olej, a baziliku sv. Kláry. U jejího hrobu jsem prosila svěťci, aby se i ona stala naší patronkou.

Ve chvíli, když jsem ji o to žádala, naklonil se ke mně Valentín a řekl, že to sv. Klára potvrdila: „Ano, budu vaší patronkou.“ Neviděl ji, jenom slyšel.

15. 9. 2018

Další den jsme navštívili baziliku sv. Rity, u jejího těla jsme se s Valentínem modlili, aby nám vyprosila u Ježíše zvláštní milosti. Předtím jsme ještě absolvovali prohlídku Porciunkuly, kterou Pán Ježíš na žádost sv. Františka požehnal a nazval to místo svatým. Hlubokým zážitkem byl pro nás rozhovor se svatým paterem Piem, jehož tělo je uloženo do sloupu, který podpírá celou baziliku. Kromě jiného řekl: „**Valentíne, budu s tebou stále spojený.**“

16. 9. 2018

V nové bazilice sv. patera Pia je i adorační kaplička, takže jsme mohli Ježíše navštívit v kteroukoliv hodinu. Tak tomu bylo i dnes.

17. 9. 2018

Z kříže, ze kterého Pán Ježíš daroval paterovi Piovi stigmata, Ježíš řekl: „**Valentíne, potřebuješ tak silného patrona, jakým je pater Pio.**“

Když jsme se u patera modlili, promluvil k nám: „*Valentíne, Barličko, vy jste vážili cestu ke mně, já přijdu k vám. Kdykoliv se na mě obrátíte, vyprosím vám milosti, o které mě budete prosit, když to bude v souladu s Boží vůlí.*“

V sanktuáriu sv. Archanděla Michaela prosil Valentín v adorační kapličce Pána Ježíše, aby přidal polibek k polibku Panny Marie na medailonek, který jsme si přivezli z Garabandalu. Ježíš promluvil: „**Dám vám ho.**“

Není náhoda, že jsem si v Assisi jako dáreček k narozeninám koupila malý relikviář s úmyslem, že si tam vložím medailonek s polibkem Matky Boží. Pán Ježíš řekl, že to bylo řízené.

19. 9. 2018

Na zpáteční cestě domů se nám stala velmi nepříjemná věc. Když Valentín ukládal věci do police nad našimi sedadly, najednou byl vymrštěn směrem dozadu a dopadl na konec schodů, kterými se nastupuje do autobusu, celou svou vahou na záda. Pád byl tak strašný, že jsem si myslela, že se zranil. Bolestí a strachem jsem velmi křičela a plakala tak, že mě bylo slyšet na celý autobus, ale nikdo mu nešel pomoci. Celá roztřesená jsem chtěla vstát, ale to jsem již viděla, že se pomalu zvedá se slovy: „Neplač moja, neplač.“ V té chvíli jsem se ještě víc rozplakala. Když jsme dojeli domů, chtěla jsem, aby si lehl, vždyť sotva chodil, ale on řekl: „Musím jít za Ježíšem.“

Ježíš promluvil: „**Valentíne, nejdřív jsi spadl na hrudník. To, abys poznal, jak mě to bolelo, když jsem padl směrem dopředu. Pak jsi narazil hlavou do betonového sloupu. To abys cítil, jaké jsem měl bolesti, když mě bili do tváře. Ted' jsi spadl na záda, abys věděl, jak jsem trpěl, když jsem spadl dozadu. To všechno je jenom tvá malá spoluúčasť na mém utrpení. Ted' byla na to nejvhodnější doba, protože tvá duše je čistá jako lilie, protože ses vyzpovídal v jeskyni Archanděla Michaela a navštívil jsi dům v Loretě. Při pádu tě přidrželi andělé, protože jinak bys měl zlomenou páteř.**“

Valentín si myslel, že jeho záda budou celá modrá a plná odřenin ze schodů, tak to cítil, ale jaké bylo naše velké překvapení, když měl záda úplně čistá, bez jediné odřeniny nebo podlitiny. Ke svatostánku jsme přinesli i medailonek z Garabandalu. Ježíš se vznesl k relikvii, sklonil se a políbil ji slovy: „**K polibku mé Maminky přidávám i svůj polibek.**“ Přítomný byl i pater Pio. Řekl: „***Koho se stanu přítelem, ten bude trpět. Čím víc bude trpět, tím víc a větších milostí dosáhne.***“

Byla i adorace. Valentín se začal najednou celý třást. Potom začal nahlas plakat a také vykřikl bolestí. Z jeho výrazu bylo vidět, že se dívá na něco hrůzostrašného. Chtěla jsem ho uklidnit, ale vůbec mě nevnímal. Pochopila jsem, že je v extázi.

20. 9. 2018

Chtěla jsem vědět, proč lidé v autobusu Valentínovi nepomohli, a když se konečně s bolestmi usadil, proč se ho nepřišli zeptat, jak se cítí.

Ježíš řekl: „**Protože lidé jsou takoví. Cizí utrpení je jim lhostejné.**“

Chtěla jsem vědět i to, co se dělo s Valentínem během adorace. Pán Ježíš pokračoval: „**Byl v extázi, viděl mé utrpení na kříži. Ty, Barličko, jsi prožívala při pádu Valentína v autobuse bolesti podobné bolestem mé Maminky.**“

21. 9. 2018

Dnes mi Valentín říkal, co viděl v extázi. Řekl mi, že všechno bylo červené a uprostřed byl kříž, na kterém v bolestech visel ukřižovaný Ježíš. V dálce slyšel andělský kůr. Pán Ježíš velmi trpěl.

22. 9. 2018

Ve snu se mi ukázal sv. Jan Pavel II. Byl vážný a také smutný. Potom se u mě objevila duše staršího muže a políbila mě.

Ježíš řekl: „**Jan Pavel II. je smutný, protože ví, jaké utrpení vás čeká. Barličko, muž, který tě políbil, byla duše z očistce, které jsi pomohla modlitbami. Byl ti poděkovat.**“

Dnes mi vyprávěla má dcera Majka svůj sen: „Mami, měla jsem takovýto sen. Procházeli jsme se v Košicích kolem hotelu Hilton. Najednou jsme si všimli, že tváře lidí se mění na odpudivé příšery, ze kterých srší strašné zlo. Vešli jsme do hotelu a ubytovali jsme se. Já s Viktorou v jednom pokoji a ty s tatínkem ve druhém. Spala jsem, když mě najednou probudil vrískot a křik a odporné ďábelské chraplavé zvuky. Když jsem přistoupila k oknu, viděla jsem, jak se lidé mění v ďáblů v lidských podobách.

Jedni byli holohlaví, chraplavě vrískali, podpalovali a rozbíjeli všechno, co jim přišlo pod ruce. Vraždili a nikdo, kdo byl venku, jim neunikl. Těch zlých lidí bylo plné město a všude byla samá krev. Viktorka celou dobu spala. Najednou se k oknu přiblížili dva ďábelští lidé a zlostně se na mě dívali. U nohou měli porozřezaného člověka, do kterého kopali a bezcitně se dívali, jak umírá. Potom přišel další zlý a podpálil budovu tak, aby požár

zasáhl i náš pokoj. Rychle jsem vzala Viktorku na ruce a utíkala do vašeho pokoje. Vy jste se modlili. Venku bylo slyšet všechnu tu hrůzu a pak nastalo ticho. Vyšla jsem z pokoje a rozběhla jsem se do našeho pokoje, kde jsem byla s Viktorkou, abych jí vzala hračky, které jsem tam nechala. Když jsem tam vešla, na posteli jsem našla sedět nešťastného muže. Jak jsem se na něho dívala, před očima se mi ukázalo jeho jméno Vladimír... Ten nešťastný muž přišel za námi, objal nás a štěstím plakal. Radoval se, že žijeme. Najednou byl slyšet z vedlejšího pokoje, z kterého zůstaly jen trosky, slabý hlas. Pan Vladimír zvolal: „Hledejme, kdo ještě přežil!“ Všechno bylo zbořené, zničené, spálené, jenom někde zůstala nějaká plošinka, jako zbytek pokoje. I my jsme byli na takovém ostrůvku s ním. Pan Vladimír plakal nad tím, co se událo, a vyčítal si, že málo chránil lidi. Pán Ježíš vysvětlil Majčin sen takto: **„Majka viděla okolní stav světa. Viděla, jak ďáblové ničí duše lidí. Vy i pan Vladimír jste ostrůvky naděje, které mají zachraňovat duše. Pan Vladimír plakal nad zlem, které vidí ve světě. Zvolání, jestli ještě někdo přežil, v tom vidění znamenalo, zda je ještě nějaký zbožný křesťan.“**

24. 9. 2018

V noci jsem viděla malé děvčátko, jak rozevřelo bránu kostela a radostně vběhlo do chrámu. Potom ke mně přistoupil muž a řekl: „Jsem na svou sestru Ritu hrdý. Je velmi důležité, že jste byli u jejího těla a také u těla patera Pia, Pellegrina a u ostatních hrobů svatých.“

Ježíš řekl: **„Tak jako se navštěvujete vy lidé na zemi, tak i vaši svatí patroni jsou šťastni, že jste je navštívili. Vaše přátelství se ještě více posilnilo.“**

Je úplně jiné, když se ke svým patronům jenom modlíte. Mnohem více je, když je navštívíte. Jako to děvčátko radostně vběhlo do chrámu, tak s takovou radostí přicházejte ke mně i vy.“

25. 9. 2018

Dnes jsem měla opět sen. S Valentínem jsem se ocitla před jakýmsi kopcem. Byl vysoký a byl zarostlý trávou. Říkali jsme si, že vylezeme nahoru, ale nedařilo se nám to. Pokoušeli jsme ho zdolat vícekrát, ale nešlo to. Pak jsme uviděli jiný kopec, strašně vysoký a celý skalnatý. Říkali jsme si, že tento již zdoláme. Vystupovali jsme po úzké klikaté stezce plné kamení a skal a cestou jsme potkávali děti. Kráčely proti nám směrem dolů. Nejmenší mohly být dvouleté a největší asi dvanáctileté. Mile se na nás dívaly a usmívaly se. Cesta byla těžká a namáhavá, ale my jsme se nevzdávali, ale jeden druhého jsme povzbuzovali a radovali se z toho, jak nám to jde. Já jsem už kráčela celá vysílená, už jsem nemohla. Kráčela jsem z posledních sil. Otočila jsem se směrem dolů na Valentína a zjistila jsem, že už za mnou nevystupuje on, ale naše dcera Majka. Když jsme spolu vystoupily na vrchol skály, ocitly jsme se jenom na malé, asi dva čtvereční metry velké plošince. Najednou jsem uviděla odporného medvěda. Strašně se na mě podíval a zmizel. Jak jsem tak stála na vrcholu, podívala jsem se dolů a v hloubce jsem uviděla celý svět. Pochopila jsem, že stojím na nejvyšším místě na světě. Pomyslela jsem si: jak se vrátím zpátky, jak se dostanu dolů, vždyť já už nemohu. Jak jsem tak uvažovala, viděla jsem na opačné straně hory autobus. Přišla jsem k němu a nastoupila dovnitř. Bylo tam příjemně teploučko, ale seděli tam jenom tři lidé. Autobus se pohnul a vezl nás do bezpečí.

Ježíš mi to vysvětlil takto: „**Barličko, viděla jsi svou životní pout'. Tvůj výstup na horu Karmel. První kopec, to byla první alternativa. Byla to Furča, na které mělo začít mé dílo, ale vznikly překážky, proto jsem zvolil druhou alternativu, mnohem těžší a namáhavější, ten druhý skalnatý kopec. Valentín skončí dřív, ty půjdeš dál, ale tvá dcera Majka ti bude oporou. Děti, které si potkávala, jsou vaše adoptivní děti, které k vám přicházejí. Autobus představoval bezpečnou cestu do nebe. Medvěd, který se ti ukázal, byl d'ábel, který všechny umírající pokouší, ale ty se neboj, tobě neublíží.**“

26. 9. 2018

I dnes jsem měla sen. Byla jsem v chrámu na Dominikánském náměstí. Šla jsem na svaté přijímání. Jak jsem tak pomalu kráčela, najednou se přede mnou objevila Boží ruka a na dlani měla položený velký drahokam. Byl ve tvaru čtverce, lemovaný zlatem a ve středu byla vložena velká zelená koule. Čtverec byl bílý.

Ježíš řekl: „Takto vypadá duše, která je připravena vstoupit rovnou do nebeského království. Zelená koule, to je diamant obroušený na briliant. Zelená je proto, že tak jako u vás na zemi zelená znamená volný vstup do vozovky, tak zelený briliant znamená volný vstup do nebe. Zelená je nitro duše. Bílá barva a zlato jsou její vnější obal.“

29. 9. 2018

V noci jsem se modlila za kněze. Najednou se přede mnou objevila opět Boží ruka, přičemž pohybovala palcem. Pak zmizela.

Ježíš řekl: „Barličko, modlila ses za kněze. Pohybem palce jsem ti ukázal, kolika kněžím jsi vyprosila milosti. Kolikrát jsem pohnul palcem, toliká jsem je dal.“

30. 9. 2018

Ptali jsme se Pána Ježíše, jak nás vlastně chrání ty kamínky, které jsme si přivezli z jeskyně sv. Archanděla Michaela. Chtěli jsme vědět, jak to funguje.

Ježíš promluvil: „Archanděl Michael na příkaz Boha posílá k takovýmto obydlím své anděly, aby je chránili a nedovolili, aby se v nich usídlilo zlo.“

1. 10. 2018

Když jsem chtěla vědět, kde se nachází peklo a kde očistec, Ježíš řekl: **„Všechna tři místa, nebeské království, očistec a peklo, jsou za oponou tohoto světa.“**

3. 10. 2018

V noci jsem měla ve snu toto vidění. Stála jsem v Zaragoze na náměstí Santa Maria de Pilar. Jak jsem se tak dívala, najednou z jedné brány vyšel asi dvanáctiletý chlapec a za ním mladý otec. Oba měli tmavé vlnité vlasy a na hlavách zlaté věnce. Měli oblečené tuniky z nějaké zvláštní látky, celé posíté zlatem. Usmáli se na mě a prošli náměstím. Měla jsem pocit, že se dívám na nějakého krále a jeho syna.

Ježíš to vysvětlil: „**Nebyli to pozemští králové, ale svatí, kteří dostali korunu slávy. Jsou to velcí svatí, ale nebyli církevně prohlášeni za svaté. I takoví se k vám hlásí a podporují vás.**“

4. 10. 2018

Dnes jsem ve snu navštěvovala rodiny v nějakém městě. Někteří manželé měli dvě děti, někteří jedno a někteří ani jedno, protože je nechťeli. Byla jsem smutná, protože všechny tři rodiny žily v hříších a špatně vychovávaly své děti. Byly zkažené a zlé, bylo mi z toho až do pláče. Přemýšlela jsem o tom, jestli je v tom městě alespoň jedna pořádná rodina. Najednou jsem si všimla, že jedna taková kráčí proti mně. Právě šli z kostela. Manželé měli tři chlapečky, dvě děvčátka a všichni byli hezky oblečení. Byla to velmi milá rodinka a celou dobu se smáli.

Pán Ježíš řekl: „**Barličko, viděla jsi, v jakém stavu se nacházejí rodiny dneška, ale občas se najdou i dobré a zbožné rodiny.**“

11. 10. 2018

Ve snu jsem se ocitla mezi lidmi, kteří kouřili. Vypadali strašně. Pochopila jsem, že jsou to jejich duše. Měli hrůzostrašnou tvář a oči zombie. Jeden z těch lidí se začal ke mně přibližovat, a když už byl u mě celkem blízko, najednou se objevila Boží ruka a vytrhla mu cigaretu z úst.

Ježíš promluvil: „**Barličko, viděla jsi, v jakém stavu jsou duše lidí, kteří kouří. Boží ruka ti ukázala, jaký je to velký a zákeřný hřích. Zákeřný proto, že se málokdo z toho zpovídá, a velký proto, že jde proti přikázání – nezabiješ. Kouření zabíjí tělo i duši. Člověk, který kouří, vědomě poskvřňuje a ničí chrám Ducha Svatého.**“

13. 10. 2018

Ve snu mi někdo podal do rukou katalog s velkými kytkami a slyšela jsem hlas: „Každý muž by měl své manželce věnovat takovou velkou kyticí.“ Ježíš můj sen vysvětlil takto: **„Každý muž má být ke své manželce laskavý, milý a ohleduplný. To je ta velká kytice.“**

14. 10. 2018

Měla jsem takovýto sen. Kráčela jsem po cestě a vtom jsem si všimla, že se ke mně blíží nějakí poutníci a několik kněží. Jeden z nich ke mně přistoupil a já jsem se ho zeptala, jestli neví něco o mé babičce, za kterou se stále modlím. Řekl mi, že si povídá s Bohem a že se ho na to zeptá. Já jsem čekala. Po chvíli se otočil a vložil mi do rukou malou brožurku, ve které byl vložený lístek se vzkazem. Tvé babičce jsi vyprosila hezčí vlasy. Když se Valentín zeptal Pána Ježíše na můj sen, Ježíš řekl: **„Barličko, svými modlitbami jsi své babičce vyprosila velké milosti. Získala v nebi lepší postavení, a tím i krásnější vlasy. V nebeském království jsou nejkrásnější ozdobou. Čím je lepší místo, tím je má duše krásnější. Moji největší světci mají nejkrásnější vlasy.“**

15. 10. 2018

V nočním vidění jsem se ocitla v nějakém chrámu. Sedělo tam mnoho lidí a modlili se. Já jsem stála vpředu a dívala se na oltář. Najednou se přede mnou zjevil sv. archanděl Michael. Měl asi 20 let, světlé polodlouhé vlasy, mírně zvlněné, modré oči a byl velmi vysoký, něco přes dva metry, asi tak dva a půl metru.

Byl celý mohutný a působil velmi majestátně. Nahoře byl oblečený jako v nějakém brnění, dole měl krátkou suknici. Na nohách měl zvláštní boty šněrované křížem krážem až do půlky lýtek. V levé zvednuté ruce držel dlouhý meč, téměř až po dlažbu, a v pravé držel lístek, který mi podal. Na lístku bylo napsáno: „Každý, kdo plní Boží vůli...“ a dál jsem už zapomněla. Lístek mi přikázal rozmnožit a rozdat do všech lavic. Když jsem to udělala, lidé se divili, velmi se divili.

Ježíš mi to vysvětlil: „Barličko, zjevil se ti archanděl Michael a dal ti vzkaz. Na lístku bylo napsáno: ‚Každý, kdo plní Boží vůli a s láskou ji přijímá, je na cestě do nebeského království.‘ Protože nestačí Boží vůli jenom přijímat, ale musí to být i s láskou. Lidé se divili, protože nechtějí přijímat Boží vůli. Chtějí žít po svém.“

17. 10. 2018

Ve snu mě navštívila jakási starší žena a přinesla mi fotorámečky s tím, že jsou pro dvě duše, které se díky mým modlitbám za obrácení hříšníků obrátily.

Ježíš řekl: „Chtěl jsem tím ukázat, že každá modlitba za obrácení hříšníků je vyslyšena a že má smysl se modlit na tento úmysl.“

20. 10. 2018

Ve snu jsem byla na nějakém místě, na nějaké pouti, kde byli samí dobří lidé. Nevím, jestli to mám nazvat poutí, nebo výletem. Spíše to byl asi výlet, protože tam bylo i moře. Měla jsem s sebou i Viktorku, která byla neustále hladová. Dělal jsem si starosti, jak to udělám, aby mi nehladověla, protože stále žadonila o jídlo.

Se svým problémem jsem se svěřila mladé ženě, která měla na starosti ubytování, a ta se hned s úsměvem a láskou o všechno postarala. Vzala mě i Viktorku do kuchyně a přikázala hlavní kuchařce, aby nám dala tolik jídla, kolik budeme potřebovat, a přitom ode mě nic nežádala.

Ježíš řekl: „Barličko, na tomto výletě jsem ti chtěl ukázat, že není všechno jenom černé, ale že svět je i bílý a že existují i dobří lidé, kteří žijí podle Evangelia a chtějí vám pomoci.“

21. 10. 2018

Dnes jsem měla tento sen. Na někoho jsem čekala. Najednou se přede mnou objevila duše asi 18leté mladé ženy. Věděla jsem, že přichází z nebeského království, protože byla velmi hezká, mladá, s nepopsatelně krásnými vlasy.

Byly velmi husté a tak dlouhé, že jí sahaly přes ramena až do půli stehen. Působily na ní velmi dominantně, a i když byly světle hnědé, třpytily se a dostávaly přitom různé odstíny. Na hlavě měla stříbrný diadém a celý její zjev byl klidný a takový slavnostní. Jak jsem se tak na ni dívala a ona na mě, cítila jsem svou babičku, ale nevěděla jsem proč, protože jsem věděla, že to není babička. Řekla jsem jí: „Jaké máš krásné vlasy,“ a ona na to: „Až přijde Viktorka navždy do nebe, bude je mít ještě krásnější.“ Ježíš mi skrze Valentína poslal vzkaz. Píšu, že skrze Valentína, protože jenom Valentín si povídá s Pánem Ježíšem, já ne. Vždy když chci něco vědět, řeknu to jemu a on to řekne Ježíšovi. Pán Ježíš mu odpovídá, vysvětluje mi můj sen nebo vidění. Valentín poslouchá a odevzdá mi vzkaz. Ježíš mě oslovuje Barličko a říká mi i jiné věci.

I dnes mi můj sen vysvětlil takto: **„Barličko, z duše mladé ženy jsi cítila svou babičku, protože to byla její dcera. Je to tvá svatá teta. Napiš její příběh do knihy a všechno, co ti o ní vyprávěla tvá babička. Přišla za tebou z květové krajiny.“**

Když jsem byla dítě, ráda jsem jezdila ke své babičce a měla jsem ji a mám velmi ráda, protože mi vyprávěla zajímavé věci o Bohu, o svatých, ale i o svém životě. Velmi často mi vyprávěla o své nebohé dceři Marii, která zemřela velmi mladá, jenom devatenáctiletá, a kterou velmi milovala. Řekla mi o ní, že se vdala osmnáctiletá a že byla šťastná, protože krátce po svatbě otěhotněla a spolu s manželem se těšili na své první dítě.

Ale již od začátku těhotenství začala mít zdravotní problémy a zjistilo se, že dostala tuberkulózu. Lékaři jí doporučovali, aby se dítěte vzdala, že je velmi mladá, že si zachrání život, ale ona řekla NE, raději zemřu, ale své děťátko nezabiju. Nezabiju ho! Babička s dědečkem se stále modlili za její uzdravení, kupovali jí ty nejlepší léky, ale její zdravotní stav se rychle zhoršoval. Lékaři jí nadále přemlouvali, aby se dítěte vzdala, že ji ještě umí zachránit, ale ona stále opakovala: „Bůh mi dal dítě, já ho nezabiju. Já možná umřu, ale mé dítě bude žít.“

Narodil se chlapecek a ona krátce na to v bolestech zemřela. Ale ještě dva týdny před svou smrtí zavolala do pokoje mou babičku, která se o ni celou dobu starala, a řekla jí: „Maminko, odepni mi náušnice, já už brzy umřu.“ Babička se lekla a řekla jí: „Ne, ne, ty nezemřeš, vždyť se všichni za tvé uzdravení modlíme.“ Ale ona pokračovala: „Zemřu maminko, vždyť se koukni ven oknem, sedí tam andělé, vidíš je? Zrovna mě rukou volají k sobě a říkají mi pojd', pojd', pojd', už tě čekáme.“ Po této události za dva týdny zemřela. To všechno vím, protože mi to se slzami v očích vyprávěla má babička.

Valentína po tom pádu v autobuse stále bolí záda, ale snáší to s láskou. Vidím, jak trpí, ale nestěžuje si.

22. 10. 2018

Již delší dobu mi Viktorka nevyprávěla o nebi, a když se jí na to zeptám, je smutná a neodpovídá. Valentín se zeptal Pána Ježíše, co se děje.

Ježíš nám to vysvětlil: **„Viktorka přestala chodit do nebeského království, a to z toho důvodu, že splnila a udělala všechno, co měla. Dozvěděla se a informovala vás o tom, co v jejím věku pochopila a co jí bylo ukázáno. Další její působení bude podle Božího plánu.“**

23. 10. 2018

Když jsem se modlila, najednou mi byl ukázán život kanibalů, který není v souladu s Boží vůlí. Potom se přede mnou, před mýma očima, objevila tvář svatého muže hledícího do nebe.

Ježíš řekl: **„Je týden misií. I kanibalové jsou Boží stvoření. Je potřebné, aby misionáři šli i na takováto místa a přiváděli tyto lidi k Bohu. Muž, kterého jsem ti, Barličko, ukázal, byl František Xaverský, protože je patronem misionářů. I on se k vám hlásí. Valentíne, Barličko, i vy jste misionáři, i vy jdete mezi kanibaly. I vás snědí, ale jiným způsobem. Budou vás psychicky deptat, zesměšňovat, nactiutrhávat, pomlouvat a tak postupně zabijí vaše těla.“**

30. 10. 2018

Ve snu mi byl ukázán muž, pohybující se mezi lidmi. Jak tak chodil, všimla jsem si, že má poraněnou hlavu. S tou ránou na hlavě šel mezi další lidi a na hlavě mu vznikla ještě větší rána. Muž bezcílně chodil sem tam, a čím víc byl v kontaktu s lidmi, tím víc se rána zvětšovala a měnila se i jeho tvář, až jsem ho nakonec viděla celého skalpovaného.

Ježíš řekl: „**Barličko, ukázal jsem ti, jak vypadá hlava a tvář duše člověka, který pomlouvá, má zlé myšlenky, slova i skutky. Tak se mění hlava a tvář duše, která takto koná. Ať se lidé varují těchto hříchů.**“

1. 11. 2018

Jsem velmi smutná, když si vzpomenu na svého synáčka Jakubka, kterého jsem spontánně potratila ve druhém měsíci těhotenství. U kříže, kde zapalujeme svíčky nenarozeným dětem, se ukázal a skrze Valentína mi vzkázal: „*Netrap se pro mě, maminko. Miluji vás. Mám se dobře a jsem šťastný.*“ Adoptivní děti na nás volaly: „*Tati, mami.*“

2. 11. 2018

V noci, když jsem se modlila, najednou z obrazu, na kterém se modlí Pán Ježíš v Getsemanské zahradě, vyšlo do prostoru nad naši postel velké kulové světlo, které bylo vzápětí opět vtaženo dovnitř.

Ježíš řekl: „**Barličko, vycházejícím světlem z obrazu ti bylo ukázáno, že každý, kdo se modlí, je jakoby v Getsemanské zahradě. Bylo ti to ukázáno pro radost, abys viděla, že tvé modlitby a všechny modlitby Bůh poslouchá.**“

4. 11. 2018

Ve snu se mi ukázala duše ženy, kterou znám a vím, že je už v nebi. Byla mladá, měla krásnou tvář, dokonalou pleť a velmi hezké výrazné oči. Byla jiná než na zemi, a přece jsem věděla, o koho jde. Pokojně se na mě dívala, ale v jejím pohledu byl i smutek.

Měla oblečené obyčejné jednoduché šaty, vlasy na hladko sčesané dozadu, žádný lesk, žádný třpyt, ani diadém, ani věnec slávy, dokonce se mi zdálo, že vlasy měla prořídle a kratší, proto měla i ten jednoduchý účes, a že i krajina, ve které nyní je, není nejlepší. Cítila jsem, že je buď z nektarové krajiny, nebo ze stonkové, ale přitom jsem si vzpomněla, že Pán Ježíš říkal, že duše v nektarové krajině mají šaty podobné síťce, a ona takové neměla.

Ježíš řekl: **„Barličko, viděla jsi duši ženy ze stonkové krajiny. Viděla jsi ji tak, jak teď vypadá. Je šťastná, protože je v nebi, ale i smutná, že mohla dopadnout i lépe.“**

Jde o duši ženy z blízkého okolí, jejíž život jsem velmi dobře znala. Nadevše milovala svou rodinu a ráda pomáhala i jiným, ale neuměla odpustit těm, kteří jí a její rodině ublížili.

5. 11. 2018

Chtěla jsem vědět, jak je to v nebi se stěhováním duší, za které jsou přinášeny oběti. Ježíš promluvil: **„Krajiny jsou velmi rozsáhlé a jsou tam lepší a horší místa. Ve své krajině, ve které duše je, se může přesouvat na lepší místa, nebo může dokonce přejít do lepší krajiny. Záleží na milostech, kterých se jí dostává.“**

6. 11. 2018

Viděla jsem, že duše ženy ze stonkové krajiny měla krásnou tvář, proto jsem chtěla vědět, jak je to s tvářemi duší z jiných krajin, když duše z tak vzdálené krajiny od Boha je tak krásná, jak je pak krásná duše těch, co jsou ve květové krajině. Je ještě mnohem hezčí?

Ježíš to vysvětlil takto: **„V nebi má každý člověk krásnou tvář a je jedno, ve které krajině žije. Všechny tělesné nedostatky, které měl člověk na zemi, jsou odstraněny. Proto duše vypadají jinak, než vypadaly na zemi, a přece se ví, kdo je kdo. Identita je zachována. Rozdílnost duší v jednotlivých krajinách je ve vlasech, oblečení a ozdobách, které mají na sobě.“**

8. 11. 2018

Dnes je čtvrtek a téměř jako vždycky tak i teď jsem šla do kostela k dominikánům. Cestou jsem potkala ženu, která mi kromě jiného vyprávěla, jak je dobře jejím kamarádkám, které jsou už vdovy. To mě velmi překvapilo a hned mi přitom přišel na mysl jistý starý muž, kterému ochrnula žena a k tomu všemu dostala Alzheimer a on děkoval Bohu za to, že ji stále má, že žije a že se může o ni starat. Mluvil o ní tak krásně... Řekl, že i když je tak těžce nemocná, stále je milá a laskavá a jak ji má velmi rád.

Ježíš promluvil: „Barličko, na ženě, kterou jsi potkala, jsi viděla v praxi druhý verš z Hymnu na lásku z prvního listu apoštola Pavla Korint'ánům: I kdybych měl dar proroctví a poznal všechna tajemství i veškeré vědění, i kdybych měl plnost víry, takže bych hory přenášel, nemám-li lásku, nejsem nic.“ Dále Ježíš pokračoval: „Kdo jak žil, to se projevuje i ve stáří. Pokud byl člověk většinou zlý, znásobí se jeho zlé vlastnosti a je ještě mnohem horší. Jestliže byl člověk za života dobrý, znásobí se jeho dobré vlastnosti a je ve stáří ještě lepší. Pokud manželé žili dobře a měli se rádi, velmi těžko snášejí ztrátu svého partnera. Když žili špatně a neměli se rádi, nemohou se dočkat, až ten druhý odejde.“

9. 11. 2018

Jistá paní poprosila Valentína, aby se zeptal Pána Ježíše, co má říct rodičům, kteří posílají své děti do školy na Halloween s těmito slovy: vždyť o nic nejde... je to jenom taková zábava, obyčejný karneval.

Ježíš odpověděl dotazem: „Ptám se vás všech, co to bagatelizujete. Kdyby ďábel vyhlásil oslavu svátku všech zatracených, které získal pro peklo, zúčastnili byste se těchto oslav a poslali byste tam své děti? Tento svátek inicioval sám ďábel skrze své pozemské služebníky v předvečer svátku všech svatých, aby tak lidi upadli do hříchu a nemohli vyprosit milosti pro své blízké zesnulé. Kolik lidí se z toho zpovídá?“

10. 11. 2018

Dcera Majka měla tento sen. Kráčela do nějaké nemocnice, ve které byl velký chrám. Viděla, že tam právě přinesli relikvie dvou neznámých svatých, sv. Filipa Boromejského a sv. Šebestiána Boromejského. U relikvie sv. Šebestiána byl také nějaký papír, na kterém byla napsána jedna věta. Přečetla ji, zároveň jí porozuměla, ale hned ji zapomněla. V kostele bylo víc lidí a všichni se modlili a zpívali v jazyce, který nezná. Jako by čekali na mši svatou. Vtom k ní přistoupil krátkovlasý, tmavovlasý muž oblečený v bílém oděvu a podával jí zapálenou svíci. Naklonil se k ní a řekl jí něco v neznámé řeči. Vpředu stála před lavicemi také skupinka lidí v bílém. Mezi nimi stál i osmiletý světlavý chlapeček. Přistoupil k ní a podával jí do rukou hořící svíci s tím, že se má přidat k té skupince lidí v bílých tunikách. Najednou jí dal chlapeček znamení, že on je sv. Šebestián Boromejský, neznámý svatý mučedník. Tehdy si všimla, že od zápěstí neměl ruce. Byl to velmi hezký chlapeček, ale i velmi vážný. Jak se tak na něho dívala, kostel zmizel a objevil se nápis. Tři svaté děti – neznámí svatí mučedníci. Najednou viděla na fotografii asi 6,5leté indiánské děvčátko s copánky a u něj jméno ANYIA. Současně slyšela hlas, který to jméno vyslovil jako ANJA.

Pak viděla, jak nějaká obézní indiánská žena hodila to děvčátko do jakéhosi pokoje na podlahu a nechala ho tam v bolestech ležet. Tehdy si Majka všimla, že děvčátko má rozpárané břicho, ze kterého trčely vnitřnosti. Bylo bolestí zkroucené, najednou se napřímilo a v té chvíli zemřelo. Zemřelo s úsměvem na tváři. Třetí dítě viděla jenom krátce. Bylo to také děvčátko trochu starší než sv. Šebestián.

Ježíš řekl: „**Vaše dcera Majka viděla neznámé svaté, kteří se jí dali poznat a chtějí se stát jejími patrony. Ta svíce, kterou jí podávali, to je poznání, které jí dali, že jsou, že existují a že se má k nim modlit. Sv. Filip a Šebestián Boromejští jsou bratři. Tak jako vy, ať i ona si vytvoří litanie ke svým svatým patronům a ať se je modlí.**“

11. 11. 2018

Pán Ježíš řekl: „Valentíne, už nedávejte s Barličkou chudým peníze. Nepoužívají je na dobré účely. Odteď jim budete dávat jídlo. Pokaždé když půjdete do města, mějte v tašce několik balíčků s chlebem a kouskem klobásy. Malým dětem dávejte sušenky. V neděli, když vycházíte z kostela, také dejte bezdomovcům místo peněz jídlo.“

12. 11. 2018

Ve snu jsem viděla dvě velké vázy s krásným voňavým šeríkem. U jedné seděl chlapeček, kterého znám, a u druhé smutná stará žena, kterou také znám. Ptala jsem se, proč zrovna šerík.

Ježíš můj sen vysvětlil takto: **„Barličko, ten chlapeček, kterého jsi viděla, je představitel týraných a nechtěných dětí. Ta stará žena je představitelkou všech nechtěných starých lidí. Ty kytky představují lásku, úctu a milosrdenství, kterého se má takovým lidem dostávat. Ptáš se, Barličko, proč byla kytky ze šeríku, a ne z jiných květů? Protože květ šeríku se skládá z maličkých květiněk. Všechno, co tito lidé potřebují, jsou takové malé projevy lásky a porozumění. Potřebují je hodně. Postupně se z nich vytvoří krásné květy, až z nich vznikne krásná kytice šeríků.“**

18. 11. 2018

Když jsme byli v kostele, Valentín si začal během mše svaté sundávat brýle. Jednou je sundal, pak si je znovu nasadil, takhle to opakoval několikrát po sobě, až je nakonec nechal sundané. Zeptala jsem se ho, co to dělá, a on mi na to, že bez brýlí vidí lépe. Zůstala jsem překvapená, protože Pán Ježíš mu říkal, že bude mít s očima stále větší problém. Když jsem se na to Ježíše zeptala, řekl: **„Valentín s láskou přijal mou vůli. Nestěžoval si, nežadonil, ale děkoval. Já milosti dávám, Já milosti беру, proto jsem mu je dal. Zasloužil si to. Bude potřebovat nové brýle. Zlepšil se mu zrak.“**

Večer, když se Valentín modlil, přišla za ním duše, která se mu představila jako Alfonz. Prosila ho o dvaatřicet Otčenášů, Zdrávasů a Sláva Otci... Valentín se hned začal modlit. Když se pomodlil, duše Alfonz mu velmi, velmi děkovala. Neviděl ji, ale slyšel.

19. 11. 2018

Ježíš promluvil: „**Duše si neumí sama pomoci. Vyhledala tebe, Valentíne, protože záříš, a věděla, že ji neodmítněš pomoc. Když se modlíte za příbuzné nebo za lidi, které jste měli rádi, je to velká oběť, ale ještě větší je, když se modlíte za neznámé a za duše, které jste nikdy neznali. Taková oběť je Bohu velmi milá.**“

23. 11. 2018

Když jsem se v noci modlila, najednou se přede mnou objevilo světlo. Bylo tak krásné, že se to nedá ani přesně popsat. Nejdřív se mi ukázala malá třpytivá tečka a z ní začal vycházet obrovský žár. To světlo přicházelo blíž a blíž ke mně, prolínaly se v něm různé barvy, něco podobného jako při polární záři, až jsem se ocitla v jeho objetí. V té záplavě světla se postupně vynořilo nespočetné množství zářivých teček. Najednou jako bych se ocitla v nějakém nekonečném prostoru obklopená těmito tečkami, kterých stále přibývalo. Bylo jich tolik, že se to nedá ani spočítat. Světlo dostávalo krásné barvy, od modré, žluté, oranžové, fialové ... a začalo pulzovat. Některé barvy neumím ani pojmenovat. Byl to tak krásný zážitek, že jsem nechtěla, aby skončil. Celou tu nádheru jsem dlouho pozorovala, dokud jsem neusnula.

24. 11. 2018

Ježíš řekl: „**Barličko, viděla jsi Světlo světa. Ty třpytivé tečky, to byly vaše adoptivní děti.**“

25. 11. 2018

Ve snu jsem viděla pět dospělých a před nimi stály tři děti. Všechny měly oblečené bílé tuniky ozdobené na rukávech a přes hrudník modrým a žlutým pásem. Vtom se ozvalo děvčátko a řeklo mi: „Ty tuniky máme za zásluhy.“

Pán Ježíš to vysvětlil: „Viděla jsi mé svaté, mé samaritány, kteří věnovali celý svůj život pomoci jiným. Dospělí, které jsem ti ukázal, zachránili ty tři děti pro věčný život. I ony kráčely v jejich šlépějích.“

28. 11. 2018

Už delší dobu pozorujeme, že s Viktorou se něco děje. Dcera nám říká, že vždy když jsou na mši svaté, vyrušuje, dělá nedobré věci a vzbuzuje u lidí pohoršení. Když se Valentín zeptal Pána Ježíše, proč se takto chová, Ježíš řekl: „**Viktorka je napadána na posvátných místech samotným satanem, aby lidé nevěřili tomu, co jí bylo zjeveno, a aby zničil mé dílo. Ale nebojte se.**“

29. 11. 2018

Dnes jsem si vzpomněla, jak mi Bůh ve snu ukázal krajinu v nebeském království, ve které, i když nebyla nej..., byly duše šťastné a spokojené. Vzpomněla jsem si i na to, že v té krajině nebylo ani listů na stromech, že byla tmavá, ponořená do mlhy a že i domy tam byly takové obyčejné. Přemýšlela jsem nad tím, jaká to byla krajina, vždyť Viktorka mi vyprávěla, že v květové krajině jsou paláce ze živých květů, v listové z listů a v této byly domy úplně obyčejné. Napadlo mě, jestli mi Pán Ježíš neukázal místo ve stonkové krajině. Když se na to Valentín zeptal, Ježíš mi to potvrdil: „**Ano, Barličko, viděla jsi stonkovou krajinu. Jsou v ní nepokřtění i pokřtění. Všechno je podle zásluh.**“

1. 12. 2018

Prosila jsem Pána Ježíše, aby nám vysvětlil, co je to klinická smrt a co se během ní děje s člověkem.

Ježíš řekl: „**Někteří lidé prožijí klinickou smrt. Je to varovný prst, aby změnili svůj život. Ty květy, co vidí, jsou skutečnou částí nebeského království, která je jim ukázána, aby měli touhu změnit svůj život a dostat se tam.**“

Ve snu jsem měla toto vidění. Byla jsem venku, kde čtyři celebrity, které znám, upravovaly terén. Tito lidé vyrovnávali jakousi plochu, která patřila jenom jim. Byla na ní nějaká tekutá hmota, která měla samé dírký a různé rýhy. Oni to neustále vyhlazovali svýma nohama, ale láva přicházela ještě s většími trhlinami a ničila i to, co se snažili vyrovnat. Já jsem jim šla pomoci, protože jsem viděla, že to nedělají dobře. Precizně jsem hladila plochu rukama, jenom aby nezůstala žádná díra, ale oni si mě vůbec nevšíмали. Doslova mě ignorovali. Byla to těžká práce vyrovnat ty rýhy, protože hmota se neustále odněkud valila a způsobovala nové a nové škody. Vtom se ke mně přihnal ještě pátý populární člověk a úmyslně mi se smíchem přeletěl na bruslích přes místa, která jsem tak důsledně vyrovnala, a všechno mi zničil. Všichni se začali smát a odehnali mě se slovy, že oni to umí lépe.

Ježíš můj sen vysvětlil takto: „**Barličko, viděla jsi známé a populární osobnosti. Plošina s tekutou hmotou, to je jejich život. Ty trhliny a díry jsou jejich hříchy a zlé skutky. To, že je chtějí vyhladit, to je jenom jejich počínání navenek na veřejnosti, před níž se snaží vypadat lépe. Ty jsi jim ukazovala, jak mají správně žít, ale oni to nechtěli přijmout. Chtějí žít svým životem. Barličko, mnohým budeš radit, ale mnozí tě neposlechnou.**“

2. 12. 2018

Dcera Majka měla sen. Ocitla se v nějaké krajině. Nebyly tam květy ani žádná zajímavá zvířata, bylo to tam šedivé, málo světla a stromy byly bez listů. Vtom zaslechla hlas: „I toto je nebe.“

Jak se tak překvapeně dívala po krajině, všimla si, že na jedné lavičce sedí roztomilý chlapeček. Bylo jí řečeno, že je to její bráška Jakubko. Seděla u něho i nějaká asi osmnáctiletá dívčina s krásnými vlasy a dívali se spolu na několik dětí, které si u nich radostně hrály.

Když se Valentín zeptal Ježíše na Majčin sen, Pán řekl: „**Jakubko, váš synáček, chodí do stonkové krajiny, protože tam bydlel, dokud nebyl pokřtěný. Má tam své kamarády. To osmnáctileté děvče je žena z vašeho rodu, a proto ho doprovází, protože malé děti nemohou chodit po nebeském království bez doprovodu dospělých. Vy byste poslali malé dítě samotné do Ameriky? Ta žena je z květové krajiny, proto má tak krásné vlasy a může chodit po celém nebi. Děti jsou v nebeském království jenom děti a chovají se jako děti. Samy mohou chodit jen po krajině, ve které žijí, a to s doprovodem svého anděla strážného. Do jiné krajiny musí jít vždycky s dospělým, protože nemají poznání o nebeském království a zabloudily by.**“

3. 12. 2018

Majka měla další sen. Kráčela po nějaké ulici, která byla celá rozmazaná. Věděla, že po stranách jsou stavby, ale všechny byly rozmazané. V dálce viděla krásnou bílou zářivou bránu, ozdobenou různými ornamenty. Přišla až k ní a dívala se skrze ni do překrásné zahrady. Všude byla nádherná zelená tráva a celá se třpytila. Na konci zahrady stál krásný palác s kupolemi, po jeho bocích stály vysoké košaté listnaté stromy, vyšší než samotná stavba. Palác byl celý bílý. Byla tam i louka plná žlutých, malých, ale krásných slunečnic. Viděla poletovat i ptáčky. Měli zvláštní lososovou barvu. Bylo to krásné, příjemné, klidné a teploučké místo plné lásky. Vtom se jí ukázala duše muže z našeho blízkého okolí a řekla jí: „To je můj palác. Ukázal jsem ti, kde žiju.“

Ježíš řekl: „**Ano, duše tohoto muže je v květové krajině. Měl lásku a byl pokorný. To, co Majka viděla, je pravda.**“

4. 12. 2018

Také dnes měla Majka zvláštní sen. Spolu se mnou navštívila starou ženu, která už nežije. Navštívily jsme ji v jejím domě. V zahradě měla obrovskou moruši plnou ovoce, z níž nám přikázala vše očesat. Pak nás přivedla ke skleníku, ve kterém bylo plno jahod. I ty nám přikázala všechny sesbírat. Nakonec zavolala svou dceru, která ještě žije, a poprosila ji, aby nám to všechno zabalila. Přinesla mi i jednu vzácnost, kterou pro mě měla už nachystanou. Byl to obyčejný dřevěný rám s rozměry asi 90 x 40 cm. Řekla mi, že je to velký dar. Je velmi vzácný. Jen co mi ho podala do rukou, přiběhla k nám žena s dcerou, které znám. Když viděly, že jsem dostala ten rám i všechno to ovoce, velmi je to rozrušilo, protože toto všechno chtěly ony, ale nechtěly udělat nic proto, aby to dostaly. Majka viděla, že o moruši je opřena tabulka, na které bylo napsáno: *za 80 si kdokoliv, kdo k té moruši přijde, může všechno očesat.* Ježíš dceřin sen vysvětlil takto: **„Barličko, moruše jsou duchovní dobra a jahody jsou pozemská dobra, která ti dávám. Ten rám je velmi vzácný dar, který jsi dostala od Boha. Číslo 80 je symbolické číslo. Znamená, že každý, kdo plní Boží vůli, může dostat duchovní i pozemská dobra. Duše ženy, kterou jste navštívily, je již v nebeském království. Bylo jí dovoleno, aby vám to řekla. Chce, aby vás její dcera poslouchala a uvěřila vám.“**

8. 12. 2018

Další sen mé dcery Majky: Byla v kostele, do kterého přinesl kněz relikviář. Byla to vlastně taková knížka, na jejímž vrchu byla relikvie nějakého biskupa Diega. V tom kostele byla i se mnou a spolu jsme v knize listovaly. Byly tam různé fotografie, i fotografie ze života tohoto biskupa.

Potom se jí najednou ukázal asi čtrnáctiletý chlapec v hnědé bundě s kapucí, s jemnými rysy tváře. Byl kdesi na nějaké pouti, kde bylo velké množství věřících. Hlava na hlavě. Najednou slyšela hlas: **„Podívej, jak je ten chlapec zbožný. I když je totálně vyčerpaný, stále tu stojí.“**

Pak viděla, jak si celý unavený sedl ke své matce a opřel se o její rameno. Opět slyšela hlas: „*Podívej, jaké fotky nafotil ten chlapec.*“ A byly jí ukázány tři fotografie. Na jedné byla duha, na druhé zatmění slunce, na třetí tančící slunce. Jak jsme se tak dívaly na třetí obrázek, já jsem zvolala: „To tančící slunce vidím také.“

Listovaly jsme dál v knížce a našly jsme fotografii tří neznámých mužů z koncentračního tábora, z nichž jeden zemřel. Na fotce bylo napsáno: Březinka. Dívaly jsme se dál a našly obrázek asi osmdesátiletého biskupa Diega. Potom se najednou octila u soudu nad asi třicetiletým mužem s kudrnatými vlasy v krátké sukničce na římský způsob, který byl falešně obviněn. Obhajoval se slovy: „Já jsem slíbil poslušnost Bohu, a ne vám.“ Když to slyšel panovník, před kterým stál, rozčilil se tak, že přikázal, aby ho zalili betonem. Když na něho lili beton, mladík se zkroutil a bolestí strašně vriskal. Chtěl dýchat, a tak vši silou vytlačil rukama z prostoru před tváří beton, který na něm velmi rychle tvrdnul. Když to panovník zpozoroval, přikázal, aby ho z toho ztvrdlého betonu vytáhli a vymysleli jiné mučení.

Ježíš řekl: „**Relikviář, ta kniha, to je kniha svatých, kteří nikdy nebyli na zemi prohlášeni za svaté, a přitom jsou to velcí svatí z květové krajiny.**

- Duha, to je znamení, které vám Bůh dal.
- Zatmění slunce, to je znak d'ábla, který navádí lidi proti Bohu.
- Tančící slunce, to je znamení druhého příchodu Ježíše Krista.

Majka viděla, jak d'ábel naváděl lidi ke zlu v dobách válek a za časů římské říše, kdy byl umučen římský voják – křesťan, který nechtěl vzdát císaři úctu jako Bohu. Viděla vězně z koncentračního tábora Březinka, z nichž jeden zahynul v plynové komoře. Dábel přináší zlo, války a nepokoje a vymýšlí nelidské způsoby mučení těch, kteří mě milují.“

12. 12. 2018

Valentín byl na pohřbu jistého mladého muže, který tragicky zahynul při autonehodě. Viděl, jak je jeho duše nad rakví. Valentín se hodně modlil za duši tohoto mladíka, za což mu mladý muž i poděkoval. Měl oblečenou bílou tuniku, přes kterou měl zavěšenou fialovou štolu kolem krku. Večer po mši svaté se Valentín zeptal u svatostánku Pána Ježíše, proč ho viděl takto oblečeného. Ježíš mu vysvětlil, že bílá barva znamená, že je spasen. Fialová šerpa jsou hříchy, které musí odčinit, protože do nebe může vejít jenom čistá duše.

13. 12. 2018

Valentín se zeptal, proč ten mladík musel tak brzy odejít ze světa.

Ježíš promluvil: „**Valentíne, modlitby, které jsi za něho obětoval, mu velmi pomohly. Bylo mu odpuštěno hodně trestů. Vzal jsem ho, protože to byl dobrý člověk, ale měl špatné kamarády. Kdybych ho nechal žít déle, zkazili by ho. Chtěl jsem ho zachránit pro věčnost.**“

14. 12. 2018

Měla jsem tento sen. Seděla jsem na mši svaté, kde bylo hodně lidí. Najednou kněz vykřikl: „Kdo se stará o svatostánek?“ Vstala jsem a zvolala: „Já.“

Potom se všichni rozešli, zůstal tam jenom kněz, který byl také v kostele. Zavolal mě a zeptal se mě, jak se o svatostánek starám. Říkala jsem mu, že si s Pánem Ježíšem povídám, dávám mu jíst, někdy mu přinesu i bonbon. On se za to na mě usměje a někdy si se mnou i zažertuje.

Nechápala jsem, co ten sen znamená, proto mi to Pán Ježíš vysvětlil: „**Barličko, ty nevíš, co to znamená? To jídlo i ty sladkosti, které rozdáváš chudým, to dáváš mně. Já jsem v každém z nich.**“

15. 12. 2018

Ve snu jsem klečela se svou dcerou Majkou u svatostánku. Jak jsem se tak modlila, všimla jsem si, že před ním jsou jakési barevné proužky, spíše stuhy různé barvy a různé velikosti.

Pak jsem se ocitla u dalšího svatostánku a všimla jsem si, že i tam jsou takové stuhy, ale zabalené ve fólii. U třetího nebylo nic.

Ježíš řekl: „**Tak jako jsem u svatostánku tentýž, je-li vyzdoben, či nikoli, tak jsem v každém člověku týž, ať je malý, velký, dobrý či zlý.**“

18. 12. 2018

Dnes jsem rozdala mnoha nuzným jídlo a jednomu muži jsem koupila i minerálku. Pán Ježíš mi vzkázal: „**Děkuji ti, Barličko, že jsi mi dala jíst a že jsi mi dala pít.**“

21. 12. 2018

V noci jsem se ocitla v místnosti, kde byly všechny věci ze zlata, stříbra a různých drahokamů. Byly tam různé truhličky se zlatými náhrdelníky, náušnicemi, prsteny a různé jiné ozdoby. Bylo jich hodně. Uprostřed byl velký stůl, na kterém byly poskládané různě velké kazety a na nich důkladně naaranžované perlové náhrdelníky. Ta místnost mi připadala jako jeden velký trezor plný pokladů. Pozorně jsem se na to dívala a nechápala, proč mi to je ukázáno. Jak jsem tak o tom přemýšlela, do místnosti vstoupila žena, kterou znám. Chtěla se dotknout perlového náhrdelníku, ale jen co vztáhla ruku, náhrdelník sklouzl ze stolu a spadl na podlahu.

Ježíš můj sen vysvětlil takto: „**Barličko, viděla jsi to, co lidé považují za poklady na této zemi, a přitom jsou to jenom obyčejné cetky. Neshánějte se po pokladech na této zemi, ale shromažďujte si poklady v nebi. Ta žena, kterou jsem ti ukázal, obdivuje poklady tohoto světa a touží po nich. Já ale chci, aby toužila po nebeském království, proto jí náhrdelník sklouzl.**“

22. 12. 2018

Slyšela jsem hlas: „**Zahynulo dítě se svým tatínkem.**“

Ježíš řekl: „**Zahynuli proto, aby měli život věčný.**“

23. 12. 2018

Když jsem se modlila, najednou se před mojí tváří objevila siamská dvojčata. Ježíš řekl: „**Barličko, i všechna takováto dvojčata, která byla potracena, protože je nechťely jejich matky, jsou tvé adoptivní děti.**“

30. 12. 2018

Dnes jsem se modlila za duše dvou mužů, kteří zemřeli před několika lety. Když jsem se začala modlit za prvního, šlo mi to s lehkostí a uviděla jsem opět Světlo světa. Když jsem se modlila za druhého, začala jsem mít bolesti těla a šlo mi to velmi, velmi těžko. Lekla jsem se.

Ježíš mi to vysvětlil: „**Duše prvního muže je již v nebeském království a vidí Boha. Ta druhá duše je duše velmi pyšného člověka. Je spasený, ale má velmi, velmi těžký očištec.**“

Pán Ježíš mi řekl, že je spasený, protože jsem se polekala, že je zatracený.

31. 12. 2018

Ježíš řekl: „**Valentíne, už nebudeš rozdělený. Už nebudeš mezi prací a mnou. Už budeš celý patřit jenom mně.**“

Valentín už končí v zaměstnání, jak si přál Pán Ježíš.

Rok 2019

1. 1. 2019

Valentín za vše děkoval...

Ježíš k nám promluvil: „**Valentíne, Barličko, budu po celý rok s vámi.**“

2. 1. 2019

Měla jsem sen. Stála jsem u velké budovy, ve které bylo velmi mnoho dětí. Já jsem je z ní vynášela, a když už jsem jich měla hodně, začaly jsme v kruhu tančit. Vtom jsem slyšela hlas: „**Kolik jich tam ještě je?**“ Zvolala jsem „130“. Jak jsem tak tančila s těmi dětmi, uviděla jsem mezi nimi smutného chlapečka a viděla jsem, jak se dívá na budovu. Vtom jsem opět slyšela hlas: „**Je smutný, protože mu tam zůstal bratříček.**“

Ježíš mi můj sen vysvětlil takto: „**Barličko, budova představuje místo ve stonkové krajině, kde jsou všechny potracené nepokřtěné děti. Křtem je vysvobozuješ a přivádíš do květové krajiny. Číslo 130 je symbolické a znamená velmi mnoho. Chlapeček, který se ti ukázal, byl smutný, protože tam zůstalo jeho dvojče bratříček. Ve chvíli, kdy jsi ukončila křest, duše jeho bratříčka právě přicházela na toto místo.**“

Znovu jsem slyšela hlas: „**To jsou kopyta.**“ A byl mi ukázán slavný zpěvák, který zemřel před několika lety. Ježíš řekl: „**Jemu patří ta kopyta, je zatracen.**“

Dodatečně píšu vzkaz od Pána Ježíše, který řekl 24. 12. 2018. Zapomněla jsem ho napsat. Je to vzkaz pro všechny lidi a Valentín ho na příkaz Ježíše poslal všem, na které měl kontakt, všem členům Společenství přátel Eucharistie, od kterých má mailové adresy.

Ježíš promluvil: „**Přišel jsem na tento svět jako malé dítě. Moje Maminka a otec mě s láskou přijali. Tak i vy s láskou přijímejte každé malé dítě jako Boží dar.**“

Neuzavírejte se do sebe a do svých problémů, ale mějte oči a uši otevřené pro potřeby jiných. Když se pořádně rozhlédnete po svém okolí, určitě najdete někoho, kdo je na tom mnohem hůř než vy. V utrpení se dívejte na kříž, uvidíte tam někoho, kdo měl mnohem větší utrpení, než jaké máte teď vy. Přijali jste mě do svého srdce. Každému z vás vytryskl v srdci pramen živé vody. Rozlévejte ho ve svém okolí na své bližní a dávejte si dobrý pozor, aby vám nevyschl. Co to znamená? Já jsem vás s láskou přijal do svého Srdce, proto i vy s láskou přijímejte lidi, které vám pošlu do cesty. Buďte citliví k jejich problémům a pomáhajte jim, jak se jen dá. Ať už laskavým slovem, povzbuzením, dobrou radou, pomocí nebo almužnou. Buďte světlem světa, příkladem hodným následování. Aby vaše okolí vidělo, to je křesťan, úžasný člověk, takový chci být i já. Lidi k víře nepřitáhnete násilím, květnatými řeči, ale příkladem. Mnozí z vás se zúčastňují svíčkových průvodů na poutních místech. To je ale jenom vnější vyjádření víry, forma. Mnohem důležitější je, abyste svítili vy, vaše nitro, jako ta svíce, kterou držíte v rukou. Rozdávajte lásku, přijímejte svůj kříž s láskou, tak mě budete následovat. Mějte na paměti, že cestou do nebeského království je kříž a klíčem je láska.“

3. 1. 2019

Jistý kněz na tom byl velmi špatně. Všichni jsme se báli, že zemře, a proto jsme se za jeho uzdravení úpěnlivě modlili. Valentín přinášel velké oběti. Včera jsme se od paní, která se o kněze stará, dozvěděli, že je už v pořádku. Valentín jako vždy za všechno děkoval, i za uzdravení tohoto duchovního.

Ježíš řekl: „A co sis myslel, Valentíne, že tě nechám přinášet oběti zbytečně?“

Viděla jsem mediálně známého muže, o kterém vím, že nežije dobře, a ještě se tím chlubí. Bolo mi to také ukázáno. Když jsem se modlila, viděla jsem jeho tvář, škaredou, poznamenanou zlým životem, a zmocnil se mě pocit, že za to všechno bude zatracen.

Ježíš mi vzkázal:

„Ano, Barličko, správně jsi to pochopila. Žije v těžkých smrtelných hříších, kterých se nechce vzdát. Bude zatracený!“

Pan Jaroslav nám poslal **film AVE MARIA**, ve kterém i my podáváme své svědectví. Má dvě části a je skutečně velmi zajímavý, protože je v něm hodně výborných věcí. Jen co jsme ho zhlédli, zmocnil se nás krásný pocit štěstí.

Dnes mi Viktorka řekla: „Babi, znovu jsem byla v nebeském království. Přišel pro mě Ježíšek s Pannou Marií a vzali mou dušičku do nebe. Oba byli na obláčku. Měli oblečené krásné šaty a na hrudi červená srdíčka. Panna Maria měla na sobě žluté šaty, přes které byla převázaná zlatá šerpa a na nich sytě růžový plášť. Pán Ježíš měl tuniku sytě růžové barvy, zlatou šerpu a žlutý plášť. Kolem nich byla zář ze všech barev světa, i z takových, které neznám. Byla jsem velmi šťastná, protože jsem se potkala s kamarádkami a kamarády a také s Jakubkem. On je tak zábavný, babi, rád si se mnou zažertuje. Koupala jsem se s nimi také v moři, na kterém plavaly nádherné labutě, a hrála jsem si s nimi na louce, kde rostly ty nejkrásnější květy z celého nebeského království. Pak jsme šli na oslavu, protože Ježíšek měl svátek, ale ještě předtím jsem byla s dětmi v jeho kostelíku a také v kostelíku Panny Marie. Já jsem měla oblečené šaty, na kterých byly barevné květy, a kolem pasu jsem měla převázanou růžovou mašli. Na oslavě Pána Ježíše jsem spolu s dětmi seděla u dlouhého stolu, na kterém byl kostkovaný ubrus a uprostřed stála růžová váza se zlatovníky. Ty kostky měly různé barvy, mnohé z nich ani nedokážu pojmenovat. Stůl byl velmi dlouhý, byl složený z mnoha stolů a na každém z nich stála váza s těmi květy. Babi, zlatovníky jsou velmi krásné květy. Jsou celé ze zlata a jsou velmi velké. Ta oslava byla u moře, kde stály velké palmy, a byla tam i louka, na které rostou ty samé zlaté květy. Když oslava skončila, přijel pro mě barevný růžový kočár lemovaný zlatem, na kterém byla malovaná srdíčka. I kola měl zlatá a viděla jsem i jiné barevné kočáry lemované zlatem. Ten můj byl růžové barvy a srdíčka byla červená. Seděla jsem v něm se svým andělíčkem

stražným, který je stále u mě. Kočár mě odvezl do paláce, kde bydlí Ježíšek s Pannou Marií. Když jsme tam dojeli, vystoupila jsem z kočáru a zanesla jim krásnou kytici květů, které jsem sama natrhala. Oni se na mě usmáli a přivinuli mě k sobě. Řekli mi, že tak jako chodí na zem v noci, chodí i přes den, a to po celém světě. Pak odnesli mou dušičku na zem a já jsem dál spala.“

Pán Ježíš po večerní mši svaté řekl: „**Ano, jsme každý den všude. Vždyť kdyby to tak nebylo, jak by mohl Valentín se mnou každý den mluvit. Jsem v každém svatostánku a při něm stojí i moje Maminka.**“

5. 1. 2019

Viktorka mi dnes vyprávěla: „Babi, když jsem stála v nebeském království na louce, viděla jsem až za moře. Viděla jsem, jak se tam pasou koníci.“ Zeptala jsem se jí: „Viktorko, jak jsi mohla vidět až za moře? Nestála jsi u nějakého velkého jezera?“ A ona mi na to odpověděla: „Babi, stála jsem nedaleko moře a viděla až na jeho konec. Dušičky v nebi mají takové zdravé oči, že vidí až tak daleko.“

Ježíš řekl: „**Ano, je to tak, jak říká. Duše v nebeském království má jiné schopnosti, než člověk na zemi. Jinak vnímá a také jinak vidí. Ano, skutečně vidí až do takové velké dálky. Duše je dokonalá.**“

6. 1. 2019

Když jsem se modlila, znovu jsem viděla Světlo světa. Vidím ho už velmi často, ale tentokrát to bylo jiné. Bylo krásné, plné lásky. Jak jsem se tak na něj dívala, najednou se z něho začala vynořovat velká listina, na které bylo krásným ozdobným písmem něco napsáno, ale nedokázala jsem to přečíst. Pak začalo Světlo vtahovat listinu do sebe a zmizelo.

Ježíš to vysvětlil: „**Barličko, viděla jsi listinu, na které bylo 3x napsáno – číňte pokání, protože už jenom pokáním se dají odvrátit katastrofy, které na lidstvo čekají.**“

Když jsme šli večer s Valentínem do kostela, viděla jsem, že tam stojí tři chudí muži a prosí o almužnu. Dva byli mladší a jeden starší na invalidním vozíku. Překvapilo nás to, protože večer nikdy nuzní nepřicházejí. Neměla jsem pro ně žádné jídlo, proto jsem Valentínovi řekla, že půjdu domů a něco jim donesu. Když jsem se vrátila, už byli uvnitř kostela, protože venku byla strašná zima. Byli tak hladoví, že když jsem jim dala chléb s klobásou, hned začali jíst.

Ježíš řekl: „**Barličko, když jsi viděla, že jsem hladový, obětavě jsi utíkala domů, abys mi dala najíst. Ano, toto je pravá křesťanská víra.**“

9. 1. 2019

Dnes mi Ježíš vzkázal: „**Barličko, obětuj každý den všechna svatá přijímání podávaná věřícím na celém světě, která jimi nebudou obětována na žádný úmysl. Obětuj je za rodiny, protože ty jsou ve světě nejvíc napadané.**“

9. 1. 2019

Ve snu se mi ukázal muslim, kterého jsem znala. Byl jak obr, celý jakoby nafouklý a působil velmi odpudivě. Když jsem ho spatřila, utíkala jsem pryč, jen abych se s ním nesetkala.

Ježíš mi přikázal: „**Barličko, napiš svůj příběh s muslimem do knihy. Je to důležité.**“

Můj příběh.

Když jsem byla velmi mladá, zamiloval se do mě muslim a i já jsem ho milovala. Byl hezký, inteligentní a byl ke mně velmi pozorný. Byl z Palestiny a na Slovensku studoval medicínu. Hovořil o své krajině a já zase o mé, myslela jsem si, že tady zůstane. O své krajině mi vyprávěl častěji a vysvětloval mi, že v té jeho budeme velmi šťastni. Bude tam mít vysoké postavení a nic nám nebude chybět. Toužil po mně jako po ženě, ale já jsem řekla ne. Manželovi budu patřit až po svatbě.

Zůstal překvapený, protože jak říkal, žádná křesťanka ho nikdy neodmítla, ale k mému velkému překvapení respektoval mou vůli, a naopak řekl, že ještě nikdy nepotkal ženu, která si tak chrání panenství, a že chce jenom mě. Všechno bylo mezi námi hezké až do chvíle, kdy mi oznámil, že se mám vzdát křesťanství a stát se muslimkou. Zůstala jsem zhrožená. Podívala jsem se na něho a řekla: „To nikdy neudělám, to se raději rozejdeme už teď, já se Ježíše nevzdám.“ Když viděl, že to myslím vážně, začal mě uklidňovat, že když nechci, nebude mě nutit, jenom ať ho neopouštím. Říkal, že mě nebude v ničem omezovat, že jediné, co ode mě chce, je to, aby naše děti byly muslimové. Tehdy se ve mně všechno zlomilo. Začala jsem velmi plakat, protože jsem ho měla ráda, ale Ježíše jsem milovala víc. Řekla jsem mu, že se k sobě vůbec nehodíme a že se za něho nemůžu provdat, protože patřím Ježíši, kterého nikdy nezradím. Marně se mě snažil uklidnit... už jsem ho nechtěla. Psal mi domů dopisy, ale já jsem na ně nereagovala, až jednou přišel dopis, ve kterém napsal, že se mě nikdy nevzdá a že mě přijde k našim požádat o ruku. Odepsala jsem mu, ať nechodí, že je to zbytečné. Rodičům jsem však musela oznámit, že hrozí, že přijde muslim, aby byli na tu situaci připravení. Můj otec byl hodný, bál se o mě, mojí mamce to bylo jedno. Řekla jsem jim, že i kdyby přišel, řeknu NE.

Ježíš řekl: „Barličko, jsi zářným příkladem pro všechny křesťanky. Láska k Bohu pro tebe byla na prvním místě, člověk až na druhém. To je křesťanské. Velmi smutné konstatování muslima, když říkal, že žádná křesťanka mu neodolala a vzdala se kvůli němu panenství a čistoty. Byla jsi jediná, která mu odolala, proto si tě vážil a chtěl si tě vzít za manželku.

Obr, to je obraz jeho duše, obraz toho, co jsi tehdy milovala. Chci, abys to napsala, aby všechny křesťanky na světě věděly, jak se mají chovat a nepodléhat svodům a krásným řečem. Otec se o tebe bál. Bál se, že tě ztratí. Tvé matce to bylo jedno.“

10. 1. 2019

Dnes mi dcera Majka řekla: „Mami, měla jsem takovýto sen. Viděla jsem usměvavého Pána Ježíše, jak se dívá na krásnou duši, a vtom jsem slyšela hlas: ***„Duše toho člověka je tak krásná, že kdybyste nevěděli, že je to duše, mysleli byste si, že hledíte na anděla, který sestoupil z nebe.“*** Pak se objevil nápis – Peter Dr... a Peter Vl...”

Majka se mě zeptala: „Mami, na otce Petera stále vzpomínáš, ale kdo je Peter Vl...?“ Vysvětlila jsem jí, kdo to je a že je to velmi milý člověk.

Když se Valentín zeptal Pána Ježíše na Majčin sen, řekl: **„Duše otce Petera Dr... je krásná a duše Petra Vl... je také tak krásná. Usmívám se, protože z nich mám velkou radost. Pomohlo jim přátelství s vámi. Upevnilo jejich víru a pomohlo jim překonat jejich problémy.“**

11. 1. 2019

Majka viděla ve snu našeho synáčka Jakubka. Zeptala se, jestli není smutný, že se nenarodil a že nebyl s námi.

Odpověděl jí: *„Majko, ptáš se lidsky. Jsem šťastný, protože jsem nikdy nepoznal hřích. Pozdravuj maminku a tatínka.“*

Na internetu se objevilo video, na kterém je zachycený moment, kdy umírá mladý člověk předávkovaný drogami. Volá o pomoc, ale nikdo mu nepomáhá, všichni jenom přihlížejí, jak trpí a zmítá se v křečích a bolestech. Takhle prý trpěl tři hodiny, dokud konečně nepřivolali záchranku, ale bohužel už bylo pozdě.

Pán Ježíš řekl: **„Dopustil jsem, aby to lidé viděli. Aby lidé, děti i mládež viděli, co znamenají špatní kamarádi, co jsou drogy a bujaré zábavy. Je to výstraha pro rodiče, aby dávali pozor, s kým se jejich děti kamarádí, co dělají a kam chodí. Aby viděli, jak nebezpečné jsou závislosti.“**

12. 1. 2019

Ve snu jsem dnes viděla svou vlastní ruku. Proti ní bylo vztažených mnoho rukou. Pán Ježíš mi to vysvětlil: „**Barličko, to byly ruce všech ubohých, kterým podáváš svou pomocnou ruku.**“

13. 1. 2019

Když jsem se modlila, ukázala se mi duše jistého muže ze Společenství přátel Eucharistie, jehož život velmi dobře znám. Byl celý černý, hubený a celý působil velice špatně. Ještě žije. Pak se mi najednou ukázaly plameny sálající z velkého ohně. Cítila jsem, že je to očištec.

Ježíš promluvil: „**Barličko, viděla jsi stav jeho duše a očištec, kterým musí projít. Proč jsi to viděla? Viděla jsi to proto, aby lidé pochopili, jak důležitý je jejich život tady na zemi pro jejich věčnost. Duše tohoto člověka je před zatracením zachráněná jenom díky zápisu do knihy, protože jeho život je zlý. Činy a skutky v jeho životě jsou zlé, velmi zlé. Čeká ho těžký očištec. Viděla jsi plameny očištného ohně.**“

14.1.2019

Měla jsem sen: Stála jsem na autobusové zastávce. Zahlédla jsem tam dívku, která také čekala na příjezd autobusu. Vypadala strašně. Celá byla šedobílá. Plet' i tělo měla této barvy. Její tvář vypadala jako tvář žijící mrtvolky. Na hlavě jí stály asi 20 centimetrů dlouhé šedé jakoby zelektrizované vlasy, nohy a ruce měla tenké jako hůlky, měla oblečenou velmi krátkou sukni střiženou šikmo, krátkou halenku sotva zakrývající to nejdůležitější, obuté měla jakési podivné boty a celá působila jako zombie. Zeptala jsem se jí: „Jak se jmenuješ?“ A ona mi řekla své příjmení. Lekla jsem se, protože tu rodinu dobře znám. Vše dětem toleruji... a podporuji je v nesprávných věcech.

Pán Ježíš řekl: „**Barličko, viděla jsi, jak vypadá duše jejich dětí. Co dělá nezřízený život hříšníka, pýcha, smilstvo, diety a všechny ostatní hříchy. Jestli se nezmění, špatně dopadne. Ještě budeš mít příležitost promluvit si s jejich matkou.**“

15. 1. 2019

V noci nám přišla SMS od jedné ženy, abychom se modlili za děvče, které čeká dvojčata, ale kvůli postavě chce jít na potrat.

Ježíš řekl: „**Valentíne, vidíš, do jakých obludných rozměrů může narůst egoismus. Děvče je kvůli své postavě schopné spáchat i dvojnásobnou vraždu.**“

17. 1. 2019

Ve snu mi byl ukázán bulvární časopis a pak nápis jistého bulváru. V něm jsem viděla hříchy lidí.

Ježíš řekl: „**Barličko, na celebritách vidíš, co všechno jsou schopni udělat pro svou slávu. Žijí, jako by žili věčně, a ďábel je zneužívá na to, aby motivovali i další lidi a přitáhli je ke hříchům. Člověk si řekne, když můžou oni, tak já můžu také. Toto dělá bulvár. Vyzývá ke hříchu a kazí lidi, zejména mladé.**“

Pak mi bylo ukázáno, jak na asfaltovém chodníku leží mladé děvče a křičí bolestí. Nad dívkou se skláněla plačící matka, protože jí nedokázala nijak pomoci. Děvče se svíjelo v křečích, až nakonec zemřelo. Najednou jsem uslyšela hlas: „Té matce zůstaly ještě tři děti, ale toto nejvíc milovala. Když jsem chtěla vědět, co to bylo za děvče a kdo byla její matka, Ježíš řekl: „**Až se to stane, poznáš to.**“

18. 1. 2019

Ve snu jsem měla vidění: Chodili jsme s Valentínem městem a hledali nuzné, abychom jim dali jídlo. Jak jsme tak kráčeli, příběhly k nám nějaké chudé děti, se kterými jsme pokaždé promluvili a dávali jim rady, jak přežít život na ulici. Řekla jsem jim, že když jsou hladové, mají lidi hezky poprosit o jídlo, a to i tam, kde se vaří, a když ho dostanou, tak mají hezky poděkovat. Vysvětlovala jsem jim, že si mají stále mýt ruce i tvářičku, a ukázala jsem jim v parku místo, kde se taková vodička nachází. Říkala jsem jim, že je pitná, takže když žízní, můžou se z ní i napít a nemusí se

bát, že se jim něco stane. Stále jsem se na ně usmívala a hladila je po tvářičce. Děti byly velmi šťastné a radovaly se, že jsme si s nimi tak popovídali.

Ježíš řekl: „**Barličko, nestačí jenom dávat chudým jídlo, ale je potřeba si s nimi i popovídat. Přesně tak, jak jsi to viděla ve snu.**“

23. 1. 2019

Dnes je celodenní adorace za rodiny. Nad ránem jsem se ve snu ocitla v našem kostele. Všichni lidé, já i Valentín, jsme kráčeli směrem ke knězi, který držel v rukou velký relikviář. V něm byla krev Ježíše Krista a kousek látky z oděvu Panny Marie a sv. Josefa. Kromě toho další kněží drželi ve svých rukou menší relikviáře, které patřily sv. Terezce z Lisieux, sv. Ludvíkovi a sv. Zélii. Byly tři. Lidé postupně přistupovali a všechny relikvie políbili.

Pán Ježíš nám při adoraci řekl: „**Jelikož je dnes celodenní adorace za rodiny, viděla jsi, Barličko, ve snu vzor pro rodiny, Svatou rodinu a rodinu Martinových, kteří jsou přítomni při této adoraci a jsou vzorem pro všechny rodiny.**“

24. 1. 2019

Ve snu jsem seděla ve vlaku. Byl plný lidí různého věku, různé barvy pleti, ze všech společenských vrstev. Seděla jsem v něm s Valentínem. Všichni si povídali a jeden druhému říkali, jaké mají plány do života. Jeden vězeň říkal, že už nechce dělat zlé věci, další mladý muž snil o tom, jak bude hrát ve slavné kapele, zamilovaní mladí zase říkali svým přátelům, že chystají svatbu, jiní zase snili o dalekých krajinách. Každý řešil něco, co se týkalo budoucnosti. Najednou vlak zastavil a všichni překvapeně utíkali k oknu, aby viděli, co se vlastně stalo. Právě vynášeli na nosítkách nějakého muže. Položili ho na zem a zkonstatovali, že je mrtev. I já jsem se šla podívat k oknu a okamžitě jsem toho muže poznala. Ještě žije...

Ježíš to vysvětlil: „**Barličko, viděla jsi vlak života. To, co jsi viděla, je život lidí, který jednou skončí. Život muže, kterého jsi poznala, skončí dřív, než si myslí.**“

I moje dcera Majka měla zvláštní sen. Říkala, že stála u nějakého velkého hustého lesa, kde našla tlustou knihu, silnější než Písmo svaté. Začala v ní listovat a zůstala zhrozená. Na každé straně mezi listy byly zkrvavené kousky těl potracených dětí. Pak slyšela hlas, který řekl: „***I Karel IV. listoval v této knize.***“

Pak spatřila v dálce nějakou skálu, na které stál vysoký, štíhlý, ale už starý muž. Měl oblečenou šedou tuniku jakoby z pytloviny, měl dlouhé vlasy, bradku téměř po pás a v levé ruce držel velkou palici. Byl vážný a ona slyšela hlas: „***Svatý Filomén, patron potracených, nenarozených.***“

Ježíš to vysvětlil: „**Majka listovala v satanově knize smrti, kde jsou zaznamenány všechny hrůzy spáchané na nenarozených dětech. Viděl to i Karel IV., protože tyto hrůzy se děly i ve středověku. Svatý Filomén je mučedník, který se hlásí jako patron těchto dětí, protože ony také umíraly a umírají mučednickou smrtí. Tyto děti jsou malí mučedníci.**“

Slyšela jsem hlas muže, který mi řekl své jméno...

Ježíš řekl: „**Barličko, prosí tě o modlitby.**“

28. 1. 2019

Modlila jsem se a vtom jsem viděla mladého řeholníka v černé tunice sedět za nějakým velkým pracovním stolem. Něco psal. Potom vstal a odešel.

Ježíš řekl: „**Barličko, viděla jsi Tomáše Akvinského, učitele Církve.**“

30. 1. 2019

Když jsem se během dne modlila, najednou jsem se ocitla v rajské zahradě, po které kráčela nádherná nahá žena, a slyšela jsem hlas, který zvolal: „**EVA**“. Měla krásné, dlouhé a husté vlnité vlasy tmavé barvy sahající až do půlky lýtek.

Zepředu jimi měla překrytou pravou část hrudníku, levou část si překrývala rukou. Její chůze byla něžná, ladná, nepopsatelně krásná, přímo vznešená. Každý její pohyb rukou i nohou byl úchvatný. Při chůzi jí vlály vlasy, takže jsem měla možnost vidět její dokonalé tělo. Oči měla velké, černé, lesklé s dlouhými řasami, jaké jsem u ženy nikdy neviděla. Nos jemný, krásně formovaný, rty růžové, plné a její pohled byl plný něhy. Vycházela z něho láska. Její krásu neumím popsat.

Ježíš mi vzkázal: **„Barličko, ukázal jsem ti dokonalé Boží stvoření, výtvor, jaký na zemi není. Viděla jsi Evu. Viděla jsi ji proto, abys mohla vydat svědectví o tom, že se lidem vyplatí vést krásný život již tady na zemi. Protože čím krásnější bude jejich duše tady na zemi, tím krásnější bude v nebi.“**

Dnes během adorace se Pán Ježíš přenesl prostorem kostela k Valentínovi a z kalicha, který držel v ruce, mu podal své Tělo i Krev. Valentín mi řekl, že to vnímal jako nějaký kousek masa.

31. 1. 2019

V noci jsem slyšela hlas, který zvolal: **„Do nebe.“** Ježíš řekl: **„To by měl být cíl každého křesťana.“**

1. 2. 2019

Často vidím Světlo světa. Krásné pulzující světlo, měnící se různými barvami. Tak tomu bylo i této noci, když jsem se modlila. Jak jsem se tak nořila do té záře, pocítila jsem, že mi bylo něco vloženo do úst a samo se to spolklo. Když se Valentín zeptal Pána Ježíše, co to bylo, řekl: **„Anděl z nebe podal Barličce mé Tělo.“**

2. 2. 2019

Valentín poprosil Ježíše, aby mu něco řekl o hříchu pomlouvání a osočování.

Ježíš řekl: **„Pomlouváním a osočováním se ničí čest a pověst dotčené osoby a narušují se mezilidské vztahy. Dotyčná osoba o tom většinou**

neví, a ani netuší, jenom se dívá, co se děje, když se jí lidé začnou vyhýbat a chovat se k ní odměřeně. I vy jste to již osobně zažili, když vás lidé přestali zdravit a ignorovali vás. A to všechno proto, že se o vás říkaly špatné věci. Pomlouvání a osočování je těžký hřích.“

3. 2. 2019

Pán Ježíš nám přikázal, abychom si v kostele sedali do poslední lavice, ale ne vždy se nám to povede. Během týdne si tak sedáme, není problém, ale v neděli se stává, že když přijdeme do chrámu, lavice je již plná. Dělali jsme si s tím starosti, proto nám Ježíš řekl: **„Netrapte se tím. Když už není volné místo, sedněte si někam jinam, můžete přijít rovnou ke svatostánku, alespoň budeme u sebe blíž.“**

4. 2. 2019

Dnes jsem opět viděla pulzující světlo. Tentokrát se začalo měnit zvláštním způsobem, až se z něho vytvořilo velké oko. Ježíš mi vzkázal: **„Barličko, dívala ses na Boží oko, které všechno vidí.“**

5. 2. 2019

Ve snu mě napadla anakonda. V okamžiku, kdy mi zhltna hlavu, jsem se z té hrůzy probudila. Ježíš mi vzkázal: **„Dábel tě nenávidí, Barličko. Nejraději by tě zadusil a sežral.“**

7. 2. 2019

V noci vyšlo z relikviáře červené světlo. Pohybovalo se po celé naší ložnici. Pak z levého oka našeho Pána Ježíše, kterého máme na obraze, vyšlo bílé světlo a také se pohybovalo po celém pokoji. Ježíš to vysvětlil: **„Chtěl jsem vám ukázat, že jsem u vás přítomný a že se pohybuji po celém vašem pokoji.“**

Slyšela jsem hlas, který zvolal: **„Lašut.“** Pán Ježíš dodal: **„Lašut vám děkuje za šíření úcty k Turzovce.“**

9. 2. 2019

Ve snu jsem viděla muže, který přecházel kostelem k poslední lavici, kde seděli dva muži. Objal je kolem ramen a něco jim pošeptal do ucha. Pak zdvihl hlavu a usmál se na mě.

Ježíš řekl: „**Barličko, usmívající muž byl ten, za kterého ses modlila. Vysvobodila jsi ho z očístce. Děkoval ti a raduje se z toho, že se potkal se dvěma přáteli, které měl tak rád.**“

10. 2. 2019

Ve snu jsem se ocitla v nějakém domě, kde měli po zdech pověšené samé záchodové desky. Pán Ježíš řekl: „**Někteří lidé si věší po zdech obrazy, které propagují hříchy. Jsou na úrovni záchodové mísy a oni to ještě považují za umění.**“

11. 2. 2019

Ve snu jsem dostala od kněze čtyři hostie v podobě šumivých tablet. Měla jsem jich plná ústa, takže lidé viděli, že jsem jich dostala víc. Velmi je to rozrušilo a byli rozzlobení i na kněze, že dělá rozdíl.

Pán Ježíš řekl: „**Barličko, ty hostie byly za lidi, kterým byly odpuštěny tresty za hříchy na základě tvých obětí. Byly šumivé, protože byly obětovány za hříchy těch, kteří již hostie přijmout nemohli.**“

12. 2. 2019

Ve snu jsem viděla krásné město. Bylo bílé, všechny paláce byly bílé, jenom příroda byla zelená. Paláce měly kopule. Některé byly větší, některé menší. Všude vládl pokoj. Na město jsem se dívala svrchu, jako z letadla. Když jsem se ze snu probudila, viděla jsem krásné pulzující světlo. Zavřela jsem oči a v tom okamžiku jsem pocítila ve svých ústech nějaký nápoj, který se sám spolkl.

Ježíš mi vzkázal: „**Viděla jsi kousek nebe, Barličko. Ten nápoj ti donesl anděl z nebe. Minule jsi dostala mé Tělo a teď mou Krev. Valentín**

dostává Tělo a Krev během každé adorace přímo ode mě. Tobě je podává anděl.“

13. 2. 2019

Když jsem se modlila, najednou jsem slyšela hlas ženy: „Když jsem byla malá, ještě velmi malá, viděla jsem, jak v noci tahali moji mamku z domu.“ A bylo mi ukázáno, jak čtyři estébáci tahají z domu nějakou ženu v noční košili. Pak jsem viděla starou ženu se šátkem na hlavě. Myslím, že to ona mi říkala ta slova o své mamce.

Ježíš řekl: „Byla tě prosit o modlitby pro svou mamku Marii, která byla v 50. letech umučena komunistickým režimem.“

16. 2. 2019

Přišel mail od paní, která měla nemocného manžela a které Valentín radil, co mají dělat. Děkovala nám. Jeho zdravotní stav je již stabilní a už jde i do práce.

17. 2. 2019

Ježíš řekl: „Já jsem Světlo světa pro pohany, kteří bloudí.“

22. 2. 2019

Měla jsem sen. Byla noc a s Valentínem jsme už spali. Najednou jsem viděla, a vlastně ve snu jsem se vzbudila na to, že k Valentínovi přišel Pán Ježíš jako Božské Srdce a podal mu velký kus chleba. Valentín se do něho zakousl, když mu Ježíš, skloněný nad ním, řekl: „**A teď ti namažu chléb o tvé smrti.**“ Podal mu ho a vtom jsem se probudila.

Když jsme byli v kostele, Ježíš to vysvětlil: „Valentíne, připravil jsem pro tebe tvou smrt. Způsob, jak zemřeš. Tvé umírání. Ten velký kus chleba znamená, že to bude velké sousto. Už ses zakousl. Už je to neměnné.“

26. 2. 2019

Slyšela jsem dva hlasy. První řekl: „*Čtu životopis Panny Marie a už se těším na setkání s ní.*“ Druhý hlas řekl: „*I já čtu životopis Panny Marie a hrozí mi ztracení.*“

Ježíš to vysvětlil: „**Ti, kteří znají životopis Panny Marie a následují ji, se s ní setkají. Ale ti, co znají životopis Panny Marie a nenásledují ji, se s ní nepotkají. Nestačí věřit a mít poznání, víru je potřeba žít. Ty, kteří budou spaseni a měli mou Maminku v úctě, ty navštíví, ale ty, kteří ji v úctě neměli, i když budou spaseni, nenavštíví. Moje Maminka se nikomu nevnučuje, ale váží si těch, kdo ji měli rádi.**“

Moje dcera Majka mi vyprávěla svůj sen: „Mami, ve snu jsem viděla část umučení krásného mladého muže ve věku Ježíše. Navzdory zbídačenému stavu, bolesti a prožitému utrpení to byl stále mimořádně hezký muž. Nejdřív jsem si myslela, že je to Pán Ježíš, protože byl krásný, nadpřirozeně pokojný, měl laskavý pohled, modré oči, krátkou bradku – spíš strniště, vlasy po ramena a byl odsouzen k ukřižování. V kuse ho strašně mlátili, třískali mu hlavou, bili ho po tváři a škubali mu vlasy. Pak jeden římský voják vstoupil do cely, kde ho drželi. Vyhrnul mu tuniku tak, že jsem mu viděla spodní oděv. Byl tmavě modrý. Obnažil mu nohy a na obě stehna mu vylil žíravinu tak, že kolena zůstala nezasažena. V momentě jsem viděla, jak mu za překrutných bolestí žíravina rozežrala všechno maso, až byly zepředu obnažené obě stehenní kosti. Bylo to něco přestrašného. Muž od bolesti vriskal a současně jsem měla poznání, že to voják takhle udělal úmyslně, aby lýtka zůstala nepoškozená, aby ho ještě dokázali postavit na nohy. Ta hrůza se nedá popsat. Vlasy měl vyškubané, slepené krví a špínou do tenkých pramínků. Ale pohled měl pořád laskavý, a tak pokojný. Nejdřív jsem si byla jistá, že je to Ježíš, ale po polití nohou žíravinou mě to zmátlo. Pak ho dva vojáci chytli v podpaží a dovedli k oknu. Byl to vlastně prostranný otvor ve zdi budovy. Postavili ho tak, aby viděl dav lidí, který ho čekal. Vojáci ho po celý čas podpírali, protože sotva stál, a do pravé ruky mu strčili asi 25 cm velkou sošku Božského Srdce. Dali mu ji políbit, aby to lidé viděli.

Celý se od bolesti a prožité hrůzy třásl. Sošku políbil a oni ho odvěkli zpátky do cely. Po nějaké době ho z ní vyvěkli a přikázali mu pomáhat mladíkovi, který měl na starosti rozvážení vody pro vězně. Mladíkovi bylo asi 17 let, byl tmavé pleti, útlejší a měl jakýsi divný modrý dopravní prostředek. Do zadní části se lila voda, ničím se nepřikrývala, takže ji bylo vidět. Voda byla připravená ve dvou velkých kádích. Sotva se mu podařilo vylít do tohoto vozidla jednu kád'. S druhou si nevěděl rady, proto přikázali mučedníkovi, aby mu pomohl. On udělal zázrak. Bez toho, aby se kádě dotkl. Viděla jsem, jak se nádoba v tom vozidle plní až téměř po okraj a současně se vyprazdňuje kád', která stála nepohnutá na zemi. Takže vodu přemístil jenom pohledem a pomohl mladíkovi. Pak jsem viděla ještě scénu, kde nějaká mladá žena měla za úkol uspořádat nějaké předměty, ale ona tomu nerozuměla a nevěděla, co s nimi má dělat. Mučedník jí najednou jediným pohledem osvítil a vtom vše pochopila. V duchu mu za to byla vděčná. Ten mučedník se na mě podíval a usmál se. Vtom jsem slyšela hlas, který zvolal: „**Jeremiáš.**“

Ježíš řekl: „Majka viděla mučedníka Jeremiáše, abyste věděli, co všechno museli moji věrní pro mé jméno podstoupit. To jsou moji první apoštolové a svědci, kteří měli moc dělat i zázraky. Dnes to v Církvi vymizelo, protože v ní pomalu nejsou takové silné osobnosti, jako byl například ten mladý mučedník Jeremiáš. I ty, Valentíne, až zesílíš, budeš dělat zázraky. Majka viděla krásnou tvář Jeremiáše, protože jí nebyla ukázána umučená, ale jak teď vypadá v nebi. Všichni moji učedníci jsou krásní.“

27. 2. 2019

Měla jsem sen: S Valentínem a s Viktorkou jsme někam cestovali. Zastavili jsme se na nějaké obrovské stanici, odkud odjížděly velké rychlovlaky, ale i obrovská letadla, a kde bylo hodně lidí. My jsme se dovezli autobusem a na této stanici jsme se zastavili s tím, že si trochu odpočineme, dáme si kávu a budeme pokračovat v cestě. Sedli jsme si na terasu a sledovali lidi, kteří na ni přicházeli. Na té terase, kde jsme seděli,

visel na zdi telefon. Najednou k telefonu přiběhl muž, kterého znám, a něco tam vyprávěl. Za ním přiběhla i jeho manželka a do telefonu zvolala: „Už jdeme, už máme koupené jízdenky.“ Oba se tvářili, že nás nevidí, ignorovali nás, i když jsme seděli přímo u té zdi. Najednou se rozběhli a utíkali na rychlovlak. Já jsem se šla podívat, kam nastupují, a když jsem to viděla, lekla jsem se, protože ten vlak byl celý černý a šla z něho hrůza. Viděla jsem, jak nejdřív nastoupila ona a pak i on. Vrátila jsem se k Valentínovi a řekla mu o tom. Jak jsme si tam povídali a pili kávu, k telefonu přiběhl další muž, kterého znám. Také do telefonu něco povídal, a když si nás všiml, zavolal Valentína na pár slov do vstupní haly, kde lidé čekali na další vlaky. Já jsem zůstala s Viktorou venku, ale když dlouho nepřicházeli, šla jsem se s ní podívat, co se děje. Zjistila jsem, že jsou tam sprchy a téměř v každé se někdo z lidí sprchoval, ale některé byly prázdné. Z jedné vycházel velký hluk a smích. Podle hlasu jsem věděla, že jsou to oni. Když jsem na ně zavolala, muž odtáhl závěs a ukázal se mi úplně nahý. Smál se a předváděl mi své tělo. Valentín byl tichý, pokorný a byl zahalený do modrého ručníku. Rychle jsem Viktorce zakryla oči a odešla s ní do vedlejší místnosti. Když se oblékl, přišel i s Valentínem za námi a vysvětloval nám, že cestuje. Že má už koupený lístek a že čeká na rychloletadlo. Právě přistávalo a on zvolal: „To je mé letadlo,“ a utíkal. Nastupoval s mnoha lidmi, kteří tam čekali. Lekli jsme se, protože bylo neskutečně obrovské, celé černé a také vzbuzovalo hrůzu. My jsme pak s Viktorou běželi k našemu autobusu a pokračovali v cestě.

Ježíš řekl: „Barličko, lidé, které jsi viděla na té obrovské stanici, to byli ti, kteří již umírali a odcházeli do věčnosti. Černé rychlovlaky a rychloletadla představují dopravní prostředky, které odvázejí duše do zatracení. Bílé vlaky odvázejí do věčnosti duše spasené. Tím telefonem jsem ti chtěl ukázat, že lidé se dobrovolně hlásí, dobrovolně si vybírají cestu. Sprchy, to byly zpovědnice. Jak jsi viděla, ne každý se šel osprchovat. Ne každý se před smrtí vyzpovídá. Muž a žena, které znáte, se již rozhodli. Vy jste je chtěli zachránit, ale oni si už vybrali cestu. Nejdřív zemře ona a pak on. Ten další muž, který ti byl

ukázán, Valentína vyslechne, i se půjde vyzpovídat, ale svůj hříšný život nezmění, proto si také vybral cestu zatracení. Vy jste na té stanici byli, abyste je ještě přemluvili a řekli jim, co je pro jejich duši dobré, ale oni vás neposlechli. Velmi jste chtěli a chcete ten manželský pár zachránit, ale i v tomto snu jsem vám chtěl ukázat, že je to už zbytečné. Smějí se vám a už se svobodně rozhodli. Budou zatraceni. Rychloletadlo znamená bližší smrt.“

28. 2. 2019

Měla jsem sen o lži: Chodila jsem k bohatým lidem, ke střední vrstvě, ale i k chudobným a nuzným. Všem jsem vysvětlovala, jak velký hřích je lež. Odhalovala jsem hříchy lži, a to tak, že při některých odhaleních jsem použila malou lest. Nejvíce mé rady ocenil bezdomovec, což mě velmi překvapilo. Všude, kam jsem chodila, byla se mnou Majka i všechna má vnoučata.

Ježíš to vysvětlil: „Barličko, ukázal jsem ti lži lidí, jejich faleš a neupřímnost, tak časté v dnešní době. Ať je to u bohatých, nebo chudých a ať je to potřeba, nebo ne. Barličko, to, že jsi byla se svými vnoučaty, znamená, že jim máš vštěpovat správné způsoby, aby nelhala, a nepadla tak do tohoto bludného kruhu.“

Když jsem se modlila, viděla jsem emeritního papeže Benedikta XVI., jak trpí. Ježíš dodal: **„Barličko, ukázal jsem ti jeho utrpení, protože jsi s ním duševně propojená a protože ho máš velmi ráda.“**

1. 3. 2019

Mailem nám poděkoval za přímluvy pán, který byl nemocný a jeho zdravotní stav se výrazně zlepšil.

2. 3. 2019

Ve snu jsem seděla se svou dcerou Aničkou v pokoji. Povídalý jsme si o leccem, když najednou z ní vyhrklo: „Koukni, mami, nějaká duše k nám přichází.“ Podívala jsem se a řekla jí: „Neboj se, to je Panna Maria,“ ale jen co jsem to vyslovila, najednou se z ní vynořila nějaká stará žena a s bolestným sténáním se rozběhla ke mně. Prosebně se na mě podívala a pohladila mě.

Pán Ježíš mi to vysvětlil: **„Barličko, to byla tvoje prababička z otcovy strany. Přišla tě z očistce poprosit o modlitby. Vynořila se zpod pláště Panny Marie, protože jejím prostřednictvím za tebou mohla přijít. Ve snu jsi byla s Aničkou, protože Anička dostala velké milosti. I když od dceřiny učitelky věděla, že její dcera bude jediná z celé školy, která se nezúčastní karnevalu, ani tak ji nepustila. Za to, že dokázala říct svému manželovi, že Bůh je u ní na prvním místě, a dceři, že se to Ježíškovi nelíbí, dostane velkou odměnu.“**

3. 3. 2019

Viděla jsem malé holohlavé dítě s velkou hlavou a slyšela hlas, který řekl: **„Hydrocefalus.“** Pak jsem viděla další dítě, asi desetiměsíční, bylo krásné a již mělo i hezky narostlé vlásky, a opět jsem slyšela stejný hlas, který řekl: **„Hydrocefalus.“** Ale já jsem se dívala na miloučké děťátko, které bylo úplně zdravé.

Ježíš mé vidění vysvětlil takto: **„Lékaři někdy přesvědčují nastávající maminky, aby šly na potrat. Tvrdí jim, že čekají poškozené dítě, například že bude mít hydrocefalus. Ale když je maminky neposlechnou a vloží to s důvěrou do mých rukou, budou mít dítě zdravé. I to dítě, co jsi, Barličko, viděla, bylo lékaři označené jako hydrocefalus a viděla jsi, jaké je krásné.“**

Když jsem se modlila, najednou jsem se ocitla ve velké tmě. V dálce jsem zahlédla malé světýlko, které se postupně ke mně přibližovalo, jako krásné pulzující a sálavé světlo hýřící různými barvami. Ty barvy byly tak krásné, že se to nedá ani vyslovit. Neumím je popsat, protože je všechny

neznám. Světlo bylo stále větší, stále blíž, až přišlo úplně ke mně a znovu se změnilo, jak jsem to již jednou viděla, ve velké barevné Oko, které se dívalo na mě. Oko měnilo neustále barvu bělma i duhovky. Celé se neustále měnilo, přičemž z něho vyzařovala nepopsatelná krása a láska.

Barvy se měnily tak, že byly vždy nádherně zkombinované, a celý ten úkaz ve mně vyvolal úžasný pokoj. Oko bylo živé, občas se pohnulo. Dole před ním byla dvě hořící, tančící Srdce. Byla také živá a rovněž měnila barvu, od různé červené po různé odstíny růžové, ale převládala červená barva. Srdce neustále poskakovala, přitom ještě pulzovala a pohybovala se tak, že se občas při vzájemném setkání spojila v jedno krásné bijící Srdce a poskakováním a pulzováním se znovu rozdělila na dvě. Tento úkaz se stále opakoval, přičemž velké Oko stále zářilo a měnilo barvy tak, že se do sebe jakoby vlévaly a znovu vynořovaly v jiných barevných odstínech. Různé se měnilo bělmo, jinak duhovka a mezitím měnila barvy i ta hořící Srdce. Jak jsem již zmínila, neumím to přesně popsat... neznám takové slovo, kterým bych to vysvětlila, byla to prostě nádhra.

Ježíš řekl: „Barličko, takto se Ti ukázal trojjediný Bůh. To Oko. Dvě hořící Srdce představují Boha Syna a Boha Ducha Svatého, které poslal Bůh Otec na zem z lásky k lidem, aby jim sloužili a přivedli je k němu. Jenom málokdo z pozemských bytostí viděl trojjediného Boha. Je to velmi velká milost. Bůh Syn je stále přítomný na zemi v Eucharistii a Bůh Duch Svatý na zemi osvěcuje duše věřících.“

4. 3. 2019

Valentín dostal kýlu. Jednu operaci už má za sebou, ale vypadá to tak, že bude muset podstoupit ještě druhou.

Ježíš řekl: „Valentíne, budeš muset jít do nemocnice, ale až příští pondělí, protože ve čtvrtek máš dostat injekci do oka a to je velmi důležité. Neboj se, vydržíš do pondělí, budu nad tebou držet ochrannou ruku.“

5. 3. 2019

Když jsem se dnes modlila, najednou se přede mnou objevila asi 50letá žena a zvolala: „Ze mě Bůh nebude mít radost.“ Ježíš mi vzkázal: **„Barličko, ukázal jsem ti ženu, která jde na potrat.“**

6. 3. 2019

V noci jsem se probudila na to, že jsem dostala nějaký bílý nápoj a vypila ho. Ježíš řekl: **„Barličko, napila ses z kalicha milostí. Dostaneš jich hodně. Jaké, to poznáš.“**

Pán Ježíš nadiktoval Valentínovi příběhy na rozjímání pro tuto postní dobu a přikázal mu poslat je všem členům ze Společenství, na které má kontakt.

První příběh

Byli jednou dva hluboce věřící bratři. Rozhodli se, že svůj život zasvětit službě Bohu. Ve společenství, ve kterém byli, proto začali v tomto směru vyvíjet aktivity. Ministrovali, připravovali věci pro bohoslužby, četli Boží slovo, podávali svaté přijímání, aktivně se zúčastňovali všech akcí společenství a mnohé i organizovali. Byli velmi nápomocni kněžím, a proto se těšili i jejich oblibě. Mezi nimi dvěma byl ale rozdíl v chápání služby Bohu. První to výsostně vztahoval jenom na službu chrámu. Lidé ho nezajímal. Dokonce jimi pohrdal. Měl rád jenom ty, kdo mu pochlebovali, a jenom s nimi se bavil. Nesnášel, když mu někdo protiřečil. Myslel si, že to má být pro člověka čest, když ho pozdraví nebo odpoví na pozdrav. Když udělal něco špatně nebo se mu něco nevydařilo, ihned našel viníka, proč se to stalo. Nikdy to nebyl on. Protože dobré bylo to, co dělal on sám. Svědomí mu otupělo, viděl hříchy jenom u druhých, u sebe ne. Na druhé straně jeho bratr chápal službu Bohu nejen jako službu chrámu, ale jako službu lidem. Cítil se sám velmi hříšný, proto v lidech hledal jenom to dobré, co je v nich. Ke každému byl milý a laskavý a snažil se druhým pomoci, když viděl, že mají problémy.

Neodsuzoval je, když viděl, že nekonají dobře. Naopak, snažil se je milým slovem přivést na dobrou cestu. Cítil se jako jeden z nich. Měl v srdci hluboce vrytá slova apoštola Pavla z 1. listu Korint'ánům: „Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale lásku bych neměl, byl bych jenom dunící kov a znějící zvon. Kdybych měl dar proroctví, rozuměl všem tajemstvím a obsáhl všechno poznání, kdybych měl tak velikou víru, že bych hory přenášel, ale lásku bych neměl, nic nejsem. A kdybych rozdal všechno, co mám, kdybych vydal sám sebe v obět', abych byl slavný, ale lásku bych neměl, nic mi to neprospěje.“ Snažil se i svému bratrovi vysvětlit, že jeho činnost bez lásky není ničím, ale on ho neposlouchal. Jeho srdce bylo zatvrzelé, neschopné přijmout jakoukoliv dobrou radu. Co myslíš, kterých bratrů je víc? A kde se nacházíš ty sám? Přemýšlej! Kdekoliv se nacházíš, hluboce si vryj do paměti a srdce tato Pavlova slova. Ať jsou ti kompasem a varováním současně, abys na cestě ke mně nezabloudil!“

Druhý příběh

Byla dva sadaři. Věnovali se pěstování jablek. První z nich využíval nejnovější poznatky z této oblasti, nejnovější hnojiva a chemické přípravky, aby jeho jablka byla co nejkrásnější. A výsledek se dostavil. Jeho jablka byla krásná, jedno krásnější než druhé. Radost na ně pohledět. Druhý sadař šel jinou cestou. Využíval zkušenosti a tradici otců, nepoužíval žádná umělá hnojiva a chemické přípravky ani nejnovější poznatky, jenom se příkladně staral o stromy a jejich plody. Výsledek byl navenek mnohem horší než u prvního sadaře. Jeho jablka se nedala porovnat s těmi krásnými velkými. Když oba ovocnáři prodávali své plody na trhu, ta krásná se prodávala velmi dobře, ta druhá jenom málo. Kupovali si je jenom ti, co jablka také ochutnali. Ta velká byla sice velmi krásná, ale neměla žádnou chuť ani vůni jablek. Byla to jenom jakási hmota bez chuti, potažená krásným obalem. Ta druhá jablka nebyla sice tak pěkná, ale byla velmi chutná, šťavnatá.

Když tvou duši nazveme jablíčkem, jaký jsi ty sadař? Pouštíš do ní vše, co ti svět nabízí? Všechny ty nové trendy a směry, jenom abys byl in? Přijímáš a děláš vše, vždyť je potřeba žít naplno, v ničem se neomezovat? Není tvá duše jenom takovým hezkým obalem a nitro je přitom bezduché a prázdné? Anebo jsi jako ten druhý sadař, který staví na křesťanské tradici a víře? Chráníš svou duši před zlými vlivy a nehledíš na to, jak budeš vypadat před světem, jen aby byla čistá a líbila se Bohu? Staráš se o to, aby byla hezká zevnitř a nejen navenek?

Jablko bylo u prvního hříchu, když ďábel svedl Evu, aby se do něho zakousla. Dnes vám nabízí mnoho takových krásných jablek, jenom aby vás stáhl k sobě. Jsou to v první řadě různé závislosti, například na alkoholu, drogách, sexu, pornografii, televizi, počítačích, počítačových hrách, mobilu, penězích atd. Ve druhé řadě jsou to různá pokušení, která vás napadají na každém kroku. Kdo se jednou zakousl do takového jablka, zjistil, jakou má trpkou chuť. Proto si dávejte pozor na lákadla v krásných obalech, vždy se podívejte, co je uvnitř. Ne obal je důležitý, ale to, co je v něm. Pokud jste se zakousli do takovýchto jablek, rychle pryč od toho, abyste se nestali jejich pravidelnými konzumenty, protože z tohoto stavu je velmi těžké se dostat.“

Třetí příběh

„Sysel se rozhodl, že si najde pořádné místo, kde by se mohl ubytovat. Když narazil na obrovský lán obilného pole, srdce mu poskočilo radostí. Tady budu bydlet. Vyhledal nejnižší položené místo na poli, aby mu nebylo zatěžko nosit úrodu, a vyhrabal si obrovský labyrint chodeb. Potom začal usilovně pracovat. Od rána do večera snášel do svého brlohu zrní, ani na chvíli se nezastavil. Vaky měl nadité k prasknutí. Tak se nora postupně plnila, až byla tak zaplněná, že musel zrním zatarasit i únikové východy. Když už v ní nebylo místočka, jenom malá štěrbin, přes kterou se stěží dostal dovnitř, lehl si a řekl: ‚Ted’ mám všeho dostatek. Už nemusím nic dělat, můžu

spokojeně oddychovat.‘ Rozvalil se a spokojeně usnul. Ale v noci se strhla bouřka s průtrží mračen. Voda se valila po poli, a protože nora byla na nejnižším místě, úplně ji zalila. Voda zatarasila zrním vchod tak, že se z ní sysel nestihl vyhrabat a utonul.“

7. 3. 2019

Ve snu jsem viděla dvě asi pětiletá děvčátka. Obě se na mě usmívala. Najednou se jedno rozběhlo ke mně a objalo mě. Potom jsem se najednou ocitla v dětském pokoji, kde leželo malé, asi šesti- až sedmileté děvčátko. Náhle vešel do pokoje otec a zavřel za sebou dveře. Když ho dívka uviděla, zmocnil se jí strach, protože už věděla, že jí jde ublížit. Že jí zase bude dělat ty zlé věci. Vylekaně bezmocně ležela a ... Bůh mi dal na chvíli pocítit její bolest a strach. Bylo to hrozné.

Ježíš řekl: „Barličko, ukázal jsem ti utrpení i takovýmto způsobem týraných dětí. Ta dvě děvčátka, co jsi viděla, byla také z těch dětí. Přišla ti poděkovat za to, co pro ně děláš.“

Valentín zjistil, že mu zmizela kýla. Zavolal mě, abych se i já podívala, jestli se nemýlí. Hernie skutečně zmizela.

Pán Ježíš k němu promluvil: „Valentíne, tvým nachlazením se všechno zkomplikovalo a dostali jste se do neřešitelné situace. Operace se musí posunout a vy musíte zanedlouho odcestovat do Rotonda, proto jsem se o tebe postaral já. Operaci jsem oddálil.“

8. 3. 2019

Byla mi ukázaná má dcera Majka a potom jsem slyšela hlas, který zvolal: „To jsou tři andělé, kteří ji chrání,“ a byla mi ukázána jména tří andělů. Když jsem se vzpamatovala, jména jsem zapomněla.

Ježíš řekl: „Ano, Majka dostala tři anděly. Jejich jména nejsou důležitá, ale to, že ji chrání. Připravuji ji pro svůj plán. Potřebuje větší ochranu. Připravuji ji pro budoucí poslání.“

9. 3. 2019

Dnes mi vyprávěla Majka svůj sen: „Kráčela jsem po dálnici. Byla jsem z toho vystrašená a zmatená, dumala jsem nad tím, jak se odtud dostanu. Cesta byla široká, svítilo slunce, kolem příroda, tráva a plevel rostoucí kolem cest se nehýbaly, žádný vítr, ale i tak jsem v duši cítila, že jsem na špatném místě a nesmím tam jít. Byla to jednosměrka.

Nemohla jsem se otočit a vrátit, protože neznámou silou jsem byla nucena kráčet vždy jenom kupředu. Za mnou šel pomalým krokem muž, o kterém vím, že žije v cizoložství. Strašně ďábelsky se na mě díval, byl přepásán nějakým jakoby kovovým opaskem, o kterém jsem měla poznání, že se nedá odepnout, že nejde sundat. Přede mnou krácel jiný muž, který se vždy ďábelsky pootočil a kontroloval, jestli postupuji kupředu. Byla jsem hrozně stísněná a vystrašená z těch dvou a z nemožnosti opustit tu cestu.

Po cestě kráčely i dvě starší ženy, přítelkyně. Povídaly si a nic netušíc se blížily k místu s houštinou, kde se skrýval jakýsi chlap, který chtěl jednu z nich zavraždit. Jakmile se přiblížily k jeho úkrytu, silou mysli je zhypnotizoval, takže nemohly utíkat a ani nijak klást odpor. Tu, co chtěl zabít, v momentě podřezal, že jí téměř odpadla hlava od těla, a zavraždil i její přítelkyni, protože byla nežádoucím svědkem. Chvilí jsem prožívala pocity i bezstarostný rozhovor těch žen, nejprve jedné, potom druhé, samé prázdné světské řeči. Pak jsem se ocitla v těle vraha a kula pikle, jak tu ženskou sprovodím ze světa.

Potom jsem se ocitla v nějaké malé kapličce, ve které stála mladá věřící dívka. Udiveně, ale i celkem se zájmem se rozhlížela po kapličce. Najednou jsem se ocitla v jejím těle a prožívala jsem, co prožívala ona. Měla jsem v jejím těle touhu brát víru vážněji a něco ve svém životě změnit. Slyšela jsem hlas, který mi říkal, že se mám denně modlit dva růžence ke Svatým ranám. Vyšla jsem ven a uviděla jeskyňku s ukřižovaným Ježíšem. Hleděla jsem na něho, přemýšlela o tom růženci, chtěla jsem trochu rozjímat, ale najednou mě chytil kolem ramen nějaký mladý muž, začal mě rozptylovat, tahal mě od jeskyně pryč a v jednom kuse mi vyprávěl, jak se mu líbím. Byla jsem na chvíli i tím mladým mužem, dívka se mi velmi líbila a chtěla jsem ji jenom pro sebe.

Řekla jsem jí, ať nepřemýšlí nad takovými bludy, že nás čeká krásný život ve městě.

Pak jsem byla jiný chlap, krátkovlasý blondák, který si se svou ženou vymyslel, jak by měli další dítě. Protože jsem byla v něm, myslela jsem jako on. Měli jsme jedno dítě a druhé nepřicházelo, proto mě napadlo, že půjdeme na místo, kde se konají orgie, a tam si vyhlédneme někoho na oplodnění. A tak jsme i udělali. Vešli jsme do nějakého butiku, kde byly dětské knížky, oblečení atd., ale když jsem se pořádně porozhlédla, zjistila jsem, že je to jenom kamufláž. Ve skutečnosti toto místo sloužilo k orgiím. V zadních místnostech byly další místnosti, kde byly sedačky, naoko pověšené obrazy, všude se hemžili nazí muži a ženy. Viděla jsem i ženu, která byla vlastně muž se ženskou tváří, a právě toho si tento pár vybral na oplodnění. Najednou jsem se při tomto aktu ocitla v těle této ženy. Čekala jsem, kdy už to skončí, protože se mi z toho dělalo zle, a šla jsem zvracet. Všude byl zápach, špína a nepořádek. Můj muž to všechno sledoval. Najednou jsem se ocitla i v jeho těle a měla jsem jeho pocity a myšlenky. Byla jsem spokojená, že už to má moje žena za sebou, že to proběhlo rychle, už jen čekat, jestli otěhotněla. Na chvíli jsem se znovu ocitla v těle jeho ženy, rychle jsem se oblékla a utíkala ven, kde jsem zvracela, protože mi bylo z toho všeho zle a cítila jsem se jako špína. Vyčítala jsem svému manželovi, k čemu mě to donutil, vždyť pokud mám otěhotnět, tak bych otěhotněla i s ním, vždyť už jedno dítě máme. Jak jsme se tak hádali, všimli jsme si, že nám nějaký holohlavý chlap krade auto, tak jsme museli jet domů autobusem. Viděla jsem, jak řidič autobusu zastavil na parkovišti vedle ústavu pro postižené a ohlásil povinnou přestávku.

Když jsem vystoupila z autobusu, najednou jsem se ocitla v tom ústavu. Byli tam jenom dospělí lidé. Tváře měli znetvořené prapodivnými grimasami, řehtali se, šklebili, slintali, někteří byli na vozíčku, cítila jsem z nich zlomyslnost a výsměch vůči lidem z autobusu. Viděla jsem, jak se ta žena, co chtěla otěhotnět, pořád hádala se svým mužem. Křičela na něho, co že si to vymyslel za hloupost, jaký hnus, co to bylo za nápad, že kdyby měli víru v Boha a vložili to do jeho rukou, určitě by normálně

otěhotněla a nemuseli by jít na to hnusné místo. Pak jsem uviděla mezi postiženými mladou ženu, která myslela jenom na sex. Chvilí jsem byla také jí. Se smíchem jsem se oddávala chlapům z ústavu na kdejakých podivných místech, starých vyřazených matracích, jako bez rozumu, jako zvíře, dělala jsem hrozné věci, byl to hnus. Ta žena toho neměla dost, stále na někoho číhala.

Byla mi ukázána i celebrita, mediálně známá především tím, jaký život vede. Viděla jsem, jak se hádá s mužem. Dala totiž vynosit své dítě náhradní matce, o které zjistila, že v její rodině se rodí děti s nějakým postižením. Vřískala, že nechce postižené dítě a že ta žena musí jít na potrat. Na chvíli jsem se ocitla v těle té celebrity. Křičela jsem, ječela, že to dítě nechci. Pak jsem se ocitla v těle jejího manžela a uklidňovala jsem ji, že dítě bude v pořádku, protože je z jejího vajíčka, a ne té ženy, která ho nosí.

Pak jsem byla v těle muže, který si vymyslel, že by bylo zajímavé zpestřit si život, když by si ke své partnerce našel ještě jednu ženu, se kterou nebudou bydlet, ale jenom si ji budou k sobě vodit, ale že ženou číslo 1 v jeho životě bude jeho nynější partnerka. Právě si tuto ženu do trojice vedl k nim. Debatu měli povrchní, ani ho nezajímalo, co říká, bral ji jenom jako nějakou věc. Nebyla ani atraktivní, ale byla ochotná na takovou věc přistoupit. Najednou jsem byla v těle jeho partnerky. Vůbec se mi ta žena nezamlouvala, ani nelíbila, souhlasila jsem s tou dohodou, ale když se to stalo realitou, byla jsem z toho vnitřně nešťastná, ale nechtěla jsem o toho muže přijít. Vůbec se mi nelíbilo pomyšlení, že se stýká s touto ženou, i když mi slíbil, že číslo jedna budu vždy já a s ní nebude tak často, jenom podle nálady. No, a právě jsem viděla, jak si vedle sebe vykračují a vede ji k nám. Měla jsem sto chutí s tím skoncovat, ale nevěděla jsem jak. Pak jsem byla v těle té druhé ženy. Cítila jsem se méněcenná a hloupá. Věděla jsem, že muž má raději tu druhou, že je i hezčí a atraktivnější, takže nemám šanci to změnit a vyšachovat ji. Ale i tak mi připadala jak chuděra, které není co závidět.

Pak jsem se najednou ocitla v těle známého zpěváka. Byla jsem ironická a zlomyslná. Seděla jsem za katedrou ve škole a učila něco žáky. Bylo tam

ticho jako v hrobě, protože jsem vzbuzovala strach a respekt. Těšilo mě to. Najednou jsem byla chlapcem, který utíká na hodinu ve škole, a věděla jsem, že když se opozdím, vyhodí mě ze třídy s neomluvenou hodinou. Tak se také stalo. Znovu jsem byla tou celebritou, učitelem, a vyhodila jsem toho chlapce. Těšilo mě, jak se mě bojí a jaký má přede mnou respekt. Všichni žáci seděli potichu jako mouchy a měli ze mě strach. Potom jsem byla znovu tím vyhozeným chlapcem. Přišli za mnou dva starší chlapci a nutili mě, abych se za to učiteli pomstila, a to tak, že na něho z okna vysypu celý odpadkový koš. Že bude zábava. Že nezjistí, kdo to udělal, protože se rychle schováme.

Mami, vzbudila jsem se z toho hrozného snu. Všechno jsem prožívala v tělech těch lidí, jejich smýšlení, chování, jejich pocity i skutky. Vzbudila jsem se s myšlenkami na ty hrůzy a věci, které jsem právě prožila, i když jsem s ničím z toho nesouhlasila. Byla jsem stále bezmocně přenášena z jednoho těla do druhého, z muže do ženy, ze ženy do muže a musela jsem to všechno snášet proti své vůli. Myslela jsem, jaká to musela být hrůza pro Pána Ježíše, když na sebe vzal hříchy celého lidstva, všechny ještě horší ohavnosti, o kterých nemáme ani ponětí, a prožil odsouzení za ně, jako by je sám spáchal, aby splatil dluh za hříšníky.

Ježíš řekl: „**Majce byly ukázány hříchy, pro které se lidé řítí do záhuby. Aby poznala, jak hříšníci smýšlejí a konají, ocitla se na chvíli i v jejich těle.**

Ty dvě ženy, které kráčely po široké cestě, představovaly všechny ty, kteří neustále někoho pomlouvají, osočují, šíří lži a výmysly a dělají samé pletky, které je vedou do zatracení. Hříchy jazyka jsou velmi těžké hříchy.

Ten vrah v houštině představoval nečekanou smrt, ale i hříchy všech těch, kteří promyšleně a úmyslně zabíjejí. Patří sem všechny vraždy, sebevraždy, eutanázie, potraty, všechny úmyslné hříchy, které sáhnou na život člověka.

Na ženě, kterou vrah zabil jenom proto, že byla svědkem, bylo ukázáno, jak člověk tahá spolu se sebou do zatracení i svého přítele, když se podílí na hříchu tím, že s ním souhlasí a podporuje ho.

Na chvíli se Majka ocitla i v kapliče v těle mladé dívky, která byla věřící. Ta dívka představovala všechny ty, kteří se svými životními partnery dají odtáhnout od Boha, a místo toho, aby oni přitáhli k Bohu svého partnera, vyberou si a svobodně zvolí s ním cestu do zatracení. Výběr partnera pro budoucí život je velmi důležitý.

Viděla i nezřízený sex, orgie a všechny ohavnosti tohoto druhu. Ani postižení lidé nejsou za tento těžký hřích ospravedlněni. Velmi dobře vědí, že se to nesmí, že je to zlé, ale i tak to dělají, a ještě se tomu smějí. Všichni, kdo to dělají, i postižení, budou za tento hřích zatraceni.

Ta slavná žena, která si nechala odnosit dítě jinou ženou, představuje všechny ženy, které tak konají, i ty, co s tím pro peníze souhlasí. Všechny kráčejí po široké jednosměrné cestě.

Na zpěvákovi jí byly ukázány hříchy téměř všech celebrit. Pýcha, arogance, panovačnost, neláska a neúcta k jiným.

Na chlapci jí bylo ukázáno, jak těžkým hříchem je neodpuštění a pomstychtivost a také jak velkým hříchem je i přemlouvání někoho k pomstě.

Všechny hříchy, které Majka viděla, přivádějí duše do zatracení.“

10. 3. 2019

Ve snu jsem viděla napsaný nějaký dopis a slyšela jsem hlas, který zvolal: „*Úcta*.“ Pod dopisem byl podpis Zdenka. Ježíš řekl: „Zdenka Šelingová vám děkuje, že jí projevujete úctu.“

12. 3. 2019

Když jsem se modlila, znovu se ukázalo blikající světýlko. Už to znám. Už jsem věděla, že se mi v krásném světle ukáže Bůh. Světlo se ke mně znovu přibližovalo, pulzovalo a hýřilo různými barvami, až se přiblížilo úplně přede mě a změnilo se na krásné barevné Oko.

Barvy se měnily tak úžasně a takovým zvláštním způsobem, že to neumím vysvětlit. Nejvíce se měnila duhovka, přičemž i pulsovala. Cítila jsem velkou lásku a pokoj, od štěstí jsem se rozplakala. Oko se na mě dívalo, někdy se i pohnulo. Pod ním znovu bila dvě hořící Srdce, ale teď se už nespojovala v jedno bijící Srdce, ale poskakováním se přesouvala směrem nahoru a přes duhovku vešla do jeho nitra.

V tom momentě, kdy se to stalo, se duhovka začala zvětšovat, přibližovat se až úplně přede mě a vtáhla mě do nitra Oka. Ocítla jsem se ve zvláštním prostoru, plném nekonečné lásky. Viděla jsem tři krásná zářící Světla, která se neustále pohybovala sem a tam. Cítila jsem velký pokoj. Nechtěla jsem, aby to skončilo. Ponořená v tomto nitru a objetí této nekonečné Lásky jsem usnula.

Ježíš mi vzkázal: „**Barličko, ty jsi sjednocená s Bohem. Bůh tě přijímá. On je v tobě a ty jsi v něm. Každá duše, která je sjednocená s Bohem, je v Bohu a Bůh je v ní.**“

13. 3. 2019

Ve snu mi jeden bezdomovec, kterému jsem dala jíst, pochválil vlasy. Říkal mi, jaké jsou hezké a jaký mám perfektní účes. Překvapilo mě to, protože to není pravda. Vždyť je mám šedivé a stříhám si je sama.

Ježíš řekl: „**I drobné lichotky jsou v Božích očích lži.**“

14. 3. 2019

Před čtyřmi dny se v Etiopii zřítilo letadlo se 157 cestujícími. Hned mě napadlo, že se budu tři dni modlit za všechny lidi, jejichž duše jsou spasené, protože Ježíš říká, že každá spasená duše až do dne svého pohřbu ještě získává milosti, když se za ni někdo modlí. Ve snu se mi ukázala tmavá žena a říkala mi, že je z toho letadla. Pak se mi ukázala i dívka tmavé pleti. Za ní seděl mladý muž, jehož tvář byla rozmazaná.

Ježíš řekl: „**Barličko, přišli ti poděkovat.**“ Pomyslela jsem si: Jenom tři byli spaseni, vždyť tam byly i děti. Pán Ježíš pokračoval: „**Spasených bylo víc, ale nebylo jich mnoho. Muž se zamlženou tváří byl představitelem těch ostatních.**“

Valentín se zeptal: „A děti? Byly spasené všechny?“ Ježíš dodal: „**Téměř všechny.**“

Již delší čas přináší Valentín oběti za jednu ženu, která je v kómatu. Její mamka se za ni modlí, ale věci se nemění.

Pán Ježíš řekl: „**Na to, abych její duši pomohl, nestačí jenom oběti a modlitby. Její vnučka se musí vzdát toho, čím nejvíce uráží Boha.**“ Když to manžel oznámil té paní, přiznala, že ví, o co jde. Říkala, že její vnučka žije neprovdaná s mužem, se kterým má už i dítě.

15. 3. 2019

Majka byla ve snu ve velkém chrámě. Bylo tam velmi mnoho lidí. Najednou, jak se tak dívala, uviděla naši dceru Aničku. Začala na ni volat: „Aničko, Anko, Aničko!“ Lidé, co to slyšeli, si začali mezi sebou povídat: „Jaké krásné jméno, už dlouho jsme takové krásné jméno neslyšeli.“

Pán Ježíš řekl: „**Lidé již nepřikládají žádnou vážnost výběru jmen. Nevybírají pro své děti jména svatých, ale řídí se světem.**“

Majka mi říkala, že ve snu viděla také mladou maminku s dvojčaty. Pak najednou viděla ta dvojčata větší, jak cestují za svou babičkou v autobusu. Byla to nádherná děvčata, která každý obdivoval. Babička poznamenala: „Jsem šťastná, že mám tato vnoučátka, protože dnes lidi nechtějí mít dvojčata. Myslí jenom na sebe.“

Ježíš dodal: „**Dnes si maminky chtějí užívat, a ne se starat o děti. Dvojčata vyžadují zvýšenou starostlivost a oběť, což maminky nejsou ochotné přijmout. Nechtějí se omezovat, proto raději volí potrat.**“

I já jsem měla dnes v noci zvláštní vidění. Ocitla jsem se v nějakém vlaku, ve kterém cestovalo mnoho lidí. Cestovala jsem v něm s Valentínem a svými dětmi a všemi vnoučaty. Byl to speciální vlak, který vezl lidi do nově vytvořeného města, kde měl žít člověk v pokoji a lásce. Každý se chtěl do toho města dostat, ale nebylo to lehké. Mohli tam jít jenom takoví lidé, kteří byli spravedliví, laskaví a nebyli zatíženi ničím, co by narušovalo život v tomto nově vybudovaném megaměstě lásky.

Proto každý procházel zvláštní kontrolou. Přicházelo se k okénku, u kterého každý odpovídal na potřebné otázky, na základě kterých se pak rozhodovalo, kdo může vstoupit do tohoto města, a kdo ne. Město bylo krásné, všichni, kdo tam vešli, byli nesmírně šťastní, věřili, že se jim v něm bude dobře bydlet a že v něm budou spokojeně žít. Všude bylo čisto, svítilo slunce, všude samé květy a rozkvetlé stromy, každý dokonce dostal ubytování zdarma. Jednoduše bydlení navždy. S Valentínem jsme si řekli, že se půjdeme projít a vše si prohlédnout, ale město bylo tak velké, že jsme museli použít i dopravní prostředky, které byly také zdarma. Jak jsme se tak procházeli, najednou jsme potkali manželský pár s dětmi, o kterých vím, že nežijí dobře, že žijí v samých hříších. Do tohoto města se mohly nastěhovat jenom čisté duše, proto jsme zůstali překvapení. Mezi řečí nám řekli, že zjistili, že v tom městě žije i královská rodina a že právě jdou k nim. Zeptali jsme se jich, proč za nimi jdou, a oni nám na to odpověděli, že jejich dcera jde říct králi, že se zamilovala do jejich syna a že se za něho chce provdat. Ptali jsme se: „Proč, vždyť tady máte všechno zadarmo?“ A oni na to: „Ale když se za něho provdá, budeme ještě bohatší a budeme v tom městě nejdůležitější rodina.“ Pak jsem slyšela jejich dceru, jak říká svým sourozencům, jaké u ní budou mít výhody, když se stane princeznou, ale nevím přesně, co kterému slibovala, protože měli zamlžené tváře. Vím jenom, co říkala svému bratrovi, protože jeho tvář jsem viděla. Řekla mu, že mu zajistí velmi dobré postavení, ale že ji musí ve všem podporovat. Dokonce mu radila, že by bylo dobré, aby si vzal za ženu královskou dceru, že by to bylo super. Že spolu tak ovládnou celé město. Pak řekla dalšímu sourozenci, že u ní bude mít samé výhody ... a dalšímu ... a dalšímu. Jedné ze sester, ale nevím které, říkala, že si ji vezme k sobě, ale bude její služkou. Že ji bude týrat a že jí připraví samé utrpení. Poslední sestra řekla, že jí nedá nic, že ji nezná a že ji už nechce vidět. Že pro ni není ničím. Najednou se mezi obyvateli města roznesla zpráva, že nikdo neví, jak se to stalo, ale že ve městě lítá obrovská včela, která zabíjí lidi, a to tak, že zaútočí na krk člověka a přehryzne ho. Mezi lidmi vznikla velká panika. Všichni se rozutíkali do svých příbytků, i my jsme utíkali. Vletěli jsme do svého bytu

a zamkli jsme. Zůstali jsme velmi překvapeni, když jsme zjistili, že je v něm i ten manželský pár. Vtom přes okno v ložnici vletěla ta hrozná včela a chtěla mě napadnout. Vyběhla jsem z pokoje, zavřela dveře a utíkala do kuchyně k Valentínovi a svým dětem.

Včela narážela na dveře, přičemž vydávala strašné zvuky. Ten manželský pár vůbec nejevilo žádné známky strachu. Žena najednou řekla, že se podívá, jak to v té ložnici vypadá. Prosila jsem ji, aby to nedělala, ona se jenom usmála a úmyslně otevřela dveře. Včela vletěla dovnitř a zaútočila rovnou na mě. Byla asi 20 cm dlouhá a 10 cm široká. Vtom přiběhl muž z našeho blízkého okolí a podařilo se mu ji zneškodnit. Pak mi ukázal strašného, asi 25 cm dlouhého a 10 cm širokého brouka a řekl: „I ten brouk byl připravený pro tebe, ale neboj se, i toho jsem už zneškodnil.“ Vtom jsem se probudila.

Ježíš můj sen vysvětlil takto: „**Barličko, tvůj sen o megaměstě plném lásky byl sen o nebeském království, do kterého se můžou dostat jenom čisté duše. Ukázal jsem ti rodinu, kterou znáš i s jejími hříchy, jak touží jen po moci, bohatství, chce ovládat druhé, dokonce se neštítí jít proti svým sourozencům, a to by chtěli jít rovnou do nebeského království i se svými hříchy. Včela představuje závist, brouk nenávisť. Ta žena ti závidí a také tě nenávidí. Ona i její manžel půjdou proti vám. Budou vás chtít zničit, ale muž z vašeho blízkého okolí se vás zastane.**“

16. 3. 2019

Dnes mi Viktorka vyprávěla, že v den, kdy měli svátek Bohumil a Bohumila, byla její dušička znovu vzata do nebe. Říkala mi, že byla nějaká oslava, ale nevěděla jaká.

Pán Ježíš řekl: „**Je to velký svátek, kdy všichni v nebeském království oslavují, že byli Bohu milí a přijatí do nebe.**“

17. 3. 2019

Jenom náhodou jsem se dozvěděla, co dělají některé dnešní maminky. Žádají od kněží, aby zrušili křest jejich dítěte, protože se pohádaly s křestními rodiči a chtějí jiné. Protože kněží jim vysvětlují, že to nejde, vymyslely si něco strašného a vzájemně si na internetu radí, jak to dělají samy. Říkají, že nad svým dítětem vztáhnou ruce a ve jménu Ježíše Krista ruší křest.

Ježíš řekl: „Já jsem pokřtil tyto děti skrze pomazané ruce kněze a nikdo nemá moc ani právo to zrušit. Je to velké rouhání se Bohu. Všechny matky, které to dělají, uvidí, co udělaly.“

18. 3. 2019

Majka viděla ve snu dva novomanželské páry, jak vycházejí z kostela. Jedné nevěstě bylo asi 16 a druhé asi 35.

Ježíš její sen vysvětlil: „Ukázal jsem jí páry, které jsou většinou postavené na hříších nečistoty. Mladí se berou, protože zhřešili a vzít se musí. Starší páry se věnují kariéře a zakládají rodiny, když už je pozdě a hrozí jim, že už nebudou mít dítě. Ani jedno není dobré. To jsou trendy dnešní doby.“

19. 3. 2019

V dnešní době, když žena neotěhotní, jde na umělé oplodnění, a to i několikrát. Když se to podaří, děkuje Bohu, že to vyšlo. Prosila jsem o vzkaz pro tyto ženy.

Ježíš promluvil: „Bůh nepožehnává těžký hřích. Všechny tyto ženy se vyvyšují nad Boha a dopouštějí se velmi těžkého hříchu proti Božímu přikázání nezabiješ. Jaký je rozdíl mezi tím, že zloděj v touze po bohatství zabije člověka, aby ho mohl okrást, a matkou, která v touze po dítěti zabije množství jeho sourozenců?“

Chtěla jsem také vědět, proč ještě stále neotěhotněla mladá žena, za kterou přináší Valentín oběti.

Ježíš řekl: „**At' přemýšlí proč. Nemůže sloužit dvěma pánům. Jíst satanova jablka a přijímat Boží milosti. Já pomáhám jenom čistým duším.**“

22. 3. 2019

Už dříve mě ve snu navštívila duše, která mi řekla, že se mám modlit za největšího hříšníka v Medžugorje. Tak to také stále dělám. Poprosila jsem Valentína, aby se zeptal Pána Ježíše, jestli tím myslí hříšníka, který žije v tomto městečku, nebo některého z poutníků, kteří tam přicházejí.

Ježíš řekl: „**V Medžugorje je člověk, který si vytváří image velmi dobrého člověka, a přitom je ze všech nejhorší.**“ Ukázal mi ho a dodal: „**Potřebuje obrácení.**“

26. 3. 2019

Dnes mi dcera Majka pověděla, že jí Viktorka předevčírem řekla, že byla na nějaké oslavě v nebi. Poprosila jsem Viktorku, aby mi o tom vyprávěla. A ona hned na to: „Babi, v noci ke mně přišel dospělý Ježíšek a Panna Maria a vzali mě do nebeského království. Byla tam nějaká velká oslava, ale nevím jaká. Na té slavnosti byli dospělí i děti, ale já jsem viděla jenom dětičky. Seděli jsme u krásných stolů ozdobených růžovými ubrusy s květinami, na kterých seděli pávi s roztaženými chvosty. Když se jedlo, všude kolem nás poletovali motýlci a andílci krásně zpívali. To místo, kde byla oslava, bylo u moře, přes které vede úžasný vyřezávaný dřevěný most, na kterém byly poskládané nikdy nevadnoucí palmové listy. Po mostě přijížděli v kočáre ze svého paláce Ježíšek s Pannou Marií. Na kočárech a vozech přijížděly na oslavu i ostatní dušičky a velmi se radovaly. Všechny dětičky, i já, byly krásně oblečené. Dívky měly květinové šaty, přes které měly převázanou barevnou šerpu, na které byla růžička, a chlapci měli oblečené slavnostní tuniky, na kterých měli namalované stromečky a různá zvířátka. Na límečcích měli bílou mašličku. Andílci roznášeli po stolech jídlo a všichni se radovali, že vidí Ježíška s Pannou Marií.

Ježíš řekl: „Byla to oslava sv. archanděla Gabriela. Místo, kde se dělají oslavy, je zátoka, přes kterou vede most, po kterém přicházím se svou Maminkou. Viktorka je dítě, proto nazvala zátoku mořem. Neví, co je zátoka.

Šaty mají dětičky oblečené na oslavách takové, jak je popsala Viktorka. Děvčátka s květinami, jaké se jim líbí, a chlapci s oblíbenými zvířátky.“

27. 3. 2019

Ve snu se mi ukázala světová celebrita, která byla kdysi velmi pěkná, ale dnes je z ní škaredá žena. Vedla a vede špatný a nemorální život a bylo mi řečeno, že bude zatracena. Pak jsem viděla jinou ženu, kterou znám ze svého mládí a která byla také pěkná, ale dnes, když ji potkávám, jsem zhrzená, jak vypadá. Lekla jsem se, protože jsem si myslela, že mi je ukázána proto, že také zle skončí.

Ježíš řekl: „Barličko, na pěkných ženách ti bylo ukázáno, jak se špatný život odrazí na tváři člověka. Na každé tváři je vidět obraz jeho života. Ta první žena bude zatracena, ta druhá má ještě šanci. Jestli ji využije, je na její svobodné vůli.“

28. 3. 2019

V noci jsem se probudila a šla se napít vody. Když jsem se vrátila do ložnice, zjistila jsem, že celá komoda, na které máme relikvii polibku Pána Ježíše a Panny Marie, je zahalena v husté červené mlhovině. Chvilími jsem měla pocit, že je to nějaká tekutina. Neviděla jsem ani sochu Panny Marie a ani ostatní relikvie svatých, které máme také na komodě. Potom, jak jsem se na to dívala, uslyšela jsem hlas, který zvolal: „Krev.“

Ježíš řekl: „To byla moje Krev, kterou jsem prolil za hříchy světa.“

29. 3. 2019

Ve snu jsem se ocitla na nějakém strašném, depresivním místě. Všude byla mlha, prázdno, samé výkaly a nesnesitelný zápach. Pak jsem viděla, jak se z té mlhy vynořil nějaký muž a strašně hrůzou vrískal.

Trhal si vlasy, škrábal se po celé tváři a prožíval hrozné zoufalství. Nevěděl, kam stoupnout, protože všude byla ta nečistá místa. Viděla jsem, že se mu chce zvracet, protože všude kolem něho byla ta špína a zápach. Konečně našel místo, kam se mohl postavit, ale přesně jen na své dvě nohy. Křičel tak přestrašně, že se to nedalo poslouchat. Bylo to hrozné.

Pán Ježíš řekl: „**Barličko, viděla jsi duši ve výkalech. Viděla jsi mírnější část pekla, ve které jsou duše lidí, kteří prožili svůj pozemský život v nečistotě a teď prožívají celý svůj věčný život v nečistotě.**“

1. 4. 2019

Když jsem chtěla vědět, jestli je na věčnosti stejný čas jako na zemi, Ježíš to vysvětlil: „**To je relativní. Čas ve věčnosti je stejný, ale jinak ho vnímá duše v očištcí, kde velmi trpí a nemůže se dočkat, až z něho bude vysvobozena, jinak ho vnímá duše v pekle, kde bolesti a utrpení jsou tak překrutné, že čas se jí vleče, a jinak ho vnímají duše v nebi, které mají bezstarostný život. Vůbec se jím nezabývají, ani ho nevnímají, protože jsou na věčnosti, kde jsou nevýslovně šťastné a spokojené. Čas v očištcí a pekle plyne podle stupně utrpení.**“

2. 4. 2019

Ve snu jsem se ocitla v nějakém velkém nákupním centru. Bylo tam velmi mnoho lidí a každý něco sháněl. Najednou jsem slyšela hlas, který mě upozornil, že už zavírají a ti, kdo tam zůstanou, ti všichni vědí, že začínají orgie. Všimla jsem si, že se už spouští kovová roleta, a najednou hlas zvolal: „Utíkej, protože když zůstaneš a nebudeš chtít dělat to co oni, zabijí tě.“ Rozběhla jsem se a jak jsem tak utíkala, viděla jsem, že někteří nedočkaví lidé se už svlékají donaha a dělají různé oplzlosti. Chovali se jako zvířata. Viděla jsem mezi nimi i muže, kterého dobře znám a vím, že je mezi věřícími považován za velmi zbožného, a přitom mi hlas řekl, že je ze všech nejhorší. Viděla jsem, jak nahý přechází mezi mladými děvčaty a ženami a vybírá si, se kterou by dělal nečisté věci. Bylo mi o něm také řečeno, že každého, kdo s ním nesouhlasí, zabije. Jak jsem tak běžela, viděla jsem strašné hříchy, kterým se lidé oddávali, a mnohé jsem

tam poznala. Závora se už spouštěla, na poslední chvíli jsem ještě popadla malé, asi sedmileté třesoucí se děvčátko, na které už chlípně zíral nějaký pedofil, a stihla jsem ještě podlézt. Brána se zavřela a já jsem si vydechla, že jsem to dokázala a zachránila i to ubohé dítě. Ale začala jsem znovu utíkat, protože hlas mi řekl, že ti důležití si všimli, že jsem utekla, a protože jsem se stala svědkem jejich nechutností, poslali za mnou člověka, aby mě zabil. Běžela jsem velmi rychle, ale rychle za mnou utíkala i žena-d'áblice a pronásledovala mě zlostným, až zákeřným pohledem. Na chvíli se zastavila u nějakého muže-d'ábla a říkala mu, že jí musí pomoci mě chytit, protože jsem viděla věci, které jsem vidět neměla, a že sama to nezvládne. Jak jsem tak běžela, zjistila jsem, že již nemám děvčátko, že jsem ho ztratila. Začala jsem plakat a vtom jsem se probudila.

Ježíš můj sen vysvětlil takto: „**Nákupní centrum představuje běžný život lidí a to, jak se v životě projevují. Zatažená roleta znamená, že jsi, Barličko, viděla jejich druhé já, to, jací ve skutečnosti jsou, a mnohé jsi tam i poznala. Bylo ti ukázáno, jací jsou hříšní, jejich touhy a konání. Ten muž, o kterém ti hlas řekl, že kdo s ním nesouhlasí, toho zabije, je muž, u kterého zle skončí každý, kdo mu oponuje a nepřijímá to, co chce on. Je velmi pomstychtivý a viděla jsi i jeho další hříchy. Žena, která tě pronásledovala, je opravdu d'áblice, která tě pronásleduje. Chce tě strhnout do hříchů a zabít tvou duši. Bude ti odted' dělat zle, pokoušet tě, ale nebude se jí to dařit, proto si bude přivolávat na pomoc další d'ábly. Bud' opatrná, Barličko. Děvčátko, které jsi ztratila, bylo jedno z dětí, které nebylo ušetřeno od takových lidí. Hlas, který jsi slyšela, to byl hlas tvého anděla strážného, který je stále s tebou.**“

3. 4. 2019

V noci jsem se ocitla v domě mé babičky. Bylo tam několik lidí, které neznám, ale cítila jsem, že jsou z mého příbuzenstva. Všichni jsme se chystali na nějakou velkou pouť. Najednou se před námi zjevila nějaká svatá žena a říkala, že bude teď delší dobu na zemi, ale je potřeba se o ni postarat. Bylo jí 50 až 55 let a byla zcela prostě oblečená v šedočerných šatech. Na hlavě měla černý šátek na způsob, jako nosí řeholnice, ale mniška to nebyla. Dívala se na nás a říkala nám, že zůstane s tím, kdo se o ni nejlépe postará. Jen co to řekla, já a dvě ženy, které měly zamlžené tváře, jsme se k ní rozběhly, ale já jsem ji chtěla jenom pro sebe, proto jsem ji rychle objala a zeptala jsem se: „A koho mám požádat, abych vás dostala?“ Ona se usmála a řekla: „**No přece mě.**“ Vtom jsme se obě začaly smát. Pohladila mě a řekla: „**Zůstanu s tebou a půjdu s tebou i na pouť, na kterou se chystáte.**“ Znovu se začala radostně smát a já jsem si všimla, že má v ústech kolem zubů velkou kovovou obruč.

Ježíš řekl: „**Přihlásila se vám sv. Brigita Švédská, která vás bude provázet na pouti po Itálii. Ty dvě ženy, které se o ni také chtěly starat, byly, Barličko, ženy z tvého příbuzenstva, které se ve svém životě modlily modlitby, které Brigita Švédská dostala od Boha. Kovová obruč znamená, že tato velká světice byla pevná ve své víře a nepřijímala žádné kompromisy. I když byla šlechtična, oblékala se nekonvenčně. Byla to jednoduchá žena.**“

Chtěla jsem, aby Pán Ježíš řekl něco k hříchu eutanázie a k pátrání po předcích, jak to někteří lidé dělají s úmyslem poznat co nejlépe svůj rodokmen. Mnozí to dělají, běhají po matrikách a chlubí se, co všechno zjistili.

Ježíš řekl: „**Eutanázie je sebevražda. Proto všichni lidé, kteří se pro ni rozhodnou, páchají smrtelný hřích a jsou podle toho souzeni. Ti, kdo jim přitom pomáhají nebo je k tomu navádějí, mají na tomto těžkém hříchu spoluúčast.**“

K rodokmenu Ježíš dodal: „**Lidé, kteří pátrají po svých předcích za účelem poznat svůj rodokmen, si vytvořili božstvo z něčeho, co není dobré, protože takovýmto způsobem si přivolávají i předky, kteří skončili zle.**“

7. 4. 2019

Odjíždíme na pout' do Itálie.

8. 4. 2019

Ráno jsme dorazili do Collevalenzy, kde se nachází svatyně Milosrdné lásky. Matka Speranza k nám promluvila: „***Už jsem vás čekala, mám velkou radost, že jste přišli.***“

Pán Ježíš nám přikázal, abychom si koupili kříž Milosrdné lásky. Řekl: „**Kříž, který si koupíte, požehnám a bude mít takovou moc a sílu, jako originál v chrámu.**“

Valentín poprosil Matku Speranzu, aby nám pomohla posílit naši víru a důvěru tak, abychom je měli jako ona. S úsměvem přikývla, že ano.

9. 4. 2019

Valentín mi řekl, že dostal vnuknutí, že na tuto pout' jsme měli jet, abychom od Matky Speranzy získali víru, jakou měla ona, od sv. Alfonze duchovní moudrost a od Patera Pia sílu snášet naše bolesti a kříže s láskou a vytrvalostí. Když se na to Valentín Pána zeptal, odpověděl mu, že ano.

V Pompejích nás čekala naše Nebeská Matka.

Řekla: „**Valentíne, Marie, už jsem na vás čekala. Měli jste ke mně přijít, abych vám dala milosti zvládnout poslání, pro které jste byli vyvoleni, protože bez mé pomoci byste to nezvládli. Jsem šťastná, že vás tak často slyším modlit se růžence. Proto vás ráda vyslyším ve všech vašich prosbách.**“

10. 4. 2019

Když jsem se modlila, najednou jsem stála před nějakými hradbami. Uprostřed stála vysoká věž se vstupní branou. Celá stavba působila majestátně a celá zářila. Hradby i věž byly postavené z krásných barevných kamenných cihel, přičemž věž byla tak vysoká, že jsem sotva viděla její vrchol.

Ježíš mi to vysvětlil: „**Barličko, viděla jsi vstupní bránu k Bohu. Viděla jsi bránu víry. Když se člověk chce dostat k Bohu, musí ji otevřít, a ta se dá otevřít jenom velkou vírou, což symbolizuje ta vysoká věž.**“

Měli jsme jít k hrobu sv. Alfonze, ale pro časovou tíseň se to zrušilo. Byli jsme z toho s Valentínem smutní, bylo nám z toho až do pláče, protože jsme se na tohoto světce velmi těšili. Ježíš nás utěšoval: „**Valentíne, nebud'te z toho smutní, podívej, přivedl jsem ti ho, abys mu řekl, co jsi mu chtěl říct. Svatý Alfonz stál u Ježíše a usmíval se.**“ Valentín řekl: „Děkuji ti, svatý Alfonzi, že jsi mi svými knihami otevřel obzor a dal vědomosti o Bohu. Jsem ti velmi vděčný, že jsi byl takovýmto způsobem mým duchovním vůdcem, protože ve tvých knihách jsem našel odpověď na mnohé otázky, které mi byly nejasné. Prosím tě, buď i nadále mým duchovním vůdcem.“

Sv. Alfonz řekl: „**Velmi rád, Valentíne. Dám ti všechny potřebné vědomosti, abys nezbloudil.**“ Po těchto slovech nám požehnal a řekl: „**Budu stále s vámi.**“

11. 4. 2019

Byli jsme v jeskyni svatého archanděla Michaela, kde jsme se také vyzpovídali. Je to jediné místo na světě, kde se Bůh smíří s člověkem a člověk s Bohem a kde se dobrou zpovědí uzdravují prokletí rodu.

Ježíš k nám promluvil: „**Valentíne, Barličko, dobře jste se vyzpovídali, proto jste osvobozeni od dědičné zatíženosti a od prokletí rodu. Na této pouti jste oba dostali všechny milosti, které potřebujete. Už sem nemusíte chodit.**“

Když jsme se modlili u svatého Patera Pia, Valentín ho poprosil, aby nám vyprosil milost snášet utrpení, jako je snášel on. Pater řekl: „**Ano, ale vy**

to nepotřebujete, protože jste byli vyvoleni Pánem, a proto jste ty milosti už dostali. Modlete se ke mně, vybrali jste si mě za patrona, proto vám budu stále pomáhat.“

12. 4. 2019

Valentín pociťuje svrbění a bolest v dlaních i na nohách. Ježíš řekl: „Zvykej si, Valentíne.“

15. 4. 2019

Když jsem se modlila, slyšela jsem hlas mladého děvčete, které říkalo: „Tento muž je bohatý. Svádím ho pohledem. Kdyby si mě vzal, bude o mě postaráno. Budu se mít dobře. Nic mi nebude chybět.“ Pak se mi ukázal nápis výstavního centra...

Ježíš řekl: „**Je to realita dnešních dní. Hezká děvčata si hledají bohaté muže, aby měla pohodlný život, a tito muži si myslí, že je chtějí z lásky. Příležitosti pro takto smýšlející děvčata jsou na velkých výstavách, kde se tito bohatí podnikatelé prezentují. Tam je loví a oni si myslí, že je milují.**“

16. 4. 2019

Dnes se ve všech zprávách hovoří jenom o požáru v Notre Dame. Celý chrám zachvátil požár a je velmi zničený. Lidé se na to dívají na videích a pláčou. Ptali jsme se Pána Ježíše, proč to dopustil.

Ježíš smutně poznamenal: „**Notre Dame už nebyl na oslavu Boha, ale velká turistická atrakce, proto jsem to dopustil. To torzo, co zůstalo, je obrazem křesťanství ve Francii.**“

19. 4. 2019

Když jsem se modlila, najednou se před mýma očima objevila kožená krabička, ve které byly vložené lístečky, spíše kartičky se jmény našich patronů. Jedna z nich se najednou uvolnila a ukázal se mi obrázek se sv. Šarbelem.

Pak jsem slyšela, jak se se mnou modlí hodně hlasů a jeden z nich, jakoby tohoto světce, se předmodlival, ale ne v mém jazyce, ale v nebeském. Ježíš nám to vysvětlil: „**Vždy když se modlíte, modlí se s vámi i všichni vaši patroni. Jeden z nich vždy vede celou skupinu. Dnes to byl sv. Šarbel.**“

20. 4. 2019

Pán Ježíš dal Valentínovi vzkaz pro všechny členy Společenství přátel Eucharistie:

„Moji milí. Neznepokojujte se tím, co se dnes kolem vás děje. Na všechno se dívejte pohledem víry. Slovensko ochráním. Ochráním i Česko, pro tu hrstku věrných. Nezdvihnu na něj svoji ruku. V nepříznivých situacích se dívejte jenom na mě. Následujte mě! Důvěřujte mi! Mé požehnání vás bude provázet po celý rok. I moje ruce vás budou chránit.“

Dnes volala dcera Majka a řekla mi: „Mami, slyšela jsem, jak si Viktorka povídá s Ignáckem a říkala mu: Ignácko, až vyrosteš a půjdeš ke svatému přijímání, ne že zakousneš, protože je to živý Ježíšek. Ignácku, nikdy to neudělej!“

Když se jí dcera zeptala, jak ví, že je to živý Ježíšek, vždyť vidí jenom oplatku, Viktorka odpověděla: „**Mami, já nevidím oplatku, já vidím ukřižovaného Ježíška.**“ Dcera se jí zeptala: „Odkdy?“ Řekla: „Stále.“

Ježíš řekl: „**Viktorka říká pravdu. Nevidí oplatku. Vidí mě živého, ukřižovaného.**“

Pán Ježíš latinsky požehnal všechny členy Společenství.

21. 4. 2019

Od 17. 4. do 23. 4. máme u sebe mou mamku. Chtěla k nám přijet na svátky a my z toho máme všichni radost. Pán Ježíš mi po Valentínovi vzkázal: „**Barličko, dobře se o ni starej, máte u sebe ukřižovaného Ježíše. Děláš to s láskou, dělej to i nadále.**“

23. 4. 2019

Moje mamka odjela domů. Ježíš řekl: „**Barličko, příkladně jsi se starala o svou matku. Tvůj otec ti za to děkuje.**“

24. 4. 2019

Ve snu jsem byla na nějakém výletě. Byla jsem mladá, středoškolačka. Na výletě nebo zájezdu, byli i moji spolužáci z gymnázia a nástavby. Byli jsme v nějaké neznámé, ale velmi zajímavé krajině. Bydleli jsme v jakési podivné budově plné labyrintů. Já jsem byla ubytovaná se dvěma přítelkyněmi ze školy, z čehož jsem měla radost, protože jsme měli všude chodit ve skupinkách, nikdo nesměl chodit sám, protože šlo o velmi nebezpečnou krajinu. Tak se vytvořily různé skupiny mladých lidí, kteří chodili všude spolu. Ani po chodbách se nikdo nesměl pohybovat sám. Bylo to zakázané. Z každé strany hrozilo nebezpečí. Když jsme měli jít na snídani, mé přítelkyně odešly a nechaly mě samotnou. Velmi jsem se vylekala a začala je hledat. Vystrašená jsem běhala po chodbách, až mě nakonec napadlo, že jídelna je možná v suterénu. Bylo tomu tak. Když jsem je viděla sedět u stolu, rozběhla jsem se k nim a celá šťastná děkovala Bohu, že jsem je našla. Nic jsem jim nevyčítala, chovala jsem se k nim hezky, ale ony mě po celou dobu ignorovaly. Prosila jsem je, aby mě už nenechávaly samotnou, ale ony se na sebe jen škodolibě usmívaly. Pak mi jedna z nich řekla: „Koukni se na tu skupinu kluků. Nenávidí tě a chtějí tě zabít, protože se jim nelíbí tvé chování.“ Podívala jsem se a viděla spolužáky, kteří se na mě zlostně dívali. Nechápal jsem proč. Vždyť jsem jim nic zlého neudělala. Zatímco jsem se dívala na skupinu chlapců, znovu mi utekly a já nevěděla, kam jít. Hledala jsem je ve všech pokojích, byly to vlastně třídy gymnázia, a zoufale jsem se ptala každého, koho jsem potkala, jestli je někde neviděl. V té budově jsem cítila samé zlo, nenávisť a všechno to, co člověka zraňuje. Najednou jsem ve všech, co jsem potkala, viděla samé zlé duchy. Utíkala jsem a hledala výtah, že se vrátím do svého pokoje a že z něho nevyjdu, dokud tento hrozný výlet neskončí. Výtah jsem našla, a jen co jsem do něho nastoupila, vešla ke mně jakási zvláštní mladá žena a dva muži. Žena byla milá, hezká, měla pěkné šaty

jako z jiného světa a zajímavý účes. Ti dva muži byli odporní a vypadali jako monstra ze sci-fi filmů. Žena se na mě usmála a řekla mi: „Jak je možné, že v téhle krajině chodíš sama? Je to nebezpečné. Musíš se urychleně skrýt v pokoji.“ Jeden z těch mužů mě začal líbat, ale ona ho ihned okřikla a řekla mu, že se mě nesmí ani dotknout. Poslechl ji a stáhnul se. Vystoupili jsme z výtahu, chytla mě za ruku a spolu se mnou přistoupila k malému okénku, podobnému jako jsou na vrátnicích, a s někým tam hovořila. Jak tak stála, najednou upustila z ruky na podlahu nějaký dopis v obálce a několik bankovek. Jeden z těch mužů je chtěl zvednout a ukrást i tu obálku, ale ona zvolala: „Neopovaž se, to patří jí!“ Pak se otočila a řekla: „Jsou tvé. Odteď ti nesmí nikdo ublížit.“ Zvedla jsem je a vyběhla z budovy ven. Tam jsem spatřila dvě starší ženy a zeptala jsem se jich, jestli neviděly mé dvě přítelkyně, že je pořád hledám. Řekly mi, že ano, že je viděly, jak krácejí po pláži se dvěma chlapy. Jak jsem tak stála, viděla jsem, že budova je luxusní hotel. Pak jedna z žen zvedla ruku a ukázala na oblohu: „Podívej, vidíš ty čáry? To jsou cesty, po kterých chodily, a ta čára, která se právě vytváří, to je ta, po které zrovna krácejí. Podívej se, tady všechno vidíš. Tady byly v devět, tady v půl desáté, tady v jedenáct a tady jsou teď.“ Koukla jsem se a viděla jsem na obloze bílé cestičky, jaké zůstávají na místě, kudy proletělo letadlo. Lekla jsem se a utíkala se schovat do pokoje. Vtom jsem se probudila.

Ježíš můj sen vysvětlil takto: **„Barličko, ta nebezpečná krajina představovala život mladých lidí. Na spolužácích ti bylo ukázáno, jak se každý mladý člověk začleňuje do nějaké skupiny. Luxusní hotel je obrazem jejich pohodlného života u rodičů, kteří se o ně starají a dávají jim všechno, co potřebují. Na dvou přítelkyních, které tě v mládí zklamaly, ti bylo ukázáno, že přátelství z mladých dob nejsou upřímná, většinou jsou falešná, a tím, že tě opouštěly, bylo ukázáno, jak při sebemenším problému zrazují. To, že bylo nebezpečné, abyste chodili sami, znamená, že pro mladého člověka je nebezpečné se nikam nezačlenit, protože mu nikdo nepomáhá, odvrhují ho, pomlouvají, někdy mu i škodí. Je vyvrhelem a to je velmi nebezpečné**

pro psychiku takového člověka a pro jeho další vývoj v životě. Že tě chtějí zabít, to znamenalo, že když se mladým lidem v kolektivu někdo znelíbí, jsou schopni mu dělat velmi zlé věci.“

Ježíš pokračoval: „Barličko, když jsi v mládí měla problémy, utíkala ses k Bohu. Proto jsem ti poslal zvláštního anděla, to byla ta žena, která vešla k tobě do výtahu. Ti dva odporní muži, to byli pokušitelé, kteří tě chtěli svést k hříchům nečistoty. Ale ty ses utíkala ke mně, proto jsi dostala zvláštní ochranu, ten dopis, který ti zaručoval imunitu, proto ho ďábel chtěl ukrást. Na základě tohoto dopisu a bankovek jsi byla uchráněna před útoky zlého ducha. Dostala jsi anděla, který tě stále chrání. Na cestách na obloze jsem chtěl ukázat, že život každého člověka se zaznamenává. Každý jeho čin, každý jeho krok na zemi, co dělá, kam jde, jak smýšlí, jak koná... všechno. Slyšela jsi, že tvé dvě přítelkyně odešly se dvěma muži. Pokušitelé svádějí mladé lidi na hříchy smilstva, ale když se budou utíkat ke mně, také jim pošlu anděla, který je před útoky nečistých duchů ochrání. Barličko, utíkala ses schovat do pokoje, to znamená přijmout svátost smíření. Skrze Eucharistii se vymazávají všechny zlé skutky, které člověk napáchal. Zůstává jen to dobré a duše po smrti člověka může jít rovnou do nebe. Záznam je vymazán jedině skrze Eucharistii!“

27. 4. 2019

Na chvíli jsem se ocitla v těle mladé ženy, která se zamilovala do kněze. Měla malého chlapečka, se kterým bydlela sama. Pravděpodobně byla svobodná matka nebo ji manžel opustil. Kněz k ní pravidelně chodíval, aby jí pomohl, psychicky ji podržel, s krásným úmyslem, ale při těch jejich častých setkáních vzniklo nejdříve hezké přátelství, později přerostlo do zakázané lásky. Věděla, že jedná špatně, i on to věděl, ale jejich láska byla tak silná, že se jí nedokázali ubránit. I on ji velmi miloval. Ocitla jsem se i v jeho těle a slyšela jsem, jak prosí Pána Ježíše, ať mu pomůže vymanit se z tohoto hříchu, protože sám to nedokáže. Pak jsem viděla tu zamilovanou dvojici, jak se objímají a pláčou nad svým hříchem a nad

tím, jak urážejí Boha. Bylo mi ukázáno, že to byla dobrá žena a velmi dobrý kněz, a přece takto zhřešili.

Pak se mi před očima ukázal nápis – Sofiina volba a byla mi ukázaná ta část života, kdy v koncentračním táboře chtěl gestapák zabít ženě její dvě děti, chlapečka i děvčátko. Ona ho velmi prosila, aby je neposílal do plynové komory, že ty děti velmi miluje. Gestapák se na ni podíval a řekl: „Jedno dítě ti nechám, vyber si které.“ Žena v zoufalství vykřikla: „Nech mi chlapečka!“ Když to děvčátko slyšelo, zoufale křičelo: „Mami, mami!“ Ta mladá žena se z toho mohla zbláznit, protože milovala i to děvčátko. Viděla jsem to, protože jsem se ocitla i v jejím těle. Muž vzal děvčátko a odešel s ním.

Pak mi byla ukázána živá voda. Byla krásná, čirá, měla nádherný pohyb, takový zvláštní, a byla všude.

Ježíš řekl: „**Barličko, bylo ti ukázáno, jak d'ábel umí využít i ten nejušlechtilejší Boží cit – lásku, pro své cíle. Byla jsi v těle ženy, která se zamilovala do kněze, ale i v jeho těle, abys věděla, co prožívají takovíto hříšníci a jak se tomu nedokážou ubránit. Bez Boží pomoci je to nemožné, protože láska je nejsilnější cit, jaký člověk od Boha dostal. Neodsuzujte proto takové hříšníky, protože bojovat s tím pokušením je velmi těžké. Barličko, modli se za kněze, aby dostali sílu odolat takovýmto hříchům, a ti, kdo do takovýchto hříchů upadli, aby dostali milost vymanit se z nich a navrátit se k Bohu.**

Sofiina volba ti ukázala, co způsobuje nenávist a jakých zvěrstev se dokáže člověk dopustit, například v koncentračních táborech. Neodsuzujte takové činy, jako je například Sofiina volba, protože to byl čin ze zoufalství.

Viděla jsi živou vodu, která se šíří, i když se vám zdá, že ne.“

29. 4. 2019

Dnes s Pánem Ježíšem přišla i Kateřina Sienská. Řekla: „*Neboj se, Marie, já jsem stále s tebou. My dvě jsme spolu.*“ A požehnala nám.

Mé dcery Majka i Anička mi řekly, že na internetu, kde si píšou maminky, se už týden řeší problém jedné mladé ženy, která byla znásilněna bývalým přítelem a zůstala těhotná.

Tato žena chce jít na potrat a všechny, téměř všechny ji v tom podporují, dokonce i křesťanky. Moje dcery jí tento čin rozmlouvaly, ale ona raději poslouchá ty, které jí radí zbavit se svého problému. Všichni ji litují, jenom ne její dítě. Dcery prosí Ježíška, co jí mají ještě napsat, protože je ateistka a počatý život nazývá shlukem buněk, který nenávidí.

Pán Ježíš řekl: „Jak lehce se radí těm, kdo se už narodili: Jdi na potrat, zbav se ho. Pomysleli na to, co by bylo, kdyby jejich maminky poslouchaly moudré rady takovýchto poradkyň? Dnes by byla z nich jenom kupka potrhaného masa končící v kafilérii. Místo těchto moudrých rad by měly poděkovat svým maminkám, že jim daly život. Jak lehce se říká, zbav se ho, a to co nejdřív, budeš mít pokoj. Opravdu? Budeš mít pokoj? O tom, co bude následovat, ti už nikdo neřekne. Moudrých poradkyň se to netýká. To není jejich problém. O tom pokoji by ti mohly vyprávět tisíce žen, které to podstoupily. Dítěte se sice fyzicky zbavíš, ale pocitu, že jsi zabila vlastní dítě, toho se nezbavíš po celý svůj život. Ty s tím budeš muset žít.“

Pán Ježíš dodal: „Ten vzkaz ať jí pošle Anička a uvede i příběh jedné mladé ženy.“

Když jí bylo 22 let, otěhotněla. Otce dítěte už nechtěla, proto se rozhodla pro interrupci. Nadarmo ji otec dítěte prosil, aby to nedělala, i tak se rozhodla pro tento zákrok. Pak se provdala za jiného. Měli spolu dvě děti, chlapce a děvče. Její manžel se po čase od někoho dozvěděl o tomto činu a natrvalo to rozbilo jejich vztah. Když její syn vysokoškolák dosáhl věku 22 let, tragicky zahynul. Zničila si život a zůstala z ní jen psychická troska.

30. 4. 2019

Majka mi říkala: „Mami, i po tomto vzkazu se tato žena rozhodla pro potrat. Napsala, že si už dohodla termín, a všichni jí tam gratulují, že se rozhodla správně.“

Ježíš řekl: „**Vaše dcery statečně bojovaly o záchranu toho dítěte, ale bojovat se zatvrdelým srdcem je těžké. Ta žena už byla rozhodnutá pro interrupci, ale řešila to ještě i na internetu, protože pro tento ohavný čin potřebovala podporu. Všem, kteří ji podporovali, odevzdej tento vzkaz: Vy, kdo ji posíláte na potrat, uvědomujete si, že krev toho nevinátka je na vašich rukou, jestli ten čin dokoná? To malé dítě má stejné právo na život, jako jste ho měli vy.**“

1. 5. 2019

Majka ve snu viděla čísla 8 a 11. Pak slyšela hlas, který řekl: Je potřeba se zapsat osmého, a kdo nemůže, ať se zapíše jedenáctého.

Ježíš to vysvětlil: „**Čísla jsou symbolická. Osmého znamená, že lidé, kteří chtějí vstoupit do Společenství přátel Eucharistie, se mají zapsat do knihy, a číslo 11 znamená, že ti, kdo tuto možnost nemají, se mohou zapsat elektronicky, prostřednictvím zápisného listu. Oba zápisy jsou rovnocenné.**“

2. 5. 2019

Dnes jsem dokončila nověnu ke Svatým ranám za duši ženy, o které mi bylo řečeno, že když za ni přinesu oběť, zkrátí se jí očistec ze 60 na 40 let. Když jsem chtěla vědět, jestli je potřeba pro tuto duši ještě něco udělat, Pán Ježíš mi skrze Valentína vzkázal: „**Oběť je přijata.**“ Překvapilo mě to. Pomyslela jsem si, jak je možné, že stačila ta nověna a duše dostala takovou velkou milost.

Ježíš dodal: „**Modlitby cizích jsou pro duše větší obětí, než od jejich příbuzných. Mají mnohem větší účinek, než přesně ta samá oběť od blízké osoby.**“

Když jsem se modlila, byly mi ukázány dvě ruce, jak něco drží, ale nic jsem v nich neviděla. Pán Ježíš řekl: „**Lidé si myslí, že mají všechno ve svých rukou. Ale nemají v nich nic. Všechno je v Božích rukách.**“

Dnes je první čtvrtek v měsíci. Každý první čtvrtek je u nás v kostele adorace od 20.00 do 21.00 hod.

Ježíš promluvil: „**Valentíne.**“

Manžel odpověděl: „Ano, Pane.“

Ježíš řekl: „**Mám tě rád.**“

Valentín: „Ano, Pane.“

Ježíš: „**Mám rád i Barličku.**“

Valentín: „Ano, Pane.“

Ježíš: „**Mám vás velmi rád a víš proč?**“

Valentín: „Ne, Pane.“

Ježíš: „**Protože ve všem plníte mou vůli.**“

Valentín: „To není naše zásluha, Pane. To je skrze milosti, které jsi nám dal.“

Ježíš: „**Ale ano. Dostali jste nezasloužené milosti a přijímáte je. Ale já milosti rozdávám plnými hrstmi i jiným, ale málokdo je přijímá. Vždyť to znáš sám ze svých zkušeností. Mnoho lidí chce skrze tebe mou radu, ale jak to nesplňuje jejich očekávání, tak polemizují nebo to zpochybňují, aby se tím nemuseli řídit. Církev je teď v hrozném stavu. Každý den ztrácí mnoho členů. Nemá lidem už co nabídnout, jak je přitáhnout. Křesťané své bílé košilky, které dostali při křtu, zahazují špinavé do skříně nebo rovnou do odpadu. Ztratili motivaci na to, aby si je vyprali. Ty jsi můj posel, který jim má ukázat, že se vyplatí být křesťanem, že je důležité, aby ty košilky vytáhli ze skříně a začali je nosit a pravidelně prát. Řekneš jim o tom, co nikdo nikdy neřekl. O nebeském království, cíli, ke kterému by měla směřovat každá duše. O tom, jaké je, jak v něm probíhá život, jak se tam má duše člověka dostat a co se děje s člověkem po smrti. Ukážeš jim, jak důležitý je život na zemi pro život věčný.**“

Vždyť jak vy lidé říkáte: Jak si kdo ustele, tak si také lehne, a já k tomu jen dodám: Jak se kdo připraví, tak se bude mít.

Tvým hlavním posláním je ukázat lidem cíl jejich života – nebeské království a život věčný. Společenství přátel Eucharistie je jenom prostředek, jak se do toho cíle dostat, ale jak budou odměněni, to záleží na životě, jaký vedli na zemi. Já jsem za svého působení na zemi udělal velké množství zázraků, aby mi lidé uvěřili. Ale uvěřila mi jenom malá skupina. Většina poslouchala, ale neslyšela, dívala se, ale neviděla. Uvěřili až tehdy, když jsem byl vyzdvihnutý na kříž. Tak to bude i s tebou. Skrze tvé ruce udělám mnoho zázraků. Někteří ti uvěří, ale většina ne. Do celého světa se to rozšíří až tehdy, až budeš vyzdvihnutý na kříž. Ty to zvládneš, Valentíne. Důvěřuji ti.“

Valentín: „Děkuji, Pane Ježíši. Udělám vše, abych tě nezklamal. Prosím tě o milosti a sílu, abych to zvládl. Vkládám vše do tvých rukou. Důvěřuji ti.“

Konec 1. části

